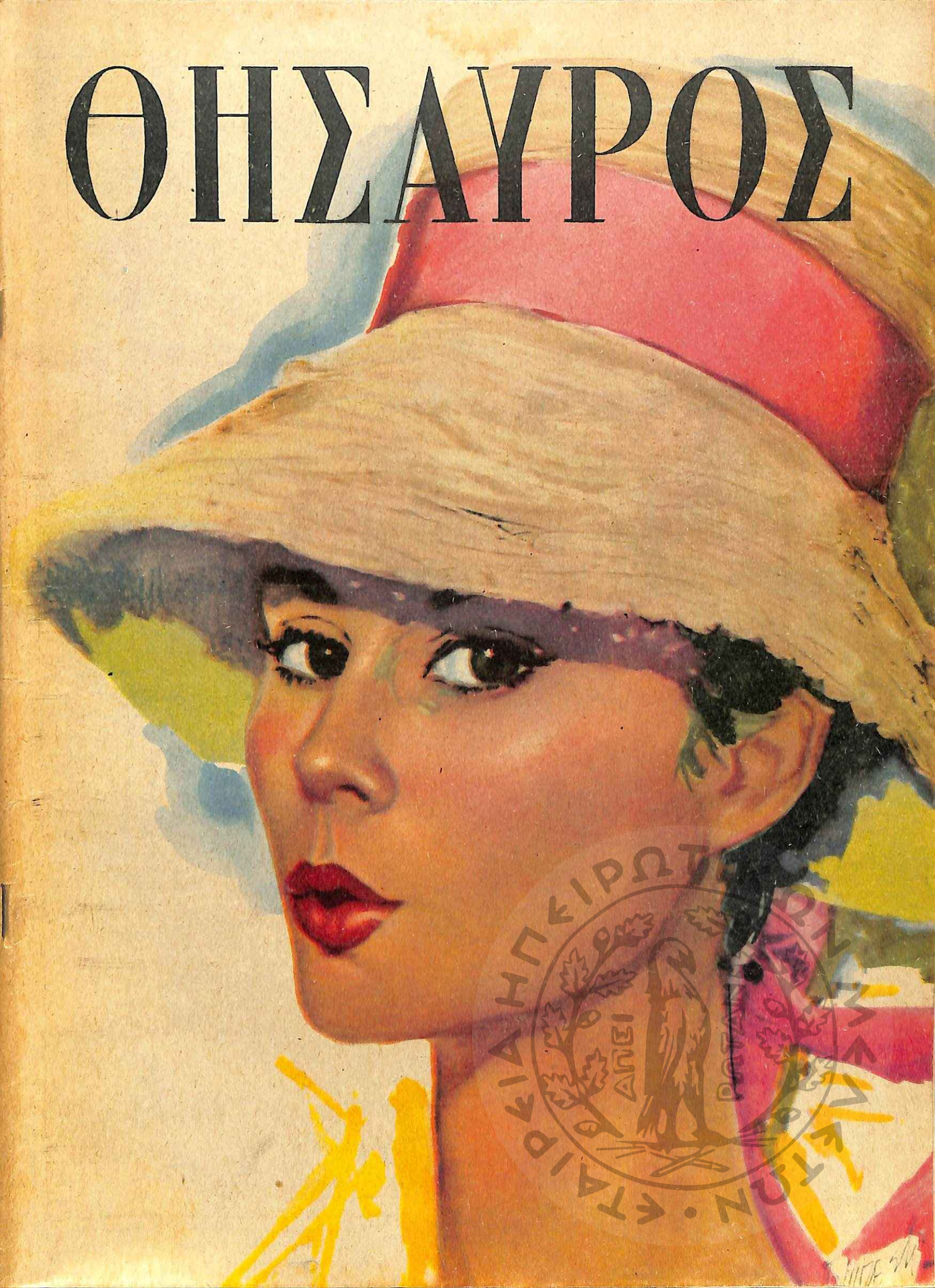

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Βαλερί Φράνς
Ζίνα Μπέρι

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 - ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

Η ΣΙΚΗΝΗ στο φρουτάδικο. Λογίων φρούτα λαχταριστά είναι στίβανμένα στα καλάθια και τα κοφινάκια τους. Ζυγώνει, λοιπόν, ένας κύριος, με άψογο ύφος και χοντρά γυαλιά και σκύβει επάνω σ' ένα απ' τα κοφινάκια.

Παρακαλώ, είναι ωραία τα ροδάκινα;

Ο φρουτοπώλης με πολλή ευγένεια απευθύνει να τον διορθώσει:

— Δεν είναι ροδάκινα, κύριε. Γιαρμάδες είναι.

Ο πελάτης χωρίς να επιμείνει στους γιαρμάδες, στρέφει προς το άλλο κοφίνι:

— Κι' αυτές οι κοντοούλες; Είναι καλές;

— Δεν είναι κοντοούλες, απευθύνει να διορθώσει ο μαανάης, είναι βουτυράτα. Πόσα θέλετε να σας βά-λω;

— Άλλ' ο πελάτης δεν απαντά, παρά κυττάζει άλλο κοφίνι:

— Κι' αυτές οι φράουλες;

— Τωώρα φράουλες! Τζάνε-ρα είναι, κύριε!

— Κι' αυτά τα κεράσια;

— Δεν είναι κεράσια, είναι βύ-σινοι!

Και έκφραζει την άπορία:

— Μά δε μου λέτε, κύριε, ήρ-θατε ν' αγοράσετε φρούτα ή να μάθετε να τα ξεχωρίζετε;

— Όποτε και παίρνει την απάντη-σι, που διαλευκαίνει το μυστήριο.

— Ούτε το ένα ούτε το άλλο. Έβαλα τώρα γυαλιά και ήρθα να τα δοκιμάσω!

ΣΤΕΝΑ συνοικιακό θέατρο κάποι-ος θίασος — μεγάλων καλλι-τεχνών... του μέλλοντος — δι-νει παράτασι. Το κοινό παρακο-λουθεί με ένθουσιώδη αδιαφορία την καλλιτεχνική μυσταγωγία, τρώγοντας «δημιουργούν» επί σκηνής τους ρόλους τους.

Ξαφνικά, κάποιος από τα πα-ρασκήνια κάνει νήματα στον πρω-ταγωνιστή και ψιθυρίζει:

— Γέννησε!

Το πρόσωπο του πρωταγωνιστή στράφηκε και ρωτά:

— Κορίτσι; Αγόρι;

— Αγόρι! ψιθυρίζει ο άλλος α-πό τις κούνιες.

Κι' ο πρωταγωνιστής καταχα-ρούμενος συνεχίζει το ρόλο του μιλώντας προς την πρωταγωνι-στριά:

— Κι' έτσι πού λέτε, κυρία κό-

μήσα η... γυναίκα μου έκανε α-γόρι!

Και το μέν νήμον κοινόν δεν κατάλαβε, αλλά ένας απ' την πλα-τεία, πού μπήκε στο νήμα, έδα-λε φωνή:

— Νά σου ζήση!

Και το κοινό ξέσπασε στα γέ-λια και χειροκρότησε τον εύτυχη μπαμπά!

Η ΝΕΑΡΗ και νόστιμη μαμά έ-χει φέρει το παιδάκι της με το καροτσάκι στον Βασιλικό Κή-πο για να πάρη τον αέρα του.

Ένας κύριος — άγνωστων διαθέ-σεων — ζυγώνει το καροτσάκι, κυ-τά το παιδάκι, το χαμογελά και στρέφεται στην νεαρή μαμά:

— Τι νόστιμο παιδάκι. Δικό σας είναι;

— Μάλιστα, κύριε.

— Μά είναι έκτακτο! Νά -α- ζήση.

— Ευχαριστώ.

— Πόσων μηνών είναι;

— Μπαίνει στον έκτο.

— Τι λέτε! Και έχει τέτοια α-νάπτυξη! Μιλάει;

— Πώς, βέβαια!

— Μπέμμη, μπέμμη για πές τί-ποτα ν' άκούσω, λέει ο κύριος α-πευθυνόμενος στο μωρό.

Και επειδή ο μπέμμη παρακο-λουθεί βλασυρός και δε μιλάει, σηκώνεται η μαμά και σκύβει ά-πάνω στο καροτσάκι:

— Έλα, χρυσό μου! Πές στον κύριο ότι είναι ένοχλητικός και να μās κάνει τη χάρη να μās άφήση ησυχούς και να μη μās κολλάει.

— Όποτε ο κύριος καταλαβαίνει και παίρνει δρόμο για άλλη... μαμά!

ΤΟ φιλμ προβάλλεται στον ό-παίθριο κινηματογράφο και το

φιλοθεάμον κοινόν είναι άπορο-φημένο από τα εμφανιζόμενα επί της οθόνης. Ξαφνικά άκούεται μία φωνή διάταρη από την άκρη της πλατείας:

— Θεολόγεεε!

— Όλος ο κόσμος ξεσπά στα γέ-λια, πού διπλασιάζονται, όταν κά-που απ' την πλατεία άκούγεται ή απάντησι:

— Έδώ είμαιαιαιαι!

— Πού, βρέεεεε;

— Προχώρα στο διάδρομο άρι-στεράσας!

Και ο μέν αναζητών τον φίλο του Θεολόγο, τον βρίσκει με το τοποανοιδές τουτο σύνθημα και προχωρεί προς την κατεύθυν-ση της φωνής του — υπό τους κα-υμούς της πλατείας — κάποιος ό-μως από την άλλη άκρη άκούεται κραυγάζων ρητορικός:

— Θεολόγεεε πού τ' άφισες τ-πρόβατα κι' ήρθες στον κινηματο-γράφο;

Κι' ακολουθούν ραγδαία χειρο-κροτήματα!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

«Μόνο κοπέλλες με άφλογες καμπύλες και τέλειο σώμα οάν το δικό μου μπορούν να φορέσουν άφοδα το μαγιώ μπικίνι!» δήλωσε εσχάτως γεμάτη... μετριοφροσύνη ή νέα στόρ του γερμανικού κινηματογράφου Ούρσουλα Φάιτ, ή οποία πρόσθεσε: «Το μπικίνι πρέπει άπαραιτή-τως να είναι πολύ εφαρμοστό αλλά να μην κάνει υπερ-βολικά τολμηρές άποκαλύψεις!»

— 'Η κακή μοίρα σ' ανάγκασε να υπηρετήσεις αυτή την παλιοναϊκά! άρχισα να λέω στην κόρη μου.

Το έγραψα

Δράμα ΚΑΡΔΙΑΣ

μη την κουράζω με ερωτήσεις!

— 'Ετσι, μόλις έφτασα στο Παρίσι, με δέχτηκε η 'Ιουλίτσα, που φορούσε μια ρόμπα με νταντέλες και μου διαβίβασε τις εντολές του γιατρού. Σκέφτηκα πώς θα βελε μ' αυτό τον τρόπο να έμποδισή διάφορες αποκαλύψεις της κόρης μου εις βάρος της...

Βρήκα τη Λένα μου πολύ άσχημα. Δέ μιλούσε καθόλου. Μονάχα μου έγενε με το κεφάλι και με τα μάτια. 'Ηταν αδύνατη, εξαντλημένη, αγνώριστη!...

Μ' έπιασε τότε ένας θυμός για το Παρίσι, που μάς παίρνει τα παιδιά μας και τα φέρνει σε τέτοιο κατάντημα. Κάθησα δίπλα στο κρεβάτι της κι' άρχισα να της λέω, με τη βεβαιότητα πώς την ανακούφιζα:

— 'Η κακή μοίρα σ' ανάγκασε να υπηρετήσεις αυτή την παλιοναϊκά! Είναι υπεύθυνη για την άρρώστεια σου! Δίχως άλλο, οι πολλές δουλειές σε ρίξαν στο κρεβάτι!... 'Η κούραση, οι εξευτελισμοί!... Μά θα τη σιγουρίσω εγώ, θα της δείξω!

Φανταστήτε πόσο ύποφερε η Λένα, ακούγοντάς με, ενώ εγώ πίστευα πώς την παρηγορούσα!... 'Όταν μάλιστα της είπα πώς θα πήγαινα να καταγγείλω την κυρία της στην αστυνομία, μου άπλωσε τα χέρια της έκτεντικά. Μά εγώ δεν κατάλαβα και, με μια φριχτή ειρωνεία, έπανέλαβα την καταδίκη... την καταδίκη όλων των γυναικών που βγαίνουν απ' τον Ισιο δρόμο!...

Ξαφνικά, άρχισε να χτυπάει δυνατά το κουδούνι της πόρτας. 'Ηξερα πώς η 'Ιουλίτσα είχε βγή έξω. 'Ετρεχα ν' ανοίξω.

— 'Ενας κύριος καλοντυμένος στεκόταν στο κατώφλι, κρατώντας απ' το χέρι ένα παιδάκι ως τριών χρονών. Δεν ξέρω ποιά προαίσθημα τον έμπόδισε να μιλήσει ελεύθερα.

— 'Ερχομαι... είπε. Μου γράψανε ότι...

— 'Ερχεστε να δήτε την κυρία; τον έκοψα. 'Εχει βγή έξω... Δέ χτυπάνε όμως την πόρτα έτσι δυνατά! 'Εχουμε άρρωστο μέσα κι' εγώ είμαι η μητέρα της!...

Συγχρόνως κύτταξα το αγοράκι και προσπαθούσα να θυμηθώ αν το είχα συναντήσει άλλοτε πουθενά...

Καταλάβατε; 'Ηταν το παιδί της κόρης μου κι' ο πατέρας του. Τους είχε προσκαλέσει αυτή, για να τους δει... Κι' εγώ τους έδιωξα έτσι!

'Η Λένα τους περίμενε με αγωνία, ενώ πέθαινε απ'

ΜΙΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

την ταραχή και την οδύνη. Κι' εγώ, συμπληρώνοντας το δολοφονικό έργο μου, της είπα τί συνέβη.

— 'Αχ, κυρία, αυτό το τελευταίο χτύπημα!...

'Η κόρη μου έπιασε το κεφάλι της με τα δυο της χέρια, βγάζοντας αναρθρες κραυγές, ενώ την έπνιγε ένας αδιάκοπος λόξυγκας κι' άνασκιρτούσε απ' την αγωνία του θανάτου που είχε φτάσει...

'Η άμοιρη 'Ιουλίτσα είχε γυρίσει και περίμενε στη διπλανή κάμαρα. Της φώναξα σαν τρελή:

— 'Ελα να δής το έργο σου, παλιοναϊκά! Καταραμένη νάσαι για πάντα, έσυ κι' οι δμοίες σου!

Τότε εκείνη, χλωμή, εξαγριωμένη, ξέσκισε τη νταντελένια ρόμπα της και φάνηκαν από μέσα η ποδιά και τα καθημερινά ρούχα της!

— 'Επεσε γονατιστή μπροστά στο κρεβάτι κι' άρχισε να φιλά το άψυχο χέρι της Λένας, κλαίγοντας με λυγμούς και φωνάζοντας:

— Κυρία!... Καλή μου κυρία!...

ΛΕΟΝ ΦΡΑΠΙΕ

Ναυαγοσωστικές βάρκες που φωσφορίζουν

Θάχετε προσέξει ασφαλώς εκείνες τις διαφημιστικές επιγραφές που λάμπουν έντονα στο φώς της ημέρας. Το τεχνικό μυστικό των χρωμάτων αυτών συνίσταται στο ότι περιέχουν ωρισμένες ουσίες που, όχι μόνο αντανακλούν όλες τις όρατες φωτεινές ακτίνες, αλλά και μεταβάλλουν σε φωτεινές τις άορατες ακτίνες. 'Ετσι, αντανακλούν περισσότερο φώς απ' όσο δέχονται.

Τώρα πρόκειται να χρησιμοποιηθούν και στις ελαστικές βάρκες διασώσεως των ναυαγών. Θά περιέχονται δηλαδή μέσα στο καουτσούκ, από την κατασκευή του, κι' έτσι οι βάρκες αυτές θά διακρίνονται στη θάλασσα πέντε φορές πιο εύκολα, τις βροχερές ή τις συννεφιασμένες ημέρες.

Η ΣΚΗΝΗ στο κακουργοδικείο. Δί-
κη γίνεται. Και δίκη, μάλιστα, με-
γάλη. Κάποιος δικάζεται για φόνο.
'Ατμόσφαιρα βαρεία. Συννεφιασμέ-
νη. Δεξιά οι ένορκοι. Στη μέση οι σύνεδροι.
'Αριστερά ο εισαγγελέας. Κάτω η υπεράσπι-
σι, ή πολιτική άγωγή, ή κατηγορούμενος
στο έδωλό του και κόσμος. Πολλός κόσμος.
Γιατί ή υπόθεσι αυτή είναι από κείνες που
κάθε τόσο συγκινούν τα πλήθη και παρα-
κολουθούνται με φανατισμό. Οι μάρτυρες
περνούν ένας-ένας κι' εξετάζονται.

— 'Ονομάζεστε;
— Τάδε Ταδόπουλος.
— 'Ετών;
— Τόσο.
— 'Επάγγελμα;
— Δείνα.

— 'Υστερα άρχίζουν οι ερωτήσεις. Ρωτά ο πρόεδρος, ρωτούν οι σύνεδροι, ρωτά ο εισαγγελέας, ρωτούν οι ένορκοι, ρωτάν οι δικηγόροι. Και ή δίκη συνεχίζεται όλο και με περισσότερο ένδιαφέρον.

— 'Εκεί, λοιπόν, στα πρώτα καθίσματα του άκροατηρίου κάθεται μέσα στον κόσμο κι' ο 'Αριστείδης. 'Απόγεμα. Δουλειά δεν είχε και κατάφερε να τρυπήσει εκεί γιατί πάντα τον ένδιαφέρουν τα δικαστήρια, τα εγκλή-
ματα, οι σκοτεινές υπόθεσεις και προ πάν-
των οι ρητορικοί άγάνες των δικηγόρων.
'Από μικρός όνειρευόταν να γίνει δικηγόρος.
'Αλλ' όχι τυχαίος δικηγόρος. 'Ηθελε νάναι
δικηγόρος δυνατός, δυναμικός, ρήτορας κα-
ταπληκτικός, που να συγκλονίζει τον κόσμο
με τον χείμαρρο της γλώσσας του.

Κάθεται...
Και παρακολουθεί. 'Ακούει τους δικηγό-
ρους και το μυαλό του φτερουγίζει. 'Υ-
στερα συγκεντρώνεται. Συνέρχεται κι' έντει-
μει, την προσοχή του, για να μην άσπαιρεθή
ούτε και να παρασυρθη απ' τις συνηθισμέ-
νες φαντασιοληρίες του. 'Αλλά να που ή
καρδιά του άρχίζει να χτυπά. Δικηγόροι εί-
ναι τούτοι; 'Ερωτήσεις είναι αυτές; 'Ασ-
τράφουν τα μάτια του. Κοκκινίζουνε τ'
αυτιά του. 'Α και να ήταν ο ίδιος δικηγό-
ρος να καταπλήξει τον κόσμο εδω μέσα!

Τό άλογο της φαντασίας του — αυτό το
άτιθάσσο άλογο που του έχει στοιχίσει τό-
σες συμφορές — χλιμιντρά. Λυσσομανά.
Μέ δυσκολία του κρατά τα γκέμια ο 'Α-
ριστείδης.

— 'Α και να ήμουν μεγάλος δικηγόρος!
Και ξεροκαταπίνει:
— Δικηγόροι είναι τούτοι;
Και χρομετίζει:
— 'Α και να ήμουν μεγάλος δικηγόρος!
Κι' απότομα, αναπάντεχα, σαλπάρει στο
άλογο της φαντασίας του κι' άρχίζει το
τρελό γκαλόπ στους οδρινούς κόσμους των
ανεκπλήρωτων καμών του. 'Ω τώρα απο-
λυτρώθηκε διά μιάς απ' τον ταπεινό του
εαυτό κι' από την άθλια εμφάνισή του!
Δεν είναι πιά ο κοντός, ο στραβοκάνης, ο
άσημαστος και κακοφτιαγμένος 'Αριστεί-
δης. Είναι διάσημος. Ψηλός. Βαρύθυμος.
Μοιραίος. 'Αχτίτιστο το μαλλί. Ρεμβαστι-
κό το μάτι. 'Αργό και νωχελές το βήμα.
Διασχίζει τον διάδρομο και σηκώνει περ-
πατώντας κύματα ψιθύρων:

— Ποιός είναι αυτός;
— 'Ο 'Αριστείδης ο ποινικολόγος.
— Πά, πά, πά!
'Από το ύψος της δόξας και της φήμης
του χαιρετά μ' ένα συγκρατητικό χαμό-
γελο τον πρόεδρο. 'Υστερα τους άλλους.
'Όλα τα μάτια του άκροατηρίου έχουν καρ-
φωθή επάνω του με άκατάσχετο θαυμασμό
κι' όλοι άναρωτιούνται με αγωνία:
— Θά μιλήσει;
— Δέ θα μιλήσει;
— 'Αχ! Θά τον άκούσουμε;
'Αλλά τάτος, που άγορεύει! 'Υψιστε!
Τί χείμαρρος είναι τούτος; Τί καταρά-
κτης ρητορείας είναι αυτός, που γίνεται
απ' το στόμα του! Τί μέταλλο φωνή!
'Εχει τεντάσει το ψηλό κορμί, τινάζει το
άχτίτιστο μαλλί, σηκώνει το δάχτυλο στον
πρόεδρο.

— 'Ακούστε, κ. πρόεδρε!
Στρέφεται στους ένορκους:
— 'Ακούστε, κύριοι ένορκοι!
Γυρίζει στον εισαγγελέα:
— Προσέξτε κι' έσείς, κ. εισαγγελέα!
'Ελπίζω να μη σας κουράσω...
Σταματά για μιά στιγμή, βάζει μαντή-
λι, σκουπίζει το μέτωπο κι' ύστερα άφίει
εαφνικά ελεύθερο πάλι το ρητορικό του χεί-

Αριστείδης
**Ο ΦΑΝΤΑΣΙΟ-
ΠΛΗΚΤΟΣ**

Δ. ΨΑΘΑ
**«ΑΗΔΩΝ
ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗ-
ΡΙΩΝ»**

μαρρο, που κατακυλά σοφία, σκέψη, νο-
μομάθειά, χιούμορ, σαρκασμό κι' όλα αυ-
τά μέσα σε άσπαστόδροντα και θύελλα ρη-
τορική, που άφινει άναυδο τον κόσμο!

— 'Απορημένοι οι δικαστές, άκούει. 'Εμ-
βρόντητοι οι ένορκοι τα χάνουν. Καταγοη-
τευμένο το άκροατήριο κρέμεται απ' τα χεί-
λια του και λέει:
— Καταπληκτικός!
— Φοβερός! 'Απίστευτος!
— 'Ακαταγώνιστος!

Οι φωτορεπόρτερ του τραβάνε πόζες, που
θά δημοσιευθούν αύριο στις έφημερίδες με
τις λεζάντες:
«'Ο μοναδικός μας ποινικολόγος και ρή-
τωρ κ. 'Αριστείδης ο έπικαλούμενος «άηδων
των δικαστηρίων», κατά την χθεσινήν αγό-
ρευσίν του εις το κακουργοδικείο».

Είναι τόσο κυριευμένος από το όνειρο
αυτό της δόξας, ώστε εκεί στην θέσι που
κάθεται λαχανιάζει, μουγκρίζει ύπόκωφα,
σφίγγοντας τις γραβιές του και κουνώντας
νευρικά τα πόδια του με τέτοιο τρόπο, που
οι πλάιός του τον κυττάει άπορημένος και
κλείνει το μάτι σ' έναν άλλο.

— Τρελλός:
— 'Αλλ' ο 'Αριστείδης, ζώντας στους δικούς
του κόσμους ούτε παίρνει χαμπάρι και εα-
μαμένος όλο και περισσότερο, εαφνικά, ανα-
πάντεχα, βάζει άγρια φωνή:
— Κύριοι ένορκοι, είπα και έλάλησα!

Κατάπληει. Γιατί ή φωνή αυτή δεν ή-
ταν μέρος της φανταστικής ρητορείας, που
λυσσομανούσε μέσα στο μυαλό του. 'Η φω-
νή αυτή του έσφυγε στ' αλήθεια κι' άντή-
χησε αλλόκοτα, σαν χτύπος σκουριασμένου
τενεκέ μέσα στο δικαστήριο.

— 'Εξω φρενών ο πρόεδρος βροντά την κου-
δούνα και φωνάζει:
— 'Ελα εδω! Για έλα εδω έσύ, που δια-
κόπεις τη συνεδρίασι!

Κρύος ιδρώτας λούζει τον 'Αριστείδη, κα-
θώς έπεσε και κατακυλίχτηκε τόσο άπτόμα
από το άλογο της φαντασίας του. 'Εντρο-
νος σηκώνεται από τη θέσι του και προ-
χωρεί κατακόκκινος στην προεδρική έδρα:

— Πώς λέγεσαι;
— Ψιθύρίζει:
— 'Αριστείδης.
— 'Επίθετο.
Μουρμουρίζει:
— Φουκαράς.
— Γιατί φώναξες εαφνικά και διέκομες
τη συνεδρίασι;
Κατεβάζει το κεφάλι και τραυλίζει:

— Δέ το κατάλαβα κ. πρόεδρε!
Γέλια. 'Όλοι άνασπώνονται να δούν αυ-
τόν τον περιεργό κακοφτιαγμένο άνθρωπο,
που οι αϊτάρες του κακίνισαν κι' έγιναν
τόσο διαφανείς, σαν φιλοκόμενος παστουρ-
μάς. Χτυπά και πάλι την κουδούνα του ο
πρόεδρος για να επιβάλει ήσυχία και στρέ-
φεται στον 'Αριστείδη:

— 'Όνειρο έβλεπες! Χωροφύλαξ! Πέτα-
ξε τον δέω για να μην τον στείλω μέσα!
Κι' εϋθες ο χωροφύλακας άπαίζει τον
'Αριστείδη απ' το γάλα και τον πετά έξω
απ' την αίθουσα, ενώ το άκροατήριο εξα-
κολουθεί τα γέλια και τα σχόλια:
— Κύττα έναν άνθρωπο, που βλέπει δ-
νειρα ζύπνιος!

Κι' ο δύστυχος 'Αριστείδης προσγειωμέ-
νος για μιά φορά ακόμα, τόσο άνώμαλα,
γελοιοποιημένος, εξευτελισμένος ακόμα
φεύγει!...

Δ. ΨΑΘΑΣ
ΤΗΣ ΣΤΙΝΜΗΣ
Μεταξύ φίλων:
— 'Εκείνη τ'ήναι;
— 'Οχι, δέν αγοράζω πιά.
— Γιατί;
— Για... να σέ κάνω να το κόψεις!

*
'Εκει νη.— 'Ηθελα να μου πητε τί ιδέα
έχετε για τον έρωτα, το γάμο και το δια-
ζύγιο.
'Εκει νη.— Νομίζω πως είναι τρία δια-
δοκικά στάδια... της ίδιας άρρώστειας!

*
'Αγγελία από παλαιά έπαρχιακή έφημε-
ρίδα:
«Πωλείται το άμάξι του κ. Δημάρχου,
του όποιου τα όπισθια είναι φρεσκοθερμι-
κόμενα».

μία φτωχή κοπέλλα, χωρίς προίκα, χωρίς τίποτα. «Η προίκα... Ποιος τη λογάριζε; Όχι, που δεν του χρειαζόταν μια χρηματική τόνωση. Την παράβλεψε όμως εμπρός σ' ένα τέτοιο λαχείο «Θάδινα και τη ζωή μου για το είδωλο που αγάπησα αληθινά».

Μοναδικός του όρος — εδώ αρχίζει το πάτημα της πεπονόφλουδας — να του πη αν ήταν, πράγματι, έτσι όπως την έδλεπε, η αγνή κοπέλλα, που φαντάστηκε, αν συνέπιπτε με το είδωλό του. «Απαλή και μελωδική βγήκε η απάντησή από το στόμα της. Του είπε: «Γνώρισα μόνο την αγκαλιά της μάνας μου και είσαι ο μόνος άντρας που βρέθηκε κοντά μου. Ούτε πουλάκι δεν άγγιξε απάνω μου».

Στιγμές ευδαιμονίας. «Η ζωή που του ζωντάνευε το δνειρό του. «Ενοιασε σαν το μικρό παιδί, που βλέπει να παίρνει σάρκα και οστά και να ζωντανεύει το παραμύθι.

Την ευτυχία αυτή θα ζούσε, αν δε βρίσκονταν κακοί άνθρωποι, που θαρρείς, ότι δεν έχουν άλλη δουλειά, παρά να τοποθετούν βόμβες και να τινάζουν στον αέρα τους παραδείσους. Οι καλοθελητές, που του αφαιρέσαν από τα μάτια τον πέπλο που σκέπαζε την αλήθεια, για να δει, ότι εκείνη, την οποία νόμιζε άφογη, είχε το παρελθόν της. Παρελθόν πλούσιο και όχι καθαρό.

Πώς μπόρεσε και του τόκρυψε; Πώς τον γέλασε; Πώς δεν έφυγε από κοντά του όταν είδε με τί είδους άνθρωπο είχε να κάνει, παρά έμεινε για να συνεχίσει το ψέμμα της, να παρουσιάζεται διαφορετική από ό,τι είναι, χωρίς να ομολογήσει τα περασμένα της, δίχως να εκδηλώσει συντριβή για όσα καταλογίζουν εις βάρος της;

Το δε κακό δεν είναι μόνο, ότι σωριάστηκε σε έρείπια το μέγαρο της ευτυχίας του. Χειρότερο ακόμα είναι, ότι δεν έχει τη δύναμη ν' αγωνισθεί, ν' αποσπασθεί από την αγκαλιά της.

Απαρηγόρητος κλαίει την τύχη του και τα βάνει με τους ανθρώπους, που του έδωσαν τον επίδεσμο από τα μάτια: τα βάνει με την κοπέλλα, που δεν του εκμυστηρεύθηκε από την πρώτη στιγμή την αλήθεια: τα βάνει με τον εαυτό του, που δεν είναι ικανός να σπάσει το σύνδεσμο του.

Έχει, βέβαια, δικιο, όταν κατηγορή τους πληροφοριοδότες, που του αποκάλυψαν το φάκελλο της κοπέλλας, την οποία αγάπη. Το δίκιο του αρχίζει από τη στιγμή, που στρέφεται εναντίον της νέας, που δεν είδε στο πρόσωπό του τον εξομολόγο, για να καθήση και να του ανοίξει όλα τα φύλλα του ημερολογίου της.

Απαίτησι, που την έχουν οι άντρες στον τόπο μας! Με ανοιχτό άγραφο το τετράδιο, πρέπει να προσέχεται η Έλληνίδα. Κι' αν υπάρχει κάποια έγγραφη, να πέφτει στα πόδια εκείνου με τον οποίο πρόκειται να συνδεθεί και να του ληφ το «ημάρτον».

Συνήθειες της Ανατολής με την ανδροκρατία των αγάδων. Έλεύθερος ο άντρας στη δράση του ν' αλωνίζει δεξιά κι' αριστερά, χωρίς να δίνει λογαριασμό σε κανένα.

Δε ρωτά η κοπέλλα τον άντρα, που την πλησιάζει τί έχει κάνει ως τη στιγμή που την καλεί κοντά του. Είναι τόσο βέβαιη, ότι πολλά έκανε σ' όλο αυτό το διάστημα.

Αλλά κι' αν ρωτήσει, κι' αν εκείνος της πη, κι' αν τα μάθη απ' άλλου, τί σημασία έχει; Ό,τι κι' αν έκανε, καλώς καμωμένο.

Ούτε καν υπάρχει περίπτωση να συγχρέση το παρελθόν. Τα περασμένα δε δημιουργούν βάρος για τον άντρα. Απεναντίας, τον ανεβάζουν στην έκτιμηση της γυναίκας. Θεωρείται αυτόνομο για τον άντρα, ως τη μέρα του γάμου του να ζήσει

ΣΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

χωρίς περιορισμούς τη ζωή του. «Αν καμιά φορά παρουσιασθή κάποια εξαίρεσι, ο άντρας, δηλαδή, που ως τη μέρα του γάμου του έζησε σαν άσκητης, δίχως να γνωρίσει ερωτική χαρά, ο άνθρωπος αυτός προκαλεί την περιέργεια, γεννά τις υπόνοιες και ψάχνουν να βρουν μήπως καμμία αναπηρία τον κρατά σε απόστασι από τις ερωτικές εκδηλώσεις.

Ακριβώς το αντίθετο για τη γυναίκα της Ανατολής και της Ελλάδας, που από την Ανατολή είναι επηρεασμένα τα ήθη της. Η ιδανική γυναίκα είναι εκείνη που δεν έχει ερωτική πείρα. Από τη στιγμή που γεννιέται θηλυκό, ένας ο προορισμός του: να περιέλθω στην κατοχή του ενός, που θα γίνει ο ισόβιος κυρίαρχος της ψυχής και πρό πάντων του σώματός της.

Τα είπαμε και τα ξαναείπαμε αυτά όλα. Βρίσκεται όμως κανείς υποχρεωμένος να ξαναγυρίσει στο ίδιο θέμα. Τον υποχρεώνει η ζωή. Τραυματισμένος ο σημερινός επιστολογράφος μας για την αποκάλυψη του παρελθόντος της γυναίκας, στην οποία είχε δε την πανάχραντη. Πώς δεν τον έβγαλε από την πλάνη του; — διαμαρτύρεται. Μά, κυρίες, αν σου έλεγε την αλήθεια, ένα από τα δυο θα συνέβαινε: «Η θα την έδιωχνες, ή θα τη συγχωρούσες μέν, αλλά θα την έδλεπες δέκα σκαλιά παρακάτω, και με την πρώτη αφορμή, θα της το χτυπούσες στα μούτρα.

Το ξέρουν αυτό οι γυναίκες και αποφεύγουν την απόλυτη ειλικρίνεια. Το φταίξιμο δεν είναι το κοριτσιό, που δε σου ξεκαθάρισε από την αρχή την κατάστασι. Είναι δικό σου, που είχες την αξίωσι χωρίς περασμένα να είναι το πρόσωπο που αγάπησες.

Είναι καιρός πιά να το πάρουμε απόφασι σ' αυτό τον τόπο, ότι μέρα με τη μέρα περιορίζεται ο κύκλος των κοριτσιών, που χωρίς ενδιαμέσους σταθμούς, από την αγκαλιά της μαμάς, πηγαίνουν στην αγκαλιά του συζύγου. «Ενα φυτό, που ολόενα γίνεται πιο σπάνιο.

Οι προσγειωμένοι άνθρωποι της εποχής, δε ρωτούν. Διακριτικοί, σέβονται το παρελθόν, και, διπλώνοντας τον εγωισμό τους, δεν ελέγχουν τη ζωή της γυναίκας με την οποία συνδέονται, παρά μόνο από τη στιγμή του συνδεσμού των και πέρα. Εκτός αν πρόκειται για γυναίκες έκρηκτικές, που αναστατώνουν το σύμπαν με το πέρασμά τους.

Όλες όμως οι άλλες, μέσες κοπέλλες, με τα φλερτάκια, με τα αισθηματάκια, με τις συγκινήσεις και τις περιπέτειες της νεότητας, έχουν δικαίωμα κι' αυτές ν' αξιώσουν από τον άνδρικό πληθυσμό να σεβασθή τα πεπραγμένα τους, όπως κι' εκείνες σέβονται τα δικά του.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Με συγκίνησι της έκανε την προτάσι του για γάμο...

Με βεβαρημό

ΦΗΝΕΙ και δούρεται. Άλλοιώς τα περίμενε κι' άλλοιώς τα βρήκε. Για λιμάνι πήγαινε κι' έπεσε σε ανήσυχον πέλαγος. «Αγνή σαν το λουλούδι την είχε πλάσει με τη φαντασία.

Πρίν ξεκινήσει για την κατάκτησι, έφτιαξε το πρόπλασμα εκείνης, που ήθελε να κατακτήσει και την έπλασε άσπιλη, άμολυντη, άχραντη. «Η κόρη, που είναι απόσταγμα τρυφερότητας και γλυκύτητας. «Ενα είδος εικονίσματος, που θα τοποθετούσε στο συζυγικό παράδεισο, θα του άναβε λαμπάδες και θα το προσκυνούσε.

Απλοϊκό άνθρωπο παρουσιάζει ο ίδιος τον εαυτό του. Είναι όμως τάχα λόγος ή απλοϊκότητα να τον αποκλείσει από τις χαρές της ζωής; Δεν έχει κι' αυτός το δικαίωμα ν' αποκτήσει μιάν συντροφιά, να μνηστήται ένα σπίτι, να ρίξει μιάν άγκυρα και να πη: «Εδώ και μαζί θα ζήσουμε για πάντα»;

Το παλατάκι του αυτό και το πρόσωπο που θα έγκαθιστούσε, κάθισε και το δούλεψε με το μυαλό του. Τα δούλεψε με έπιμέλεια. Έκανε τα σχέδια κατ' εικόνα και όμοιωσι των επιθυμιών του.

Τέτοιο θα είναι το σπίτι, τέτοια θα είναι η γυναίκα. Μιά ζεστή φωλιά, μέσα στην οποία θα κελαιοόσε η καρδερίνα του. Πώς θα την είχε αυτή την καρδερίνα! Θα ήταν η χαϊδεμένη του, η βασίλισσα, η θεοότητά του. «Η λεπτή, η εύγενική, η πεντακάθαρη, η πάναγη, που θα ζούσε γι' αυτόν, κι' αυτός θα ζούσε για κείνην.

Έτσι είναι οι περισσότεροι άνθρωποι. Βλέπουν τη ζωή σά μιάν οποιαδήποτε οικοδομή, που γίνεται σύμφωνα με το σχέδιο του ιδιοκτήτη. Και δεν αναλογίζονται, ότι και σπίτι ακόμα όταν χτίλεις, όσο κι' αν ο μηχανικός εκτελή πιστά τα σχέδια, που έσυ του έδωσες, πάλι το σπίτι δε θα είναι έντελώς όμοιο μ' εκείνο που είχε φαντασθεί και σχεδιάσει.

«Από πολύ νέος, έκανα κι' εγώ τα δνειρά μου. Πίστωση στην οικογένεια, στην τιμή, στην αλήθεια, στη δικαιοσύνη, στην ιδανική γυναίκα, στη συζυγική γαλήνη...». Με τα ιδανικά αυτά στο χέρι, περίμενε το αντίγραφο των σχεδίων του στη ζωή.

Νόμισε κάποια στιγμή, ότι το πέτυχε. «Όπως τη φιλοτέχνησε. Δε διέφερε καθόλου από τη γυναίκα, που είχε φτιάξει. «...Λεπτή κι' ευγενική, με τη βελούδινη έκφρασι της τιμής ζωγραφισμένη στο πρόσωπο, στις κινήσεις της, στο άπλο ντύσιμό της...».

Σε μακρινή επαρχία το εύρημα. Πήρε το άνθος και το μετέφερε στο σπίτι της αθηναϊκής συνοικίας. Δονήθηκε στο πρώτο αντίκρισμα. «Ενοίωσε, ότι του ήταν αδύνατο να μη την καλέσει κοντά του.

Την άντισε με αγάπη, με ειλικρίνεια, με συγκίνησι, με αγαθές προθέσεις και της έκανε την πρότασι του για γάμο.

Στο άκουσμα της προτάσεως, η μορφή της πήρε την έκφρασι νηπιού, που εκπλήσσεται εμπρός σε κάτι, το οποίο δεν τό περιμένει. «Ετσι θα κτύπαε και η Θεοτόκος τον άγγελό, που της προσέφερε το κρίνο. «Ετσι θα έλεπε το «γένειτό μου κατά το ρήμα σου». «Ας γίνει όπως θέλεις. Μόνο — τον πληροφορήσε για να ξέρη — ότι ήταν

— Πώς θα της πούμε τώρα ότι δεν είμαστε ζωντανοί...

Ο Άλντο Ραϊν σε μία πρόσφατη φωτογραφία του.

Ο πρώην ποδοσφαιριστής που έγινε στάρ του Χόλλυγουντ

Ο ΝΕΟΣ και συμπαθέστατος ήθοποιος Άλντο Ραϊν έχει ένα πραγματικά άσυναρπαστο προσόν: την καταπληκτική σε δύναμη φωνή του, που όπως λένε σήμερα στο Χόλλυγουντ, μπορεί κάλλιστα να αντικαταστήσει ένα... μεγάφωνο ή να ξαφνιάσει και να τρέψει σε φυγή ένα στρατιωτικό απόσπασμα!...

Από ηλικίας 18 χρόνων, ο Άλντο Ραϊν ήταν στην πατρίδα του Κρόκετ της Καλιφορνίας ένας μανιώδης ποδοσφαιριστής με πολλούς θαυμαστές. Άλλα ξαφνικά του ήρθε η ιδέα να εγκαταλείψει το φούτ-μπωλ, για να γίνει ήθοποιος του κινηματογράφου. Δεν ήξερε τίποτα από την τέχνη του ήθοποιού, αλλά με το θάρρος και την τόλμη που τον διέκριναν, μόλις πληροφορήθηκε ότι κάποιος σκηνοθέτης ζητούσε νέους, ιά να τους χρησιμοποιήσει σε μία ταινία ποδοσφαιρικού περιεχομένου, άφησε την πόλη του και πήγε στον Άγιο Φραγκίσκο, για να τον συναντήσει.

Μόλις όμως τον είδε ο σκηνοθέτης Ντέιβιντ Μίλλερ τον απέρριψε άμέσως. Άλλ' έπειτα, μόλις άκουσε τη... φοβερή φωνή του, αδιαφόρησε για το γεγονός ότι ο Άλντο δεν ήταν ήθοποιος και τον προσέλαβε, δίνοντάς του ένα σημαντικό ρόλο στην ταινία «Ηρωας του Σαθβάτου». Ο Άλντο, ωστόσο απέδειξε ότι ήταν καλός στο στούντιο, όπως και στο ποδόσφαιρο και η εταιρεία, που γύριζε το φιλμ, έσπευσε να του προτείνει ένα συμβόλαιο για το γύρισμα και άλλων ταινιών, με τον όρο ότι θα φοιτούσε προηγουμένως σε μία δραματική σχολή, για να έχει ένα δίπλωμα ήθοποιού.

Ο Άλντο, που είχε ενθουσιαστεί από τα πρώτα χρήματα που είχε κερδίσει, συμμορφώθηκε με τις υποδείξεις του στούντιο. Απέκτησε το πολυπόθητο δίπλωμα και ξαναγύρισε στον σκηνοθέτη Μίλλερ για καινούργιους ρόλους. Άλλ' αυτός τον έστειλε στο Χόλλυγουντ.

Εκεί, αφού τον δοκίμασαν σε πολλές σκηνές, τον κατέταξαν στα μόνιμα στελέχη του στούντιο, σημειώνοντας στον ιδιαίτερο φάκελό του τα εξής: «Νέος ήθοποιος με μεγάλο μέλλον. Κατάλληλος για κάθε είδους ρόλο. Δύσκολος χαρακτήρας, αλλά αποδοτικός...»

Έτσι ο Άλντο, αφήνοντας κατά μέρος το ποδόσφαιρο, που του έδινε μόνο δόξα, προτίμησε τον κινηματογράφο, που του υπέσχετο περισσότερα... Μετά το «Ηρωας του Σαθβάτου», πήρε μέρος στις ταινίες «Παίδι για παντρεία», μία κωμωδία με την Τζούντι Χολλινταϊν, «Πάτ και Μάικ» με τον Βάν Τζόνσον, «Ας ξαναδοκιμάσουμε» πάλι με την Τζούντι Χολλινταϊν, και «Βροχή» του Σώμερσετ Μάωμ, με τη Ρίτα Χάιγουορθ.

Εξ αιτίας της ηλικίας του —γεννήθηκε στις 25 Σεπτεμβρίου του 1926— υπηρέτησε κατά τα δυο τελευταία χρόνια του πολέμου ως έθελοντής στο σώμα των πεζοναυτών και διεκρίθη για την τόλμη και το θάρρος του. Όπως φαίνεται, λοιπόν, δεν έχει πολεμική πείρα, όπως άλλοι συγγενικοί του στάρ. Κι όμως, αυτό δεν εμπόδιζε μερικούς γνωστούς σκηνοθέτες του Χόλλυγουντ να τον κρίνουν κατάλληλο για πολεμικές ταινίες. Πραγματικά, αφού κράτησε ένα σημαντικό ρόλο στο φιλμ «Στην κραυγή της μάχης» με τον Βάν Χέφλιν, τον βλέπουμε κατόπιν στο «Δεν είμαστε άγγελοι». Αμέσως έπειτα τον ξαναβλέπουμε σκληρό στρατιώτη στο «Τρία βήματα προς τον ήλιο» και αμέσως μετά στα φιλμ «Όταν πέφτη το σκοτάδι» και «Αυτοί που ξέρουν να πεθαίνουν».

Στο τελευταίο αυτό, που ήταν ένα ρεαλιστικό πολεμικό δράμα από την Κορέα, ο Άλντο κρατούσε το ρόλο ενός σκληρού και ριψοκίνδυνου δεκανέα, που έρχεται σε δραματική σύγκρουση με τον ανθυπολοχαγό-διοικητή του λόχου του. Μετά και από το φιλμ αυτό —πέμπτο πολεμικό στη σειρά— δίκαια ο Άλντο απέκτησε τον τίτλο του «στάρ-στρατιώτη»!...

Ανάμεσα στις νεώτερες ταινίες, στις οποίες έχει πάρει μέρος, η πιο αξιοσημείωτη είναι εκείνη με τον τίτλο «Για ένα έκταρτο γής», ένα δυνατό ψυχολογικό δράμα, που παίζεται ανάμεσα σε μία οικογένεια, στον πατέρα και τους τρεις παντρεμένους γιους του.

Το ρόλο του πατέρα ερμηνεύει ο Ρόμπερτ Ράιαν και του πρώτου γιου ο Άλντο, ενώ το ρόλο της γυναίκας του τον κρατεί μία καινούργια «έκρηκτική» στάρλετ, η Τίνα Λουίζα.

Αυτή τη στιγμή ο Άλντο ετοιμάζεται για το γύρισμα της καινούργιας πολεμικής ταινίας του «Ο γυμνός και ο νεκρός» ή όποια, κατά τη γνώμη του ίδιου, θα είναι το καλύτερο πολεμικό φιλμ που γύρισε το Χόλλυγουντ.

Με όλες τις ταινίες του συμπαθέστατου Άλντο συμβαίνει κι αυτό το περίεργο: Ένώ τον δείχνουν κοντό και παχύ, στην πραγματικότητα είναι ψηλός με ανάστημα 1.80 και βάρος 95 κιλά. Ακολουθώντας δε κι αυτός τη σημερινή μοντέρνα ζωή των συναδέλφων του, μόλις πρό όλίγου χώρισε και από τη δεύτερη γυναίκα του, τη γοητευτική στάρλετ Τζέφ Ντόνελ και ψάχνει τώρα να βρή την τρίτη! Σχετικά με το διαζύγιο αυτό να τί λέει η ίδια η Τζέφ:

— Στο λίγο σχετικά διάστημα που ζήσαμε μαζί, ο Άλντο ήταν καλός και έδειχνε ότι με αγαπούσε. Άλλα τί να σάς πω; Όταν τον έπιαναν τα νεύρα του... έτριζαν τα τζάμια του σπιτιού από τις τρομακτικές φωνές του! Ήταν κάτι το απίθανο, κάτι το πρωτοφανές! Έτσι προτίμησα να τον χωρίσω, για να μπορέσω να ξαναβρω την ακοή μου, που είχα χάσει!...

Τα ανέκδοτα που κυκλοφορούν σήμερα στο Χόλλυγουντ, σχετικά με την υπερφυσική φωνή του Άλντο είναι πολλά και διάφορα.

Θά αναφέρουμε τα πιο χαρακτηριστικά:

Η ποδοσφαιρική του καριέρα ήταν θριαμβευτική. Χάρis σ' αυτόν η ομάδα του είχε αναδειχθεί πολλές φορές πρώτα θλήτρια.

Άλλα το άθλητικό μητρώο του Άλντο είναι γεμάτο από αποκλεισμούς και διάφορες άλλες ποινές. Και ξέρετε για ποιο λόγο;

Γιατί πάνω σε κάθε σχεδόν αγώνα και κάθε κρίσιμη για την ομάδα του φάση, ο Άλντο έβαζε σ' ενέργεια την... τρομερή φωνή του, με την οποία ξάφνιαζε τους αντιπάλους, δημιουργώντας σύγχυση και πανδαιμόνιο!

Η όμας του κάποτε ώργάνωσε με πολλούς οπαδούς της ένα «πικ-νίκ», για να γιορτάσει μία μεγάλη νίκη που είχε κερδίσει.

Άπάνω στο γενικό κέφι, όμως, χάλασε ξαφνικά το μικρόφωνο και η συγκέντρωσι θα διελύετο, αν την τελευταία στιγμή δεν έσωζε την κατάσταση η ετοιμότητά του Άλντο. Ανεβήκε άμέσως στη μικρή εξέδρα και με την καταπληκτική φωνή του αντικατέστησε όλα τα μεγάφωνα!

Αυτός είναι ο Άλντο Ραϊν! Ένας συμπαθής καλλιτέχνης κή, τη βροντώδη φωνή του αντικατέστησε μία χαρά όλα τα μεγάφωνα!

Ο. PENNY

Θυβία στην αχάμπη

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Οι άδελφές Μαριέττα και Καίτη Μαράνη ζούσαν πολύ περιωρισμένες στο σπίτι τους, με μία αυστηρή μητέρα κι ένα γκρινιάρη κι' αυταρχικό πατέρα, που ένιναν τέτοια από τις στερήσεις και τις δυστυχίες που πέρασαν στη ζωή τους. Ήστος ή μεγαλύτερη, η Μαριέττα αγαπούσε ένα πολύ καλό παιδί, το φοιτητή Λάμπρο Λίντα, που δεν είχε όμως ακόμη καμιά στρωμένη δουλειά. Όταν λοιπόν αυτός ζήτησε το χέρι της, οι γονείς της τον διακινούν κι' ύστερα κάνουν δριμύτητες παρατηρήσεις στην κόρη τους και την περιερίζουν ακόμα πιο πολύ. Το σχέδιό τους είναι να την παντρεύουν με τον πλούσιο Στέλιο Βουνάρα, γιατί έχουν ως αρχή τους ότι, τα πλούτη κάνουν την ευτυχία. Οι δυο έρωτευμένοι κατορθώνουν να βλεπνούν ακόμα, είναι όμως απελπισμένοι. Τέλος, ο Λάμπρος αποφασίζει να φύγει για τη Νότιο Αφρική, όπου του προσφέρουν μία καλή θέση, κι' αφού δημιουργηθεί η ξαναγνώσις για να παντρευτεί την αναπαύμενη του. Η Μαριέττα δεχεται θέλοντας και μη. Άλλα κι' οι γονείς της υποσχεσονται στο Λάμπρο ότι, αν πετύχει μέσα σε δυο χρόνια, θα του δώσουν την κόρη τους, αλλιώς θα την παντρεύουν με άλλο. Ο Λάμπρος φεύγει για την Αφρική και στέλνει το πρώτο γράμμα του στη Μαριέττα. Στο μεταξύ, η Καίτη είναι έρωτευμένη μ' ένα φίλο του Λάμπρου, το Μάνο Δημητριάδη. Όσο για το Στέλιο Βουνάρα, που είχε κάνει την επίσημη πρότασή του για τη Μαριέττα, οι γονείς των κοριτσιών, που δεν ήθελαν να χάσουν αυτόν τον πλούσιο γιμπρό, του κάνουν λόγο με τρόπο για την Καίτη. Εκείνος της βρίζει μικρή και φεύγει άπονη, τευμένος, όταν του λένε ότι θα του δώσουν μία οριστική απάντηση για τη Μαριέττα ως το Πάσχα. Τότε ακριβώς έφτασε ένα γράμμα από το Λάμπρο με δυο αρεσάτα νέα. Είχε χάσει τη δουλειά του κι' ήταν άνεργος. Κατόπιν έγραψε στη Μαριέττα πως βρισκόταν άρρωστος στο νοσοκομείο. Η Μαριέττα, παρ' όλες τις πιέσεις των γονέων της, τους δήλωσε κατηγορηματικά ότι θα περίμενε το Λάμπρο να γυρίσει. Έκείνοι τότε πρότειναν στο Στέλιο Βουνάρα την Καίτη κι' αυτός δέχτηκε για να τιμωρήσει τη μεγάλη αδελφή. Στο μεταξύ όμως η Καίτη ετοιμαζόταν να φύγει κραυά στην Αμερική με το Μάνο Δημητριάδη.

4ον

Κόντευε να τελειώσει τις εξετάσεις της κι' μικρή, όταν ήρθε ένα γράμμα του Λάμπρου. Ένα απελπισμένο γράμμα...

«Γλυκειά μου αγάπη, της έγραφε. Δεν ξέρω ποιά Θεός με καταράστηκε, δεν ξέρω ποιά φθονερή μάτι ζήλησε την αγάπη μας. Βρίσκομαι ακόμα καθηλωμένος στο κρεβάτι, οι γιατροί λένε πως είναι αδυναμία των νεύρων, κούρελάσματος των νεύρων μου άλλων από τον κόπο, από τον ένκεντισμό κι' από το άπαισιο κλίμα. Έγώ δεν ξέρω τί να πω. Τι μία μέρα νομίζω πως είμαι καλά, σηκώνομαι, και λέω μέσα μου πως τελειώσαν τα βάσανά μου και πως θα μπορούσα να φύγω απ' αυτόν τον τόπο, να πάω να βρω άλλοι δουλειά, την άλλη στιγμή όμως δε μπορώ να σταθώ στα πόδια μου κι' έχω την εντύπωση πως θα πεθάνω ή θα τρελλαθώ.

Αισθάνομαι στο μέτωπό μου σαν ένα σιδερένιο στεφάνι, και μούχεται να ξεφύγω... Είναι μία κατάστασι φοιτική. Στο μεταξύ, να λάβης υπ' όψη σου ότι νοσηλεύομαι σ' ένα νοσοκομείο άπορων, επειδή τώρα είμαι πραγματικά άπορος. Η περιποίησι δεν είναι ιδέωδης, αγάπη μου... Πολλές φορές λέω μέσα μου πως αν βρισκόμουν κοντά σου, μονάχα να νοιώθα τα αγαπημένα σου χεράκια στο μέτωπό μου, θα γινόμουν καλά. Άλλα δεν έχω ούτε μία δεκάρα και τα ναυλα είναι τόσο τεράστια, έστω και τρίτη θέση... Κι' έπειτα λέω πως είμαι εγωίστης, πως η αγάπη δε μου δίνει το δικαίωμα να σε βασανίσω. Λέω, Μαριέττα, πως το μόνο τίμιο εκ μέρους μου είναι να σε απαλλάξω από τους όρκους που μου

δωσες. Ναι, γλυκειά μου αγάπη. Όσα είπαμε βασίστηκαν στην ελπίδα ότι θα προκόψω. Οι όροι των γονέων σου ήταν σαφείς. Δεν είναι έτσι. Βασίστηκαν όλα στην θεοβλαστία ότι με δυο έτη εργασίας θα είμαι σε θέση να σε κάνω ευτυχισμένη. Αυτά είπαμε έμεις, άλλα πρόσταζε όμως η τύχη. Γι' αυτό, αγαπημένη μου, θέλω να σε απαλλάξω από κάθε δέσμευσι. Είσαι ελεύθερη ν' αρχίσεις τη ζωή σου και πάλι, είσαι ελεύθερη να αρραβωνιασθής, να παντρευθής και να ευτυχίσης. Η ευχή μου θάνα πάντα κοντά σου, κι' η ψυχή μου θα σε παρακολουθή.

Της έγραφε ακόμα πολλά λόγια γεμάτα λατρεία και σπαραγμό, κι' ενώ φαινόταν πως τελείωνε το γράμμα, της πετούσε άξαφνα:

«Μαριέττα... Αυτά που σου γράφω πάρα πάνω μου τα υπαγορεύει η τιμιότητά κι' η λογική. Ήθελα να κλείσω το γράμμα μου και να στο στείλω. Κι' όμως τα χέρια μου ανήθηκαν να κλείσουν το φάκελλο. Αυτό που σου γράφω τώρα είναι παρὰ τη λογική μου, παρὰ τη συνείδησή μου, ίσως, κι' όμως τόσο σύμφωνο με την καρδιά μου...

Περιμένε με ακόμα! Περιμένε με λίγους μήνες... Το πολύ ένα χρόνο. Άφισε να περάσουν τα δυο χρόνια που είχαμε κανονίσει. Μπορεί να γίνει κανένα θαύμα, κάτι μου λέει μέσα μου, πως αυτές οι ημέρες είναι μονάχα μία δοκιμασία και πως θα περάσουν. Κάτι μου λέει μέσα μου πως θ' ανατε�ίη ο ήλιος και για μέας, κι' ίσως πιο γρήγορα απ' ό,τι φανταζόμαστε, Γλυκειά μου αγάπη... περιμένε με ένα χρόνο. Δεν το απαιτώ, δεν το ζητώ. Σε παρακαλώ μονάχα γονατιστός. Θα είναι η πιο φοιτική δυστυχία για μένα, αν μετά τόσες δοκιμασίες κατορθώσω και ορθοποδήσω, να δεχτώ από σένα το πιο σκληρό χτύπημα. Περιμένε με...»

Δε μπόρεσε να διαβάσει άλλο η δύστυχη κοπέλλα. Τα μάτια της δάκρυσαν, οι λυγμοί της έπνιξαν. Κι' η Καίτη έκλεισε σπαράκτικά. Έξω, στο χώλι η μητέρα της ε-

Ενστάσεις
Τακτ με... ούρα!

Η σκηνή σ' ένα αριστοκρατικό εστιατόριο. Ο διευθυντής του κέντρου, που έχει τη φιλοδοξία να συγκεντρώνεται εκεί η όμορφωμα της πρωτεύουσας, παρατηρεί αγανακτισμένος ότι κάποιος απ' τους πελάτες είχε θέσει την πετοία γύρω στο λαιμό του!

— Τι αίσχος! Φιδιούζει. Αυτοί οι... άλεξιπρωτίτοι θα καταστρέψουν τη φήμη του μαγαζιού!

Και καλεί επείγοντως τον μάγο.

— Κύριε Λορδίαδη, ξέρω ότι έχετε υπηρετήσει πρίγκιπας, πρωθυπουργούς, στρατηγούς...

— Μάλιστα, κύριε διευθυντή, απαντάει αυτός, κλινώντας λαικά το κεφάλι.

— Πως σας διαφάνει, λοιπόν, το γεγονός ότι ένας πελάτης μας έχει κάνει μία τόσο φοικαλέα απρεπεία; ρωτάει ο διευθυντής και δείχνει τον... άλεξιπρωτίτη.

— Απαίτω να τον επαναφέρετε στην τάξι, αλλά με πολύ τακί!

— Να μείνεται ησυχος, κύριε διευθυντή, αποκρίνεται ο Λορδίαδης.

Και απευθείας στον πελάτη που είχε θέσει την πετοία γύρω στο λαιμό του.

— Αφού λοιπόν του ρίχνει ένα αυστηρό βλέμμα, του λέει:

— Παρακαλώ, τι επιθυμεί ο κύριος. Σύμφωνα με το νόμο, όλα δοσκονταν ελαττωματικά. Κι' επέλεξε η Φρόσω σκέφτηκε κάτι:

Φερνε βόλτες και περίμενε να μάθη το περιεχόμενο της επιστολής.

Ο Λάμπρος είχε όμως δυο λόγια και για τους γονείς. Δυο λόγια τυπικά, όπου τους έγραφε με ειλικρίνεια για την αρραβωνία του και ότι η Μαριέττα μπορούσε να θεωρήσει τον εαυτό της ελεύθερο.

«Αν και—πρόσθετε στο τέλος— θα ήταν ανθρώπινο και ώραίο να της επιτρέπατε να με περιμένει άλλον ένα χρόνο. Σας το ζητώ για χάρις.

Όταν διάβασε αυτά τα λόγια η Φρόσω άναψε:

— Τον άτιμο, ξεφώνισε. Τον άσυνετο άνθρωπο. Τί ώραία που τα φέρονε. Είσαι μόν ελεύθερη, αλλά να περιμένεις. Με ποιά δικαίωμα θέλει να σκλαδώσει ένα κορίτσι στην δική του την κακοτυχία; Με ποιά δικαίωμα θέλει να σε κάνει δυστυχισμένη, να σ' άφιση γεροντοκόρη;

Κι' ο πατέρας φούττωσε:

— Άφισε τις ηλιθιότητες, είπε στην κόρη του, και πές το ναί στο Βουνάρα, πριν έλθει η στιγμή να αρραβωνιασθής επίσημα με την Καίτη. Αυτός έσένα κατά βάθος βέλει κι' όλες του οι περιποήσεις προς την Καίτη είναι μονάχα για να σε πεισματώ.

— Δε θέλω ν' άκούσω για άλλο αυτό! στέναξε η Μαριέττα, πνιγμένη στα δάκρυα. Θα τον περιμένω!...

— Ένα χρόνο ακόμα; φώναξε με άγανάκτησι η Φρόσω.

— Κι' ένα, και δυο, και τρία χρόνια! Έπειδή τούτυχε μία αναποδιά, μιά άρραβωνία, δεν σημαίνει ότι είναι καταδικασμένος για πάντα.

— Κι' αν περάσουν δέκα χρόνια; Θα περιμένεις να φτάσης τα τριάντα;

— Σήκωσε τους ώμους της άδύσφορα: — Δέν θα είμαι γριά. Πολλές γυναίκες άρχίζουν και στα σαράντα τη ζωή τους.

Την κύτταξαν οι δυο γονείς κεραυνωτυπημένοι. Κι' ο πατέρας έβαλε τις φωνές:

— Είσαι τρελή, είσαι... Πίσω από τη πλάτη της κόρης του διωας, η Φρόσω πούκανε ένα ανεπαίσθητο νόημα κι' ο Χόρτος κατάλαβε πως κάτι είχε στο μυαλό της η γυναίκα του.

Ένα μεγαλεπήβολο σχέδιο

— Σκέφτηκε, του είπε όταν κλείστηκαν στο δωμάτιό τους. Σκέφτηκε για την Μαριέττα...

— Μούχεται να τη σκοτώσω, της απάντησε με λύσσα ο Χόρτος. Μούχεται να παντρευτεί τη μικρή και να την αφοσω αυτή γεροντοκόρη. Να μην ενδιαφερω πια για την τύχη της.

Κούνησε η μητέρα αποδοκιμαστικά το κεφάλι της.

— Είσαι κουτός και μονοκόμματος σαν όλους τους άντρες. Υπάρχουν κι' άλλοι δρόμοι, όταν δε μπορεί κανείς ν' ακολουθήσει τον ίδιο δρόμο. Υπάρχουν και τα λοθα μοιοπάτια.

— Τι θέλεις να πής;

— Πρέπει να δούμε κάποιον τρόπο να την πείσουμε πως σ' αγαπάμενός της την εγκατέλειψε. Να προέδρα τέχα απ' αυτόν η άπιστία. Τότε θα ίδης πως άμέσως θα δάλη νερό στο κρασί της. Κι' αυτός ο μεγάλος της έρωτας θα μεταμορφωθεί σε μίσος.

Την κύτταξε με θαυμασμό.

— Το σχέδιό σου είναι μεγαλεπήβολο, είπε. Άλλα πως μπορεί να πραγματοποιηθεί; Έδω είναι ο κόμπος.

— Να σκεφτούμε, πρέπει να σκεφτούμε... Πέρασαν όλη τη νύχτα άγρυπνοι. Πολλά σχέδια σχηματίστηκαν στο μυαλό τους. Στο τέλος όμως, όλα δοσκονταν ελαττωματικά. Κι' επέλεξε η Φρόσω σκέφτηκε κάτι:

— Ένα άσφαλές μέσαν θα ύπήρχε: Νά λάβαινε κάποιο γράμμα απ' εκεί, από τό μέρος όπου βρίσκεται ο Λάμπρος, και νά τής λέη ότι όλα αυτά που τής γράφει είναι ψέμματα κι' ότι αυτός ζή παρήφεια και γλεντάει και τήν έχει ξεχάσει.

— Γυναίκα, είσαι μεγαλοφυΐα! ψιθύρισε ο Χρόστος με θαυμασμό. Θα γράψουμε τό γράμμα έμεις... νά τό δώσουμε στη γραφομηχανή...

— Και πάλι θα σέ πώ κουτό, είπε ή Φρόσω κουνώντας τό κεφάλι της. Καλά, τό γράφουμε έμεις τό γράμμα. Από πού θα ταχυδρομηθώ όμως; Χρειάζονται γραματόσημα από κεί και σφραγίδα.

Σούφωσε ο Χρόστος τά φρύδια του. — Έχεις δίκιο... Άλλά στάσου, κι' άς με λες πάντα κουτό. Νομίζω πως σ' αυτό θα τά καταφέρω μιά χαρά. Έχουμε τά γραμματόσημα από τίς άλλες έπιστολές του. Θα τά ξεκολλήσουμε όμορφα, όμορφα και θα τά κολλήσουμε!

— Και σφραγίδα.

— Με κάποιο τρόπο θα τά καταφέρω νά μνησθώ και τή σφραγίδα, έννοια σου. Φτάνει νά θέλν κανείς κι' όλα γίνονται.

— Άχ, αναστέναξε ή Φρόσω, τό τρελλό τό κορίτσι, σέ τί φασαρίες μάς δάζει!... — Στάσου, έκαμε ο Χρόστος Μαρανής, πού αίσθανόταν τό μυαλό του νά δουλεύη έντατικά. Δέν είναι άκόμα τόσο εύκολα τά πράγματα. Μένει κάτι πολύ σπουδαίο νά λύσουμε. Άν στο μεταξύ τής γράψω αυτός ότι είναι καλύτερα: — Άν τής γράψω ότι όδοποδός κι' ότι όλα πάνε καλά:

— Δέ θα τόν πιστέψω. Θάχη δηλητηρίαστή απ' αυτό τό γράμμα, ή Μαριέττα.

— Και φαντάζεσαι πως θα πιστέψω τόσο εύκολα και θα σταματήσω τήν άλληλογραφία μαζί του;

— Είναι υπέρφανη και φανατική. Πιστεύω πως θα τόν μισήσω, με όση δύναμη τόν αγαπάει.

— Άν όμως ή αγάπη της είναι δυνατότερη από τίς ύποψίες της; Είναι τού γράψω γιά νά τού ζητήσω εξήγησεις;

— Άσπασε τή άν. είπε νευριασμένη ή γυναίκα. Άς άρχίσουμε και θα σκεφτούμε πάλι. Αυτή είναι ή βάση, νά κλονίσουμε τήν αγάπη της.

— Θα περάσω χρόνος γι' αυτό, έκανε δύσθυνα ο πατέρας. Στο μεταξύ, τί γίνεται με τόν Στέλιο;

— Άς παντρευτή τή μικρή, είπε αποφασιστικά ή Φρόσω, Χαλάλι της. Άλλά όταν έλευθερωθώ ή Μαριέττα απ' αυτή τήν τρέλλα, έννοια σου, κάποιος θα βοήθ και γι' αυτήν. Ο ίδιος ο Στέλιος μπορεί νά

μάς βοηθόν τόν πλούσιο γαμπρό, κανένα φίλο τού ίσως. Άς μή τά θέλουμε όλα δικά μας. Τό πιό έπείγον είναι νά χάση ή Μαριέττα κάθε έλπίδα γιά τό Λάμπρο...

— Και νά μή χάσωμε τό Στέλιο, είπε ζωηρά ο πατέρας.

— Έννοια σου τίποτα δέ θα χάσωμε, αποκρίθηκε ή γυναίκα του με ύφος σίγουρο. Έσύ μονάχα έτοιμάσε τό φακέλλο. Άλλη δούδεια δέ θέλω από σένα. Τό γράμμα θα τό γράψω εγώ όπως ξέρω.

Τό άνώνυμο γράμμα

Ήταν τό τρίτο γράμμα πού γράφε κρυφά-κρυφά στόν αγαπημένο της ή κοπέλλα. Τόδρεχε με τά δάκρυά της. Τό φίλούσε κι' ή ψυχή της όλη πετούσε μαζί με τά πύρινα τά λόγια:

«Θα σέ περιμένω πάντα! Δέν στο είπα αυτό: Στο ξαναλέω. Μή με σκέπτεσαι έμένα, νά γίνης μονάχα καλά, αυτό θέλω, τίποτ' άλλο αγαπημένο μου... Άν γινόταν νά πετάξω γιά νά δωθώ κοντά σου, θα σ' έκανα καλά. Άλλά πως; Δέν τολμώ ούτε νά τό διανοηθώ. Πολλές φορές τρελλά σχέδια περνάνε απ' τό μυαλό μου. Νά γίνω λαθροπελάτης, νά μπαρκάρω σ' ένα πλοίο και νάρθω νά σέ δω. Τρέμω όμως μονάχα με τή σκέψη νά ταξιδέψω χωρίς χρηστά. Δέ διαθέτω χρήματα, τό ξέρεις. Κι' οι γονείς μου, άκόμα και νά ήθελαν νά μου δώσουν χρήματα γιά τό ταξίδι, δέ θα μπορούσαν. Είναι τόσο άταχοί! Είμαι δεμένη μακονά σου, κι' έσύ... καθηλωμένος στο κορεβάτι τού πόνου. Μή με σκέπτεσαι έμένα, ή μάλλον νά με σκέπτεσαι κάθε στιγμή, κάθε δευτερόλεπτο, αλλά όχι με πόνο, νά με σκέπτεσαι γιά νά νοιώθης τήν αγάπη μου, νά με φέρνεις μπροστά σου γιά νά αίσθάνεσαι κάποια χαρά. Τό ξέρω πως θα γίνης γρήγορα καλά, πως θα γίνουμε εύτυχισμένοι μιά μέρα. Άλλά μή στενοχωριέσαι κι' άν άρχισή αυτή ή ημέρα. Όλα θα τελειώσουν καλά γιά μάς, όλα... Κι' εγώ σέ περιμένω!»

Έγραψε τό τρίτο γράμμα μέσα σέ μιά έβδομάδα ή Μαριέττα, όταν χτύπησε τό κουδούνι κι' ήρθε ο ταχυδρόμος. ή Καίτη έλειπε από τό σπίτι. Κι' ή μητέρα, πού περίμενε πίσω από τήν πόρτα σχεδόν έτρεξε και άνοιξε. Ο ταχυδρόμος έφερε κάποιο γράμμα γιά τό πατέρα συστημένο, κι' έφυγε. Με τέχνη έβαλε και τό πλαστογραφημένο γράμμα μαζί με τ' άλλο ή Φρόσω κι' ή Μαριέττα πού πετάχτηκε στο μεταξύ κι' αυτή από τό δωμάτιο τό άσπαξε, νοιώζοντας πως είναι τού αγαπημένου

της. Όταν όμως είδε τό δακτυλογραφημένο φακέλλο, κέρωσε.

— Δέν είναι τού Λάμπρου, είπε.

— Άνοιξέ τό, λοιπόν, νά ίδης τίνος είναι; είπε ή μητέρα της όσο πιό φυσικά μπορούσε.

Έσχισε τό φακέλλο με χέρια γεμάτα πυρετό ή κοπελίτσα, και τράβηξε τή δακτυλογραφημένη κόλλα.

«Δεσποινίς Μαριέττα, έγραψε τό γράμμα, είμαι ένας άγνωστος φίλος σας και φίλος τού Λάμπρου, τού άραβωνιστικού σας. Ξέρω τά καθέκαστα γιά τήν ιστορία σας. Ξέρω ότι τόν περιμένετε με τήν έλπίδα νά τόν παντρευτήτε. Ξέρω καλά τί σας γράφει. Ότι είναι πολύ άρρωστος, άνέργος, κλπ. Λοιπόν, όλη αυτή ή ιστορία είναι πλάσμα τής φαντασίας του. ή αλήθεια είναι πολύ λιγώτερο τραγική γι' αυτόν, παρά γιά σας.

»Αγαπητή μου δεσποινίς, ο Λάμπρος χαιρεί άκρας ύγιαι. Οι δουλειές του πάνε άρκετά καλά, και θα μπορούσε περίφημα νά κρατήσει τό λόγο πού σ' έδωσε.

Όλα τά λογάριασε χωρίς τόν ξενόδοχο. Κι' ο ξενόδοχος σ' αυτή τή περίπτωση είναι οι καλλονές τού τόπου... Και μιά τέτοια είναι ή αίτία όλου τού μυθιστορήματος πού κατασκεύασε ο αγαπημένος σας. Μιά πολύ χαριτωμένη γυναίκα, πολύ νωτέρω και πολύ πλούσια. Ο πατέρας της έχει άπεραντες φυτείες έδώ κι' ο Λάμπρος μου έλωσε όδοδοκοφά πως δέν είναι τρελλός ν' άφισή αυτή τή σύγιοση εύτυχία γιά νά επιστρέψω στην Έλλάδα, ν' άρχισή τή ζωή του εαν νά με μισθώ δυό χιλιάδες τό μήνα...

Τόν συμβούλεψα νά σας γράψω τήν αλήθεια. Δέν άσφαρίζει όμως, ν' ακολουθήσώ τή γνώμη μου, δέν έχει τό θάρρος. Διατηρείται ίσως άκόμα μέσα σου κάτι από τήν παλιά του αγάπη γιά σας. Ένα είδος οίκτου, πού παλεύει μέσα σου άκόμα με τή στερρά απόφαση, πού έχει πάρει νά παντρευτή με τήν καλλονή του. Κι' αυτό νά μή σας φανή παράξενο άν συνεχίσω γιά πολύ καιρό νά σας γράφω τρυφερά. Θα έξακολουθήσω νά σας παριστάνω τήν δυστυχισμένο. Ίσως στο τέλος ν' αλλάξω τακτική, νά σας γράψω ότι όδοποδός. Έγώ όμως, αγαπητή μου δεσποινίς, σας προειδοποιώ, πως ό,τι και νά σας γράψω, θα είναι κοινωδία! ή αλήθεια είναι αυτή πού σας γράφω εγώ. Πρίν περάσουν δυό μήνες έσχη παντρευτή αυτή τή γυναίκα και θα ζή σαν πλούσιος γαιοκτήμων έδώ. Δέν ξέρω τί θα σας νάσω. Φυλάξτε τό γράμμα μου και νά τό διαβάσετε συχνά έπειδή τρέπει νά ξέρετε πως αυτή είναι ή αλήθεια.

»Θα σας φανή ίσως παράξενο πως ένας άντρας πού δέ σας γνωρίζει, αίσθάνεται τόσο ένδιαφέρον γιά σας, και σκέπτεται νά προστάτηψή τήν εύτυχία σας.

»ή εξήγησι είναι απλή. Πρίν έρωτοτυπηθώ μ' αυτή τή γυναίκα ο Λάμπρος μου μιλούσε συχνά γιά σας. Μπορώ νά πώ ότι σας γνωρίζω, μπορώ νά πώ ότι ξέρω τό χαρακτήρα σας. Είσατε ένα πλάσμα εύπιστο και άγνό. Γι' αυτό θεωρώ άνόσιο νά σας φέρεται έτσι. Τού τό υπέδειξα, αλλά δέ θέλησε νά με άκούσθ. Ο Λάμπρος είναι άλλος άνθρωπος τώρα τελευταία. Μην περιμένετε νά τόν ξασθεήτε άγνό, τίμιο, όπως τόν γνωρίζατε. ή σκληρή διόπλη της άρχής τού χάλυσε τό χαρακτήρα. Κι' ο έρωσ του, τό τρελλό του πάθος γιά τήν καλλονή, άποτελείωσάν τήν κα-αστοφή. Κι' άν άκόμα δέν είχε έ-θει ούτος ο έρωσ, δέ θα ζούσατε εύτυχισμένη ως γυναίκα του. Θέλω νά με πιστέψετε, αγαπητή δεσποινίς, και νά μην σισθανήτε καμιά άπογοήτευσι και καμιά στενοχώρια.

»Ένας άγνωστος πιστός σας φίλος». Τήν παρακολούθουσε από μακριά ή Φρόσω τήν κόρη της. Καθώς διάβαζε αυτό τό γράμμα χαϊρόταν όσο έβλεπε τήν αλλοίωσι τής μορφής της.

— Τί σου γράφει; ρώτησε μόλις τήν είδε πως τελείωσε τό γράμμα.

— Δέν είναι τού Λάμπρου, αποκρίθηκε ή κοπελίτσα, με τά χείλη άσπρα σαν πανί.

— Τίνος είναι; Τί σου γράφουν; Μήπως είναι βαρεία άρρωστος κι' έβαλε κανέναν άλλον νά σου γράψω;

Δίωξε ή Μαριέττα. Στο τέλος όμως

δέ δάσταξε και με φωνή άχνή, σδυσμένη πρόφερε μονάχα:

— Διάβασε, μαμά...

Κι' έδωσε τό γράμμα στη μητέρα της. Έκανε πως τό διάβαζε με φρίκη ή Φρόσω. Και στο τέλος κύτταξε τήν κόρη της με κατάπληξη.

— Τί είναι αυτό; ψιθύρισε παίζοντας θαυμάσια τό όλο της.

— Τό πιστεύεις; ρώτησε ή κοπέλλα.

Κι' όλος της ο πόθος νά τής πη ή μητέρα της όχι, ζωγραφίστηκε στα μάτια της.

— Τί νά σου πώ, αποκρίθηκε ή Φρόσω με ύφος γεμάτο άμφιβολία. Είναι δύσκολο, νά τό πιστέψω κανείς, αλλά δέ θα ούκανε έντύπωσι...

— Τό δάξεις ένα τέτοιο πράγμα, στο νού σου γιά τό Λάμπρο; φώναξε ή κοπέλλα σπαρχατικά.

— Τί νά σου πώ Μαριέττα, αποκρίθηκε ή μητέρα της. Φαίνεται βέβαια άπίθανο κι' άπρόβλεπτο. Όσο τό σκέπτομαι όμως...

Έκανε πως σκέπτεται πάλι...

Αυτό έξηγει πολλά πράγματα, είπε. Πολλά πράγματα...

— Μητέρα, ίκέτευσε ή κοπέλλα. Μήλσέ μου μέσα από τήν καρδιά σου. Πές μου, τί σκέπτεσαι. Μην κυττάξης νά μου μιλήσης διπλωματικά. Δέν καταλαβαίνεις πόσο δυστυχισμένη είμαι;

Σπάραξε ή καρδιά της μάννας μιά στιγμή μ' αυτά τά λόγια κι' οι τύψεις τής δάγκωσαν τή καρδιά. Τήν άλλη στιγμή, ή συνηθισμένη αστήρη της λογική της έδωσε τό θάρρος νά συνεχίσω τό ρόλο της.

«ή έγχείρησι είναι όδυνήρη, σκέφτηκε, αλλά μιά κι' άρχισα, δέ πρέπει νά τήν άφήσω στη μέση. Είναι ο μόνος τρόπος νά τή σώσω νά τή κάνω εύτυχισμένη μιά μέρα».

Πίστευε άπόλυτα πως ή μόνη εύτυχία — και τόσο εύκολη — γιά τήν κόρη της, θα ήταν νά παντρευτή με τό Στέλιο Βουναρά. Γι' αυτό αποκρίθηκε σταθερά:

— Πιστεύω πως δέ γράφει ψέμματα, αυτός ο άνωνομογράφος. Πρώτα, πρώτα, γιατί θα έγραφε; Δέ σ' γνωρίζει, δέ μπορούμε νά πούμε ότι σ' αγαπάει και θέλει νά πάρη τή θέση τού άραβωνιστικού σου. Φυσικά, όχι!...

— Ε, βέβαια, αποκρίθηκε μηχανικά ή κοπέλλα.

— Νά μισή τό Λάμπρο και νά θέλν νά τού κάνη κακό; Είναι λιγάκι άπίθανο. Γιά νά ξέρη τίς λεπτομέρειες τής αγάπης σας, τόσο καλά και τήν διευθυνσι σου, πάλι νά πη ότι είναι φίλος τού Λάμπρου.

— Δέν έχει σημασία, είπε ή κοπέλλα. Καμιά φορά οι φίλοι είναι οι πιό θανάσιμοι έχθροί.

— Άν είναι έχθρός του, θα κύτταζε νά τόν βλάψη έπαγγελματικά... Κι' έπειτα, άς σκεφτούμε διαφορετικά. Είναι έχθρός του και τό γράμμα είναι γεμάτο ψευδολογίες. Γιατί νά τό στείλν τώρα, πού είναι τόσο άρρωστος ο φίλος του στο νοσοκομείο; Συνηώς θέλει κανείς νά βλάψη ή νά εκδικηθώ ένα δυνατό έχθρο, όχι ένα μισοπεθαμένο...

Έσκυψε ή Μαριέττα τό κεφάλι, νικημένη απ' αυτό τό έπιχείρημα. Τήν άλλη στιγμή όμως σήκωσε τό κεφάλι της και κύτταξε τή μητέρα της με μάτια άστροσφερά:

— Κι' όμως δέ τό πιστεύω! είπε. ή ψυχή μου δέν μπορεί νά τό παραδεχτή!

— Τόν αγαπάς, γι' αυτό, είπε ή μητέρα.

— Δέ τό χωράει ή ψυχή μου αυτό!...

— Δέν είναι δυνατόν όμως νά τό έξακρίδω...

— Θα τού γράψω...

Κούνησε ή Φρόσω τό κεφάλι της.

— Και τί θα καταλάβης; Τί άλλο από ψευτιές είναι δυνατόν νά σου άπαντήσω; Είναι δυνατόν νά σου γράψω έτσι φρόνιμα-φρόνιμα, πως τό άνώνυμο γράμμα έλεγε τήν αλήθεια και πως πραγματικά σέ κοροϊδεύει με τά έρωτικά του γράμματα; Τί σου λέει ή λογική σου; Είναι δυνατόν νά στο γράψω αυτό;

— Δέν ξέρω, αποκρίθηκε με χείλη σφιχτά ή κοπέλλα. Τό μόνο πού ξέρω είναι ότι δέ μπορώ νά τό παραδεχτώ τό γράμμα. Και μόνο πού στανατώ τή σκέψη μου σ' αυτό, και μόνο πού κάθωμαι και συζητώ, είναι έγκλημα.

— Έχει γούστο νάχης τύψεις...

— Ναι, μαμά, έχω τύψεις. Έπειδή είμαι σύγιορη πως αυτή τή στιγμή εκείνος υποφέρει, αγωνιά, άπελπίζεται. Κι' εγώ κάθωμαι και δίχνω σημασία σ' ένα άνώνυμο γράμμα.

— Γράψε του λοιπόν, είπε ή μητέρα άδιόφορα. Γράψε του γιά νά περάσθ κι' άλλος καιρός! Βλέπεις, λίγο καιρό θασανίσασμε τό Στέλιο. ή ύπομονή του έξαντλήθηκε πιά... Άλλά δέ πειράζει, πάλι, σφραγίζεις τή μοίρα σου μόνη σου! Γράψε έσύ, κι' όσπου νάρθ τό γράμμα, θάχη παντρευτή ή Καίτη, θα είναι εύτυχισμένη κι' έσύ θα κάθεται και θα κλαίς, περιμένοντάς τον!

Έσκυψε τό κεφάλι της ή Μαριέττα γιά νά μή τή ίδή ή μητέρα της, πού κοκκινίζει, όταν τής μιλήσει γιά τήν Καίτη.

— Και τί θα τού γράψω; ξαναείπε ή Φρόσω. Θα τού όμολογήσης έτσι ώμα ότι έλαδεις κάποιο γράμμα;

— Δέν ξέρω, στέναξε ή Μαριέττα. Δέν ξέρω, δέν πέρα άκόμα τήν άπόφασι. Πάντως, θα τού γράψω.

Ένα σπαρχατικό γράμμα

Τό ίδιο βράδυ κάθισε κι' όλος ή Μαριέττα κι' έγραψε στόν αγαπημένο της. Στην άρχή σκέφτηκε νά τού γράψω άόριστα. Άρχισε ένα, δυό γράμματα και τά έσχισε. Στο τέλος επαναστάτησε με τήν ιδέα νά σερβή διπλωματικά με τόν άντρα πού αγαπούσε πού πολύ από κάθε τί στο κόσμο. Γι' αυτό άρχισε νά τού γράφω τήν αλήθεια:

«Αυτή τή στιγμή πού σου γράφω αγαπημένο μου, κρατώ στα χέρια μου ένα άνώνυμο γράμμα. Θάλεγα καλύτερα ένα δηλητήριο κλεισμένο μέσα σ' ένα φακέλλο. Και τού έπανελάμβανε τό γράμμα. Έπειτα συνέχισε:

»Δέν πιστεύω λέξι απ' όλα αυτά. Κι' όμως τά λόγια τού άπαίσιου αυτού γράμματος μου κίνη τήν καρδιά. Θέλω νά τά έχάσω μα δέ μπορώ. Από τή στιγμή πού τά διάβασα, νομίζω πως έχω ένα άναμμένο σίδερο στη καρδιά μου. Μόλις λάβης τό γράμμα μου, γράψε μου! Δέ θέλω πολλά λόγια, ούτε δοκούς. Λίγα λόγια σου μονάχα. Νά μου λες απλά-απλά, πως δέν άλλαξε τίποτα μεταξύ μας. Πως μ' αγαπάς, όσο μ' αγαπούσες, και δέν μούγραμεις ούτε μιά λέξι ψέμμα. Πως ήσουν στ' αλήθεια άρρωστος. Πολυαγαπημένο μου... Θα ήθελα νά είναι ψέμμα ότι ήσουν άρρωστος... Θα ήθελα νά γινόταν νά μάθαινα πως δέν ήσουν άρρωστος, πως

δέν είχες μείνει άνέργος... Άλλά πάλι αυτό θα ήταν θάνατος γιά τήν αγάπη μας! Γι' αυτό εύχομαι τό γράμμα σου νά μου έπιβεβαιώσει τή δυστυχία μας, γιατί όλα αυτά είναι μικρότερη δυστυχία από τήν προδοσία!...

»Γράψε μου, γράψε μου, τήν ίδια μέρα, τήν ίδια στιγμή πού θα λάβης τό γράμμα μου. Θα μετρώ τά δευτερόλεπτα όσπου νά λάβω τήν άπάντησί σου. Άλλο τίποτα δέ μπορώ νά σου πώ. Γράψε μου!».

Τά δάκρυά της έδρεχαν τό χαρτί, καθώς τό ξαναδιάβαζε.

Γιά μιά στιγμή δίστασε πάλι.

— Μήπως είναι έλλειψι αγάπης νά τού στείλω ένα τέτοιο γράμμα; Μήπως θυμώση; Ζυγίσε μέσα της τήν αίσθημά της.

— Άν λάβαινα εγώ ένα τέτοιο γράμμα πως πάς θα μου φαινόταν;

ή σκέψη αυτή τής έδωσε θάρρος.

— Δέ θα θυμώνα, θα σκεπτόμουνε ίσως πως τού πέρασε έστω και μιά στιγμή ή ύποψία στη καρδιά του, αλλά δέ θα θυμώνα.

Έκλεισε τό γράμμα και τήν άλλη μέρα πρωί-πρωί τό ταχυδρόμος. Όταν νύρισε σπτί της, ήταν πού ήσυχη.

Οι γονείς της τήν κύτταζαν κλεφτά, περίμεναν πως θα τήν έδωσαν τσακισμένη. Άντίθετα όμως ή Μαριέττα φαινόταν πάλι γεμάτη αίσιοδοξία.

— Δέν γίνεται τίποτα, είπε τότε ή Φρόσω στόν άντρα της. Πρέπει όπωσδήποτε νά τά τελειώσουμε με τή Καίτη. Μήλσέ της, νά κανονίσουμε πότε θ' αλλάξουν δαχτυλίδια. Κι' άφισε τή μεγάλη με τή τρέλλα της.

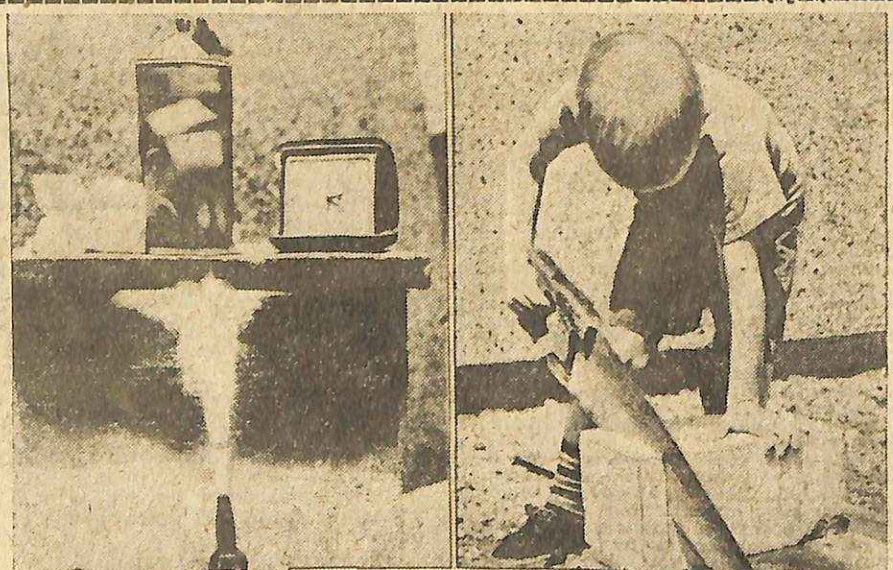
— Τί θα γίνη τώρα; είπε ο Χρόστος. Θα λάβω τό γράμμα του όπου θα τής όρκίζεται σέ θεούς και σέ δαίμονες ότι τόν κακολογούσε άδικα.

— Έδώ είμαστε πάλι. Θα τήν κλονίσω όπωσδήποτε εγώ, αποκρίθηκε σύγιορη ή Φρόσω. Και βέβαια χρειάζεται καιρός. Γι' αυτό γιά νά μή χάσουμε τό Στέλιο, κάνε ότι μπορείς νά τελειώση ο άραβωνισμός με τήν Καίτη.

ή παρασμένη τής άπανωνής

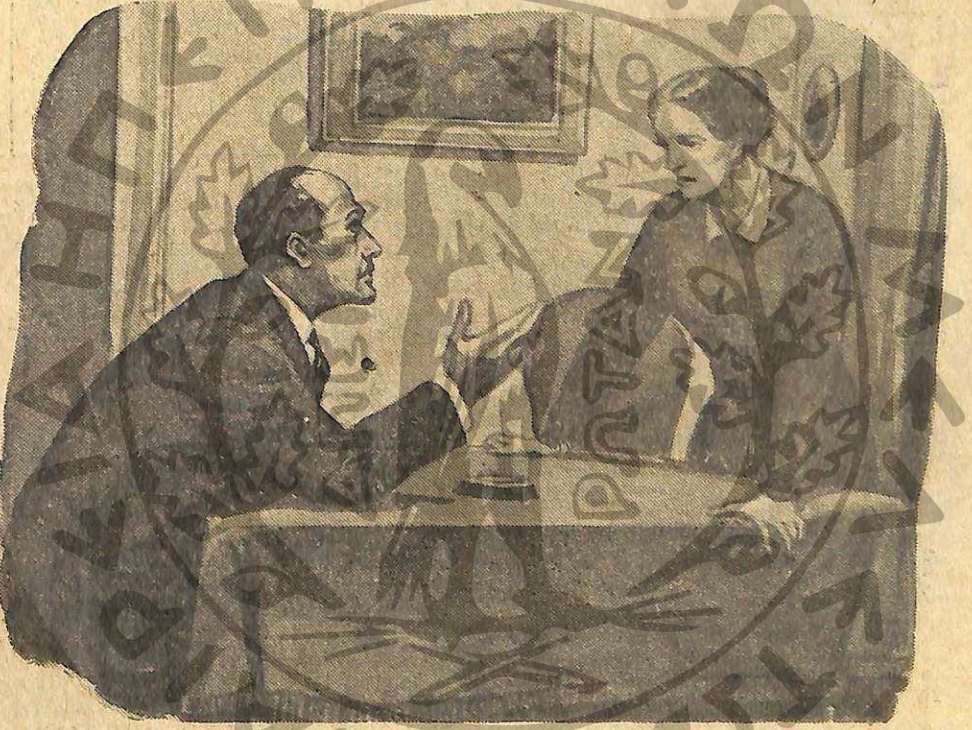
Κάθονταν οι τρείς τους σ' ένα άπόμερο κεντράκι, ή Μαριέττα, ή Καίτη κι' ο Μάνος Δημητριάδης. Μόλις είχε τελειώσει τό μυστήριο, μόλις είχαν γίνε άντρώγυνο τά δυό έρωτευμένα παιδιά. κρυφά-κρυφά, σ' ένα έρημοκλήσι, με δυό φίλους γιά μούσους και ένα συγγενή τού Μάνου γιά κουμπάρο.

Τά μάτια τών δυό κοριτσιών ήταν βουρ-

ΤΟ ΤΣΙΜΕΝΤΟ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Μιά άμερικανική βιομηχανία τού Μισσιγκαν έξασφάλισε τήν άποκλειστική έκμετάλλευσι τής έστρωμάσεως έδω βέλγιο μηχανικού. Πρόκειται γιά τό άποκλειστικό, ένα νέου τύπου τσιμέντο, πού παρουσιάζει έκπληκτικές ιδιότητες: Άρ ισ τ ε ρ ά : ή δυνατή πλόα άφινει άπέφραχτο τό νεο όλικο τό όποιο παρουσιάζει και έξαιρετικές μονωτικές ιδιότητες. Άπόδειξι οι μικροί κύβοι τού πάγου δέ λυώνουν, παρά τήν ύψηλή θερμοκρασία, πού άναπτύσσεται κάτω από τήν πλάκα. Δ ε ξ ι ά : Ένας μικρός ή χρόνον κόβει με εύκολία, με ένα κοινό πρίον. Ένα κομμάτι άμπελιστέλ. Τό νεο όλικο, άν και είναι μεγάλης άντοχής, κόβεται εύκολα και έπιπλάει στο νερό, όπως ή έλαφρότερα, δεδομένου, ότι είναι 7 φορές ελαφρότερο από τό κοινό τσιμέντο.

— Είναι υπέρφανη και πιστεύω πως θα τόν μισήσω, μ' όση δύναμη τόν αγαπάει! είπε ή Φρόσω στόν άντρω της.

...μιά... καθώς στρέφονταν προς τη θάλασσα, που λές πως καλούσε κιόλας τους...
...στευμένους.

— Η τελευταία βραδιά που περνάμε στην Αθήνα, ψιθύρισε η Καίτη.
— Ανατρίχιασε η μεγάλη σ' αυτά τα λόγια. Πληγιάθηκε όμως να χαμογελάσει, για να μη κλονιστεί το ηθικό της αδελφής της. Έπειτα γύρισε στο γαμπρό της.

— Μάνο, του είπε παρακλητικά, με συγχώρεσε που θα σου πω αυτά τα λόγια, αλλά είναι τόσο τολημωδ αυτό που κάνει η Καίτη! Φεύγει για τόσο μακριά, χωρίς την εύλογία των γονέων μας, μόνη, έρημη. Ο κόσμος τώρα όλος είσαι έσύ γι' αυτήν!...

Της έσφιξε το χέρι ο νέος. Τα φλογερά του μαύρα μάτια άστραψαν και της χαμογέλασαν.

— Καταλαβαίνω την αγωνία σου, Μαριέττα. Αλλά θέλω να πιστέψεις ότι η Καίτη θα είναι ευτυχισμένη κοντά μου. Θέλω να το πιστέψεις αυτό. Τούλάχιστον ό,τι εξαρτάται από μένα...

— Κι' αν τα δρῆτε άναποδα και σείς τα πράγματα:

— Αποκλείεται. Η ύποτροφία είναι πλούσια, θα περάσουμε περίφημα. Αλλά κι' αν έλθουν άναποδα όλα, υπάρχει η λύση της έπιστροφής. Θα έπιστρέψουμε στην Ελλάδα και θα γίνει το άρχικό μας σχέδιο. Θα διοριστή η Καίτη σε μία Τράπεζα. Θα ξαναπάρω τη θέση μου κι' εγώ.

— Έτσι, θα περιμένουμε να ξαναγίνουν έκλογές για να πάω κανένα υπουργείο ο θεός μου. Βλέπεις, όπως και νάρθουν τα πράγματα, δε πρόκειται να πεθάνουμε της πείνας. Τα ναύλα μας της έπιστροφής θα μας τα πληρώσει η ύποτροφία.

— Ένα σύνθετο δαυρ σκέπασε τη φυσιογνωμία της κοπέλλας. Διάβασε το νόνο της ο Μάνος και της είπε θλιμμένος:

— Έσύ, τί θα κάνεις Μαριέττα;

(Δέν του είχε άναφέρει λέξη για το άνωμυνο γράμμα. Το μόνο που ήξερε ο Μάνος ήταν ότι ο Λάμπρος δρισκόταν άσρωστος σ' ένα νοσοκομείο. Από κει και πέρα δέν είχε ιδέα). Ούτε είχε λάβει αυτό άλλο γράμμα).

— Ο Θεός να δώσει να γίνει καλά γρήγορα ο Λάμπρος για να βρῆς κι' έσύ την ευτυχία, πρόφερε η Καίτη μ' όλη της την καρδιά.

— Έπειτα πρόσθεσε μ' ένα τσαχπίνικο χαμόγελο στον άντρα της:

— Όπως είμαι ευτυχισμένη εγώ, έτσι θα γίνει μία μέρα κι' η Μαριέττα!

— Ο Θεός να δώσει, πρόφερε αυτός μ' όλη του τη καρδιά.

— Σταθήτε τώρα, είπε ζωηρά η Καίτη. Απώμε θαύ πόλεμο με τους γονείς μου. Τους ζήτησα για τελευταία διορία να περιμένουν έως άποψε για να πω το ναί δριστικά για το Στέλιο.

— Πές το λοιπόν, την πείραξε ο άντρας της.

— Α, έτσι. Θέλεις να γίνει δίγαμη και να πάω στη φυλακή;

— Αλήθεια, είπε η Μαριέττα, τί θα γίνει άποψε; Ίσως να τον έχουν κουβαλήσει κιόλας σπίτι!

— Αχ, αναστέναξε ο Μάνος. Αυτό είναι πρωτακουστό. Νάμαστε νιόπαντροι και να χωρίσουμε από το πρώτο κιόλας δάδου.

Τόν κύτταξε η γυναίκα του τρυφερά.

— Θέλεις νάρθω μαζί σου, και να μην πάω σπίτι μου άποψε;

— Και τί θα πούμε; άποκρίθηκε φοβισμένη η Μαριέττα. Το έξουν ότι θα θυγαίναμε έξω μαζί.

— Όχι, της άπάντησε ο Μάνος. "Αν έξαφανιστεί άποψε θα βρῆ το μελά της η Μαριέττα. Ένώ όπως τα κανονίσαμε, αύριο θα φύγεις πωί-πρωί, και θάρθης κατ' ευθείαν στον Πειραιά. Το πλοίο φύγει νωρίς, δέν υπάρχει φόβος να σε σταματήσει κανείς. "Αν έξαφανιστεί άποψε, θα κινητοποιήσουν την άστυνομία και θα μας δρούνε!

— Τδ έξω, άποκρίθηκε η μικρή, ντροπισμένη κάπως για την άνυπομονή της.

— Μάλιστα, είπε η Μαριέττα, πρέπει να γυρίσουμε νωρίς άποψε σπίτι, να μην έχουμε σκηνές και φασαρίες.

— Και να πασαδέχτώ, ότι μου πούνε

Με το νυστέρι στο χέρι, ο «γιατρός των φυτών» ετοιμάζεται να έγχειρήσει έναν «άσθενή».

Ο „ΓΙΑΤΡΟΣ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ“

Έξετάζει τους «άρρώστους» του δωρεάν

Οι Γερμανοί άγαπούν τα λουλούδια και γενικά τα φυτά, και η πρωτεύουσα της Γερμανίας, παρά τις καταστροφές που υπέστη στον πόλεμο, είναι μία από τις πόλεις με το περισσότερο πράσινο σ' όλο τον κόσμο.

Είναι φυσικά, λοιπόν, στην Γερμανία και μάλιστα στο Βερολίνο να υπάρχει γιατρός για τα φυτά. Πρόκειται για τον δόκτορα Χάλαντουντά, που είναι διευθυντής του Δενδροκομικού Σταθμού του Βερολίνου.

Ο δόκτωρ Χάλαντουντά άσκολείται με τα φυτά και τις άρρώστιες τους περισσότερο από οράντα χρόνια και άρχισε την καριέρα του ως βοήθος, κηπουρού, για να έξελεχθεί σε άσθεντία της Δενδροκομίας.

Μία φορά τη βδομάδα, ο «γιατρός των φυτών» δέχεται στο Ιατρείο του, που είναι, φυσικά, ένα θερμοκήπιο, τους έπαγγελματίες και έρασιπένες κηπουρούς του Βερολίνου, που θέλουν τις συμβουλές του για την ύγεια των λουλουδιών και των δέντρων τους.

Ο δόκτωρ Χάλαντουντά έξετάζει με προσοχή τον «άρρωστο» και άποφασίζει αν χρειάζεται έγχειρίσει ή όχι. "Αν δε χρειάζεται, τότε γράφει τη συνταγή για τα φάρμακα: «Πολύ ή λίγο νερό», ανάλογα με την άσθένεια. Και για τις συμβουλές του αυτές, ο «γιατρός των φυτών» δέν δέχεται ως πληρωμή παρά ένα λουλούδι από τον «άρρωστο», όταν γίνει καλά!

για το Στέλιο:

— Κατ' ανάγκην, συμφώνησε ο Μάνος. Πρέπει να τα παραδεχτείς όλα!...

— Κι' αν είναι εκεί και θέληση να με φιλήσει; ρώτησε τσαχπίνικα η κοπέλλα.

— Αυτό δε θα το δεχτείς! είπε εκείνος κοφτά. Τώρα είσαι παντρεμένη γυναίκα, και δέν μπορείς να έπιτρέπεις στον ένα και στον άλλο να σε φιλή!

— Μάλιστα, κύριε σούζυε, θα τα έπιτρέψω όλα εκτός από φιλία, παραδέχτηκε η κοπέλλα.

Ο Μάνος σηκώθηκε κι' η Καίτη κρεμάστηκε στο μπράτσο του. Πήραν το δρόμο προς το λεωφορείο. Καθώς έβλεπε η Μαριέττα την άδελφή της έτσι χαρούμενη να χοροπηδάει από μπράτσο του άντρας της, σαν μικρό κοριτσάκι, έννοιζε μαζί βαθειά συγκίνηση και θαυμασμό.

Δέν είμαστε πλάσμενες από την ίδια πάστα! συλλογίστηκε. "Αν βρισκόμουν έγω στη θέση της, μ' όλη μου την ευτυχία, θα άισθανόμουν μία θανάσιμη αγωνία. Δέν είναι και μικρό πράγμα αυτό που κάνει η Καίτη. Έχει μπροστά της το χάος...

Δέν έξρει τίποτ' άλλο παρά ότι παντρεύτηκε με τον άντρα που άγαπούσε. Κι' όμως άτιμητα... ει το μέλλον με ψυχραιμία και με άποφασιστικότητα.

Όταν έφτασαν σ' ένα στενό, κοντά στο σπίτι τους, ο Μάνος της έδωσε το χέρι με συγκίνηση:

— Μαριέττα, έδω πρέπει να σε άποχαρησώ έγώ.

Τα μάτια της κοπέλλας δούρκωσαν. Τούσφιξε το χέρι και πρόφερε ίκετευτικά:

— Μάνο, κάνε την ευτυχισμένη!...

— Στο ύπόσχομαι, της άποκρίθηκε νέος και την κύτταξε μέσα στα μάτια.

Η τίμια φυσιογνωμία του, η καθαρή και φλογερή ματιά του την ήσυχασαν.

Κι' έτσι μπόρεσε να φανή κάπως ψυχραιμη, όταν γύρισε μαζί με την άδελφή της στο σπίτι.

Ο ναμπρός

Δέν πρόφτασε ν' άνοιξη με το κλειδί τη πόρτα, η Μαριέττα, όταν άκουσε μία άντρική φωνή μέσα στο σπίτι.

— Αυτό που φοβόμαστε, ψιθύρισε στην άδελφή της. Τον κουβάλησαν...

Η Καίτη κέρωσε.

— Φοβάμαι, ψιθύρισε...

Η Μαριέττα της έδωσε θάρρος:

— Τί φοβάσαι; Έσύ δε φοβήθηκες να παντρευτείς κρυφά!...

— Έσεις είσαστε, κορίτσια;

Η φωνή της Φρόσας άκούστηκε χαρούμενη, θριαμβευτική.

— Έμεις, άποκρίθηκε η Μαριέττα.

— Έλάτε έδω.

Μπήκαν στο σαλόνι οι δυο κοπέλλες κι' ο Στέλιος σηκώθηκε και τις ήποδεχτηκε με πρόσωπο άστραφτερό από την ευτυχία.

— Λοιπόν, είπε έπίσημα ο Χρόστος Μαράνης, Καίτη κόρη μου, σου παρουσιάζω έπίσημως πια τον άρραδωνιστικό σου. Θεώρησα καλό να τον καλέσω άπόψε να τα τελειώσουμε, μια και είχα την δριστική σου συγκατάθεση. Έλάτε, φιλήστε τώρα και να καθίσουμε να φάμε και να το γλεντήσουμε!...

Δέν περιμένα να του το πούνε δυο φορές.

Ο Στέλιος, γρήγορα έσφιξε στην άγκαλιά του την κοπελίτσα, και παρά την αδόκητη αντίστασή της της έσκασε δυο φιλία.

— Να ζήσετε, να ζήσετε! φώναξε η μητέρα με μάτια βουρκωμένα.

— Έπειτα γύρισε και ψιθύρισε στη μεγάλη της κόρη με φωνή γεμάτη θλίψη:

— Έσύ έπρεπε να δρίσκεσαι στη θέση της μικρῆς, τρελλό κορίτσι!...

Τώρα που δρισκόταν πρό τελεσεμένου γεγονότος, της έρχόταν άσχημα να παντρευτεί η μικρή και να μείνει η μεγάλη...

Η Μαριέττα έννοιζε τη καρδιά της να χτυπά σαν να ήθελε να σπάσει. Τώρα που έβλεπε το Στέλιο να παίρνει θάρρος με την άδελφή της, με όλα τα δικαιώματα του γαμπρού, άναλογίζονταν τί τραγωδία θα γινόταν την άλλη κιόλας ήμερα, με την έξαφάνισή της μικρῆς.

Ο Στέλιος όμως είχε ύφος θριαμβευτικό, καθώς έσφιγγε και έανάγγιγγε επάνω του τη νεαρή «άρραδωνιστική» του. Κάποια στιγμή δε βαστάστηκε κι' αυτός, σήκωσε το ποτήρι του στο τραπέζι, και πρόφερε εύθυμα:

— Στην ύγεια σου κουνιάδα!... Τί να σου κάμω, αφού στάθηκες κουτή και προτίμησες να γίνεις κουνιάδα μου, παρά γυναίκα μου!...

— Μη με κάνεις να ζηλεύω, πρόφερε τσαχπίνικα η Καίτη.

Η καρδιά της Μαριέττας ράγιζε. Όλη αυτή η κωμωδία ήταν άβάσταχτη για τον τίμιο και σοβαρό της χαρακτήρα. Άισθανόταν πως αν τραβούσε πολύ αυτή η σκηνή, δε θα άντεχε άλλο. Ευτυχώς όμως ο Στέλιος σηκώθηκε να φύγει νωρίς.

— Πάω, είπε. Έχομε δουλειές... Ίσως με την Κυριακή πρέπει να γίνουν οι έπίσημοι άρραδώνες. Και τότε θα παντρευτούμε Καιτούλα μου;

Σήκωσε αυτή τους ώμους της άδιάφορα κι' άποκρίθηκε χωρίς να τον κυττάζει:

— Ε, θα τα κανονίσουμε.

— Όχι δά έτσι κρούα κι' άνάτα! Οι παντρευτούμε σύντομα. Άρκετά με παιδεύατε με τις άναβολές σας!

— Να παντρευτείτε όσο είναι καλοκαίρι ακόμα, για να κάνετε ένα όραίο ταξίδι! είπε η Φρόσα. Δέν υπάρχει λόγος ν' άναβάλλετε το γάμο σας.

— Έχει δικιο η μητέρα, είπε ο γαμπρός.

πρός. Να παντρευτούμε τον άλλο μήνα, τον Αύγουστο. Και θα κάνουμε ένα όραιο ταξίδι στην Εύρώπη. Σύμφωνοι; Καιτούλα;

— Γιατί όχι; άποκρίθηκε αυτή γελώντας.

Κι' ο Στέλιος έφυγε ευτυχισμένος.

— Πάει κι' αυτό, είπε ο πατέρας, άνασαινοντας με άνακούφισι. Ξενοιάσαμε από τη μία.

— Καιρός ήταν, είπε με κουρασμένο ύφος η μητέρα. Μακάρι να είχαμε ξενοιάσει κι' από τις δυο. "Αν είχαν κουκούτσι μυαλό!...

— Γιατί μιλάς στο πληθυντικό; τη μάλλωσε ο Χρόστος. Η μικρή έδειξε πως είναι έξυπνη!

Γύρισε η Φρόσα έξω φρενών στη μεγάλη της κόρη:

— Σ' άρέσει τώρα; φώναξε. Έμένα μου καίγεται η καρδιά. Ήταν να παντρευτεί πρώτη η Καίτη;

— Γιατί συγχίζεσαι, μαμά; πέταξε με το ξενοιαστο ύφος της η μικρή. Δέν υπάρχει λόγος να συγχίζεσαι έσύ, αφού δέν τη νοιάζει την ίδια την Μαριέττα! "Αφσέ μας τώρα να κοιμηθούμε, γιατί άισθάνομαι μία κόρσας άβάσταχτη!

— Περιεργή άρραδωνισμένη είσαι, είπε η μητέρα κυττάζοντας τη μικρή της κόρη στα μάτια. Δέν έδειξε την παραμικρή συγκίνηση! Θάλεγε κανείς πως έπαιζες τις κουμπάρες και τίποτ' άλλο!

— Είναι μικρή ακόμα αυτή, τη δικαιολόγησε ο πατέρας. "Ας είναι, τυχερό της, ήταν, χαλάλι της! Πηγαίνετε να κοιμηθείτε. Κι' έσύ Μαριέττα, το νού σου, μη σου κολλήσει κανένα μαράζι!...

— Για ποιο πράγμα; ρώτησε η μεγάλη.

— Θέλω να πω, μη μετανοήσεις για την άρνησή σου. Νάμαστε έξυγημένοι. Σε κάναμε χρυσή να δεχτείς το Στέλιο για γαμπρό τόσο καιρό, κι' έσύ όλο όχι έλεγες! "Αν όμως άλλάξης γνώμη τώρα, στο έλω, προτιμώ να πεθάνω από το καημό σου, παρά ναχουμε τίποτα ρεζιλίκια.

— Τι είναι αυτά που λές μπαμπά; φώναξε η Καίτη ξεκαδισμένη στα γέλια. Η Μαριέττα δε μπορεί να τον ιδῆ στα μάτια

πρός. Να παντρευτούμε τον άλλο μήνα, τον Αύγουστο. Και θα κάνουμε ένα όραιο ταξίδι στην Εύρώπη. Σύμφωνοι; Καιτούλα;

— Γιατί όχι; άποκρίθηκε αυτή γελώντας.

Κι' ο Στέλιος έφυγε ευτυχισμένος.

— Πάει κι' αυτό, είπε ο πατέρας, άνασαινοντας με άνακούφισι. Ξενοιάσαμε από τη μία.

— Καιρός ήταν, είπε με κουρασμένο ύφος η μητέρα. Μακάρι να είχαμε ξενοιάσει κι' από τις δυο. "Αν είχαν κουκούτσι μυαλό!...

— Γιατί μιλάς στο πληθυντικό; τη μάλλωσε ο Χρόστος. Η μικρή έδειξε πως είναι έξυπνη!

Γύρισε η Φρόσα έξω φρενών στη μεγάλη της κόρη:

— Σ' άρέσει τώρα; φώναξε. Έμένα μου καίγεται η καρδιά. Ήταν να παντρευτεί πρώτη η Καίτη;

— Γιατί συγχίζεσαι, μαμά; πέταξε με το ξενοιαστο ύφος της η μικρή. Δέν υπάρχει λόγος να συγχίζεσαι έσύ, αφού δέν τη νοιάζει την ίδια την Μαριέττα! "Αφσέ μας τώρα να κοιμηθούμε, γιατί άισθάνομαι μία κόρσας άβάσταχτη!

— Περιεργή άρραδωνισμένη είσαι, είπε η μητέρα κυττάζοντας τη μικρή της κόρη στα μάτια. Δέν έδειξε την παραμικρή συγκίνηση! Θάλεγε κανείς πως έπαιζες τις κουμπάρες και τίποτ' άλλο!

— Είναι μικρή ακόμα αυτή, τη δικαιολόγησε ο πατέρας. "Ας είναι, τυχερό της, ήταν, χαλάλι της! Πηγαίνετε να κοιμηθείτε. Κι' έσύ Μαριέττα, το νού σου, μη σου κολλήσει κανένα μαράζι!...

— Για ποιο πράγμα; ρώτησε η μεγάλη.

— Θέλω να πω, μη μετανοήσεις για την άρνησή σου. Νάμαστε έξυγημένοι. Σε κάναμε χρυσή να δεχτείς το Στέλιο για γαμπρό τόσο καιρό, κι' έσύ όλο όχι έλεγες! "Αν όμως άλλάξης γνώμη τώρα, στο έλω, προτιμώ να πεθάνω από το καημό σου, παρά ναχουμε τίποτα ρεζιλίκια.

— Τι είναι αυτά που λές μπαμπά; φώναξε η Καίτη ξεκαδισμένη στα γέλια. Η Μαριέττα δε μπορεί να τον ιδῆ στα μάτια

πρός. Να παντρευτούμε τον άλλο μήνα, τον Αύγουστο. Και θα κάνουμε ένα όραιο ταξίδι στην Εύρώπη. Σύμφωνοι; Καιτούλα;

— Γιατί όχι; άποκρίθηκε αυτή γελώντας.

Κι' ο Στέλιος έφυγε ευτυχισμένος.

— Πάει κι' αυτό, είπε ο πατέρας, άνασαινοντας με άνακούφισι. Ξενοιάσαμε από τη μία.

— Καιρός ήταν, είπε με κουρασμένο ύφος η μητέρα. Μακάρι να είχαμε ξενοιάσει κι' από τις δυο. "Αν είχαν κουκούτσι μυαλό!...

— Γιατί μιλάς στο πληθυντικό; τη μάλλωσε ο Χρόστος. Η μικρή έδειξε πως είναι έξυπνη!

Γύρισε η Φρόσα έξω φρενών στη μεγάλη της κόρη:

— Σ' άρέσει τώρα; φώναξε. Έμένα μου καίγεται η καρδιά. Ήταν να παντρευτεί πρώτη η Καίτη;

— Γιατί συγχίζεσαι, μαμά; πέταξε με το ξενοιαστο ύφος της η μικρή. Δέν υπάρχει λόγος να συγχίζεσαι έσύ, αφού δέν τη νοιάζει την ίδια την Μαριέττα! "Αφσέ μας τώρα να κοιμηθούμε, γιατί άισθάνομαι μία κόρσας άβάσταχτη!

— Περιεργή άρραδωνισμένη είσαι, είπε η μητέρα κυττάζοντας τη μικρή της κόρη στα μάτια. Δέν έδειξε την παραμικρή συγκίνηση! Θάλεγε κανείς πως έπαιζες τις κουμπάρες και τίποτ' άλλο!

— Είναι μικρή ακόμα αυτή, τη δικαιολόγησε ο πατέρας. "Ας είναι, τυχερό της, ήταν, χαλάλι της! Πηγαίνετε να κοιμηθείτε. Κι' έσύ Μαριέττα, το νού σου, μη σου κολλήσει κανένα μαράζι!...

— Για ποιο πράγμα; ρώτησε η μεγάλη.

— Θέλω να πω, μη μετανοήσεις για την άρνησή σου. Νάμαστε έξυγημένοι. Σε κάναμε χρυσή να δεχτείς το Στέλιο για γαμπρό τόσο καιρό, κι' έσύ όλο όχι έλεγες! "Αν όμως άλλάξης γνώμη τώρα, στο έλω, προτιμώ να πεθάνω από το καημό σου, παρά ναχουμε τίποτα ρεζιλίκια.

— Τι είναι αυτά που λές μπαμπά; φώναξε η Καίτη ξεκαδισμένη στα γέλια. Η Μαριέττα δε μπορεί να τον ιδῆ στα μάτια

πρός. Να παντρευτούμε τον άλλο μήνα, τον Αύγουστο. Και θα κάνουμε ένα όραιο ταξίδι στην Εύρώπη. Σύμφωνοι; Καιτούλα;

— Γιατί όχι; άποκρίθηκε αυτή γελώντας.

Κι' ο Στέλιος έφυγε ευτυχισμένος.

— Πάει κι' αυτό, είπε ο πατέρας, άνασαινοντας με άνακούφισι. Ξενοιάσαμε από τη μία.

— Καιρός ήταν, είπε με κουρασμένο ύφος η μητέρα. Μακάρι να είχαμε ξενοιάσει κι' από τις δυο. "Αν είχαν κουκούτσι μυαλό!...

— Γιατί μιλάς στο πληθυντικό; τη μάλλωσε ο Χρόστος. Η μικρή έδειξε πως είναι έξυπνη!

Γύρισε η Φρόσα έξω φρενών στη μεγάλη της κόρη:

— Σ' άρέσει τώρα; φώναξε. Έμένα μου καίγεται η καρδιά. Ήταν να παντρευτεί πρώτη η Καίτη;

— Γιατί συγχίζεσαι, μαμά; πέταξε με το ξενοιαστο ύφος της η μικρή. Δέν υπάρχει λόγος να συγχίζεσαι έσύ, αφού δέν τη νοιάζει την ίδια την Μαριέττα! "Αφσέ μας τώρα να κοιμηθούμε, γιατί άισθάνομαι μία κόρσας άβάσταχτη!

— Περιεργή άρραδωνισμένη είσαι, είπε η μητέρα κυττάζοντας τη μικρή της κόρη στα μάτια. Δέν έδειξε την παραμικρή συγκίνηση! Θάλεγε κανείς πως έπαιζες τις κουμπάρες και τίποτ' άλλο!

— Είναι μικρή ακόμα αυτή, τη δικαιολόγησε ο πατέρας. "Ας είναι, τυχερό της, ήταν, χαλάλι της! Πηγαίνετε να κοιμηθείτε. Κι' έσύ Μαριέττα, το νού σου, μη σου κολλήσει κανένα μαράζι!...

της το Στέλιο... Έννοια σου, δέν πρόκειται ναχουμε ρεζιλίκια, τέτοιου είδους.

Και με τα λόγια αυτά, πήρε την άδελφή της από το μπράτσο και κλείστηκαν στο δωμάτιό τους.

Η Καίτη φεύγει από το σπίτι

Ξενύχτησαν οι δυο άδελφούλες και πολλές φορές την έπιασαν τα κλάμματα την Καίτη. Χωνόταν στην άγκαλιά της άδελφῆς της, κι' έκλαιγε σαν μωρό παιδί. Την άλλη στιγμή όμως, όταν περνούσε η κρίσι των δακρύων, κύτταζε τη Μαριέττα σοβαρά και της έλεγε:

— Τί να σου πω άδελφούλα μου, είμαι ευτυχισμένη. Όσο και να λυπάμαι που σ' άφνω, όσο και να ραγίζει η καρδιά μου στη σκέψη ότι θα τραδήξεις ίσως βάσανα έσύ, δε μπορώ να έμποδίσω τη χαρά που ξεχειλίζει μέσα μου. Όταν συλλογίζομαι ότι είμαι γυναίκα του, ότι είμαι πια δική του για όλη μου τη ζωή, μούρχεται να ξεφώνισω από ευτυχία.

Η χαρά της Καίτης έκανε και τη Μαριέττα ευτυχισμένη κατά κάποιο τρόπο.

Όταν ξημέρωσε όμως κι' έφτασε η ώρα του χωρισμού, άναγκάστηκε να δάλη όλη της τη ψυχική δύναμη η μεγάλη, για να μη ξεσπάσει σε άναφυλλήτα. Κι' η Καίτη φαινόταν έξαιρετικά παραγμένη.

— Ποιός έξρει πως θα είμαστε, όταν ξανσυναντηθούμε, ψιθύρισε. Ποιός έξρει, άδελφούλα μου.

Φιλήθηκαν τρυφερά, κι' έπειτα η Καίτη πήρε το πιο φυσικό ύφος του κόσμου κι' είπε της μητέρας της:

— Πάω μία δόλτα στα μαγαζιά, μαμά. Η κυρία Μαράνη παραξευτέηκε.

— Μπά σε καλό σου; Στον ύπνο σου το είδες; Άκόμα δέν άνοίξαν καλά, καλά, τα μαγαζιά.

— Μα έχω μανιά να δώ για μερικά πράγματα, είπε η μικρή και τράβηξε ίσια στην πόρτα χωρίς να ρίξει άλλη ματιά στη μητέρα της.

Φοβόταν τον ίδιο τον έαυτό της. "Ετρεμε μήπως άντικρύοντας τη μητέρα της καταλάβαινε ότι αυτό πουκανε ήταν φο-

πρός. Να παντρευτούμε τον άλλο μήνα, τον Αύγουστο. Και θα κάνουμε ένα όραιο ταξίδι στην Εύρώπη. Σύμφωνοι; Καιτούλα;

— Γιατί όχι; άποκρίθηκε αυτή γελώντας.

Κι' ο Στέλιος έφυγε ευτυχισμένος.

— Πάει κι' αυτό, είπε ο πατέρας, άνασαινοντας με άνακούφισι. Ξενοιάσαμε από τη μία.

— Καιρός ήταν, είπε με κουρασμένο ύφος η μητέρα. Μακάρι να είχαμε ξενοιάσει κι' από τις δυο. "Αν είχαν κουκούτσι μυαλό!...

— Γιατί μιλάς στο πληθυντικό; τη μάλλωσε ο Χρόστος. Η μικρή έδειξε πως είναι έξυπνη!

Γύρισε η Φρόσα έξω φρενών στη μεγάλη της κόρη:

— Σ' άρέσει τώρα; φώναξε. Έμένα μου καίγεται η καρδιά. Ήταν να παντρευτεί πρώτη η Καίτη;

— Γιατί συγχίζεσαι, μαμά; πέταξε με το ξενοιαστο ύφος της η μικρή. Δέν υπάρχει λόγος να συγχίζεσαι έσύ, αφού δέν τη νοιάζει την ίδια την Μαριέττα! "Αφσέ μας τώρα να κοιμηθούμε, γιατί άισθάνομαι μία κόρσας άβάσταχτη!

— Περιεργή άρραδωνισμένη είσαι, είπε η μητέρα κυττάζοντας τη μικρή της κόρη στα μάτια. Δέν έδειξε την παραμικρή συγκίνηση! Θάλεγε κανείς πως έπαιζες τις κουμπάρες και τίποτ' άλλο!

— Είναι μικρή ακόμα αυτή, τη δικαιολόγησε ο πατέρας. "Ας είναι, τυχερό της, ήταν, χαλάλι της! Πηγαίνετε να κοιμηθείτε. Κι' έσύ Μαριέττα, το νού σου, μη σου κολλήσει κανένα μαράζι!...

— Για ποιο πράγμα; ρώτησε η μεγάλη.

— Θέλω να πω, μη μετανοήσεις για την άρνησή σου. Νάμαστε έξυγημένοι. Σε κάναμε χρυσή να δεχτείς το Στέλιο για γαμπρό τόσο καιρό, κι' έσύ όλο όχι έλεγες! "Αν όμως άλλάξης γνώμη τώρα, στο έλω, προτιμώ να πεθάνω από το καημό σου, παρά ναχουμε τίποτα ρεζιλίκια.

17

Ο ταύρος ξέσχισε ΤΟ ΠΑΝΤΑΛΟΝΙ ΤΟΥ ΤΑΥΡΟΜΑΧΟΥ

Μία κωμική ταυρομαχία στην
Κυανή Άκρη

ΚΩΜΙΚΗ και ολότελα απρόοπτη ήταν η κατάληξη, που είχε εσχάτως μία ταυρομαχία, που έγινε, εξ αφορμής ενός πανηγυριού στην Κυανή Άκρη.

Ο «ματαντόρ» — ένας από τους καλύτερους και διασημότερους ταυρομάχους της νοτίου Γαλλίας, βγήκε από την άρένα γυμνός από τη μέση ως τα γόνατα, γιατί ο ταύρος, με τρεις αλεπάλληλες και... ειδικά εντοπισμένες εφορμήσεις του ξέσκιωσε τελείως το παντελόνι και το έκαμε την τρίτη φορά να πέσει χάνου ο σε αξιοθρήνητες λουρίδες.

Ο άτυχος ταυρομάχος, δυνάμει Ζυλιέν Μισέλ, αφού τυλίχτηκε κατόπιν αυτού με το κόκκινο πανί, που χρησιμοποιούσε, για να ξερεθίξει τον ταύρο, πήγε κοντά στην εξέδρα των επισήμων και άνεκροχρηθεί εκεί νικητής «για το εξαιρετικό θάρρος που επέδειξε στην άρένα».

Και πράγματι, ο Ζυλιέν Μισέλ είχε φανη, πολύ γενναίος, γιατί παρ' όλο ότι με τις πρώτες δύο εφορμήσεις του ταύρου το παντελόνι του μόλις συνεκρατείτο πιά, έμεινε στη θέση του περιμένοντας και την τρίτη εξόρμηση, η οποία απέβη μοιραία... όχι γι' αυτόν αλλά για το παντελόνι!

Την πρώτη φορά, ο Μισέλ περίμενε τον ταύρο με το ένα πόδι γονατισμένο και το ένα χέρι τεντωμένο δοιζόντια, στην κλασική φινιούρα «φαρόλα». Ο ταύρος χύμηξε μέσα σ' ένα σύννεφο σκόνης, πέτυχε τον ταυρομάχο στη μέση και τον αναποδογύρισε στο έδαφος. Οι θεαταί, μόλις το σύννεφο της σκόνης διαλύθηκε, είδαν το παντελόνι του ταυρομάχου σε αξιοθρήνητη κατάσταση. Χωρίς να τ' άχση, ωστόσο απ' αυτό το άπρόοπτο πάθημά του, ο Μισέλ το τακτοποίησε πρόχειρα και ξαναγύρισε στον... αγώνα!

Ακολούθησε δεύτερη εφόρμησι του ταύρου και δεύτερο χτύπημα με τα κέρατα στον ίδιο στόχο.

Και πάλι ο ταυρομάχος αναποδογυρίστηκε, χωρίς να πάθει τίποτ' άλλο από ένα πιό γενναίο σκίσιμο του παντελονιού του. Τα χειροκροτήματα του κοινού ήταν αυτή τη φορά πιό παρατεταμένα, πράγμα που έδειχνε ότι οι θεαταί δεν έδωσαν σημασία στην... επικίνδυνη κατάσταση του παντελονιού του ταυρομάχου, αλλά στο ότι είχε γλυτώσει πάλι από τον τραυματισμό.

Η τρίτη, όμως, εφόρμησι του ταύρου ήταν μοιραία. Το παντελόνι του Ζυλιέν Μισέλ, με το τρίτο χτύπημα των κερμάτων του ταύρου κουρελιάστηκε και, μη μπορώντας πιά να συγκρατηθεί στη θέση του, έπεσε χάμω.

Οι θεαταί έμειναν άναυδοι, κι' ο ταυρομάχος σηκώθηκε γρήγορα κι' έτρεξε σε μία έξοδο της άρენας. Ένας βοηθός του τότε του έφερε το κόκκινο πανί και τυλιγμένος μ' αυτό ο ήρωικός ταυρομάχος πήγε μπροστά στην εξέδρα των επισήμων, ενώ ο ταύρος έπτορεφε στο σταδίο του.

Ακολούθησε, όπως είπαμε και πιό πάνω, η βράβευσι του Ζυλιέν Μισέλ, ενώ τα γέλια και τα χειροκροτήματα των θεατών έδιναν κι' έπαιρναν!

— Είχες δίκην το λοιπόν, Έλπίδα μου! Πολύ πρακτικός αυτός ο σάκκος!... (Το Β. Χριστοδούλου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΞΕΧΑΣΕΣ

Έξεχασες, έξεχασες
δρκους, φιλά και χάδια
και το μυαλό σου έχασες
ποιός ξέρει πού και πώς,
έξεχασες με τί πόνο σου
μούλεγες τόσα βράδια
πώς θάμει πάντα ο μόνος σου
μέσ' τη ζωή σκοπός.

Έξεχασες τον έρωτα
πού σ' είχε αιχμαλωτίσει,
δνειρα χρυσοφτέρωτα
τά ξεχασες κι' αυτά,
μ' έλπίδες πού τις ξεχασες
μ' είχες γλυκοποιήσει
και μιά στιγμή τις έχασες
στής Μοίρας τα γραφτά.

Τά χρόνια πού περάσανε
ίσως νά φταίνε λίγο,
μπορεί νά σε κουράσανε
τόσες παλιές χαρές
και τώρα έδω, στην άκρη μου
τον πόνο μου τον πνίγω
μέσ' στο θολό τ'ό δάκρυ μου
σε ώρες θλιβερές.

Πώς άραγε λησμονήσες
τά λόγια πού μου είπες
κι' έτσι έδολοφόνησες
έναν παλιό καύμο
και πώς δέ σου μιλήσανε
οι πίκρες και οι λύπες,
πού κατακάθι άφήσανε
σε μιάς στιγμής θυμό;

Τά ξεχασες... τά ξεχασες
τά λόγια τά παλιά σου
και τη συνήθεια έχασες
και πιά δέν μου μιλάς.
Μά τώρα πού γιατρεύτηκα
ικί' έγώ απ' την άγκαλιά σου
κι' απ' τά φιλά τά ψεύτικα,
θά μέ παρακαλās.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ο ΠΙΟ ΤΙΜΙΟΣ ΚΛΕΦΤΟΚΟΤΤΑΣ!...

Έστειλε από την 'Αμερική 500
πουλάκια νιά 50 κότες πού είχε
κλέψει πριν από 7 χρόνια

Μαρίνο Μικελάντζελι, ένας μικροκτηματίας πού μένει στο χωριό Κουάρτο, λίγο πιό έξω από τη Βενετία, έλαβε τις προάλλες από την 'Αμερική πέντε ξύλινα μεγάλα κλουβιά, πού περιείχαν συνολικά πεντακόσια κοττοπουλάκια, ηλικίας όχι πάνω από έναμισο μηνός. Όταν πήγε νά τ'απαρδώσουν στο Τελωνείο, ύστερ' από σχετική ειδοποίησι πού του έστάλη, τά πέντε αυτά κιβώτια, ο χωρικός δέ θέλησε νά τά παραλάβη, λέγοντας ότι ασφαλώς έπρόκειτο γιά κάποιο λάθος, γι'ατί δέν περίμενε από πουθενά τέτοιου είδους «εμπόρευμα!»

Τό όνοματεπώνυμό του κι' η διεύθυνσί του, όμως, ήταν γραμμένα σωστά τόσο σ'α σχετικά χαρτιά, όσο και πάνω σ'α κιβώτια με τά κοττοπουλάκια.

Πλάι, μάλιστα, στο μικρό του όνομα, υπήρχε σέ παρένθεσι και τό χαϊδευτικό του όνομα «Νίνο», πράγμα πού σήμαινε ότι ο άγνωστος άποστολεύς φοβόταν μήπως γερβόβη άμφιβολίες γιά την ταυτότητα τού άποδέκτου κι' ήθελε νά τόν καθορίση μ' άναμφισβήτητο τρόπο.

Παρ' όλα αυτά, ο Μαρίνο Μικελάντζελι δέν έννοούσε νά παραλάβη τά κοττοπουλάκια, έπαναλαμβάνοντας ότι δέν τά περίμενε από πουθενά κι' ότι ασφαλώς κατόπιν θά άποδεικνυόταν ότι έπρόκειτο γιά κάποια σατανική σύμπτωση.

Περισσότερο, όμως, έπίμονοι απ' αυτόν δείχτηκαν οι υπάλληλοι τού Τελωνείου, οι όποιοι στο τέλος κατώρθωσαν νά κάμουν τόν χωρικό νά υπογράψει τη σχετική άπόδειξι παραλαβής κι' έτσι νά φορτώσει σ' ένα αυτοκίνητο τά πέντε κασόνια και νά τά μεταφέρει στο χωριό του.

Ο Μικελάντζελι, μη ξέροντας τί νά κάμη, άπευθύνθηκε σέ μερικούς φίλους του, ζητώντας τη συμβουλή τους. Έκείνοι, λοιπόν, τού υπέδειξαν νά τά κρατήσει χωρίς νά τά πειράξη, ώστόσο με την πάροδο των ημερών άποδειχθή, άν έπρόκειτο γιά λάθος ή όχι. Προχτές, λοιπόν, ο Μαρίνο Μικελάντζελι έλυσε επί τέλους τ'αίνιγμα αυτό. Ένα γράμμα πού ήρθε από την άλλη άκρη τού ωκεανού, τού άνοιξε τά μάτια.

Έ'γαπητέ Νίνο, — έλεγε τ'ό γράμμα — έδω κι' έφτά χρόνια, όταν έπρόκειτο νά μεταναστέψω στην 'Αμερική, έκλεψα από τ'ό κτήμα σου πενήντα κότες. Τό γεγονός αυτό θά τ'ό θυμάσαι ασφαλώς, γι'ατί στενοχωρήθηκες πολύ, μη μπορώντας νά ανακαλύψεις τόν κλέφτη. Πάντοτε υπέφερα από τ'όψεις γι' αυτή την κακή μου πράξι κι' έτσι άποφάσισα νά σου στείλω 500 κοττοπουλάκια γιά τις 50 κότες, πού σου είχα κλέψει τότε, έπειδή δέ μπορούσα νά εξοικονομήσω άλλοιώς τ'ό εισιτήριό μου γιά την 'Αμερική. Έλπίζω τώρα νά μέ συγχωρήσεις. Ο συγχωριανός σου 'Αρνάλντο Μπι...

...νι.

100 ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΜΕ τό σεβαστό μου και άξιότιμο κύριο Θρασύβουλο, άνθρωπο με άσπρα μαλλιά άσπύλου έντιμότητος, με πείρα της ζωής και της κοινωνίας και μόρφωσι μεγάλου βάθους, κουβεντιάζαμε συχνά γιά διάφορα κοινωνικά, φιλοσοφικά, ψυχολογικά και άλλα τέτοια θέματα, ύψηλης σημασίας. Πάντα κάτι είχα νά ώφεληθώ από τά σοφά λόγια τού έκλεκτού αυτού ανθρώπου, πού μου έκανε την τιμή νά μου έμπιστευτεί τις σκέψεις του. Έκείνη την ήμερα, λοιπόν, ήρθε ή κουβέντα μας γύρω από ένα πανάρχαιο ζήτημα — τό πώς μπορεί κανείς ν' άποκτήσει πολύ χρήμα, νά γίνει πλούσιος. 'Αναγνωρίσαμε κι' οι δύο πώς ναι, καλό και χρήσιμο πράγμα είναι τό χρήμα και τά πλούτη, μά νά τά κερδίζεις με ήθικά μέσα, χωρίς ν' άδικήσ τόν πλησίον σου. Κι' έδώ υπάρχουν άνθρωποι, πού φτάνουν όχι μονάχα μέχρι, άδικία, αίσχροκέρδεια και άπάτη, μά και μέχρι φόνο άκόμα, γιά νά γεμίσουν τις τσέπες τους λεφτά.

— Έσύ θά έφτανες ποτέ σέ φόνο, Δημητράκη, γιά νά γίνης πλούσιος;
— Σεβαστέ μου, κύριε Θρασύβουλε, με προσβάλλετε θανάσιμως. Νά πιάσω έγώ μαχαίρι ή πιστόλι και νά... Προς Θεού, σεβαστέ μου κύριε Θρασύβουλε! Και νά με συλλάβουν έπειτα και νά με δικάσουν... Και νά ποζάρη ή φάτσα μου σ'ίς εφημερίδες: «ο στυγερός έγκληματίας!».

— 'Αν ήσουν άπόλυτα βέβαιος, ότι δέ θά σ' έπιασαν;
— Σεβαστέ μου κύριε Θρασύβουλε, ούτε... Νά βλέπω τό φάσμα τού θανάτου μου... Ο κύριος Θρασύβουλος χάρθηκε τό λευκό του μουςι — γι'ατί είχε κάτι τέτοιο — μού κατηύθυνε ένα πρωταφανές έρευνητικό βλέμμα και μού είπε:

— Νά σου πώ κάτι άλλο, Δημητράκη. Κάτι πού είπε ο Βολταίρος...

— Ο στρατηγός:
— 'Οχι, φιλόσοφος ήταν. Ο Βολταίρος, λοιπόν, υπέβαλε τό έξης δίλημμα στους ανθρώπους: «'Αν σ'ας λέγανε, ότι, πατώντας ένα κουμπι έδώ, θά πεθάνανε εκατό χιλιάδες Κινέζοι στον τόπο τους και θά γινόσαστε πάμπλουτοι, θά τό κάνατε;». Έκατό χιλιάδες Κινέζοι άγνωστοι βέβαια... με προσέχεις, Δημητράκη... έντελώς άγνωστοι, πού δέν τούς έχεις δει ποτέ, ούτε θά μάθης ποιοι είναι... ούτε θά σου ζητήση ποτέ κανείς τό λόγο... Πάμπλουτος;

— 'Ας πούμε πέντε κάρρα φορτωμένα λίρες!...
— Πέντε κάρρα λίρες!...
— Ναι, Δημητράκη. Και θά πάταγες ένα κουμπάκι... 'Ας πούμε αυτό έδώ...

— Κινέζοι στην Κίνα;
— 'Αμ' πού άλλο θά βρισκότουσαν ένα τό χιλιάδες Κινέζοι; Στην 'Ελβετία;
— 'Υπολογίζω την άπόδοσι, σεβαστέ μου κύριε Θεμιστοκλή... παρ'ότι, Θρασύβουλε θέλω νά πώ... Ζαλιστήκα έλαφρώς... 'Ηρθε τόσο άπρόοπτα τό ερώτημά σας... Λοιπόν, έκατό χιλιάδες Κινέζοι...

— Ναι, θά τούς σκοτώνες, Δημητράκη;
— Με συγχωρείτε, θά υπέφεραν καθόλου;
— 'Οχι. Αυτό σου τό έγινώμαι. Ούτε τοις δέ θάλεγα. Σημείωσε ότι, όταν πλημμυρίη ο Γιάγκ Τσέγκ, πνίγονται κάθε φορά ως ένα εκατομμύριο Κινέζοι.

— Κι' αυτό υποφέρουν, σεβαστέ μου κύριε Κλεόβουλε...

— ...Θρασύβουλε!
— Με συγχωρείτε!
— Ναι, υποφέρουν, Δημητράκη μου. Ένώ οι δικοί σου...

— Ούτε κιχ!...
— Ούτε! Έτσι, εκεί πού βρίσκονται και τρώνε τό ρύζι τους, θά τά τεράσουν. Κι' έσύ νά ο λίρες. Πάκτωλός. Λοιπόν, Δημητράκη, θά τόκανε; Βλέπεις, δέ σου λέω νά σκοτώσης γνωστό άνθρωπο...

— Αυτό δέ θά τόκανε ποτέ! Με ξέρετε έμένα.

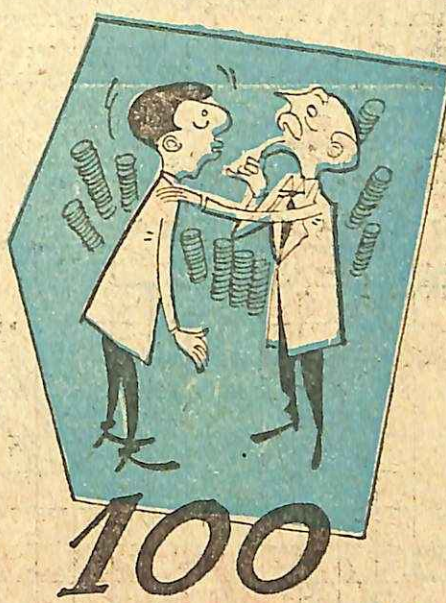
— Σε ξέρω. 'Αλλά τό άλλο;
— Έσείς θά τό κάνατε, κύριε Θρασύβουλε;

— Έγώ, στην ηλικία πού βρίσκομαι, τί νά τά κάνω πιά τό πλούτη; Ένώ έσύ είσαι νέος, σου χρειάζονται...

— Σωστά. Επί πλέον θά μπορούσα ένα ποσόν νά τό διαθέσω σέ άγαθοεργίες.
— Βέβαια!... Δέν άμφεβαλα ποτέ ότι έχεις ευγενή αισθήματα. Λοιπόν;

— Δέν ξέρω, σεβαστέ μου κύριε Θρασύβουλε. Δέ μπορώ νά πώ ούτε ναι, ούτε όχι. Δώστε μου λίγο καιρό νά τό σκεφτώ τό ζήτημα...

— 'Ομως, πριν δάσω τό δική μου άπάντησι,

100

ΧΙΛΙΑΔΕΣ
ΚΙΝΕΖΟΙ

έκρινα φρόνιμο νά ρωτήσω και κανόν άλλο, νά δώμε τί λέει. 'Όσο νάναι, άμα έχη κανείς κάποιο συνένοχο, έλαφρώνει τη συνείδησί του.

Ρωτώ πρώτα τό φίλο μου τό Χρηστάκη, πού είναι και παραδόσιτος.

Χρηστάκη μου, άκου νά δής κάτι. 'Αν σου λέγαν...

— 'Η άπάντησί του κοφτή:
— 'Οχι!
— Μά έσύ κάνεις κρ ά για ένα έκατοστάρικο...

— Μπορεί. 'Αλλά όχι νά σκοτώσω κι' έκατό χιλιάδες ανθρώπους! Και μάλιστα μονοκοπανιά! Τί διάβολο; 'Υδρογονική βόμβα είμαι;

— Χρηστάκη μου, γιά μελέτησέ το καλύτερα τό πράγμα. Έκατό χιλιάδες κίτρινοι! με λοξά μάτια, πού ούτε τούς ξέρεις, ούτε σε ξερουν... Κι' ούτε θά καταλάβουν τίποτα. Ο Βολταίρος...

— Μωρέ άσε με με τό Βολταίρο σου. Δέν κάνω τέτοιο έγκλημα, τελείωσε!

— Σκέφτηκα λίγο:
— 'Αν σου πρότεινα νά μοιράσουμε τη δουλειά; Νά σκοτώσουμε από πενήντα χιλιάδες και νά πάρουμε από δύομισι κάρρα λίρες;

— Βρές άλλο συνετάριο, Δημητράκη. Έμένα έχε με παρατημένο από την έπιχείρησι! Τούφερα ένα σωρό έπιχειρήματα, άδύνατο νά τόν πείσω. Τέτοιο κορόιδο είναι.

— 'Ας ρωτήσω, όμως, και τόν 'Αντρέα:
— 'Αντρέα μου, υπάρχει μιά πολύ συμφέρουσα πρότασι. 'Αν, πατώντας ένα κουμπι... Ούτε αυτός δέχεται.

— Τί μουκάνουν οι άνθρωποι;
— Μά, μιά μέρα θά πεθάνουν, 'Αντρέα μου. Τί αύριο, τί σήμερα;...

— Αυτό είναι δικαίωμα τού Βούδδα!
— 'Έχεις υπ' όψι σου, ότι ο Γιάγκ-Τσέ πνίγει σέ κάθε πλημμύρα τ'ό ένα εκατομμύριο Κινέζους;

— Και πρέπει έγώ νά τούς κάνω ένα έκατό;

— Ξέρεις πόσα εκατομμύρια είναι οι Κινέζοι;
— Πεντακόσια.

— Λοιπόν, τί ρόλο παίζουν στη ζυγαριά έκατό χιλιάδες λιγώτεροι;
— 'Οχι, Δημητράκη μου. Με κανείς ν' άνατριχιάζω!

— 'Εκτιμώ την έντιμότητα της συνειδήσεώς σου. 'Αλλά άς υποθέσουμε, ότι αυτοί οι 100 χιλιάδες Κινέζοι είναι γέροι. 'Ανω των έβδομηντα. Τό φάγανε πιά τό ρύζι τους. Τί λες τώρα;

— 'Ο,τι είπα και πριν. Κι' ένενήντα χρόνια νάναι, έγώ δέν πατώ τό κουμπι!

— Είναι ή τελευταία σου άπάντησι;
— Ναι.

— Λυπούμαι πολύ!

Τό ίδιο αδιόλλακτος είναι και ο Ξενοφών. Επειδή, όμως, τόν Ξενοφώντα τόν ξέρω γιά άνθρωπο πού ρέπει σ'α παζάρια, διαπραγματευομαι άλλοιώς την έπιχείρησι.

— Λοιπόν, 100 χιλιάδες Κινέζους δέν τούς καθαρίζεις μ' ένα κουμπι, γιά νά πάρης πέντε κάρρα λίρες;

— 'Οχι.
— 'Αν κάνουμε τούς Κινέζους πενήντα χιλιάδες και τά κάρρα με τις λίρες δέκα;

— Ούτε!
— 'Αν τούς κάνουμε είκοσι χιλιάδες, με είκοσι κάρρα λίρες;

— 'Αποκλείεται.
— 'Αν τούς κάνουμε γίλιους και τά κάρρα σαράντα;

— 'Οχι!
— Στο τέλος, καταβάς τούς Κινέζους σέ ένα και ανεβάς τις λίρες σέ έκατό κάρρα. Ο Ξενοφών έπιμένει έξοργιστικά στην άρνησί του.

— Φάτω μου, τού λέω σ'α τέλος, θέλω νά έκτιμήσης ένα πράγμα. Είσαι ο μόνος πού τού έκανα παζάρια και τόσο φτηνά μαλλιστά, γι'ατί έδω πώς σ' άρέσουν.

— Ναι, Δημητράκη μου. Μ' άρέσουν τά παζάρια άμα είναι ν' αγοράσω παπούτσι α, ρούχα ή νά νοικιάσω σπίτι. 'Οχι γιά νά σκοτώσω ανθρώπους.

— Αίσχος!

Ο Ζαχαρίας έχει άλλου είδους άντιρρήσεις:

— Έγώ, Δημητράκη μου, τούς Κινέζους τούς θαυμάζω. Είναι λαός με ποιητική ψυχή και μιν βελούδο, ότι έχουν πολιτισμό σαράντα ή πενήντα αιώνας. 'Η δέ κινεζική τέχνη είναι υπέροχη. 'Αν έρθης σ'ό σπίτι μου, θά δής, ότι έχω κινεζικά σερίφισια, κινεζικά βάζα,

ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΝΕΜΡΩΔΕΙΣ

Μερικές χρήσιμες συμβουλές για τους κυνηγούς μας

ΟΙ Αθηναίοι Νεμρώδ βρίσκονται σε συναγερμό. Ύστερα από πολύμηνες απαγορεύσεις και ταλαιπωρίες, οι 110.000 Έλληνες κυνηγοί, από τις 24 Αυγούστου, κρέμασαν τ' όπλο στον ώμο τους και ξεγύθησαν σε κάμπους και βουνά, αποφασισμένοι να βγάλουν το άχτι τους εις βάρος των τρυγόνων!

Και δεν είχαν άδικο. Έπί 8 μήνες και πλέον, οι κυβερνητικές απαγορευτικές διαταγές, τους είχαν καθηλώσει στα σπίτια τους...

Οι κυνηγοί, καθάριζαν τα όπλα τους, τα συντηρούσαν, γύμναζαν τα σκυλιά τους—για να μην «ξεφορμάρουν»—έτοιμαζαν τα φυσίγγια και εξιστορούσαν τις γνωστές «κοτσάνες» για τα κατορθώματά τους...

Είχε κυριολεκτικά μαυρίσει το μάτι των κυνηγών μας και η υποχρεωτική άπραξία τους είχε τόσο πολύ εκνευρίσει, ώστε μερικοί—λέγεται—είχαν αγοράσει βαλσαμωμένα πουλιά, τα είχαν στήσει στους κήπους τους και τα «χτυπούσαν», για να τους φύγη το μεράκι.

Φυσικά, στο διάστημα της απαγορεύσεως, υπήρχαν και εκείνοι που δε μπόρεσαν να ανθέξουν στον πειρασμό κι είχαν αρχίσει να κυνηγούν λαθραία με κίνδυνο να πληρώσουν... τον κούκο αηδόνι.

★

Το κυνήγι είναι σπόρ, αλλά και πάθος. "Οχι μόνο στον τόπο μας, αλλά σ' όλον τον κόσμο. "Ένα πάθος που φουντώνει κι ανάβει στις περιόδους της απαγορεύσεως. "Έτσι εξηγείται η

συγκίνηση, που προκάλεσαν στους κυνηγούς μας οι πρώτες ντουφεκίες και το θεαματικό κατακύλισμα των θηραμάτων απ' τα ύψη, το φερμάρισμα των σκυλιών και η προσκόμιση των πουλιών στα χέρια τους.

Μαζί με τις πρώτες ντουφεκίες, άρχισαν και οι παροιμιώδεις ψευτιές των νεμρώδ.

Μέχρι τώρα η απαγόρευση του κυνηγιού, τους είχε προκαλέσει... ζωνή κρίσι στην έκδοσι νέων κυνηγετικών «παρμουθιών», των οποίων όμως η... καινούργια έκδοσι άρχισε ταυτόχρονα με την πρώτη κυνηγετική έκστρατεία τους...

Υπάρχουν άπειρες κυνηγετικές ιστορίες, που είναι αδύνατον να τους συλλάβει ακόμη και ο νοός του... Μυνησάμεν!

— Περνούσε ένα κοπάδι τρυγόνια, έλεγε πρό καιρού κάποιος, και ρίχνω δυο σμπάρους. Ξέρετε τι έγινε;

— Πώς να ξέρουμε...

— Τά έρριξα και τά σαράντα «λιάδα»...

— Για την «λιάδα» μάς μιλάς;

— Δέ με πτεύετε;

— Μά πως έπεσαν σαράντα τρυγόνια με δυο ντουφεκίες;

— Φαίνεται ότι η πρώτη ντουφεκιά σκότωσε τ' άρσενικό...

— Τότε τά θηλυκά, βλέποντας να πέφτουν τά ταίρια τους, αφήγησαν τον κίνδυνο, κατέβηκαν κοντά στα σκοτωμένα και...

— Αυτοκτόνησαν;

— Όχι, αλλά... βρήκα την ευκαιρία να τά σκοτώσω...

— Ευτυχώς, που υπάρχουν και οι χωρικοί, που πουλάνε τρυγόνια, πέρδικες και λαγούς...

— Ο σπουδαίος κυνηγός κατάλαβε ότι ήταν δύσκολο να τά βγάλει πέρα κι έφυγε... καταγανακτισμένος!...

★

Το γεγονός πάντως είναι ότι—μεταξύ των άτζαμήδων κυρίως—υπάρχουν και κυνηγοί που οι βολές τους—κατά την κυνηγετική έκφραση—είναι πραγματικά «φαρμάκια».

Επίσης, μεταξύ των χιλιάδων κυνηγών, της Αθήνας και του Πειραιώς, υπάρχουν και 600 σύγχρονες Άρτεμιδες, που το κυνήγι αποτελεί γι' αυτές πραγματικό πάθος.

Όταν προτείκαν την εμφάνισή τους κάμπους και στα βουνά της Ελλάδος, σοκάριαν τους άρρενες συναδέλφους τους.

Με τον καιρό όμως τις συνήθισαν. Τόσο, που σε κάθε κυνηγετική συντροφιά, βλέπει κανείς σήμερα ωραίες κυρίες, ακόμη και κοριτσόπουλα, ζωσμένες με φυσεκλίκια, και κρατώντας το δίκανο στο χέρι να αλωνίζουν τα «κυνηγοτόπια» ή να φυλάν καρπούλι στα «περάσματα».

★

Αλλά τί χρειάζεται, για να είναι κανείς σήμερα και να λέγεται κυνηγός;

Αρκεί να ξέρη (τρόπος του λέγειν) σημάδι και να διαθέτει ένα δίκανο;

Όχι. Για να είναι κανείς νομοταγής νεμρώδ, πρέπει να έχει άδεια κυνηγιού. Η άδεια αυτή του χορηγείται ύστερ' από προηγουμένη δήλωση προς την Υπηρεσία Θήρας του υπουργείου Γεωργίας. Είναι δε η δήλωση αυτή ένα έντυπο, στο οποίο πρέπει να γράψη τον αριθμό των θηραμάτων, που σκότωσε κατά την περασμένη κυνηγετική περίοδο.

Αν αναδιφήσετε τα σχετικά αρχεία του υπουργείου Γεωργίας, θα φρίξετε.

Κάθε κυνηγός, που κάθεται στο τραπέζι για να συμπληρώση την έντυπη δήλωση, παθαίνει ένα είδος μανίας.

Η πέννα του μεταβάλλεται σε επαναληπτική καραμπίνα και... μπάμ! μπάμ! σκοτώνει αναρίθμητα θηράματα!

Πρέπει να σημειωθεί έξ άλλου, ότι μόνο η περιφέρεια Αττικής αριθμεί 18 κυνηγετικούς συλλόγους με 14.000 οργανωμένα μέλη, ενώ σ' όλη την Ελλάδα υπάρχουν 330 κυνηγετικοί σύλλογοι με 97.000 μέλη.

★

Μιά και μιλάμε για το κυνήγι, αξίζει να αναφέρουμε και μερικούς χαρακτηριστικούς αριθμούς, που προέρχονται από τα επίσημα στατιστικά στοιχεία του υπουργείου Γεωργίας.

★

Και τώρα, μερικές συμβουλές για το είδος του κυνηγιού, που πρέπει να προτιμάτε, ανάλογα με τη σωματική διάπλασι και την κατάστασι της υγείας σας.

Γιατί με το να έχετε κάτι, δε σημαίνει ότι σας απαγορεύεται το κυνήγι!

Για νέους με πόδια, και γερή καρδιά συνιστάται το κυνήγι της πέρδικας, με γρήγορα σκυλιά «πόιντερ».

Όσοι έχουν τα προσόντα αυτά, μπορούν επίσης να κυνηγούν μεγάλα ζώα, αγριοπούλια στους βάλτους, ν' ανεβαίνουν στα βουνά για αγριοκάτσικα κλπ.

Για ανθρώπους που είναι κάπως κουρασμένοι και ώριμοι στην ηλικία, ιδεώδεις είναι

Μπροστά στο φακό, μετά τον θρίαμβο!

Ανέννευσι για το θήραμα

Μια διαθήκη με ψεύσο

Όταν ξέσπασε ένας φοβερός κυκλώνας στην πόλι που έμενε, ο Αμερικανός Τέντ Κομπ φρόντισε να πάρη όλα του τα μέτρα, σαν φρόνιμος και προβλεπτικός άνθρωπος. Συνέταξε δηλαδή μια σύντομη διαθήκη του και τη στερέωσε γερά πάνω στο στήθος του με λουρίδες λευκοπλάστ!

Νά τί έγραφε σ' αυτήν: «Αφήνω όλα μου τα υπάρχοντα στο φίλο μου Τζωρτζ Ντράπερ... αν δεν τον πάρη ο άνεμος πριν σ'το μένα!»

Τις γνωστών, κατά την κατοχή οι κυνηγοί μας υπεστησαν δεινόν πλήγμα, λόγω της κατασάσεως των όπλων τους. Για όπλα αυτά μεταφέρθηκαν στη Γερμανία και την Ιταλία ως λεία πολέμου.

Μετά την άπελευθέρωσι, άρχισε ο επανεξοπλισμός των κυνηγών μας, που συνεχίζεται με γοργό ρυθμό. Έτσι κάθε χρόνο προστίθενται 3-4 χιλιάδες νέα ντουφεκία.

Το 1951 π.χ. δόθηκαν 60.000 άδειες σε ισαριθμούς κυνηγούς, το 1952 63.000, το 1953 68.689, το 1954 70.000, το 1957 100.000 και το 1958 οι άδειες θα υπερβούν τις 120.000!

Κατά το 1953 οι κυνηγοί σκότωσαν 1.460 αγριοχοίρους, 239.000 πέρδικες, 468.500 τρυγόνια, 130.009 άλλα περιστέρωδη, 355.000 όρντκια, 82.000 μπεκάτσες, 164.000 ένυδρα, 293.000 τσίχλες και 265.000 κοτσούφια, συκοφάγους κ.ά.

Όπως βλέπει κανείς οι Έλληνες κυνηγοί κάνουν κυριολεκτικά θραύσι!

★

Μιά άλλη πλευρά του νεμρωδισμού είναι και η έξηξ: Το κυνήγι παρουσιάζει γενικά πολλά πλεονεκτήματα από άποψως υγείας και είναι βέβαια, αξιόλογοτατο.

Επιβάλλει πρώτα-πρώτα το πρωινό ζύπνημα. Έπειτα υποχρεώνει τον κυνηγό να κάνει μεγάλες πορείες, που έξουδετερώνουν τα δυσάρεστα αποτελέσματα της καθιστικής ζωής των πόλεων.

Βαδίζοντας στα δάση, στην εξοχή, γεμίζουμε τους πνεύμονές μας με καθαρό, πλούσιο σε οξυγόνο αέρα και η αφοιούσι της τροφής γίνεται καλύτερα.

Το σούρουπο οι κυνηγοί νιώθουν κούρασι στα πόδια και στη φορτωμένη με το σακκίδιο ράχη τους.

Η κούρασι όμως αυτή είναι «κούρασι υγείας» και συντελεί στον καλύτερο και ωφελιμώτερο ύπνο.

Αντιθέτως, πρέπει επίσης να τονισθή ότι το κυνήγι είναι επικίνδυνο σπόρ, όχι μόνο από την κακή χρήση των όπλων ή έξ αιτίας μερικών θηραμάτων, που σε ώρισμένες περιπτώσεις κατασπαράζουν τους επιδόχους θύτες τους, αλλά μπορεί ακόμη να δημιουργήση ή να επιδεινώση νοσηρές καταστάσεις, φυσικά σε άτομα αδύνατα ή έξασθενήμένα.

Μπορείτε, βέβαια, να κυνηγάτε σε όποια ηλικία κι' αν βρίςκεστε, αλλά πρέπει να διαλέγετε το είδος του κυνηγιού, που επιτρέπουν τα χρόνια σας.

Αποτελεί σοβαρή διακινδύνευσι της υγείας σας, το να θέλετε να κυνηγήσετε σε ηλικία 60 ετών το ίδιο θήραμα και με τις ίδιες συνθήκες, που κυνηγούσατε στα είκοσι χρόνια σας.

Στους νέους, η θέρμη και το πάθος, που μ' αυτά επιδίδονται σε όλα τα σπόρ, αποτελούν τον πρώτο κίνδυνο. Ο νέος, ξεπερνώντας τις σωματικές του δυνατότητες, κουράζει την καρδιά του ιδιαίτερα και της προκαλεί συχνά υπερτροφία ή ταχυπαλμία.

Αλλοτε πάλι μπορεί να πάθη όξεία ρευματική αρθρίτιδα, που είναι ακόμα πιο επικίνδυνη.

Τα ακούσια «λουτρά» στα έλη, όπου αβνοούν έλκυστικά θηράματα, οι απρόβλεπτες μπόρες, το ξεσπούν, η επίμονη ύγρασις, προκαλούν τις «ψύξεις», που για τους ειδικούς, είναι η άρχικη αίτια σοβαρωτέρων παθήσεων.

Ο ενήλικος, που έχει την καταλληλότερη ηλικία να επιδοθή στο κυνήγι ένεργει με περισσότερη περισκεψι από τον νεαρό.

Έχει μάθει πιά ότι η ήρεμη αναζήτησι, είναι συχνά ο καλύτερος τρόπος, για να ζετρωπώνη το θήραμα.

Έκει που δείχνεται ασύνετα υπερβολικός είναι στα επινίκια!

Όταν έρθη η ώρα να προγευματίση, κουρασμένος καθώς είναι, τρώγει υπερβολικά, πίνει κατά κόρον και κεντριμένος από το πάθος του κυνηγιού, ξεκινάει πάλι, άμέσως, χωρίς να πάρη ανάσα.

Όταν πλησιάση κανείς στα πενήντα, πρέπει να προσέχη ιδιαίτερα στην υπερκόπωσι του κυνηγιού.

Σ' αυτή την ηλικία, πολλοί βλέπουν ν' αυξάνη η πείσι τους, να κουράζεται εύκολα η καρδιά ή άρχίζουν να υποφέρουν από νεφρίτιδα ή κυστιτίδα.

★

Και τώρα, μερικές συμβουλές για το είδος του κυνηγιού, που πρέπει να προτιμάτε, ανάλογα με τη σωματική διάπλασι και την κατάστασι της υγείας σας.

Γιατί με το να έχετε κάτι, δε σημαίνει ότι σας απαγορεύεται το κυνήγι!

Για νέους με πόδια, και γερή καρδιά συνιστάται το κυνήγι της πέρδικας, με γρήγορα σκυλιά «πόιντερ».

Όσοι έχουν τα προσόντα αυτά, μπορούν επίσης να κυνηγούν μεγάλα ζώα, αγριοπούλια στους βάλτους, ν' ανεβαίνουν στα βουνά για αγριοκάτσικα κλπ.

Για ανθρώπους που είναι κάπως κουρασμένοι και ώριμοι στην ηλικία, ιδεώδεις είναι

Μπροστά στο φακό, μετά τον θρίαμβο!

Ανέννευσι για το θήραμα

Μια διαθήκη με ψεύσο

Όταν ξέσπασε ένας φοβερός κυκλώνας στην πόλι που έμενε, ο Αμερικανός Τέντ Κομπ φρόντισε να πάρη όλα του τα μέτρα, σαν φρόνιμος και προβλεπτικός άνθρωπος. Συνέταξε δηλαδή μια σύντομη διαθήκη του και τη στερέωσε γερά πάνω στο στήθος του με λουρίδες λευκοπλάστ!

Νά τί έγραφε σ' αυτήν: «Αφήνω όλα μου τα υπάρχοντα στο φίλο μου Τζωρτζ Ντράπερ... αν δεν τον πάρη ο άνεμος πριν σ'το μένα!»

Μιά σύγχρονη Άρτεμις κυνηγέτις...

οι παγάνες και το κυνήγι σε καρτέρι. Στους ρευματικούς απαγορεύεται το κυνήγι σε έλώδεις περιοχές. Κι' ούτε ξενυχτία σε ύγρες καλύδες.

Πάντως είναι απαραίτητη στους κυνηγούς η ιατρική εξέτασι, πριν από την έναρξη κάθε κυνηγετικής περιόδου.

Προτού άρχισουν το κυνήγι, πρέπει να προετοιμάσουν τον οργανισμό τους με μικρές πρώινες πορείες στην αρχή κι' έπειτα πιο μεγάλες.

Έτσι θα μπορέσουν να εξακριβώσουν το βαθμό της αντοχής και της «φόρμας» τους. Για να απολαυθώση κανείς τα θέλητρα του κυνηγιού, ως τα βαθειά γηρατειά του, χρειάζεται σέβας, προσοχή και αποφυγή από υπερκόπωσι.

Εμπρός λοιπόν Έλληνες κυνηγοί. Το μέλλον ανοίγεται μπροστά σας, γεμάτο λαμπρές δυνατότητες!

Και μιά τελευταία συμβουλή για τους πρωτόπειρους.

Αν σμιδθ και αποτύχετε στα πρώτα σας κυνηγετικά βήματα, δε γάθκει ο κόσμος!...

Τα είδικα καταστήματα είναι γεμάτα από κάθε λογής κυνήγι.

Δεν έχετε, λοιπόν, παρά να «γεμίζετε» ένα φυσίγγι με... χράματα και να «σκοτώσετε» όσα θηράματα θέλετε!...

Π. Α.

☼

Μια διαθήκη με ψεύσο

Όταν ξέσπασε ένας φοβερός κυκλώνας στην πόλι που έμενε, ο Αμερικανός Τέντ Κομπ φρόντισε να πάρη όλα του τα μέτρα, σαν φρόνιμος και προβλεπτικός άνθρωπος. Συνέταξε δηλαδή μια σύντομη διαθήκη του και τη στερέωσε γερά πάνω στο στήθος του με λουρίδες λευκοπλάστ!

Νά τί έγραφε σ' αυτήν: «Αφήνω όλα μου τα υπάρχοντα στο φίλο μου Τζωρτζ Ντράπερ... αν δεν τον πάρη ο άνεμος πριν σ'το μένα!»

Π. Α.

☼

Μια διαθήκη με ψεύσο

Όταν ξέσπασε ένας φοβερός κυκλώνας στην πόλι που έμενε, ο Αμερικανός Τέντ Κομπ φρόντισε να πάρη όλα του τα μέτρα, σαν φρόνιμος και προβλεπτικός άνθρωπος. Συνέταξε δηλαδή μια σύντομη διαθήκη του και τη στερέωσε γερά πάνω στο στήθος του με λουρίδες λευκοπλάστ!

Νά τί έγραφε σ' αυτήν: «Αφήνω όλα μου τα υπάρχοντα στο φίλο μου Τζωρτζ Ντράπερ... αν δεν τον πάρη ο άνεμος πριν σ'το μένα!»

Π. Α.

☼

Μια διαθήκη με ψεύσο

Όταν ξέσπασε ένας φοβερός κυκλώνας στην πόλι που έμενε, ο Αμερικανός Τέντ Κομπ φρόντισε να πάρη όλα του τα μέτρα, σαν φρόνιμος και προβλεπτικός άνθρωπος. Συνέταξε δηλαδή μια σύντομη διαθήκη του και τη στερέωσε γερά πάνω στο στήθος του με λουρίδες λευκοπλάστ!

Νά τί έγραφε σ' αυτήν: «Αφήνω όλα μου τα υπάρχοντα στο φίλο μου Τζωρτζ Ντράπερ... αν δεν τον πάρη ο άνεμος πριν σ'το μένα!»

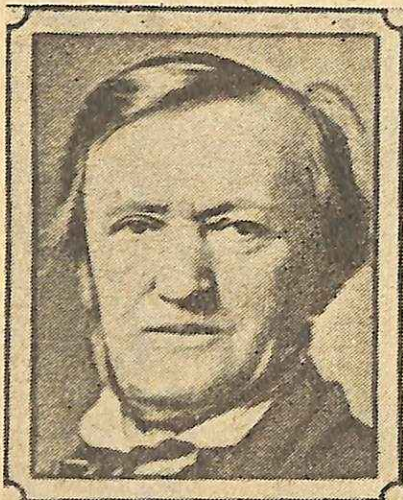
Π. Α.

☼

Μια διαθήκη με ψεύσο

Όταν ξέσπασε ένας φοβερός κυκλώνας στην πόλι που έμενε, ο Αμερικανός Τέντ Κομπ φρόντισε να πάρη όλα του τα μέτρα, σαν φρόνιμος και προβλεπτικός άνθρωπος. Συνέταξε δηλαδή μια σύντομη διαθήκη του και τη στερέωσε γερά πάνω στο στήθος του με λουρίδες λευκοπλάστ!

Π. Α.

Ο μεγάλος Γερμανός μουσουργός Ρίχαρντς Βάγκνερ

Οι έκκεντρικότητες ΤΟΥ ΒΑΓΚΝΕΡ

Πώς τον είδαν οι σύγχρονοί του

Πολλοί μεγάλοι άνθρωποι που διακρίθηκαν είτε στις τέχνες, είτε στις επιστήμες, ήταν αξιοσημείωτοι μαθητές ή φαινόταν ολόκληρα ακατάλληλοι για τη σταδιοδρομία που διάλεξαν. Παράδειγμα ο Έντισον, που δεν καταλάβαινε τίποτα από φυσική ή ο Βέρντι, που δεν είχε ιδέα από σύνθεσι. 'Αλλ' ο Βάγκνερ τους ξεπερνάει όλους.

Την απόφασή του να γίνει μουσικός την πήρε σε ηλικία 9 χρόνων όταν άκουσε για πρώτη φορά τον «Ελευθερό Σκοπευτή» του Βέμπερ. 'Η υπέροχα του, για να τον ευχαριστήσει, τον έβαλε τότε να πάρει μαθήματα πιάνου από το μαέστρο Χούμμαν. 'Αλλ' έπειτα από κάμποσο καιρό, ο Χούμμαν, βλέποντάς τον να ιδρωκόπην για να μωρέσει να βρή μια απλούστατη νότα, του είπε:

— 'Αγαπώ τον μικρούλη, σπάνια μου τύχει να δω παιδιά που να μην καταλαβαίνουν «γρύ» από μουσική, όπως εσύ. Δεν ξέρω τί μπορεί να γίνει, αλλά μουσικός δεν θα γίνεις ποτέ!

Ο Βάγκνερ, όμως, ήταν αμετάπειστος. 'Η υπέροχα του απόφασις τότε να κάνει μια καινούργια δοκιμή και τον έστειλε αντί για πιάνο, να μάθει βιολί από τον Σίπ.

Μερικούς μήνες αργότερα, πήγε να δει τον Σίπ και τότε αυτός της είπε:

— Κυρία, πρέπει να σάς πω την αλήθεια. 'Ο γιός σας Ρίχαρντς είναι ο χειρότερος από τους μαθητές μου.

Ο Βάγκνερ, ωστόσο, δεν απογοητεύθηκε και συνέχισε τις σπουδές του. 'Ο μαθητής που οι δασκαλοί του χαρακτήριζαν σαν ανεπίδεκτο μαθήσεως όνειρευόταν τώρα μια αληθινή επανάστασι στην τέχνη της μουσικής. Οι ιδέες του ήταν αληθινά έκρηκτικές. Κι' έπειδή φοβόταν πως δεν θα τον καταλάβαιναν στη Γερμανία, πήγε στο Παρίσι, όπου παρουσιάστηκε στο μεγάλο συμπατριώτη του Μάγερνερ, στον όποιον έδωσε μια συστατική επιστολή από κάποιο φίλο του.

Ο Μάγερνερ βρήκε παράξενες τις ιδέες του, αλλ' ακόμη πιο παράξενες τις συνθέσεις που του έδειξε. Προθυμοποιήθηκε, ωστόσο, να του δώσει ένα συστατικό γράμμα για τον Λεόν Φιλέ, το διευθυντή της Όπερας. Στο γράμμα αυτό του έγραψε: «Αγαπητέ Φιλέ, γλύτωσέ με από αυτό το ζώον!»

Ο Φιλέ, ωστόσο, βρήκε ενδιαφέρον στη μουσική του. Παρά τις προσ-

πάθειές του, όμως, δεν κατάφερε να επιβάλει το νεαρό συνθέτη. Στο Παρίσι επικρατούσε εκείνη την εποχή πνεύμα πολύ συντηρητικό και κάθε επαναστατική ιδέα στη μουσική ήταν προκαταβολικά απαράδεκτη.

Έτσι, ο Βάγκνερ αυτοζώησε κάμποσο καιρό μεταγράφοντας για πιάνο έργα άλλων συνθετών. 'Αλλά δεν είχε απογοητευθεί. Καί, τρία χρόνια αργότερα, κατάφερε να παρουσιάσει στη Δρέσδη τα δύο πρώτα έργα του, τους «Ριέντσι» και το «Στοιχειωμένο καράβι».

Η μουσική του άρχισε από τότε να κατακτά τον κόσμο ανάμεσα στις εκρήξεις του ένθουςιασμού των θαυμαστών του και τις βίαιες πολιτικές των αντιπάλων του. 'Ανάμεσα στους τελευταίους ήταν κι' ο Ροσσίνι, που έγραψε στο γιού του Βέμπερ: «Δε θα υπορέσω ποτέ να τον καταλάβω, έστω κι' αν ζήσω όσο ο Νώε. 'Υπάρχουν, βέβαια, στη μουσική του δυσκοφές στιγμές. 'Αλλά τις πληρώνει κανείς με ολοκληρωτά τέταρα δεύς και τρούους».

Κάποτε άλλοτε, ο Ροσσίνι άρχισε να παίζει στο πιάνο κάποιο κομμάτι από τον «Ταρχούζερ» μπροστά σ' ένα φίλο του, που του παρατήρησε έκπληκτος ότι είχε βάλει την πατιτούρα ανάποδα πάνω στο πιάνο. «Να σου πω, απάντησε ο Ροσσίνι, προσπάθησα άλλοτε να το παίξω βάζοντας σωστά την πατιτούρα, αλλ' ήταν πολύ χειρότερο».

Αξιοσημείωτη έχει μείνει η συνάντησι του Μπωντλαίρ με το Βάγκνερ. 'Ο συνθέτης φορούσε μια πολυτελέστατη κίτρινη βέστα και προθυμοποιήθηκε να παίξει μερικές συνθέσεις του μπροστά στον ποιητή. Κάθισε πραγματικά στο πιάνο, έπαιξε ένα κομμάτι, έπειτα σκώθηκε, ζήτησε συγγνώμη και βγήκε. 'Όταν ξαναγύρισε, κρατούσε στο χέρι του μια πράσινη βεντάλια. Ξαναπαιξε δεύτερο κομμάτι, σκώθηκε και πάλι, βγήκε και γύρισε με μια κόκκινη βεντάλια. Ξαναπαιξε κατόπιν τρίτο κομμάτι, ξαναβγήκε και ξαναγύρισε με γαλάζια βεντάλια.

Ένθουςιασμένος ο Μπωντλαίρ φώναξε στο τέλος:

— Τί θεά απόλαυσι, μαέστρο! Νομίζω πως διέκρινα σε κάθε κομμάτι ένα ξεχωριστό χρώμα... Αυτό το συμβολισμό είχαν σίγουρα οι Βεντάλιες. Δεν είν' έτσι;

Ο Βάγκνερ ξεκαρδίστηκε στα γέλια.

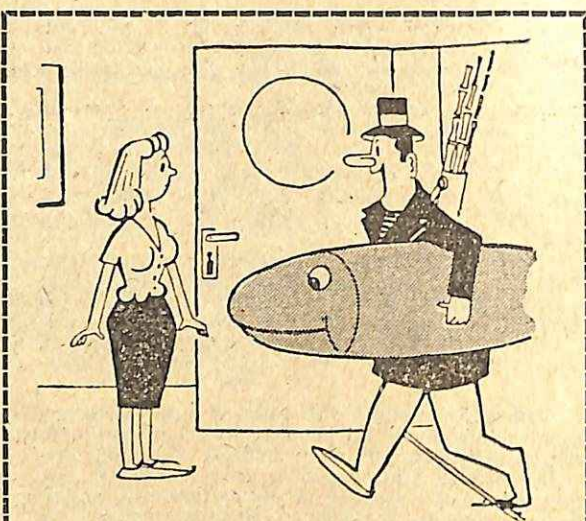
— 'Αλλάξτε βεντάλιες γιατί, όταν παίζω για το κέφι μου, ιδρώνω πολύ, απάντησε.

Ο Μπωντλαίρ στενοχωρήθηκε γι' αυτή την απάντησι. Παρέμεινε, ωστόσο, ειλικρινής θαυμαστής του Βάγκνερ και δεν έπαψε ποτέ να βλέπει μια χρωματική αντιστοιχία στις μελωδικές συνθέσεις του.

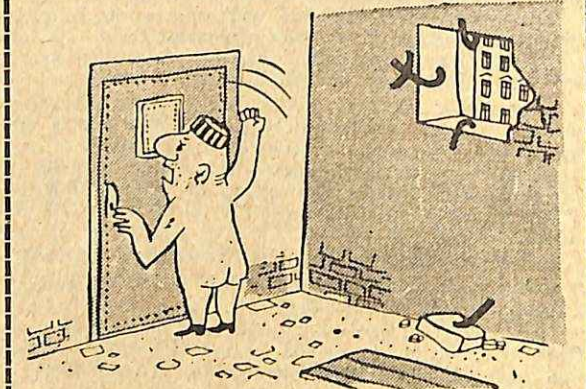
Μια από τις μεγαλύτερες έκκεντρικότητες του Βάγκνερ ήταν η συμφωνική του συμβουλίτσα που έδωσε ποδοτιμην της δεύτερης συζύγου του, της Κοζίμας, κόρης του Λίστ. που είχε εγκαταλείψει τον άντρα της, τον διευθυντή ορχήστρας Χανς φον Μπύλφωφ, για να τον ακολουθήσει. Βρίσκονταν τότε στη Βενετία κι' ο Βάγκνερ νοίκιασε για μια βραδιά τη περίφημη αίθουσα του Λυκείου Μαρκελάου, όπου δίνονταν τα μεγαλύτερα κοντσέρτα. Συγκρότησε ταυτόχρονα μια ορχήστρα από τα καλύτερα όργανα της Βενετίας κι' αψιέωσε πολλές ημέρες για να την κάνει να πειθαρχήσει στις βελήσεις του.

Το βράδυ της παραστάσεως, πρόσταξε να κλείσουν τις πόρτες στο κοινό, εγκατέστησε ην Κοζίμα σ' ένα θεωρείο κι' έτρεξε να διευθύνει την ορχήστρα, που έπαιξε αποκλειστικά για τη σύζυγο του συνθέτου...

Κι' ωστόσο, έκτος από την Κοζίμα υπήρχε κι' ένας άλλος άκροατής: 'Ο διευθυντής του λυκείου, που κατάφερε να τρυπήσει κορυφή μέσα στην αίθουσα, πράγμα που έκανε το Βάγκνερ έξω φρενών, όταν το έμαθε!

— Θα το βάλεις στο ψυγείο, Φωφώ, ή θα το τηγαλίσουμε άμέσως;

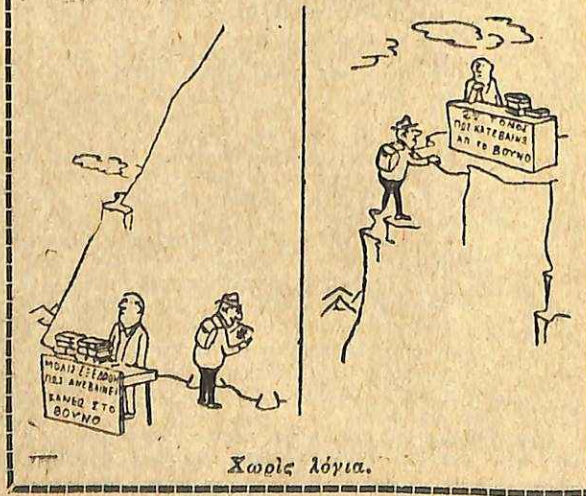

— Βοήθεια! Διαρρήχτες!

— Τέσσερις ώρες καθυστέρησι το τραίνο, κύριε σταθμάρχα!

— Και τί ανησυχείτε; Το εισιτήριό σας ισχύει για τρεις ημέρες!

Χωρίς λόγια.

— ΤΟ ΝΑΥΠΛΙΟ ΤΟ 1833 —

ΓΙΑ την πρώτη πρωτεύουσα της Ελλάδος δίνει άρκετες πληροφορίες ο Γάλλος αρχιτέκτων Μαρσεμπύς, που την επισκέφθηκε το 1833. Είχε ταξιδέψει με την κρουαζιέρα που έγινε στην Ελλάδα το καλοκαίρι εκείνο και στην οποία είχαν λάβει μέρος 65 προσωπικοί κότες απ' όλα τα μέρη της Ευρώπης. Για την κρουαζιέρα αυτή γράφουμε και σε προηγούμενα σημειώματα.

Το άμπόλοιο «Όραγκίος Α'», που μετέφερε τους περιηγητές στα διάφορα λιμάνια και τα νησιά της Ελλάδος, έφτασε στο Ναύπλιο το πρωί της 11ης Μαΐου. Μερικές κορβέτες, γαλλικές, αγγλικές και ρωσικές, ήταν αγκυροβολημένες στο λιμάνι του Ναυπλίου, καθώς και άλλα πολεμικά ξένων δυνάμεων και περί τα εκατό εμπορικά ιστιοφόρα.

Το Ναύπλιο, γράφει ο Μαρσεμπύς, είναι η καλύτερα οχυρωμένη και η μεγαλύτερη σε πληθυσμό ελληνική πόλι κι' εκείνη όπου βλέπει κανείς τη λιγνότερη δυστυχία και τη μεγαλύτερη κίνηση. 'Η παρουσία της βασιλικής Αυλής, των υπουργών του νεαρού βασιλείου και των ξένων πρεσβευτών, δίνουν κάποια σπουδαίοτητα στο Ναύπλιο και τον αέρα της πρωτεύουσας... 'Όσον αφορά όμως την πόλι είναι ανηφορική, ακοκχτημένη και βρώμικη. Οι δρόμοι είναι στενοί και χαλασμένοι. Οι προστάσεις της κυβερνήσεως να τους φαρδύνει, άποτυχάνουν, έφ' όσον η πόλι θα περιορίζεται στο στενό χώρο μεταξύ της θάλασσας και των βουνών. Πρέπει να τη μεταφέρουν προς το εσωτερικό, για να μπορεί να μεγαλώσει και ν' απλωθεί. Μολονότι, και αν αυτό συμβεί, δεν θα μπορεί το Ναύπλιο ν' αποκτήσει τη σημασία μιας πρωτεύουσας, τούτου μάλλον που η τιμή αυτή φαίνεται πως ανήκει δικαιοδικά σε μια άλλη πόλι, την Αθήνα, την αρχαία πρωτεύουσα όλου του πολιτισμένου κόσμου.

Και συνεχίζοντας την περιγραφή του ο Γάλλος αρχιτέκτων αναφέρει μεταξύ άλλων ότι τα σπουδαιότερα κτίρια του Ναυπλίου, μετά τα κάστρα που το τριγυρίζουν, είναι το νοσοκομείο και ο στρατώνας, που χτίστηκαν από τον Καποδίστρια. Για το βασιλικό παλάτι γράφει ότι είναι ένα μέγιστο οπλί, μικρότερο από μια ιδιωτική κατοικία του Παρισιού. Στα αξιοθέατα προσέθετε και την εκκλησία του Αγίου Σπυρίδωνος, μπροστά στην οποία δολοφονήθηκε ο πρώτος Κυβερνήτης της Ελλάδος.

Η μόνη διασκέδασι για τους ξένους περιηγητές που έφταναν στο Ναύπλιο ήταν οι εκδρομές στους γύρω αρχαιολογικούς τόπους και το κυνήγι, που υπήρχε άφθονο στην περιοχή. 'Ιδιαίτερως αναφέρει ο Μαρσεμπύς το πρότυπο αγρόκτημα που είχε δημιουργήσει η κυβέρνηση στην Τίρυνθα. 'Ο δρόμος μεταξύ Ναυπλίου και Αργούς ήταν πολύ καλός. Δεν είχε φτιάξει, με άλλα έργα στην Πελοπόννησο, ο γαλλικός στρατός του Μαΐζων. Το Αργό ήταν ένα μικρό χωριό, που αποτελεότο από μια εκκλησία και καμιά εκατοστή οπλία μονοφωφ, κτισμένα με σανίδες και κορμούς δέντρων. Τα γύρω δημια χωράφια ήταν εύφορα και καλά καλλιεργημένα.

Οι περιηγητές της κρουαζιέρας του «Όραγκίος Α'» επισκέφθηκαν τις αρχαιότητες της Τίρυνθος, την Ακρόπολι του Αργούς, τις Μυκήνες και την Επίδαυρο. 'Από τις Μυκήνες έλαχιστα πράγματα φαινόταν τότε. 'Υπήρχαν η πυλή των λεόντων, μερικοί τάφοι, που οι χωρικοί έλεγαν πως ήταν τις Κλυταιμνήστρας και το μνημείο του Λαοκρόνη. 'Από την Ακρόπολι των Μυκήνων, γάλλος θαυμάς τάφος έβλεπε από την ακρόπολι των Μυκήνων, κατάφευγαν τα κοπάδια του κοντινού χωριού όταν ήταν κακοκαιρία.

Πολύ αργότερα ο Σλήμαν έκανε τις ανασκαφές των Μυκήνων και μας έδωσε την αρχαία πόλι των Ατρείδων, όπως τη βλέπουμε σήμερα.

Αλλά και στην Τίρυνθα και την Επίδαυρο οι ταξιδιώτες του «Όραγκίος Α'» είδαν πολύ λιγότερα από όσα οι σημερινοί επισκέπτες.

Φαίνονταν όμως και το 1833 τα ερείπια του ναού του Άσκληπιού στην Επίδαυρο και το θέατρό της, που με θαυμασμό αναφέρει ο Γάλλος αρχιτέκτων. 'Ανασκαφές που έγιναν σε νεώτερα χρόνια αποκάλυψαν τους αρχαιολογικούς αυτούς χώρους στη σημερινή τους μορφή.

Η ζωή στο Ναύπλιο ήταν ακριβή για τους ξένους. Για να ντυμάσει κανείς σ' ένα από τα πρωτόγωνα ξενοδοχεία του Ναυπλίου ήθελε τουλάχιστο 6 φράγκα. Περισσότερα από όσα θα πληρωνε στα μεγάλα ρεστωράν του Παρισιού, όπου το γεύμα, μαζί με το κρασί, κόστιζε λιγότερο από 5 φράγκα. 'Υπήρχε επίσης μεγάλη έλλειψι ξενοδοχείων ύπνου. Τα δύο ή τρία οπλία, που χρειαζόταν για ξενοδοχεία, ήταν πιασμένα από τους ξένους που έμεναν μονιμότερα στην πρώτη πρωτεύουσα της Ελλάδος. Οι επιβάτες του «Όραγκίος Α'» αναγκάστηκαν να τρώγουν και να κοιμούνται στο πλοίο.

Η κυριώτερη διασκέδασι στο Ναύπλιο το 1833 ήταν τα καφενεία. 'Εκει καταφεύγαν ντόιοι και ξένοι, καθώς και τα «παλιάρκια του αγένους», που αναφέρει με θαυμασμό ο Γάλλος αρχιτέκτων.

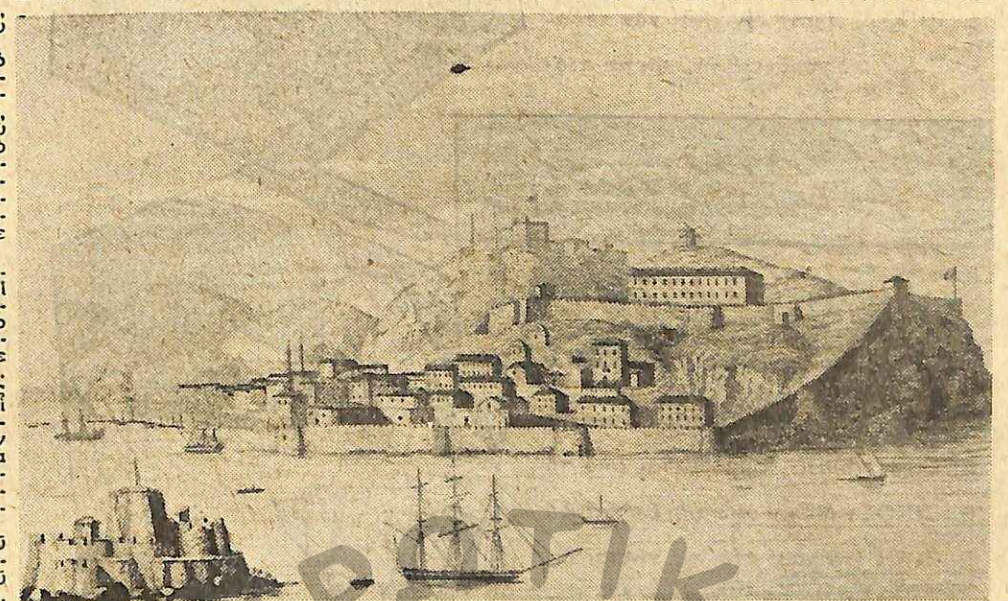
«Οι άντρες αυτοί, γράφει για τους αγωνιστές του 21, είναι γενναίοι και εύρωστοι. Το μουστάκι και το φέσι αβίζουν να φαίνεται καλύτερα το υπερήφανο και ευγενικό πρόσωπό τους. 'Αλλά η αντιπάθειά τους στη στρατιωτική πειθαρχία δεν θα τους άφισσε ποτέ να συγκροτηθούν σε οργανωμένες μονάδες. Κυρίως ως ελεύθεροι σκοπευτές και ακούραστοι αντάρτες θα μπορούσαν να προσφέρουν μεγάλες υπηρεσίες στον τόπο τους».

Για το βασιλιά Όθωνα, αναφέρει ο χρονικογράφος μας, ότι είναι σέβλτος και κομψός. «'Εχει ώραιο παράστημα και ιππύει με χαρί. 'Αν και το στόμα του έχει κάποια παραμόρφωσι, εν τούτοις το σύνολο της φυσιογνωμίας του είναι ευχάριστο. Δεν υ-

πάρχει καμμία πολυτέλεια στη μικρή αύλη του. 'Ενα άποπαμα βασιρικού ιππικού, που το αλογα. 'Η ζωή μέσα στο παλάτι δίνει την εντύπωσι ενός μικροαστικού οπιτιού. Κάθε πολυτέλεια άλλωστε θα ήταν άσπλη σ' έναν τόπο όπου οι υπήκοοι του βασιλιά στερούνται από τα στοιχειωδέστερα πράγματα. 'Ο Όθων δεν αναμειγνύεται σε καμμία από τις δημόσιες υποθέσεις αν και τ' όνομά του φιγουράρει επί κεφαλής όλων των διαταγμάτων. Το κράτος διοικείται με απολυταρχικό τρόπο από την 'Αντιβασιλεία, της οποίας πρόεδρος είναι ο κόμης Αρμπανοπεργύς...»

Μεταξύ των 65 προσωπικότητων που είχαν αποτελέσει την κρουαζιέρα του «Όραγκίος Α'» ήταν και ο διάδοχος της Βαυαρίας Μαξιμιλιανός αδερφός του βασιλιά Όθωνα. 'Η άφιξή του Βαυαρού διαδόχου στο Ναύπλιο έδωσε την ευκαιρία σε γιορτές. 'Η πόλι φωταγωγήθηκε και ο λαός υποδέχτηκε μ' ένθουςιασμό το Μαξιμιλιανό και σαν αδερφό του βασιλιά και αδελφό του Λουί δούκικου Α', του μεγαλύτερου φιλέλληνα της Ευρώπης, που είχε προσφέρει τόσες υπηρεσίες και χρήματα στο δόσημα της ελληνικής επαναστάσεως.

Προς τιμήν του διαδόχου της Βαυαρίας δόθηκαν δύο χοροί. 'Ο ένας από την 'Αντιβασιλεία και ο άλλος από το Δέμο του Ναυπλίου. Στο δεύτερο χορό είχαν προσκληθεί και όλοι οι ξένοι που αποτελούσαν την κρουαζιέρα του «Όραγκίος Α'». Λεπτομέρειες από το χορό δίνει ο Μαρσεμπύς στο βιβλίο του: «Κατά διαταγήν του βασιλιά, γράφει, οι κυρίες θα γίνονταν δε-

Το Ναύπλιο το 1833, όταν ήταν η πρωτεύουσα της Ελλάδος. (Από παλιά χαλκονογραφία).

κτές στο χορό μόνο με το ελληνικό ένδυμα. Γιατί στο Ναύπλιο τατά έλαφρα γυναικεία φορέματα και το φράγκικο κτενίσμα είχαν άρχισι να κυριαρχούν. Και μόνον οι άντρες φορούσαν υπέρφανα τη φουστανέλλα και τα άρματα των γονέων τους. 'Ελάχιστοι είχαν αντικαταστήσει το πλούσιο ένδυμα των ατρώπων παλληκαριών με την ακαιοθητή ρεντιγκότα... Τη βραδιά του χορού ένας γραμματέας της γαλλικής πρεσείας μας ώδηγησε στη σάλα και μας παρουσίασε όλους τους ένδους άντρες της Ελλάδος:

— Αυτή η ώρα φυσιογνωμίας που βλέπετε δίπλα στο βασιλιά, μας είπε, είναι ο ναύαρχος Μιαούλης, ένδους ναυτικός από την Ύδρα. Δίπλα του είναι ο Ναυροκορδάτος και ο Μεταξάς, το πολιτικό μυαλό. Αυτός ο άλλος, με το κοντό αναστήμα, είναι ο ελκτικός Κανάρης ο λεγόμενος Μπουρλοτιέρης. Να ο Μακρυτρόμος Κανάρης ο λεγόμενος Μπουρλοτιέρης. Αυτός, ο γιάννης και ο αούτρος και ανήσυχος ο Νικητάρας ο λεγόμενος Τούρκοφάγος. Είναι αυτός που έλεγε: «'Όλη αυή η περιουσία είναι το σπαθί μου και το άκω δώσει στην πατρίδα μου». Κοντά του στέκεται ο γενναίος στρατηγός Κωλέτσας. Δεν είδα πιο ευγενική φυσιογνωμία. 'Απέναντί του είναι ο Πετρούπης, ένας από τους πιο πλούσιους άλλους και ένας από τους πιο άφωω από τους στην πατρίδα. Αυτή η ώρα 'Ελληνίδα, που είναι καθιμενη, είναι η γυναίκα του Καλλέργη Κοντά της βλέπετε το γιού και τη χήρα του ηρωικού Μπαταρτζή...»

Και συμπληρώνει ο Μαρσεμπύς: «'Ο χορός έγινε με μεγάλη ευθυμία και κράτησε ως τις τέσσερις το πρωί. 'Ο βασιλιάς Όθων ένδιαφέρθηκε πολύ για μας και φαινόταν ευτυχής να μας περιηριόται στο καινούριο του βασιλείο. 'Αλλά εκείνο που κίνησε ιδιαίτερα το ένδιαφέρον των ξένων ήταν ο ένδικος χορός που τον λένε «ρωμαίικος» (προφανώς πρόκειται για το συρτό) που χορεύαν οι οπλαρχηγοί και ο όποιος δεν είναι άλλος από τον αρχαίο χορό που βλέπουμε στα βάσα και στα ανάγλυφα. Στο βάλε και στους αντίκτορος έλαβαν μέρος ένα πλήθος από ώριες κυρίες, μεταξύ των οποίων διακρίνονταν, ιδίως, οι δεσποινίδες Αρμπανοπεργύς...»

Στις τέσσερις το πρωί οι περιηγητές του «Όραγκίος Α'» γύρισαν από το χορό στο πλοίο. Και μετά πέντε ώρες έφθναν για την Αθήνα, ένθουςιασμένοι από την ολιγοήμερη διαμονή τους στην πρώτη πρωτεύουσα της Ελλάδος, θα τους παρακολουθήσωμε, στο επόμενο σημείωμα, στην περιήγησι τους στην Αθήνα.

ΕΠΑΜΕΙΝ, Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Μία γραφική βεράντα στο Πήλιο με θέα προς το άρχοντο φθινόπωρο. Ή νύχτα είναι αρκετά ψυχρή. Έκείνος προσπαθεί να τη ζεστάνει με κάποια άοριστα ερωτικά ύπνουσμένα που αγκαλιάζουν Έκείνη με λίγη διακριτική τρυφερότητα).

ΕΚΕΙΝΗ (ριγεί έλαφρά κάτω από τη ζακέτα της): Δε βρίζετε ότι άρχισε να μ'ήν' είναι πιά καλοκαίρι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι. Νοιώθουμε το φθινόπωρον «έτι θύραις». Ή ξένοιαστη εὐτυχία του άσχητου χώρου μένει πίσω, γιά να δώση τη θέση της στην κάπως σκυθρωπή προσυλλογή του κλειστού.

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ένα δεύτερο ρίγος): Δε βρίζετε λοιπόν ότι είναι προτιμώτερο να συ'εχίσουμε την κουδεντούλα μας μέσα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άνάμεσα σε όλους αυτούς τους άόητους που παίζουν κουν-κάν... Όχι σάς παρακαλώ! Άς μην έξευτελίσουμε ένα τέτ-α-τέτ που δεν άντέχει και σε πολύ μεγάλες δοκιμασίες...

ΕΚΕΙΝΗ (χαμογέλαει): Γιατί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί δεν είναι καν τέτ-α-τέτ...

ΕΚΕΙΝΗ (το χαμόγελό της γίνεται πρόκληση): Είναι κάτι πιο πολύ;

ΕΚΕΙΝΟΣ (στενοχωρημένος, τ'α μασ-σάει): Έχει κάθε διάθεσι, χωρίς όμως να τα καταφέρνει...

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί; Έμποδίζεται από τη δειλία;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλον από την ένστικτώδη αὐτοάμυνα...

ΕΚΕΙΝΗ (το χαμόγελό της γίνεται έκπληξη): Τι είν' αυτό;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά σάς έξηγήσω: Ένα τέτ-α-τέτ μοναχικό δυό ανθρώπων που ίσως δεν είναι άποκρουστικοί ό ένας στον άλλον, μπορούμε να τ'ο παρομοιάσουμε με έναν γλυωτερό κατήφορο που όδηγεί κατακέφαλα στο κενό!

ΕΚΕΙΝΗ (ή έκπληξη της ξαναγίνεται χαμόγελος): Τι παράξενη έκφρασι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Παράξενη, αλλά άκριβής... Κενό είναι ή ολοκληρωσι, μιάς συμπαθείας με την έξωτερική, την έξομολόγησι... Κενό, που μέσα του πέφτει και γάνεται ά-κόμω κι' ή πιο δυνατή συμπαθεία...

ΕΚΕΙΝΗ (με όλο και πιο έντονη πρόκληση): Λοιπόν; Τι λέτε να γίνει;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ή σιωπή είναι ή πιο καλή έξασφάλισι ενός αισθήματος που φιλοδο-ξεί να μείνει ώραίο, δυνατό και ζωντανό.

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει): Ή σιγή κόσμον φέ-ρει...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άκριβώς. Και άπομακρύνει τόν... κόσμον από ένα τρυφερό, γλυκό μυ-στικό, που έννοεί να μείνει μυστικό...

ΕΚΕΙΝΗ: Πολύ ώραια όλα αυτά γιά το ίδιο το αισθημα, που άς πούμε ότι μέσα στο καθεστώς της μυστικοπαθείας είναι πιο εύκολο να ζήση και πιο πιθανό να μην έξευτελιστή. Γιά τους ανθρώπους όμως...

Πώς είναι δυνατό να δάσουνε λίγη ευτυχία στον έαυτο τους; Με ύπνουσμένα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άκριβώς. Με ύπνουσμένα! Πιστέψτε με, δεν είναι μόνον ό έρωσ που δίνει ευτυχία. Είναι και ή γοητεία...

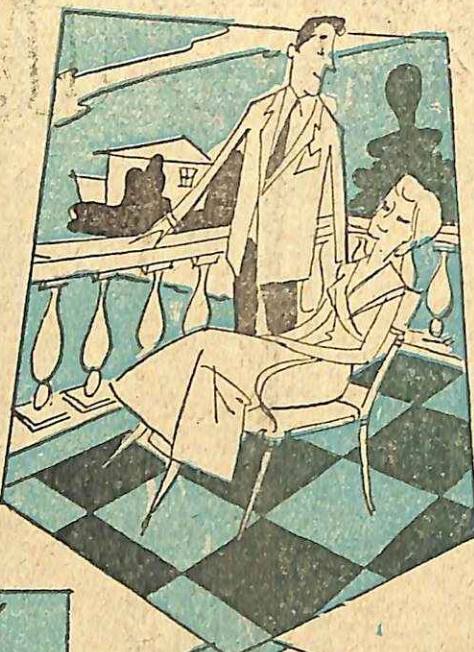
ΕΚΕΙΝΗ: Ή γοητεία;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλιστα... Θέλετε, άντ'ι γιά μένα, να σάς μιλήσουμε, πιο εύλωττα, πιο όμορφα και πιο πειστικά, λίγοι στίχοι;

ΕΚΕΙΝΗ: Με θέμα τη γοητεία;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι ό τίτλος τους...

ΕΚΕΙΝΗ: Πήτε τους λοιπόν...

ΕΚΕΙΝΟΣ (στηρίζεται στο πεζούλι της Βεράντας και άρχίζει σιγά να άπαγγέλλη):

Ή ψυχρή μας γνωριμία
σ' έναν τόνο τυπικό
δ'ε μ'ας άπιασε καμμία
φλογερή του έρωτα λέξι,
όπ' τα χείλια να έξεμπλέξη
στον ψυχρό πληθυντικό...
Κι' είναι τόσο ή δυσκολία
να μού π'ητε, να σάς πω,
λησμονώντας τη φίλια
και τόν κόσμο που μ'ας βλέπει,
λησμονώντας και το «ήρπει»
μια λεζούλα: (Σ' αγαπώ!)

ΕΚΕΙΝΗ (σάν γλυκειά ήχώ δική του): Σ' αγαπώ...

ΕΚΕΙΝΟΣ (εὐχαριστημένος που τ'ο εί-πε χωρίς να τ'ο π'η, συνεχίζει πιο σιγά):

Τι ν'αν' αυτό που μ'ας σφιχτόδεσε καιρό;
Μοιάζει σά δικτύ από άκτινες της σελήνης.
Κάτι εύκολόπιστο, μ'αφάνταστο γερό,
κάτι άπαλό, που ούτε τ'ο σπας, κι' ούτε τ'ο
(λύνεις...)

Τό «κάτι» αυτό, που μ'ας ένώνει τρυφερά,
είναι ένα τίποτα χωρίς καμμιάν α-τία...
Είναι ένα όνειρο, μ'α γυάλινα φτερά,
να μ'ι' άπλη κι' άπελιτισμένη γοητεία...

ΕΚΕΙΝΗ (δθέλα της συγκινημένη): Προ-γυατικά, οι στίχοι σας μιλάνε πιο εύλωτ-

τα από σάς τόν ίδιο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ό ποιητής πάντα είναι πιο άσυβότος από τόν κοινό άνθρωπο... Και τού έπιτρέπεται να κάνει πολύ περισσότερα προ-γυατά, χωρίς τόν κίνδυνο να παρεξηγηθή, να τιωρηθή ή να ένοχλησ...

ΕΚΕΙΝΗ: Έχετε δίκιο: σ'όν ποιητή δί-νουμε πολύ περισσότερα δικαιώματα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλον τ'ο παίρνει μόνος του. Ό Φρανσουά Βιγιόν έπαινε και προ-τοφώλια! Καί, μ' όλο που την κλοπή την τιμωρούσανε τότε πολύ πιο άσπρη από σήμερα — ίσως γιατί ήτανε πιο σπάνια — ό «λωποδύτης ποιητής» σώθηκε από την κρεμάλα και τόν άκρωτηριασμό άπαγγέ-λοντας ώραιους στίχους στον Φραγκίσκο τόν Α' — ύψηλό προστάτη του και θαυμα-στή του...

ΕΚΕΙΝΗ: Μεγάλη υπόθεσι οι στίχοι!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θέλετε ίσως να ακούσετε και τ'ο συνέχισι;

ΕΚΕΙΝΗ: Άν ύπάρχη...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ύπάρχει ακόμα μιά μικρή συνέχισι και τέλος:

Κι' ή ψυχρή μας γνωριμία
ός μη ζεσταθή ποτέ...
Είν' ό έρωτας ζημία,
κι' ένα άδέσποτό του βέλος
βιαστικά γράφει το τέλος
σ' όσους γίνουν έρασται...
Όχι! Τίποτε άς μην πούμε...
Κι' ή χαρά μας άς καθή...
Ή ευτυχία που δ'ε ζούμε
λουλουδιού έχει τήν όψι
που κανείς μας δ'ε θα κόψη
ώσου πιά να μαροθή...

ΕΚΕΙΝΗ (έχει κλείσει τ'α μάτια της γο-πτευμένη κι' έξακολουθεί να ακούη τους στίχους κι' άφού άκόμα ένουνε τελειώσει...): Ύστερα, άνοίγει τ'α μάτια της και τόν κυττάζει με τρυφερή συγκίνησι): Έχετε δι-κιο... Πολύ πιο όμορφα μιλάει ό ποιητής από τόν κοινό άνθρωπο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' αυτή τη φορά έχει δι-κιο, πράγμα που δ'ε τού συμβαίνει συχνά. Γιατί, τίς πιο πολλές φορές, ό ποιητής εί-ναι έκτός τόπου, χρόνου και πραγματικό-τητος... Όμως, στην περίπτωσι αυτή, βρι-σκειται μέσα στα πλαίσια του όδολογι-σμού: Ένα αισθημα, γιά να κρατηθή δυ-νατό, είναι άπαραίτητο να μείνη άνεκδήλω-το και μυστικό. Ή έκδηλωσι, ή έξωτερική, ή όμολογία, φέρουν το τέλος... Ένώ ή σιωπή συνεχίζει τη γοητεία...

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά): Ίσως έχετε δίκιο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με μελαγχολική Βεβαιότη-τα): Όχι ίσως, άσφαλώς έχω δίκιο.

ΕΚΕΙΝΗ: Όμως δ'ε λαγαριάζετε τους ανθρώπους που καταδικάζει ή θεωρία σας να μείνουν σιωπηλοί; Είναι ποτέ δυνατό ή σιωπηλή γοητεία να τούς χαρίση ευτυχία;

ΕΚΕΙΝΟΣ (θερμά αλλά συγκρατημέ-να): Ναι: τήν ευτυχία τών ύπνουσμένων. Τήν ευδαιμονία της έρωτικής διασιθήσεως. Τό πιο ώραίο είναι να μαντεύη κανείς...

ΕΚΕΙΝΗ (πνίγει έναν στεναγμό της): Άς προσπαθήσουμε να μαντεύουμε, λοιπόν.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μαντέψτε, όπως μαντεύω κι' έγώ... Καί σωπάτε όπως σωπαίνω... (Ή ψυχρούλα έχει γίνει πιο έντονη στη Βεράν-τα. Έκείνη κι' Έκείνος ύπνουσούν υπο-στά στο φθινόπωρο και άδίνουν τη βεράντα από φόβο μήπως ή γοητεία τους γίνη κα-ταρροή...).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΟ

Οι ώρες τών έγκλημάτων

Μιά μακροχρόνια έρευνα που έκαμε ό δόκτωρ Χάνς φον Χέντιγκ, ένας έγκλημα-τολόγος του άμερικανικού Πανεπιστημίου Γέιλ, απέδειξε ότι τά έγκλήματα παρουν-σιάζουν μιά ώριμένη και σταθερή κατα-νομή στίς διάφορες ώρες της ημέρας. (Ε-τσι, τ'α 45% τών δολοφονιών γίνονται από τις 6 π' άπόγεμα ως τ'α μεσάνυχτα, πολύ περισσότερο δ'ε τ'ο Σάββατοκύριακο παρά τίς υπόλοιπες ημέρες της βδομάδας.

Ο λωποδύτης πιάνονται από τήν άστυ-νομία ως έπί τ'ο πλείστον από τις 2 ως τις 4 τη νύχτα.

Σκδέματα και ευθέσεις

Έκθέσεις όλο άνοίγουνε αυτές τις έβδομάδες, που τις προσφέρουν άτομα ή συλλογοί κι' όμάδες κι' οι φίλοι τών έκθέσεων κοντεύουν να τ'α μπλέξουν γιατί δ'εν έξερουν, σήμερα, ποιά να πρωτοδιαλέξουν... Αλλά κι' αυτοί που μόνια στο Άστυ περιφέρονται, ιδών - ειδών έκθέματα παντού και πάντα χαιρόνται!

Μ'ε μιά βολτίτσα, δηλαδή, που κάνουν μέσ' στους δρό-μους, απολαμβάνουν νεαρές με όλόγυμνους τούς ώμους, βλέπουν καρδιά δάανοιχτα, καρπούς λογής - λογής και γενικώς μιάν έκθεση φρονταπαγωγής! Μπορούν έπίσης άνετα, έταυτό τόν καιρό, που τ'ο άεράκι άρχισε να δέση τ'ο «φουρώ», να κάτσουν σ' όποιαδήποτε πλατεία κεντρική και να χαρούν τήν έκθεση τ'η φωτογραφική!

Αν στρέψουν τη βολτίτσα τους κατά τη Βουλιαγμένη, άσαστη άνθρωποθάλασσα θα δούν έκτεθειμένη και πλήθος λιαν τζορνευτών και αμειντών σωμάτων, που σου θυμίζουν έκθεση συγχρόνων... άγαλμάτων! Κι' αν κάτι περισσότερο ζητήσουν και βελήσουν, μπορούν στίς καμινωτόντες τ'ο ματι να κολλήσουν, όποτε μ' ύφος έκθαμβόν και γοηλωματικών, θα δούν πλουσιάν έκθεση «ταπίων φυσικών»!

Ε'το κ'αμα τών έκθέσεων, που διαρκώς φροντάνει και ό κρυφός ό έρωτας σ'α πάρμα ξεφαντώνει και στίς δεινροστομίες τους τις πιο έρημικές, έκθέσεις άντικρύζουμε ζαχαροπλαστικές! Μα συναντάμε κι' άπειρες κρυφο-ερωτημένες, που ρέστες άπομένοντες και δη... έκτεθειμένες και κατ' ανάγκην φτάνουνε μιά μερα στο σημείον να πακετάρουν... Έκθετα γιά τ'ο Βρεφοκομείον!

Μπορείς ακόμη, φίλε μου, σ'α χρόνια μας αυτά, να δ'ης και κάτι «χούφταλα» με κουρδές και λεφτά που κατακτούν, μετά πολλών, μιά νέα θεασησία, και τ'ο θαυμάσιο τους έκθετον δημοσία... Από κοντά της τρέχουνε, παντού τήν συνοδεύουν, ιμάδες γιά χατήρι της και χοήματα ξεδύνουν, κι' ή «καρά» τους ή γόησσα κι' ό κόματος κομμάτων, παρουνιάζει έκθεση... «άρχαιων εδρημάτων»!

Ε'κτός αυτών ύπάρχουνε κι' οι μισο-ηλικιωμένοι, που κάνουν κ'α γιά πλάσματα μικρά και τσοφανά και λησμονώντας κάποτε πως είναι παντρεμένοι, έκθετον τόν άπόρητο και κρυφίο τους σεβτή. Τ'ο μυστικό μεράκι τους τρυτέστι, φανερωμένα, όποτε ή γυναίκα τους δειώς εξαγριώνεται και με τήν άδυσωπήτη τη μάνα της άγίαμα χειροτεχνίας έκθεση τούς κάνει έν τ'ο άμα!

Πληθωρισμός έκθεσεων μ'ας δέσνει αυτών τούς μήνες κι' έκθέσεις βλέπεις άπειρες σ' άμέτρητες βιτρίνες, αλλά μπροστά τους τ'ο κοινό περνάει όλοταχώς, γιατί δραματίζεται τούς φόρους συνεχώς... Τών τεκμηρίων, δηλαδή, λογίζεται τ'η δόξα και δ'εν τολμά ούτε κανό κοστούμι ν' άγοράση, γιατί κι' αυτό «πολυτέλες», αίσιας, θεωρείται και σ'ών έφορων τ'ο «ντισ» ταχέως άραιόσεται! Και φωναία, παυφίλτατοι, με τέτοιες άραιόσεις θα πληθυνθούν στον τόπο μας κι' οι άκοσμες έκθέσεις!

Επιγραφές
Mrs. T. T. T.

Η ΤΕΧΝΗ

ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΟΥ ΑΡΕΣΕΙ

Ο ΠΙΣ υπάρχουν ώριμα πράγματα, που άρεσουν σ' όλους τους συζύγους, έτσι είναι και μερικά άλλα που, κατά κανόνα, δεν τ' αντιπαθούν. Πρέπει, λοιπόν, να έχετε υπ όψιν σας, ότι δεν του άρεσει να σας βρίσκει καμιά παράλειψη, ακόμα και την πιο μικρή, στο νοικοκυριό. Φυσικά δεν έχει άδικο. 'Αλλά, πρὸς Θεού, μην του επιτρέψετε ποτέ να σας κάνει σκηνή για μια σούπα περισσότερο αλατισμένη ή για μερικές πατάτες, που ξεράθηκαν στο τηγάνισμα.

Δεν του άρεσει να τον ένοχλητε με τα οικιακά σας μικροατυχήματα, παρουσιάζοντάς τα σαν τρομερές καταστροφές, και με τα διάφορα κουτσομπολιά της γειτονιάς.

Δεν του άρεσει να γίνεται σκλάβος της τάξεως. Οι καυγάδες για το παρκέ που λέρωσε ή για το τασάκι που αναποδογύρισε στο χαλί ή στο μόλις σκουπισμένο πάτωμα, είναι κάτι που κυριολεκτικά τον εκνευρίζει.

Δεν του άρεσει να του εκάνε μούτρας, όταν φέρει κάποιο φίλο στο σπίτι, για να φάνε ή για να συζητήσουν. Η φιλοξενία είναι μια ευγενική όσο και γοητευτική άρετη, και άλλωστε, κάθε τι που σπάει τη ρουτίνα της καθημερινότητας, πρέπει να είναι καλοδεχούμενο. 'Ανεξάρτητα από το αν σας δίνει κόπο. 'Η ευχαρίστηση που θα νοιώσει ο άνδρας σας, όταν καλοδεχθείτε ένα φίλο του, είναι η καλύτερη αμοιβή για κάθε κόπο σας.

Δεν άρεσει, ούτε σ' αυτόν, ούτε σε κανένα να αισθάνεται σαν αιχμάλωτος.

ΜΗΝ ΚΑΝΕΤΕ ΤΗΝ ΕΣΥΠΝΗ

Σεβασθήτε την ανεξαρτησία του, την ελεύθερη διάθεσή του χρόνου του, και... το περιεχόμενο της τσέπης του. 'Αν φερθείτε αντίθετα, θα τον κάνετε να νοιώθει πως βρίσκεται σε φυλακή. Κι' αυτό ποτέ δε βγαίνει σε καλό.

Φυσικά, μην περιμένετε να σας ανταποδώσει αυτές τις λεπτότητες, τουλάχιστο μ' ευχαρίστηση. Πρέπει να δημιουργήσετε μόνη σας ένα κλίμα εμπιστοσύνης και αμοιβαίας εκτίμησης. Κι' αυτό κυρίως εξαρτάται από σας.

Ακόμη, δεν του άρεσει να του κάνετε «την εξυπνή». Όταν κάνει ένα λάθος, για το οποίο τον είχατε προειδοποιήσει, μην του κοπανάτε κάθε τόσο, ότι έπρεπε να σας είχε άκουσει. Τά: «'Αν ήμουν στη θέση σου», «Σου τόχα πη γώ», «'Αλλη φορά να μ' άκουσες», και τα παρόμοια, είναι φυσικά να τον εκνευρίζουν και να τον ερεθίζουν, γιατί τον ταπεινώνουν.

Δε χρειάζεται, βέβαια, να σας πω, ότι δεν του άρεσει να τον προσβάλλετε. Τα φλέρτ, τα χαμόγελα που μπορεί να παρεξηγηθούν, τα επανειλημμένα κομπλιμέντα στους άλλους, τον κάνουν έξω φρενών, όπως θα έκαναν και σας στην ανάλογη περίπτωση. Και τον προσβάλλουν και στα μάτια τα δικά του και στα μάτια των άλλων.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

Ο Θεός έδωσε στον άνθρωπο ένα χάρισμα: την όμιλία. Μα τα λόγια που βγαίνουν από το στόμα μας, μπορεί να είναι γλυκά, μπορεί και δηλητήριο. Και, συχνά, χωρίς να έχουμε τέτοια πρόθεση, βγαίνουν από τα χείλη μας λόγια για τα οποία μετανοούμε κατόπιν. Γιατί δεν τα ζυγίσαμε, πριν τα πούμε.

Καμιά γυναίκα και κανένας άντρας δεν πρέπει να παραγνωρίζει τη δύναμη των λέξεων, και προπαντός του «τόνου», με τον οποίο λέγονται. Τα λόγια πληγώνουν πιο σκληρά και από τα χτυπήματα, κι' αβάνουν σημάδια, που δε φεύγουν ποτέ. 'Ακόμα και μετά τη συμφιλίωση, που είναι πάντα τόσο γλυκειά, εξακολουθούν να υπάρχουν άδελφαστα, έστω και αν κανείς από τους δυο δε δείχνει πως τα θυμάται.

Και, για να τ' αποφύγετε, χαλιναγωγήστε πρώτα-πρώτα τη διάθεσή σας για καυγά, ακόμα και αν τον γυρεύουν τα νεύρα σας, ή η κλίση σας στην ήθοποια. Καλύτερα θα είναι να κάνετε ένα κρύο ντους.

Μάθετε να μιλάτε σε ήρεμο τόνο, χωρίς αναστεναγμούς και παράπονα, σε αν υποφέρετε φοβερά μαρτυρία.

Μην ντροπεύσατε να παραδεχτήτε το λάθος σας, όταν υπάρχει. 'Αν η σκηνή δημιουργήθηκε από εκείνον και όχι από σας, προσπαθήστε να την κάνετε όσο το δυνατόν πιο αβέβαιη.

Μην παραστήσετε όμως ούτε τον άγγελο, ούτε το θύμα.

Κάντε, τι μπορείτε για να αποφύγετε μια συζήτηση που μπορεί να οδηγήσει σε σκηνή. Είναι τόσο εύκολο για μια γυναίκα ν' αλλάξει θέμα!

Αν η σκηνή προχωρήσει πολύ και καταλάβετε, ότι τα νεύρα σας δεν αντέχουν άλλο και θα παρακταθήτε, χρησιμοποιήστε δση ψυχραιμία σας απόμεινε και, βρίσκοντας μια οποιαδήποτε πρόφαση, πηγαίνετε σε μια άλλη κάμαρα. Προσοχή, όμως, δεν πρέπει να χτυπήσετε πίσω σας την πόρτα.

Υστερ' από μερικά λεπτά, κι' έσείς θα έχετε συνελθεί κι' εκείνος θα καταλάβει το λάθος του — αν έχη λάθος. Και θάχετε αποφύγει μια ρήξη, που θα σας είχε κάνει δυστυχισμένους και τους δυο.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

Στη διάρκεια του συζυγικού βίου, θα υπάρχουν και άρες πικρές και δυσάρεστες. Θα προβάλλουν κάποτε συννεφάκια. Προσπαθήστε να μη τ' αφήσετε να μαυρίσουν και να ξεσπάσουν σε καταιγίδα. Και, προ παντός, αποφύγετε να δημιουργήτε σεις αυτά τα συννεφάκια. Γιατί μια τριχα χωρίζει τα μικρά δράματα από τις μεγάλες τραγωδίες. Είναι

Για τον Έρωτα

* 'Αγάπη και χαρούμενη καρδιά είναι το ίδιο πράγμα.

* 'Η αγάπη είναι η πυξίδα της γυναίκας.

* Πρέπει να δώσετε την καρδιά σου, για να κατακτήσεις μια άλλη καρδιά.

* Το πρώτο φιλή δεν δίνεται με το στόμα, αλλά με τα μάτια.

* Μόνο η τελευταία αγάπη μιας γυναίκας μπορεί να συγκριθεί με την πρώτη αγάπη ενός άντρα.

* 'Η αγάπη είναι η ποιησι των αισθησών.

* 'Ενας άντρας και μια γυναίκα συγχωρούν πρόθυμα ο ένας τον άλλον όσο κρατάει η αγάπη τους.

* 'Οποιος αρχίζει ν' αγαπάει πρέπει να είναι έτοιμος να υποφέρει.

* 'Η αγάπη δεν είναι τίποτα άλλο από τον πόθο για το άγνωστο.

* Οι έρωτευμένοι πιστεύουν πως όλος ο κόσμος έγινε γι' αυτούς.

* 'Η αγάπη είναι η πιο γρήγορη από όλες τις δασκάλες της γης. Της άκουδν μερικά λεπτά για να μάς τα μάθη όλα.

* 'Η αγάπη είναι η πιο γρήγορη από όλες τις δασκάλες της γης. Της άκουδν μερικά λεπτά για να μάς τα μάθη όλα.

* 'Η αγάπη είναι η πιο γρήγορη από όλες τις δασκάλες της γης. Της άκουδν μερικά λεπτά για να μάς τα μάθη όλα.

* 'Η αγάπη είναι η πιο γρήγορη από όλες τις δασκάλες της γης. Της άκουδν μερικά λεπτά για να μάς τα μάθη όλα.

* 'Η αγάπη είναι η πιο γρήγορη από όλες τις δασκάλες της γης. Της άκουδν μερικά λεπτά για να μάς τα μάθη όλα.

* 'Η αγάπη είναι η πιο γρήγορη από όλες τις δασκάλες της γης. Της άκουδν μερικά λεπτά για να μάς τα μάθη όλα.

όλεθριο να προβάλλετε μικρά παράπονα και να πηγαίνετε γυρεύοντας να τα κάνετε αιτίες σοβαρών τσακωμών.

Η πιο συχνή άφορμή των συζυγικών καυγάδων είναι το «τέρας» με τα πράσινα μάτια, ή ζήλεια. Η ζήλεια είναι το δηλητήριο της αγάπης. Και, όπως όλα τα δηλητήρια, ενώ σε μικρές ελαφρές δόσεις ωφελεί, σε μεγάλες σκοτώνει.

Μην κάνετε, ότι δεν είσαστε ζήλιαρα, για να ακολουθήτε θρήνη την αισθηματική μόδα. 'Ακόμα και αν είναι αλήθεια ότι δε ζηλεύετε, προσπαθήστε να το κρύψετε, γιατί δεν είναι ευγενικό να δείχνετε τόσο σιγουριά στον έαυτο σας.

Αυτό δε σημαίνει, ότι πρέπει να φτάσετε στην παθολογική ζήλεια.

Αν έχετε σοβαρούς λόγους να ζηλεύετε, μην οχυρώνεστε πίσω από την αξιοπρέπειά σας και μη δεχόσαστε στωικά κανένα παραστράτημα. Μη φανήτε δειλή και αδύνατη. Υπερασπισθήτε αποφασιστικά την ευτυχία σας και τα δικαιώματά σας, με την παραφορά της καρδιάς που αγαπά και προδίδεται. Το να του φερθήτε ψυχρά ή με περιφρόνηση, δεν έχει καμιά αξία. Δημιουργείτε έτσι ένα παγόβουνο ανάμεσά σας, που θα σας χωρίσει ακόμα πιο πολύ.

Απλάστε μπροστά στα μάτια του τον έρωτα και τον πόνο σας. Το σύστημα αυτό μπορεί να συγκινηση, όχι μόνο έναν άντρα, αλλά και βράχο ακόμα...

Αν όμως η κατάσταση αυτή συνεχισθεί, αν βλέπετε, ότι ο άντρας σας έπαψε να είναι δικός σας και ότι δεν ενδιαφέρεται για το αν η συμπεριφορά του σας κάνει δυστυχισμένη, μιλάτε να λύσει. Σκληρή βέβαια, αλλά αναγκαία: Χωρίστε, όσο είναι ακόμα καιρός.

ΤΟ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΤΟΥ ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΛΛΕΣ

Μα, αν δεν είσαστε σίγουρη για την απιστία, μην απελπίζεστε, μην πέφτετε σε θλιβερές σκέψεις και, προπαντός, μην του λέτε τις υποψίες σας. 'Αν είναι βάσιμες, θα τον κάνετε πιο προσεκτικό. 'Αν είναι φαντασία σας, τον άδικείτε και τον κάνετε δυστυχ.

Υπάρχει επίσης και η αντίπερθεσι. Ο άντρας σας δείχνει μεγάλο ενδιαφέρον για τις άλλες γυναίκες; Προσποιηθείτε κι' έσείς πως βρίσκετε γοητευτικούς τους θαυμαστές σας, ή έστω τους γνωστούς σας. 'Αλλάξτε χτένισμα, αγοράστε ένα καινούργιο φόρεμα, αρχίστε να επισκέπτεστε συχνότερα τις φίλες σας και να βγαίνετε έξω μαζί τους, προσπαθήστε να ανανεωθήτε, να γίνετε άλλη. Κάντε τον να σκεφτεί, ότι δε σας ξέρει ακόμα καλά, ότι κάπου μέσα σας, υπάρχει κρυμμένη μια γυναίκα που ποτέ του δεν κατάφερε να την ανακαλύψει. Όταν δη, ότι κινδυνεύει να χάσει κάτι, που δεν το εκτίμησε αρκετά όσο ήταν δικό του, θα ξαναγυρίσει κοντά σας, πιο θερμός και πιο πιστός από κάθε άλλη φορά.

Μην ξεχνάτε ακόμα, ότι η σιωπή είναι θαυμασίο έθιμο. Υπάρχει όμως η διάφανη σιωπή, που ανάμεσά της οι δύο καρδιές συναντώνται, και η αδιόλεστη σιωπή, που χωρίζει χειρότερα και από τα πιο σκληρά λόγια. Αύτη τη δεύτερη φροντίστε να την αποφύγετε. Όταν εγκατασταθεί δίπλα στο τζάκι του σπιτιού σας, εκεί που θα έπρεπε να κάθεται η αγάπη, η εύτυχία σας έχει καταστραφή.

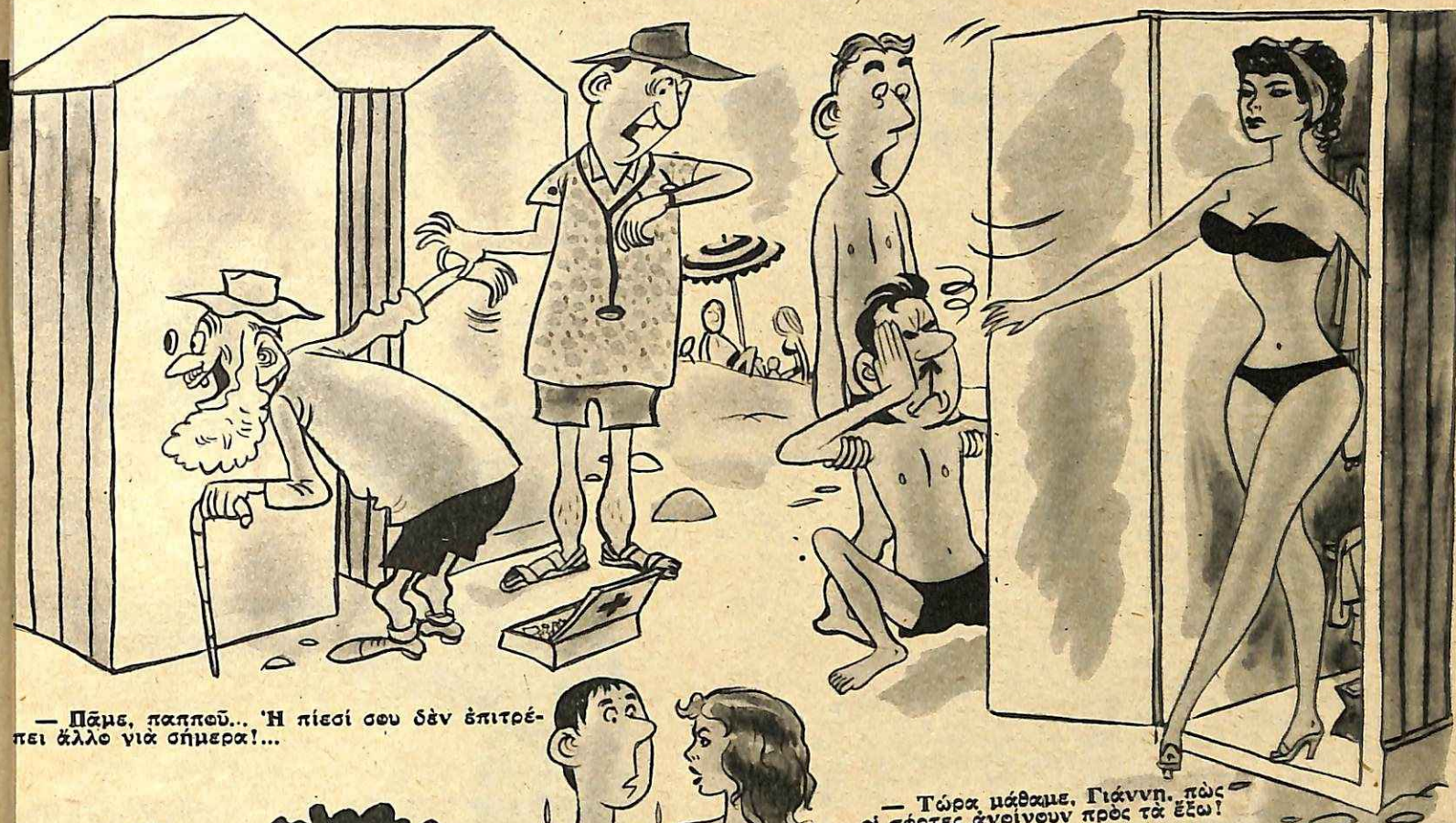
ΤΟ ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΣΟ

Συχνά, παρ'όλες μας τις προσπάθειες, δεν αποφεύγουμε μια μεγάλη σκηνή, ένα σοβαρό καυγά, που έγινε για κάποια άφορμή. 'Η κατάσταση της ψυχρότητας, δε μπορεί, βέβαια, να συνεχισθεί.

Σαν το ούρανιο τόξο μετά τη θύελλα, έρχεται η συμφιλίωση των δύο συζύγων, έπειτα από ένα τσακωμό. Προσπαθήστε να «ξεναγυρίσετε» πρώτη. Ο άντρας σας, και γενικά ο άντρας, είναι πολύ δύσκολο να παραδεχθεί, ότι δε μπορεί να κάνει χωρίς εσάς. Κι' αν γυρίσει αυτός πρώτος, θα του μείνει για πάντα μια πικρία για την αδυναμία που έδειξε. Μια πικρία που θα είναι εις βάρος της αγάπης σας. 'Ενα χαμόγελό σας είναι αρκετό για να υπογραφή ειρήνη. 'Αλλά προσέξτε! Πρέπει να ξεχάσετε τελείως τον καυγά σας. Δεν υπάρχει κανένας λόγος να του μπουρνορίσετε σ' αυτή, την ώρα που σας φιλάει.

«Κι' όμως, αγάπη μου, ξέρεις ότι έρπαιγε εσύ». Είναι σ' να ξαναρχίζετε τις έχθρες; Κι' αυτή τη φορά δε θα φταίει εκείνος

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Ενα μικρό ταξίδι σι Κίθηρα.

— Πάμε, παππεύ... 'Η πίεςί σου δεν επιτρέπει άλλο για σήμερα!...

— Τώρα μάθαμε, Γιάννη, πως οι πόρτες άνοιγουν προς τα έξω!

— 'Επί τέλους, σε βλέπω να χαμογελάς!...

— Φώναζα βοήθεια, αλλά ήθελα να με σώσει αυτός!...

— 'Ελα από 'δω, Μιχαλάκη... Βρήκα μια ήσυχη γωνιά!...

Η επαναστατική μέθοδος του καθηγητού Β. Κνιάσσεφ

Το κρυφό παράπονο πολλών κοριτσιών είναι ότι έχουν μικρό ανάστημα. Και τί δεν θάδιναν, για να κερδίσουν μερικά εκατοστά!

Το πράγμα αυτό δεν είναι, ωστόσο, ακατόρθωτο. Για να νέα μπορεί ως την ηλικία των 25 χρόνων να κερδίσει, χωρίς μεγάλη δυσκολία 2-4 εκατοστά, εκτελώντας συστηματικά ορισμένες ασκήσεις. Έπειτα απ' αυτή την ηλικία, οι δυσκολίες είναι πολύ μεγαλύτερες. Άλλα και πάλι, μπορεί να κερδίσει ένα μισό ως δύο εκατοστά, ξεσφίγγοντας το κορμί της και τεντώνοντας τους μύς της.

Όλο το σώμα — μύς και οστά — έχουν μια φυσική τάση προς τα κάτω, λόγω του βάρους των. Για να μεγαλώσουμε το ανάστημά μας, πρέπει να τα τεντώσουμε προς τα επάνω. Ένας άνθρωπος, που κρατάει ολόγισιο το κορμί του, φαίνεται ψηλότερος από έναν άλλον, που, μ' όλο που τον περνάει στο ανάστημα, αφήνει τους μύς του χαλαρούς και δεν αντιστέκεται στη φυσική τάση που έχουν να γέρνουν προς τα κάτω.

Για την επιμήκυνση του σώματος έχουν επινοηθεί διάφορες μέθοδοι. Η πιο κλασική από όλες είναι της σκάλας. Σ' όλες τις αθουσες ρυθμικής γυμναστικής και χορού υπάρχουν μεγάλα ξύλινα ταμπλά με οριζόντιες ράβδους, σε απόστασι μερικών εκατοστών τη μία από την άλλη. Οι μαθήτριες τεντώνουν τα χέρια τους, προσπαθώντας να φτάσουν ολόενα και πιο ψηλά.

Αλλ' η μέθοδος αυτή έχει πολλά μειονεκτήματα. Κουράζει τους μύς και την καρδιά. Απαιτεί, έξ' άλλου, μια συνεχή και αδιάκοπη προσοχή, που εξαντλεί το μυαλό και τσακίζει τα νεύρα.

Για να εξουδετερώσει αυτά τα μειονεκτήματα, ο Βόρις Κνιάσσεφ, ο περίφημος καθηγητής χορού της Λουντινίλλας Τσερίνα, της Λέσλι Καρόν και της Ζίλι Ζανμαίρ, επινόησε μια καινούργια μέθοδο, που μπορεί να χαρακτηριστεί ως επαναστατική και που κάθε γυναίκα μπορεί να την εφαρμόσει στο σπίτι της, χωρίς να χρειάζεται ειδικά όργανα.

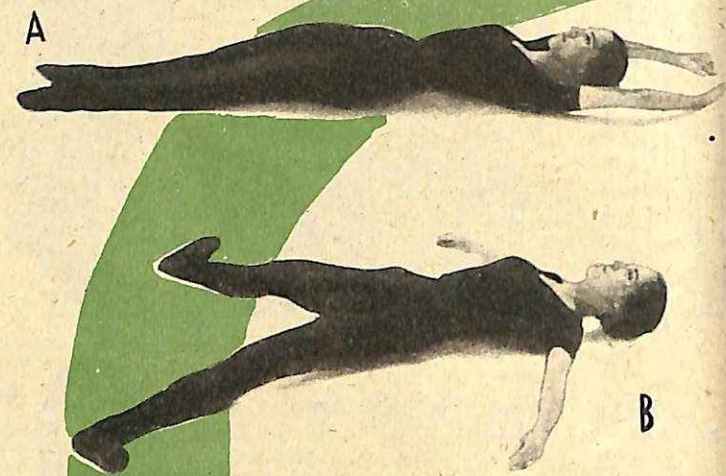
Η πρωτοτυπία αυτής της μεθόδου συνίσταται στο ότι γίνε-

Η φόρμα που θα χρησιμοποιήσετε πρέπει να φτάνει ως τους αγκυράλους και να σκεπάζει το λαιμό και τους ώμους. Θα την συμπληρώσετε μ' ένα ζευγάρι μάλλινες κάλτσες.

Και τώρα να ποιές είναι οι ασκήσεις που υποδεικνύει ο Βόρις Κνιάσσεφ:

ΑΡΧΙΚΗ ΘΕΣΙ

Ξαπλωθήτε ανάσκελα στο πάτωμα. Τραβήξτε το κεφάλι προς τα πίσω, σαν κάποιος να σας έπιασε από τα μαλλιά κι' από τ' αυτιά, χωρίς ν' ανασκώσετε το σαγόνι. Κολλήστε τις ώμοπλάτες και τη ράχη στο πάτωμα, σπρώχνοντας τους ώμους προς τα κάτω. Το στήθος και το στομάχι σας δεν πρέπει να φουσκώνουν. Θα σφίξετε τους μύς των γλουτών των

Να ποιά είναι η κανονική αρχική θέση. Η μάλλινη φόρμα θα σας εξασφαλίσει την απαιτούμενη θερμότητα και θα σας προφυλάξει από τα κρυολογήματα, τις κράμπες κτλ.

2Η ΑΣΚΗΣΗ

Θα την κάμετε 8 φορές στην αρχή και 16 φορές κατόπιν. Η άσκηση αυτή θα συντελέσει στην επιμήκυνση της σπονδυλικής στήλης, των μυών της οσφύος και των γλουτών και των τεντώνων του εσωτερικού μέρους της κνήμης.

Προπαρασκευαστική κίνηση: Θα φέρετε τα χέρια σας πίσω από το κεφάλι σας. Οι άγκωνες κι' οι βραχίονες πρέπει να βρίσκονται σε απόστασι 5 εκατοστών από το πάτωμα.

Πρώτος χρόνος.— Ανάσκησθε και φέρτε το επάνω μέρος του κορμιού στην κατακόρυφο. Τα χέρια τεντώνονται προς τα επάνω και εμπρός. Θα τινάξετε το θώρακά σας προς τα επάνω, αλλά χωρίς ν' ανεβάσετε τους ώμους σας προς το μέρος των αυτιών (εικ. Γ). Τα πόδια ένωμένα, με σφιγμένους τους μύς των γλουτών.

Δεύτερος χρόνος.— Θα γείρετε το κορμί προς το μέρος των ποδιών, φέρνοντας τα χέρια προς τα εμπρός, χωρίς να καμπουριάσετε τη ράχη ή να λυγίσετε τα γόνατα.

μπορείτε περισσότερο, σφίγγοντας τους μύς των γλουτών και γέρνοντας τα γόνατα προς το έδαφος.

Κατά την πρώτη περίοδο μπορείτε να βάλετε ένα άλλο πρόσωπο να σας κρατάει τα γόνατα «προς τα έξω». Αυτό έχει πρωταρχική σημασία.

Στην αρχή θα κάμετε αυτή την άσκηση με το ένα πόδι πρώτα κι' ύστερα με το άλλο. Αφού συνηθίσετε, θα την κάνετε και με τα δύο πόδια ταυτόχρονα.

Συνολική διάρκεια των τριών ασκήσεων: Ένα τέταρτο της ώρας. Είναι αυτόνομο, δηλαδή, κατά το πρώτο στάδιο, που μπορούμε να το αποκαλέσουμε προπαρασκευαστικό, θα χρειασθίτε περισσότερο χρόνο.

Να ακόμη δυο ασκήσεις, που είναι λιγώτερο δύσκολες, αλλά που απαιτούν όχι μικρότερη προσοχή:

4Η ΑΣΚΗΣΗ

Όρθια στις μύτες των ποδιών. Τα χέρια ψηλά. Ο λαιμός και το κορμί τεντώνονται, σαν να θέλατε να φτάσετε πιο ψηλά. Θα κάμετε το γύρο του δωματίου σας επί 5 λεπτά.

Είναι καλό αυτή η άσκηση να προηγείται από τις άλλες που σημειώσαμε παραπάνω. Μπορείτε να την επαναλάβετε και έπειτα απ' αυτές, αν δεν είσατε πολύ κουρασμένη.

5Η ΑΣΚΗΣΗ

Ξαπλωθήτε μπρούμυτα και πάρτε από μια καρφίτσα από κάθε χέρι. Το σώμα και τα πόδια τεντώνονται. Τα γόνατα και οι φτέρνες πρέπει να εφάπτονται. Οι μύς των γλουτών σφιγμένοι προς τα μέσα. Ο λαιμός τεντωμένος. Το σαγόνι προς τα εμπρός. Θα τεντώσετε το αριστερό σας χέρι, συμπαρασύροντας σ' αυτή την κίνηση κι' ολόκληρο το αριστερό μέρος του κορμιού και θα προσπαθήσετε να καρφώσετε την καρφίτσα σας όσο μακρύτερα μπορείτε.

Θα κάμετε το ίδιο κατόπιν με το δεξιό χέρι. Αν κατορθώσετε να κερδίσετε έστω κι' ένα μικρό κλάσμα του χιλιοστομέτρου την ημέρα, θα πρέπει να είσατε πολύ ευχαριστημένη.

Προσοχή! Το κορμί σας θα παρακολουθή την κίνηση του χεριού σας, χωρίς, όμως, να ξεφεύγει από τη θέση του.

Την ίδια άσκηση μπορείτε να την κάμετε και στον τοίχο, τεντώνοντας διαδοχικά τα χέρια σας προς τα επάνω. Αλλ' είναι πιο καλό να την κάνετε μπρούμυτα.

Οι δύο τελευταίες ασκήσεις είναι υποδοθητικές και προαιρετικές. Σεις θα κρίνετε αν πρέπει κι' αν μπορείτε να τις κάμετε. Γιατί, σε καμιά περίπτωση, δεν πρέπει να κουράζεστε. Η κόπωση, αντί να σας ωφελήσει, θα σας βλάψει.

Πόσον καιρό πρέπει να κάνετε αυτές τις ασκήσεις; Αυτή η ερώτηση δεν έχει κανονική τη θέση της. Το να κερδίσετε μερικά εκατοστά παραπάνω από κείνα που σας έδωσε η φύσις, είναι ένας μεγάλος άθλος, αν όχι ένα αληθινό θαύμα. Και, για να πετύχετε αυτό το θαύμα, δεν πρέπει να λογαριάζετε ούτε το χρόνο, ούτε τον κόπο.

Ο καθηγητής Βόρις Κνιάσσεφ υποσχεται, ωστόσο, ότι, έπειτα από 2-3 μήνες, θα έχετε βέβαια και θετικά αποτελέσματα. Την ευεργετική επίδρασι αυτών των ασκήσεων, άλλωστε, θ' αρχίσετε να τη βλέπετε από τον πρώτο μήνα. Με μια, όμως, προϋπόθεσι: Ότι πρέπει να τις κάνετε τακτικά και συστηματικά κι' όχι σαν κάτι το πάρεργο. Και κάτι άλλο ακόμη: Πρέπει να τις κάνετε με ακρίβεια. Αφού σεις προκειται να ωφεληθίτε, δεν πρέπει να κοροϊδεύετε τον εαυτό σας.

Το καλύτερο είναι ν' αρχίσετε με μια μικρή προπαρασκευή. Θα προσπαθήσετε, δηλαδή, να «μαθετε» πρώτα αυτές τις ασκήσεις, επιμένοντας ιδιαίτερας σε κάθε λεπτομέρεια. Για να τις εκτελήτε κανονικά, πρέπει να φθάσετε σ' ένα είδος αυτοματισμού.

Τα αποτελέσματα θα είναι τότε καλύτερα και γρηγορότερα.

ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΨΗΛΩΣΕΤΕ κατά 2-4 εκατοστά

ται... στο πάτωμα.

Ο Βόρις Κνιάσσεφ ξεκίνησε από την αρχή ότι ένα σώμα ξαπλωμένο οριζόντια κουράζεται πολύ λιγώτερο από ένα άλλο, που βρίσκεται σε κατακόρυφη στάσι και που πρέπει να ελέγχει αδιάκοπα την ισορροπία του. Έτσι, η νέα που εφαρμόζει αυτή τη μέθοδο μπορεί να αφιερώσει όλη της την προσοχή στην εκτέλεσι των διαφόρων ασκήσεων. Κερδίζει, συνεπώς, χρόνο και ταυτόχρονα κουράζεται λιγώτερο.

Τα πλεονεκτήματα της νέας μεθόδου είναι πολλά:

1) Άναπνοη. Η ύπτια θέση διευκολύνει σε μεγάλο βαθμό τις αναπνευστικές κινήσεις και τις κάνει πιο ξεκούραστες και πιο άνετες. Η καλή και πλήρης άναπνοη αποτελεί, ως γνωστόν, την απαραίτητη προϋπόθεσι κάθε ασκήσεως, είτε αποβλέπει σ' ωρισμένο σκοπό, όπως στην προκειμένη περίπτωση, είτε στη γενική τόνωσι και εύλυγισιά του σώματος.

2) Στάσι του σώματος. Ένας άνθρωπος σε ύπτια θέση κρατάει πιο άνετα το λαιμό του τεντωμένο και τη σπονδυλική του στήλη ίσια.

3) Επιμήκυνσι των μυών. Το τράβηγμα των μυών γίνεται ευκολώτερα στην ύπτια στάσι, για το λόγο ότι στην προσπάθειά τους δεν συναντούν αντίδρασι από το βάρος του σώματος. Το τράβηγμα αυτό, έξ' άλλου, μπορεί να γίνει προς όλες τις διευθύνσεις, ενώ η όρθια στάσι το περιορίζει σε μία μοναδική: είτε εκ των άνω προς τα κάτω (προκειμένου για τα κάτω άκρα), είτε εκ των κάτω προς τα άνω, προκειμένου για τον κορμό και το κεφάλι.

4) Εύθυγράμμισι των μελών. Τα στραβά πόδια, όπως κι' εκείνα που γέρνουν προς τα έξω σε σχήμα Χ, οι διαφορές του μήκους τους κι' οι σκολιώσεις της σπονδυλικής στήλης, διορθώνονται ευκολώτερα με τη νέα μέθοδο, χάρις στην εύλευθρία των κινήσεων, που παρέχει η ύπτια θέση του σώματος.

Οι ασκήσεις που υποδεικνύει ο Βόρις Κνιάσσεφ πρέπει να γίνονται «στα ζεστά».

Οι μύς, λέει ο Κνιάσσεφ, δε μπορούν να αναπτυχθούν και να διαπλασθούν κανονικά παρά μόνον όταν είναι ζεστοί έσωτερικά κι' έξωτερικά. Οι ασκήσεις «εν ψυχρώ» όχι μόνο δεν ωφελούν, αλλά και μπορεί να προκαλέσουν κρυολογήματα, κράμπες και επικίνδυνες ψύξεις. Όπως το σίδερο δουλεύεται ζεστό, έτσι και το σώμα έχει ανάγκη από ζέστη, για να διαμορφωθεί αρμονικά.

Για το λόγο αυτό συνιστά στις μαθήτριάς του να φορούν κατά τη διάρκεια των ασκήσεων μια μάλλινη φόρμα, που εξασφαλίζει στο σώμα την απαιτούμενη θερμότητα και το προφυλάσσει από τα κρυολογήματα.

Η εφίδρωσι που θα προκαλέσει πιθανόν αυτή η μάλλινη φόρμα, εξυπηρετεί περισσότερο τον επιδιωκόμενο σκοπό.

Σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει να κάνετε αυτές τις ασκήσεις με μαγιό.

Ένα κοντά στον άλλον και θα ισοπεδώσετε την κοιλιά σας. Θα τεντώσετε τις κνήμες σας όσο περισσότερο μπορείτε. Τα γόνατά σας πρέπει να είναι σφιγμένα, με την επιγονατίδα γυρισμένη προς τα έξω (ένα φύλλο χαρτιού ανάμεσα στα γόνατά σας πρέπει να στέκεται ολόγισιο). Τα χέρια προς τα πίσω (εικ. Α).

1Η ΑΣΚΗΣΗ

Θα την κάμετε 4 φορές στην αρχή κι' αφού την συνηθίσετε 8 φορές.

Η άσκηση αυτή θα επιμηκύνει ολόκληρο το σώμα σας και ειδικώτερα τη μέση, τα ισχία, τους μηρούς, την κνήμη και το επάνω μέρος του ποδιού (κού ντε πιέ).

Προπαρασκευαστική κίνηση: Θ' ανοίξετε τις κνήμες, σε τρόπο που να σχηματίζετε γωνία 45 μοιρών.

Πρώτος χρόνος.— Γυρίστε τις κνήμες προς τα μέσα, βάζοντας σε κίνηση τις αρθρώσεις των ισχίων. Μην ξεσφίγγετε την άρθρωσι του γόνατος, ή το κάτω μέρος του ποδιού.

Δεύτερος χρόνος.— Γυρίστε τα πόδια προς τα έξω. Αυτή την κίνηση θα την κάμετε σφίγγοντας τους μύς των γλουτών και βάζοντας σε κίνηση το ανώτερο μέρος του ποδιού, σ' αν θέλατε να το ξεκολλήσετε από τη βάσι του.

Τρίτος χρόνος.— Κάμψτε τις άκρες των ποδιών, σε τρόπο που να σχηματίζετε τουλάχιστον μια όρθη γωνία (αν δεν μπορείτε περισσότερο) με την κνήμη, χωρίς να τα ξεκολλήσετε από το έδαφος. Θα τεντώσετε ταυτόχρονα τη φτέρνα και τους μύς του εσωτερικού μέρους της κνήμης προς τα κάτω (εικ. Β). Τα χέρια στα πλάγια.

Τέταρτος χρόνος.— Κατεβάστε τις μύτες των ποδιών, όσο μπορείτε περισσότερο, προσπαθώντας να πλησιάσετε το πάτωμα.

Η άσκηση αυτή θα σας κουράσει στην αρχή. Αλλά πρέπει να συνηθίσετε να την εκτελήτε κανονικά. Θα ξεσφίξετε τις αρθρώσεις σας, θα τεντώσετε τους μύς σας και θα σας προπαρασκευάσει στις επόμενες.

Μην βιάζεστε το σώμα σας. Οι κινήσεις σας πρέπει να είναι ήμερες και τελειώς αβιάστες. Έτσι μόνον θα επιτύχετε το σκοπό που επιδιώκετε και ταυτόχρονα δε θα κουρασθήτε.

Θα λυγίσετε το κορμί στο ύψος των βουδώνων κι' όχι της μέσης. Θα τεντώσετε ταυτόχρονα το σαγόνι σας προς τα εμπρός (εικ. Δ).

Τρίτος χρόνος.— Θα ξαναφέρετε το σώμα σας στην κατακόρυφο, χωρίς να χαλαρώσετε τους μύς σας.

Τέταρτος χρόνος.— Θα ξαπλωθήτε άργα στο πάτωμα. Το κεφάλι σας θα είναι το τελευταίο που θ' άκουμπήσει χάμω.

3Η ΑΣΚΗΣΗ

Θα την κάμετε 4 φορές στην αρχή και 8 φορές κατόπιν.

Η άσκηση αυτή επιμηκύνει το σώμα, λόγω του ότι ανορθώνει τη λεκάνη και τεντώνει τους μύς, από το θώρακα ως τα πόδια και ιδιαίτερα εκείνους της κοιλιάς και των μηρών.

Αρχική θέση.— Ο-

μοια μ' εκείνη της 1ης ασκήσεως (εικ. Α).

Πρώτος χρόνος.— Θα φέρετε τα πόδια προς τη λεκάνη, λυγίζοντας τα γόνατα και ανασκώνοντας τα όσο το δυνατόν λιγώτερο από το έδαφος. Οι φτέρνες σε ύψος 4-5 εκατοστών από το έδαφος (εικ. Ε). Τα χέρια στα πλάγια.

2ος χρόνος.— Θ' ανοίξετε τα πόδια, γλιστρώντας τις φτέρνες πάνω στο πάτωμα και με τα γόνατα τελειώς τεντωμένα (εικ. ΣΤ). Η ράχη πρέπει ν' άκουμπάει τελειώς πάνω στο πάτωμα.

3ος χρόνος.— Ξαναγυρίστε στην αρχική θέση, χωρίς να χαλαρώσετε τους μύς σας.

4ος χρόνος.— Τεντώστε τα πόδια προς τα κάτω, όσο

Ο ΑΣΗΜΕΝΙΟΣ ΚΥΚΝΟΣ

Η Τζίλ ξάπλωσε στη ζεστή, χρυσαφένια άμμο. Ένοιωσε πολύ ευτυχισμένη που βρισκόταν ξανά σ' αυτό το όμορφο ακρογιάλι της Κορυφής, όπου περνούσε πάντα τις διακοπές της. Γύρισε το κεφάλι της προς το μέρος του μικρού πράσινου λόφου κι' είδε ανοιχτά τα παραθύρα του σπιτιού των Νίκολς. Είχε φτάσει μόλις χτες το βράδυ και δεν είχε προφτάσει ακόμη να δει το Τζόννυ, τον παλιό σύντροφο των παιχνιδιών της.

Πώς να ήταν άραγε; Θάδε αλλάξει καθόλου;... Το περασμένο καλοκαίρι, άραγε, ήταν ένα δεκαοχτάχρονο αγόρι, με γελαστά ματιά, έτοιμο για κάθε σκανταλιά.

— Τζίλ! Πώς βρέθηκες εδώ; άκούστηκε μια φωνή πίσω της. Γύρισε κι' αντίκρουσε το Τζόννυ. Είχε πάντα τα ίδια σκούρα μαλλιά και τα ίδια ανοιχτογάλανα μάτια. 'Αντί όμως για το παιδί που ήξερε η Τζίλ, έδωλεπε τώρα μπροστά της ένα σωστό άντρα!

— Εμάθα πώς ήρθε κι' αναρωτιόμουν αν θα σε γνώριζα, της είπε ο νέος.

— Καί... με γνώριζες; τον ρώτησε κακέκτικα.

— Ναί... δηλαδή... πώς να σ'ό πώ;... Είσαι ή ίδια, αλλά... διαφορετική! Μεγάλωσες, Τζίλ. Δεν ξέρω αν θα σ' αρέσουνε πια οι έκδρομες που κάναμε άλλοτε...

— Καί βέβαια θα μ' αρέσουνε! Μήπως νομίζεις πως γέρασα; 'Εχουμε ακριβώς την ίδια ηλικία... 'Αλήθεια, πότε θα πάμε στο μαγαζί του Τάμ, να δούμε τον 'Ασημένιο Κύκνο;

Ο 'Ασημένιος Κύκνος ήταν ένα καράβι μ' ολόανοιχτα πανιά, που ταξίδευε μέσα σ'ε μια μπωτίλια. Ο Τάμ, ο γέρος που το είχε στο μαγαζί του, έλεγε πως δε θα το πουλούσε ποτέ.

— Πάμε τώρα κι' όλας, αν θέλεις, πρότεινε ο Τζόννυ. 'Α, νά! 'Ερχεται κι' η Σίμπυλ.

Η Σίμπυλ ήταν ένα λεπτό μελαχροινό κορίτσι, με μακρὰ και καλοφτιαγμένα πόδια. Ο Τζόννυ έκανε τις συστάσεις κι' εξήγησε στη Τζίλ πως ήταν μια καινούργια γειτόνισσά τους.

Η καρδιά της κοπελλίστας σφίχτηκε παράξενα. Προπαντός δεν ήν Σίμπυλ πήγε μαζί τους στο μαγαζί του Τάμ, ή Τζίλ κατάλαβε πως δε θα τη συμπαθούσε ποτέ. Ο τρόπος που κρεμόταν σ'το μπράτσο του Τζόννυ κι' οι ματιές που τούρρινε, δεν της άρεσαν καθόλου...

Την περίμενε ύστερα άλλη μια απογοήτευση: 'Ο Τάμ είχε πωλήσει τον 'Ασημένιο Κύκνο.

Στο γυρισμό ήταν κακό-κεφη. Ο Τζόννυ κι' η Σίμπυλ την άφισαν μπροστά στο σπιτί της κι' έφυγαν για περίπατο.

Έκείνο το βράδυ, η Τζίλ άργησε πολύ να κοιμηθ. Στριφογύριζε σ'το κρεβάτι της κι' ένοιωσε πολύ δυστυχισμένη.

Τί δικαιώματα είχε η άλλη, η ξένη, πάνω σ'το Τζόννυ; Η Τζίλ ήταν έρωτευμένη, για πρώτη φορά στη ζωή της, κι' έδωλεπε πως κινδύνευε να χάσει τον αγαπημένο της!

Τ' άλλο πρωί, στο μπάνιο, τον ρώτησε:

— Τί θα γίνη λοιπόν; Θα σέρνουμε πάντα μαζί μας τη Σίμπυλ;

— Έκείνος την κύτταξε μ' εκπληξή.

— Γιατί γίνεσαι κακιά; της είπε. Η Σίμπυλ δεν έχει κανέναν άλλον από μ'ας εδώ. Θάθελες να την άφισουμε μόνη της;

Η Τζίλ δεν άπάντησε. Πώς να τούλεγε ότι τον ήθελε μόνο δικό της, ότι τη βασιάνιζε ή ζήλεια όταν τον έδωλεπε να κουβεντιάξη με την άλλη;

Το ίδιο βράδυ, καθώς ο Τζόννυ την άφινε μπροστά στην πόρτα της την έσφιξε ξαφνικά στην άγκαλιά του.

Το ίδιο βράδυ, καθώς ο Τζόννυ την άφινε μπροστά στην πόρτα της, την έσφιξε ξαφνικά στην άγκαλιά του...

Το ίδιο βράδυ, καθώς ο Τζόννυ την άφινε μπροστά στην πόρτα της, την έσφιξε ξαφνικά στην άγκαλιά του...

Το ίδιο βράδυ, καθώς ο Τζόννυ την άφινε μπροστά στην πόρτα της, την έσφιξε ξαφνικά στην άγκαλιά του...

Το ίδιο βράδυ, καθώς ο Τζόννυ την άφινε μπροστά στην πόρτα της, την έσφιξε ξαφνικά στην άγκαλιά του...

Το ίδιο βράδυ, καθώς ο Τζόννυ την άφινε μπροστά στην πόρτα της, την έσφιξε ξαφνικά στην άγκαλιά του...

Το ίδιο βράδυ, καθώς ο Τζόννυ την άφινε μπροστά στην πόρτα της, την έσφιξε ξαφνικά στην άγκαλιά του...

Το ίδιο βράδυ, καθώς ο Τζόννυ την άφινε μπροστά στην πόρτα της, την έσφιξε ξαφνικά στην άγκαλιά του...

Το ίδιο βράδυ, καθώς ο Τζόννυ την άφινε μπροστά στην πόρτα της, την έσφιξε ξαφνικά στην άγκαλιά του...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

και τα χείλια του άκούμπησαν αδέξια στο μέτωπό της. 'Υστερα έφυγε, τρέχοντας σχεδόν χωρίς να της πη ούτε μια λέξη...

Η κοπελλίστα πετούσε απ' τη χαρά της. Μά, απ' την άλλη μέρα κι' όλας, πρόσεξε πως ο Τζόννυ δεν έμεινε πια πολλή ώρα μαζί της.

— Έχω κάποια δουλειά... της έλεγε με μυστηριώδες ύφος. Καί χανότανε.

Πήγε στο σπιτί του να τον βρη. Τον άκουσε να κουβεντιάξη με τη Σίμπυλ στη μικρή αποθηκούλα της αυλής. 'Εκανε να μπη κι' αυτή μέσα, αλλά ο Τζόννυ βγήκε ξαφνικά και την έμπόδισε.

— Φτιάχνω κάτι που δε θέλω να το δης, της δήλωσε. 'Η νέα έφυγε, κρύβοντας με κόπο τα δάκρυά της. 'Ωστε τώρα είχε και μυστικά με τη Σίμπυλ! Μυστικά που δεν έπρεπε να τα μάθη αυτή!...

Πέρασε μια μαρτυρική βδομάδα. Σ'το τέλος, δεν άνθεξε πια. Ένα πρωί, σ'ε ώρα που ήξερε πως ο Τζόννυ ήταν σ'τη θάλασσα, πήγε στη μικρή αποθηκούλα. Πάνω σ' ένα ξύλινο τραπέζι βρισκόταν μια μπωτίλια, και μέσα σ' αυτήν ένα θαυμασίο πλοίο μ' ανοιχμένα πανιά, ίδιο με τον 'Ασημένιο Κύκνο!

Την έπνιξε ο θυμός. 'Ωστε ο Τζόννυ έφτιαχνε καράδια για την άλλη!...

Άρπαξε τη μπωτίλια και την πέταξε με δύναμη σ'το πάτωμα. Μόνο όταν είδε τα γυαλιά και τα συντριμμία του πλοίου σ'τα πόδια του, κατάλαβε τί είχε κάνει!...

Τα μάζεψε βιαστικά σ'ε μια γωνιά κι' έτρεξε στην ακρογιαλιά. Βρήκε το Τζόννυ να κάνει ήλιοθεραπεία.

— 'Ηρθα να σου ζητήσω συγγνώμη, γιατί σου έσπασα τον 'Ασημένιο Κύκνο, του είπε άποτομα.

— Ο νέος πετάχτηκε πάνω. 'Ο γέρος άκούσε αυτό, φώναξε. Κι' εγώ που ήθελα να σ'το χαρίσω!... Μέρες τώρα σου τ'άφτιαχνα!

Η Τζίλ ένοιωσε την καρδιά της να σταματάει.

— Μά τότε... γιατί ήσουν μαζί με τη Σίμπυλ; τον ρώτησε κλαψιάρικα.

— Γιατί χρειάζομουν κάποιον να με βοηθή. 'Αν έρχόσουν εσύ, δε θα μπορούσα πια να σου κάνω εκπληξή!...

— 'Ω, Τζόννυ!... άναστρέναξε η κοπέλλα. Νάξερεις πόσο ύποφερα! Νόμιζα πως τόχες φτιάξει, για την άλλη, και ζήλευα τόσο!...

— Πες το λοιπόν πως μ' αγαπάς! Ξέσπασε ο νέος, άρπαζόντάς την στην άγκαλιά του.

— Καί... κι' ο 'Ασημένιος Κύκνος; τον ρώτησε δειλά η Τζίλ.

— Θα σου φτιάξω άλλη, γλυκειά μου, τη βεβαίωσε ο Τζόννυ.

Κι' αυτή τη φορά, τα χείλια του δεν ήταν καθόλου, μα καθόλου αδέξια, όταν τη φίλησε...

ΜΑΡΙΓΚΑΡΕΤ ΜΠΑΡΝΑΡ

ΟΟ

Γιορτή προς τιμήν μιας έλεφαντίνας

Ο Ζωολογικός Κήπος της Ρώμης έώρτασε πριν μερικές ήμερες τα γενέθλια της «Ρώμας», μιας έλεφαντίνας δέκα ετών. Η «Ρώμα» είναι ο μόνος έλέφας που γεννήθηκε σ'το Ζωολογικό Κήπο από έξημερωμένους γονείς και έζησε για να φθάση σ' αυτή την ηλικία.

Ο διευθυντής του Ζωολογικού Κήπου άργάνωσε γιορτή προς τιμήν της «Ρώμας» στην οποία έλασαν μέρος το προσωπικό και οι έπισκέπται του Κήπου. Στην «Ρώμα» προσεφέρθη μια τεραστία τούρτα με δέκα κερία, που το παχύδερμο την κατεβρόχαισε με μεγάλη χαρίστηση.

Ο Άγγλος

"ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΠΟΔΡΑΣΕΩΝ,"

Έκατοντάδες άστυνομικοί της Σκώτλαντ Γυάρντ και της 'Ιντερπόλ κυνηγούν τον έκπληκτικό Άλφρεντ Χίντς

Κ ΑΠΟΥ σ'τη Γαλλία, ένας άνθρωπος με μπιρέ, αλλά που δεν καταφέρνει ώσποσο να κρύψη την αντιπροσωπευτικότητα βρετανική εμφάνισή του, κρύβεται ανάμεσα σ'το πλήθος των κατασκηνωτών. Πρόκειται για τον Άλφρεντ Χίντς, τον Άγγλο «βασίλεα των αποδράσεων», που, τον περασμένο 'Ιούνιο, δραπέτευσε για μια ακόμη φορά από τις φυλακές του Τρέλφορντ σ'το 'Εσσεξ και έθεσε άργότερα, στην Νταβίλ, χωρίς, όμως, να καταστή δυνατόν και να συλληφθ.

Η Σκώτλαντ Γυάρντ θα έδινε πολλά για να πληροφορηθ το καταφύγιο του καταπληκτικού αυτού ανθρώπου, που—κατά την έκφραση μιας άγγλικής ήμεριδός—καμιά φυλακή της Αύτης Μεγαλειότητος δε μπορεί να τον χωρέση» και η 'Ιντερπόλ έχει εξασπώσει τα καλύτερα λαγωνικά της για να επιτύχη την σύλληψή του. Κατά τις τελευταίες πληροφορίες, από τη Νταβίλ ο Χίντς πήγε στη Χάρρη, όπου σχεδίαζε να επιβιβάσθ σ' ένα γαλλικό πλοίο για να μεταβή σ'το Μεξικό. Έγινε αντίληπτος, αλλά και πάλι κατόρθωσε να διαφύγ.

Το 1953, ο Χίντς καταδικάσθηκε σ'ε φυλάκιση 12 ετών, έπειδή έλαβε μέρος σ'τη διάρρηξη ενός κοσμηματοπωλείου του Ουέστ-Έντ, κατά την οποία εκλάπησαν κοσμήματα αξίας 3 εκατομμυρίων δραχμών. Ο Χίντς δεν παραδέχτηκε ποτέ την ένοχη του. Για να αποδείξη δε πως ήταν άθώος, απέδρασε τρεις φορές ως τώρα από τις καλύτερα φρουρούμενες φυλακές της 'Αγγλίας.

Η ζωή του Χίντς ήταν εξαιρετικά περιπετειώδης. Ο πατέρας του, που είχε κατηγορηθ ως ένοχος μιας μεγάλης κλοπής σ'το Πορτσμάουθ, πέθανε σ'τη φυλακή, κάτω από το άηλο μαστιγιάμα, που έφαρμόζον τότε, της περίφημης «γάτας με τις ένιά ουρές».

Μεταπολεμικώς ο Άλφρεντ Χίντς κέρδιζε άρκετά, μ' ένα μικρό γκαράζ, που είχε άνοιξει σ'το Λονδίνο. 'Αλλά ο δήμος, που διεκδικούσε το οικόπεδο, τον έδιωξε και εκείνος άρκίστηκε να εκδικηθ. Η διάρρηξη του κοσμηματοπωλείου ήταν η τελευταία πράξη σ'ε μια σειρά κλοπών, σ' τις όποιες, όμως, δεν άποδείχτηκε με θετικά και άδιαφιλονίκητα στοιχεία η ένοχη του.

Μετά την καταδίκη του, ο Χίντς κλείσθηκε σ' τις φυλακές του Νότιγγχαμ, από όπου απέδρασε, για πρώτη φορά, σ' τις 5 Νοεμβρίου 1955. Μεταμφιεσμένος σ'ε παπά, έζησε έλευθερος πάνω από τέσσερις μήνες σ' ένα μικρό χωριό, έξω από το Δουβλίνο. Εκεί άφιέρωσε τον καιρό του σ'την εκμάθησι της γαλλικής γλώσσας.

Σ' τις 17 'Ιουνίου 1957, ενώ τον άδηγούσαν σ'το 'Ολντ Μπέλεϊ, το έφετειον του Λονδίνου, για να ξαναπαράσθ από δική, πραγματοποιήσε τη δεύτερη άπόδρασή του — άληθινά άριστούργημα έμπνεύσεως και εκτέλεσεως. Κατόρθωσε να κλείση τους δύο...φυλάκες άγγέλους του σ'την τουαλέτα του δικαστικού μεγάρου και να φύγη από ένα παράθυρο.

Τέλος, την 1η 'Ιουνίου 1958, πέτυχε να άποδράσθ για τρίτη φορά, ξεφεύγοντας κυριολεκτικώς μέσα από τα χέρια των φυλάκων.

Έκπληκτικός και άυτοδίδακτος, έκμεταλλεύθηκε το διάστημα της παραμονής του σ'τη φυλακή για να σπουδάσθ τη νομική έπιστήμη. 'Ετσι, όταν μετά την ιστορική ύπ' αριθμόν 2 άπόδρασι και τη σύλληψή του, άδηγήθηκε πάλι σ'το 'Ολντ Μπέλεϊ, υπεράσπισε τον εαυτό του με τόσο ταλέντο και τόσο δεξιοτεχνα δικανικά έπιχειρήματα, ώστε ο πρόεδρος του δικαστηρίου του έξέφρασε τα συγχαρητήριά του!...

Εκείνο, που τον ένδιέφερε ιδιαίτερα σ'τη μελέτη των νομικών, ήταν ο κατάλογος των χαρών με τις όποιες δεν ύπήρχε σύμβασι εκδόσεως των έγκληματιών.

«Αυτός είναι ο λόγος, για τον όποιο έπεχείρησα να φτάσω σ'το Μεξικό», δήλωσε ο Χίντς σ' ένα άπεσταλμένο του «Νταίηλ Μαίηλ», που πέτυχε να τον συναντήσθ σ'την Βουλώνη.

Μετά την καταδίκη του, ο Χίντς δεν έπαψε να διακηρύσσει πως ήταν άπολύτως άθώος. Κατόρθωσε δε να συγκινήσθ την κοινή γνώμη, γράφοντας πάνω από χίλια γράμματα σ' τις ήμεριδες και σ'τους βουλευτάς. Όταν απέδρασε για πρώτη φορά, κατέγραψε την άπολογία του σ'ε μια ταινία μαγνητοφώνου και την έστειλε σ'την τηλεόρασι. 'Ετσι, πράγμα που ποτέ άλλοτε δεν είχε συμβή σ'τα έγκληματολογικά χρονικά, οι θεαταί της τηλεόρασεως άκούσαν έναν κατάδικο να υπερασπίσθ τον εαυτό του από την τηλεοπτική όδνη!...

Η ΠΙΟ ΤΟΛΜΗΡΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Μέχρι σήμερα οι άνθρωποι του κόλλυουν, όταν ήθελαν να μιλήσουν για μια έρωτική σκηνή, την συνέκριναν με το περίφημο άγκάλασμα του Μπάρι Λάνκαστερ και της Ντέμπορα Κερ πάνω σ'την άμμο, που την έδρεχε η θάλασσα, σ'ε μια σκηνή του φιλμ «'Οσο άπάρχουν άνθρωποι». Τώρα, όμως, λέγεται πως μια νέα σκηνή, που ύπάρχει σ'το νέο φιλμ «'Ερως και πόλεμος», θα χρησιμεύη ως μέτρο συγκρίσεως. Σ'τη σκηνή αυτή πρωταγωνιστούν η Νταϊάνα Γουίντερ και ο νέος ήθοποιός Μπράντφορντ Ντίλμαν, που πέρχεται από το Μπρόντγουαϊ. Το νερό ούς καν μετριάσει τη φλόγα των δυό έρωτευμένων πρωταγωνιστών, που έπαίζον πολύ φυσικά το ρόλο τους.

ΕΛΑΦΗ ΕΤΟΙΜΑ ΓΙΑ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ

Χάρη σ'τη νέα αυτή μηχανή δε θα κόβονται μόνο με εύκολια τα δέντρα ενός άσους, αλλά και θα ίσπεδώνεται κατόπιν η επιφάνεια του έδαφους, χωρίς καν να φαίνεται πως σ'το σημείο εκείνο ύπήρχαν άλλοτε δέντρα. Μετά από το κόψιμο, τίθεται σ'ε ένεργεια ένα άλλο μηχανήμα, που εισάγει μέσα σ'το έδαφος μέχρι βάθους 30 εκατοστών και κοριοποιεί όλες τις ρίζες που συναντά. 'Ετσι το έδαφος, που ίσπεδώνεται κατόπιν, είναι έτοιμο για καλλιέργεια, δεν περιέχει δε παρά μικρά κομμάτια ξύλου, τα όποια, όχι μόνο δε βλάπτουν καθόλου σ'την καλλιέργεια, αλλά και σπίζοντας με τον καιρό, θα γίνουν λιπάσματα και θα κάνουν το έδαφος ακόμα πιο γόνιμο.

ΓΙΑ ΤΑ ΜΩΡΑ ΠΟΥ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

Σ'όλο τον κόσμο ταξιδεύουν με τα τράινα γονείς που έχουν μαζί τους και τα μωρά τους. Μόνο οι Σουηδοί όμως σκέφτηκαν τα προέληματα, που δημιουργούν για τους γονείς τα ταξίδια αυτά και βρήκαν άμέσως ένα τρόπο να τους εξυπηρετήσουν. Έγκατέστησαν σ'ε πολλά βαγόνια ειδικά τμήματα προοριζόμενα για μητέρες με μωρά και τα έφοδισαν όχι μόνο με κρεμαστές κούνιες, σ'αν αυτή που βλέπετε σ'τη φωτογραφία μας, αλλά με όλα τα χρειώδη για να έξασφαλισθ στους υπέμηδες ένα άνετο ταξίδι. Χάρη σ'το νέο αυτό σύστημα και οι μητέρες είναι κατενθουσιασμένες, αλλά και οι ύπολοιποι ταξιδιώτες βρήκαν επιτέλους την ήσυχία τους, από τα μωρά!

Η ΝΤΟΥΝ ΑΝΤΑΜ ΣΤΟ ΑΓΡΟΚΤΗΜΑ ΤΗΣ

Η Ντόουν Άνταμ μιμήθηκε το παράδειγμα πολλών 'Αμερικανών συναδέλφων της, καθώς και πολλών Ευρωπαίων, όπως π.χ. του Ζαν Γκαμπέν και του Έντν Κωνσταντίν και άγόρασε ένα μεγάλο αγρόκτημα, όπου σκοπεύει να περνά όλες τις έλευθερες άρες της. Το άγρόκτημα της άρταται 'Ιρλανδής σ'ταρ, που έγινε με το γάμο της. 'Ιταλίστα προικητισσα, βρίσκεται 30 χιλιόμετρα έξω από τη Ρώμη. Παράλληλα με τις κινηματογραφικές υποχρεώσεές της, η Ντόουν Άνταμ άσχολείται έπίσης και με την έπίσλ των άγροκτημάς της. Σ'τη φωτογραφία μας η σ'ταρ κοντά σ'ε ένα πρόφιμο του άγροκτηματος, για το... βάρος του όποιο υπερήφανεσται ιδιαίτερως!...

Ο Κινέζος με τις τέσσερις γυναίκες

Ο θού Γιπ θόνγκ είναι ένας χοντρός και καλοκάγαθος Κινέζος έμπορος της Σιγκαπούρης, ηλικίας 64 ετών. Έχει 4 νόμιμους συζύγους, 17 παιδιά και 6 εγγόνια.

Πώς και γιατί απέκτησε μια τόσο πολυμελή οικογένεια;

Όταν ήταν νέος, παντρεύτηκε την πρώτη του γυναίκα. Ο γάμος του αυτός ήταν μια καθαρή επιχείρηση. Ο πατέρας της νύμφης, ένας πλούσιος έμπορος, του πρόσφερε τα απαιτούμενα κεφάλαια για να ανοίξει μια δική του επιχείρηση. Ο θού Γιπ θόνγκ είχε τη δυνατότητα να διαλέξει μία από τις τρεις κόρες του πεθερού του. Προτίμησε λοιπόν εκείνη που του φάνηκε πως θα τον βοηθούσε περισσότερο στη δουλειά του.

Κι' η έκλογή του αποδείχτηκε επιτυχημένη. Η κ. θού Νο 1 ήταν, όταν την γνώρισε, πάνω από 50 ετών, διατηρούσε όμως ακόμη όλη την ενεργητικότητα, την εξυπνάδα και το επιχειρηματικό της πνεύμα. Ο άντρας της δεν έκλεισε ποτέ μια δουλειά, χωρίς να τη συμβουλευθεί.

Αυτή έγινε επίσης η αδιαφιλονίκητη αρχηγός της οικογένειας. Καμία από τις άλλες γυναίκες και κανένα από τα παιδιά δεν τόλμησε ποτέ να της φέρει αντίρρηση — ούτε κι' ο άντρας της άλλωστε. Ήταν η πραγματική κεφαλή του σπιτιού.

Η ίδια συνέταξε στον άντρα της να πάρει δεύτερη σύζυγο, γιατί το σπίτι χρειαζότανε μια καλή νοικοκυρά. Και πραγματικά, του διάλεξε μια όμορφη και παχουλή χωριάτοια, που ανέλαβε το νοικοκυριό και τους υπηρέτες, τάγγαλε πέρα περίφημα κι' επιπλέον βρήκε τον καιρό να χαρίσει στον άντρα της 9 παιδιά — εκτός απ' τα 3 που είχε ήδη αποκτήσει με την πρώτη του γυναίκα.

Ο κ. θού Νο 3 κήληκε στο σπίτι του συζύγου της για λόγους γονιμότητας. Κάποιος επαναστασιακός αντίκλησος του είχε παντρευτεί για τρίτη φορά, κι' η κ. θού Νο 1 πειράχτηκε στο φιλότιμο και έπειμνε να κάνει το ίδιο κι' ο άντρας της! Τού βρήκε μάλιστα την κατάλληλη γυναίκα: Μια κομψή και καλοσυναιτημένη κοπέλλα, από παλιά, αριστοκρατική οικογένεια που είχε φτωχύνει.

Η καινούργια κ. θού ήταν καλή πιανίστρια και τραγουδίστρια, ήξερε να κουβεντιάζει ευχάριστα σε όλη διάφορες γλώσσες και συνάδευε τον άντρα της σε όλες τις κοινωνικές εμφανίσεις του. Τού έδωσε ένα γιο, άλλ' αρνήθηκε κατηγορηματικά να συνεχίσει την τεκνοποιία.

Τέλος, η κ. θού Νο 1 έκαμε την εκπληκτικότερη πρόταση στον άντρα της. Στην 60ή επέτειο των γενεθλίων του, τού είπε:

— Ήσουν πάντα καλός σύζυγος και άφοσιωμένος πατέρας. Μά τα χρόνια περνάνε. Δε σου μένει πια πολλός και...

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΓΑΜΟΣ ΣΤΙΣ ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΧΩΡΕΣ

λεομένου. Μιά απ' αυτές λοιπόν, ιδιαίτερα έλκυστική και χαριτωμένη, γοήτευε τον ηλικιωμένο έμπορο. Ο θού σκέφθηκε να την παντρευτεί, και για έναν άλλο λόγο: για να τη γλυτώσει απ' το «κακό δρόμο».

Την πήγε σπίτι του. Η πρώτη του γυναίκα συμφώνησε με την έκλογή του, και σε λίγο η όμορφη τραγουδίστρια είχε γίνει η κ. θού Νο 4.

Αυτήν την αγάπησαν περισσότερο από όλες ο θού και η κ. θού Νο 1.

Σε κάποιον ξένο, που παραξευενήθηκε για την οικογενειακή αυτή κατάσταση, ο θού είπε τα εξής:

— Σας φαίνεται περίεργο, έπειδή έσεεις οι άνθρωποι της Δύσεως είσατε πιο υποκριτές ο' αυτό το ζήτημα. Έμεις στην Ανατολή δεχόμαστε το βιολογικό δεδομένο ότι ο άντρας δεν είναι φτιαγμένος από τη θύα για να μείνει πιστός σε μια γυναίκα ο' όλη του τη ζωή.

Παντρεύομαστε λοιπόν δυο ή περισσότερες γυναίκες φροντίζουμε για όλες και για τα παιδιά τους και τους παρέχουμε κοινωνική υπόσταση, ασφάλεια και προστασία.

Ε'σείς, στη Δύση, χωρίζετε από μία γυναίκα, πριν να πάρετε μια άλλη. Η κρατάτε την αρχική — μάλλον από ντροπή, παρά από συναίσθημα ευθύνης — και πιάνετε έναν σωρό φιλενάδες... θεωρώ το δικό μας σύστημα τιμωτερο στη βράσι του.

Όσον αφορά το ζήτημα των συζυγικών σχέσεων, ο θού είπε στον ξένο:

— Θεωρητικά, ένας πολύγαμος Κινέζος σύζυγος υποτίθεται ότι μοιράζει ίσα και δίκαια την ευνοία του και τα χάδια του σε όλες τις γυναίκες του. Στην πραγματικότητα όμως, σπάνια συμβαίνει αυτό.

«Κάποτε, ο άντρας κάνει κακό υπολογισμό στην έκλογή του και βρίσκεται παντρεμένος με γυναίκες πολλούς... απαιτητικές. Αυτή είναι μια καπνιστική οσδομή. Αν επιχειρήσει να ανταποκριθεί στην υπερβολική... ζήτηση, ο άντρας μπορεί να εξαντληθεί σωματικά. Αν αρνηθεί, κινδυνεύει να χάσει το σεβασμό της ίδιας της οικογένειας του. Η ακόμη χειρότερο, οι ανικανοποίητες γυναίκες του μπορεί να στραφούν άλλοι για συντροφιά...»

Να τώρα και η γνύμη που εξέφρασε στον ξένο η κ. θού Νο 1, σχετικά με την πολυγαμία:

— Οι περισσότερες σύζυγοι ενός πλούσιου και πολύγαμου άντρα ζουν πολύ καλύτερα, παρά αν παντρευόνταν ο' έναν άλλο, νόταμο αλλά φτωχό. Άλλωστε, στην Ανατολή, οι γυναίκες ήταν πάντα περισσότερες από τους άντρες. Είναι προτιμωτερο λοιπόν να μοιράζονται έναν άντρα, παρά να μην έχουν κανένα!

Εννοείται ότι ο άντρας παντρεύεται πολλές γυναίκες, στις χώρες της Ασίας, μόνο εφόσον είναι ικανός να τις συντηρήσει. Αυτό αποτελεί βασική προϋπόθεση της πολυγαμίας του.

Στην Κίνα, το κομμουνιστικό καθεστώς έχει καταργήσει την πολυγαμία — όπως έγινε και στην Ιαπωνία. Ωστόσο, σε πολλές περιοχές, γίνεται ανεκτό το σύστημα των πολυγαμιών.

Πριν από μερικά χρόνια, στη Σιγκαπούρη, δυο Κινέζοι εκατομμυριούχοι άρξισαν ένα ανταγωνισμό επιδειξέως πλούτου. Βάλθηκαν λοιπόν να παντρευτούν όσο περισσότερες γυναίκες μπορούσαν.

Είχαν φτάσει στις 10, όταν ο ένας απ' αυτούς πέθανε από πείσι, κι' έτσι έληξε η παράξενη «μονομαχία».

Ακόμη μεγαλύτερο ρεκόρ — το πιο μεγάλο ίσως στη νοτιοανατολική Ασία — σημείωσε ένας Κινέζος καλλιεργητής καουτσουκδέντρων στη Μαλαισία: Παντρεύτηκε 14 γυναίκες κι' απέκτησε 43 παιδιά.

Όταν τον ρώτησε ένας έπισκέπτης γιατί είχε πάρει τόσες γυναίκες, εκείνος τού εξήγησε:

— Μου ήταν απαραίτητες, γιατί υπάρχει πολλή δουλειά, στο σπίτι και στο κτήμα. Κι' ύστερα, αγαπάω πολύ τα παιδιά!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Γύρω από τη νύφη.

ρός για να χαρίσει τη ζωή σου. Θέλω λοιπόν να βρεις μια νέα, όμορφη και θερμή κοπέλλα και να την κάνεις τέταρτη σύζυγό σου.

Ο θού ξαφνιάστηκε και οκανδαλίστηκε. Γιατί οι Κινέζοι, που ακολουθούν τη βουδδική θρησκεία όπως αυτός, παντρεύονται από υποχρέωση, ή για να διακρίνουν το όνομά τους με πολλά παιδιά, ή για να αποκτήσουν γόντρο και να επιδείξουν — και πλούτη τους, κάποτε δε — σπάνια — και από ρομαντική αγάπη, ποτέ όμως για να εξασφαλίσουν έτσι σαρκετικές απολαύσεις.

Όταν ο θού το είπε αυτό στην πρώτη γυναίκα του, εκείνη απάντησε άμεσως:

— Τότε λοιπόν έχεις την άδειά μου να φέρεις στο σπίτι μια παλλακίδα — ή και περισσότερες από μία, αν θέλεις.

— Ούτε κι' αυτό μπορούν να το κάνουν, δήλωσε ο θού κουνώντας το κεφάλι του. Ξέρω ότι πολλοί πλούσιοι Κινέζοι διατηρούν στο σπίτι τους ο'λόκληρο χαρέμι από παλλακίδες. Έγώ όμως το θεωρώ ανήτικο.

Ωστόσο, δεν άργησε να συμμορφωθεί με την επιθυμία της κ. θού Νο 1. Ένα βράδυ, σε κάποια δεξίωση όπου παρευρέθηκε κι' αυτός, ένας θιασός από τραγουδίστριες τού Χόνγκ-Κόνγκ είχε αναλάβει να διασκεδάσει τους κα-

λεομένους. Μιά απ' αυτές λοιπόν, ιδιαίτερα έλκυστική και χαριτωμένη, γοήτευε τον ηλικιωμένο έμπορο. Ο θού σκέφθηκε να την παντρευτεί, και για έναν άλλο λόγο: για να τη γλυτώσει απ' το «κακό δρόμο».

Την πήγε σπίτι του. Η πρώτη του γυναίκα συμφώνησε με την έκλογή του, και σε λίγο η όμορφη τραγουδίστρια είχε γίνει η κ. θού Νο 4.

Αυτήν την αγάπησαν περισσότερο από όλες ο θού και η κ. θού Νο 1.

Σε κάποιον ξένο, που παραξευενήθηκε για την οικογενειακή αυτή κατάσταση, ο θού είπε τα εξής:

— Σας φαίνεται περίεργο, έπειδή έσεεις οι άνθρωποι της Δύσεως είσατε πιο υποκριτές ο' αυτό το ζήτημα. Έμεις στην Ανατολή δεχόμαστε το βιολογικό δεδομένο ότι ο άντρας δεν είναι φτιαγμένος από τη θύα για να μείνει πιστός σε μια γυναίκα ο' όλη του τη ζωή.

Παντρεύομαστε λοιπόν δυο ή περισσότερες γυναίκες φροντίζουμε για όλες και για τα παιδιά τους και τους παρέχουμε κοινωνική υπόσταση, ασφάλεια και προστασία.

Ε'σείς, στη Δύση, χωρίζετε από μία γυναίκα, πριν να πάρετε μια άλλη. Η κρατάτε την αρχική — μάλλον από ντροπή, παρά από συναίσθημα ευθύνης — και πιάνετε έναν σωρό φιλενάδες... θεωρώ το δικό μας σύστημα τιμωτερο στη βράσι του.

Όσον αφορά το ζήτημα των συζυγικών σχέσεων, ο θού είπε στον ξένο:

— Θεωρητικά, ένας πολύγαμος Κινέζος σύζυγος υποτίθεται ότι μοιράζει ίσα και δίκαια την ευνοία του και τα χάδια του σε όλες τις γυναίκες του. Στην πραγματικότητα όμως, σπάνια συμβαίνει αυτό.

«Κάποτε, ο άντρας κάνει κακό υπολογισμό στην έκλογή του και βρίσκεται παντρεμένος με γυναίκες πολλούς... απαιτητικές. Αυτή είναι μια καπνιστική οσδομή. Αν επιχειρήσει να ανταποκριθεί στην υπερβολική... ζήτηση, ο άντρας μπορεί να εξαντληθεί σωματικά. Αν αρνηθεί, κινδυνεύει να χάσει το σεβασμό της ίδιας της οικογένειας του. Η ακόμη χειρότερο, οι ανικανοποίητες γυναίκες του μπορεί να στραφούν άλλοι για συντροφιά...»

Να τώρα και η γνύμη που εξέφρασε στον ξένο η κ. θού Νο 1, σχετικά με την πολυγαμία:

— Οι περισσότερες σύζυγοι ενός πλούσιου και πολύγαμου άντρα ζουν πολύ καλύτερα, παρά αν παντρευόνταν ο' έναν άλλο, νόταμο αλλά φτωχό. Άλλωστε, στην Ανατολή, οι γυναίκες ήταν πάντα περισσότερες από τους άντρες. Είναι προτιμωτερο λοιπόν να μοιράζονται έναν άντρα, παρά να μην έχουν κανένα!

Εννοείται ότι ο άντρας παντρεύεται πολλές γυναίκες, στις χώρες της Ασίας, μόνο εφόσον είναι ικανός να τις συντηρήσει. Αυτό αποτελεί βασική προϋπόθεση της πολυγαμίας του.

Στην Κίνα, το κομμουνιστικό καθεστώς έχει καταργήσει την πολυγαμία — όπως έγινε και στην Ιαπωνία. Ωστόσο, σε πολλές περιοχές, γίνεται ανεκτό το σύστημα των πολυγαμιών.

Πριν από μερικά χρόνια, στη Σιγκαπούρη, δυο Κινέζοι εκατομμυριούχοι άρξισαν ένα ανταγωνισμό επιδειξέως πλούτου. Βάλθηκαν λοιπόν να παντρευτούν όσο περισσότερες γυναίκες μπορούσαν.

Είχαν φτάσει στις 10, όταν ο ένας απ' αυτούς πέθανε από πείσι, κι' έτσι έληξε η παράξενη «μονομαχία».

Ακόμη μεγαλύτερο ρεκόρ — το πιο μεγάλο ίσως στη νοτιοανατολική Ασία — σημείωσε ένας Κινέζος καλλιεργητής καουτσουκδέντρων στη Μαλαισία: Παντρεύτηκε 14 γυναίκες κι' απέκτησε 43 παιδιά.

Όταν τον ρώτησε ένας έπισκέπτης γιατί είχε πάρει τόσες γυναίκες, εκείνος τού εξήγησε:

— Μου ήταν απαραίτητες, γιατί υπάρχει πολλή δουλειά, στο σπίτι και στο κτήμα. Κι' ύστερα, αγαπάω πολύ τα παιδιά!

Συναρπαστικό ελληνικό ιστορικό μυθιστόρημα υπό ΕΠΑΜ. Κ. ΜΠΟΥΦΑΛΙ

Η ΑΓΑΠΗ ΜΕΝΗ ΤΟΥ ΕΜΙΡΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Σούμπα πηγαίνει στο στρατόπεδο του Νάζντα και, χρησιμοποιώντας την ομορφιά και τη γοητεία της, τον πείθει να ξαναστατήσει εναντίον του 'Αμπουλ Χασσάν και να αφήσει ελεύθερο το δρόμο στους Βυζαντινούς. Τού προσφέρει ταυτόχρονα τα χρήματα και τα κοσμήματα της, για να ιδρύσει δικό του έμιρτο. Ο 'Αμπουλ Χασσάν χάνει, στο μεταξύ, πολύτιμο χρόνο για να τιμωρήσει έναν γειτονικό έμιρ που είχε αρνηθεί να του στείλει τις τριανταφυλλίες που τού ζητούσε για την αγαπημένη του Ζωή Γουρζιζόντα απ' αυτή την εκστρατεία, μαθαίνει την αποστασία του Νάζντα και την προέλαση των Βυζαντινών. Ο Λέων Φωκας έχει φτάσει στα στενά της Ανδράσου, όπου περιμένει τους Άσραδες. Παρά τις συνδυαστικές των υποχρησών του, ο 'Αμπουλ Χασσάν τρέχει εκεί και πέφτει στην ενέδρα που τού έχουν στήσει οι Βυζαντινοί. Ο στρατός του παθαίνει πανωλεθρία. Τα στενά της Ανδράσου γεμίζουν από πτώματα. Ελάχιστοι μόνον από τους Άραβες κατορθώνουν να σωθούν. Ο 'Αμπουλ Χασσάν, μόνος και χωρίς όπλα, φεύγει προς την έρημο. Στη θλιβερή περσία του, όμως, συναντάει τον 'Ομπεϊντ, που περιστοιχίζεται από τα λείψανα του στρατού του έμιρ. Ο 'Αμπουλ Χασσάν περισπασμένος τους φωνάζει, ανασυγκροτεί τις δυνάμεις του και αποφασίζει να τρέξει στο Χαλέπι για να προλάβει τους Βυζαντινούς. Κατά το πέρασμά από την έρημο, όμως, βρίσκονται αντιμέτωποι με τον τρομερό «χαμσίν», που σπνώνει γύρω τους σύννεφα πυρριμένης άμμου.

4ον Οι γκαμήλες τέντωναν τους μακρούς λαιμούς τους κι' έβλεπαν τα κεφάλια τους μέσα στην άμμο, τα άλογα έτρεχαν αφηνισμένα εδά κι' εκεί, σά να μπορούσαν να ξεφύγουν απ' αυτό τον πυρίνο κλοιό, κι' οι άνθρωποι, άνικανοι να αντισταθούν στην όρη του ανέμου, σφαιρόζονταν μπρούμυτα κάτω και πολλοί απ' αυτούς δεν άντανασκόνταν ποτέ πιά. Η άμμος έφτιανε σιγά-σιγά ένα καφερό σάβανο γύρω τους και τούς έθαβε για πάντα.

Ήταν μια στιγμή άλλοφροσύνης και πανικού.

Ο έμιρς, ωστόσο, δεν έχασε την ψυχραιμία του. Μαζί με τον 'Ομπεϊντ και τον Φαρούζ, κατάφερε να συγκεντρώσει τους ανθρώπους του κι' έβγαλε μια πυκνή φάλαγγα, που άρχισε να προχωρή προς το μέρος των άσραων. Οι άνθρωποι αυτοί, σφιγμένοι ο ένας κοντά στον άλλο, ένοιωθαν μικρότερο τον κίνδυνο και μπορούσαν να αντισταθούν καλύτερα. Δεν έβλεπαν μπροστά τους. Δεν ήξεραν πού ήταν η ανατολή ή η δύση, ο βορράς ή ο νότος. Για οδηγό είχαν μόνο το ένστικτό τους.

Πόση ώρα περπάτησαν έτσι; Είχαν την εντύπωση πως προχωρούσαν μέσα σε μια θαλάσσια από ζεματισμένο νερό. Τα πόδια τους ήταν βαρυσά σε μολυβένια, ο αέρας τούς έκαίγε τα μάτια και τα χείλια και τα ρουθούνια τους έσταζαν αίμα.

Έφτασαν, τέλος, σε μια δασι. Δε μπορούσαν να τη δουν. Η άμμος είχε σκεπασεί την Ισχνή βλάστησή της. Άλλ' ήταν μια παρηγορία το ότι μπορούσαν να αγγίζουν με τα χέρια τους τους κορμούς των φοινικόδενδρων που ύψωνονταν εδά κι' εκεί.

— Άδελφοί μου, τούς φώναξε ο έμιρς, δτι μάς απόμεινε είναι μόνο το θάρρος μας. Αν το χάσουμε, θα χάσουμε μαζί μ' αυτό και τη ζωή μας. Δεν είναι η πρώτη φορά, που αντιμετωπίζουμε τον χαμσίν... Μη φεύγετε ο ένας μακριά από τον άλλον. Όλοι μαζί θα είμαστε πιο ισχυροί... Άς προσπαθήσουμε τώρα να στήσουμε τις σκηνές μας κοντά στα μεγάλα δέντρα... Άλλά, πριν απ' όλα, πρέπει να ασφαλισουμε τα άλογα και τις γκαμήλες μας. Τα πρώτα, όταν κοπάζει ο αέρας, θα μάς σηκώνουν σά σε ότερα, για να μάς βγάλουν από εδά. Οι δεύτεροι έχουν στη ραχή τους τα άσκια με το νερό, τα τρόφιμά μας και τα πράγματά μας.

Το μικρό στρατόπεδο οργανώθηκε σιγά-σιγά. Κάθε τόσο έφταναν μικρές ομάδες από

παραστρατημένους, όλογα, γκαμήλες...

Κλεισμένοι μέσα στις σκηνές, ήταν τώρα περισσότερο ασφαλισμένοι από πριν. Κι' ο χρόνος άρχισε να κυλά γι' αυτούς απελπιστικά μονότονος κι' ομοιόμορφος... Το μόνο που καταλάβαιναν, ήταν η έναλλαγή της ήμέρας και της νύχτας. Την ήμερα, όλα γύρω τους είχαν το χρώμα της φωτιάς. Τη νύχτα τούς τύλιγαν τα σκοτάδια. Ήταν τόσο πυκνά, που δε μπορούσαν να ξεχωρίσουν ο ένας τον άλλο. Κι' ο καφετός χαμσίν συνεχίζταν πάντα με την ίδια όρη. Τα γείλια τους ήταν τώρα κατάφερα σαν πετσά. Κι' όπως έκαναν να ανοίξουν το στένα τους, για να πουν κάτι ή να μασήσουν τους χουμάδες, που αποτελούσαν τη μοναδική τροφή τους, σπίζονταν και μάτωναν.

Την πέμπτη ήμερα σάθηκε το νερό. Ός το άλλο πρωί δεν έβγαλαν ούτε γουλιά στο στόμα τους. Και τότε ο έμιρς πήρε τη μεγάλη απόφαση.

— Σκοτώστε τις γκαμήλες, πρόταξε.

Σκάτσιν τριάντα την πρώτη ήμερα, για να μοιραστούν το νερό, που βρισκόταν μέσα στους ύδους τους.

Αυτό το νερό ήταν πράσινοπώ, άναδινε μια όση μορφή κι' είχε γεύση άλμυρη και πικρή. Δοσά'ε δασέας, για λίγο τα τσουρούφλισμένα λαρύγγια τους.

Την άλλη ήμερα σκάτσιν άλλες τόσες γκαμήλες και το ίδιο έκαναν και την παράλλη. Οι γκαμήλες λιγόστευσαν. Σε λίγο, δε θα είχαν ούτε το ήλιο από νερό, που τούς έκοβε προσωρινά τη δίψα.

Άλλ' ο μεγάλος Άλλάχ, που τον παρακαλούσαν πως κι βράδυ, τούς λυτήθηκε στο τέλος. Ο τρομός χαμσίν έκανε όλοένα την

όρη του... Το κόκκινο σύννεφο, που σκέπαζε την έρημο, έγινε διαδοχικά ρόζ, κιτρινωπό, γαλακτερό. Έπειτα διαλύθηκε σιγά-σιγά.

Οι άνθρωποι, που είχαν καταφύγει στην δασι μετρήθηκαν. Είχαν χάσει τριακόσιους ή τετρακόσιους από τους συντρόφους τους, πολλά άλογα κι' οι γκαμήλες που τούς είχαν απομείνει δεν ήταν ούτε πενήντα. Πολλοί απ' αυτούς δεν είχαν όπλα.

Ο έμιρς έδωσε το σύνθημα για το ξεκίνημα.

Όλο αυτό τον καιρό, άπορροφημένος από τις φροντίδες για τους συντρόφους του, δεν είχε κάνει κανένα παράπονο, ούτε είχε φανερώσει τις άνησιες του στον 'Ομπεϊντ. Άλλά τώρα, καθώς προχωρούσαν ο ένας πλάι στον άλλο, τον ρώτησε:

— Φαντάζεσαι, ότι ο Φωκας μάς πρόλαβε;

Η φωνή του έτρεμε, καθώς έκανε αυτή την ερώτηση.

— Ο Άλλάχ ξέρει, απάντησε ο 'Ομπεϊντ. — Αυτός δεν έμποδίστηκε από τον χαμσίν. Ξαναείπε ο έμιρς.

Το τέχνασμα

Στο Χαλέπι, οι πληροφορίες έφταναν μπερδεμένες κι' αντιφατικές. Άλλοι περίμεναν με τρόπο τους Βυζαντινούς κι' άλλοι μιλούσαν για τον έμιρ, που τόν έδελταν να καπνική κιόλας προς την πόλη, σέρνοντας πίσω του τις φυλές της έρημου. Για τούς πρώτους, κάθε έλπίδα είχε χαθεί. Για τούς δεύτερους, ο κίνδυνος είχε περάσει.

Άλλ' αντί για τούς Βυζαντινούς ή τον έμιρ, είδαν ένα πρωί τον Νάζντα μπροστά στην πόλη.

Ο άποστάτης στρατηγός είχε τρέξει πρώτα στο Χαρόρ, πέρα από τον Εύφρατη, κι' είχε υποχρεώσει τούς κατοίκους του να τού πληρώσουν ένα βαρύτατο φόρο. Έκαμε κατόπιν το ίδιο στο Ντιάρ-Μπεκίρ κι' είχε το θάρρος να φτάσει ως το Μαγιαφουρκίν, όπου έλεπλάτησε τις άκράσιες πόλεις, χωρίς να βρει πούθενά αντίσταση. Κυριεύσε ύστερα το Μανασκέντ, έσφαξε τις φρουρές, που τού αντιστάθηκαν κι' εγκαταστάθηκε στο άχυρο φρούριο Χιλιάτ, όπου οι στρατιώτες του τόν άνακήρυξαν έμιρ και τούρριξαν ένα δολέκεμο μπουρνούζι, στολισμένο με χρυσά σερίφητα και πολύτιμα πετράδια, στη ραχή.

Οι άνθρωποι, που τόν άκολουθούσαν, ξεπερνούσαν τώρα τις πέντε χιλιάδες. Κι' όπως ο Νάζντα ήξερε να ανταμείβει γενναϊόδωρα τούς φίλους του, οι όπαδοί του πληθύνονταν όλοένα.

Άλλ' οι φιλοδοξίες του δεν πήγαιναν πιο μακριά. Είχε τώρα κάμψους πόλεις στην έζουσία του, όκτω ή δεκα άχυρα φρούρια και άμέτρητους θησαυρούς. Είχε ακόμη τη γοητευτική Σούμπα στο πλευρό του. Τι άλλο θα μπορούσε να επιθυμήσει; Θα φρόντιζε να ξευμενίσει το χαλιφότο της Βαγδάτης και θα έκανε τούς Βυζαντινούς να καταλάβουν πως δεν ήταν έχθρος τους.

Ενθουσιασμένος απ' αυτά τα σχέδιά του, είπε ένα βράδυ στη Σούμπα, με περηφάνεια και χαρά:

— Ο μεγάλος Άλλάχ με φωτίσε να ακολουθήσω τις σοφές συμβουλές σου. Η μισή Συρία είναι τώρα δική μου.

— Κι' η άλλη μισή; τον ρώτησε η Σούμπα.

— Ο Νάζντα δεν είχε ξεχάσει ακόμη πως ήταν ο παλιός υποτακτικός τού 'Αμπουλ Χασσάν.

— Η άλλη μισή δε παραμείνει στο Χαμδανίδ, απάντησε ο Νάζντα.

(Ο 'Αμπουλ Χασσάν καταγόταν από τη μεγάλη οικογένεια των Χαμδανιδών, που έλαμψε κάμποσο καιρό στη Συρία).

Η νεαρή γυναίκα γέλασε. Φαντάζομαι, είπε, πως αν ο 'Αμπουλ Χασσάν σου ζητούσε να με μοιραστή μαζί σου, δε θα είχες αντίρρηση.

Ο Νάζντα γλόμιασε.

— Όποιος μοιράζει την έζουσία του, δε θα δυσκολεϊ να μοιραστεί και τη γυναίκα του,

ΜΙΛΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Ο Κινέζος έμπορος έχει 4 νόμιμους συζύγους, 17 παιδιά και 6 εγγόνια.

συνέχισε η Σούμπια. Φοβάσαι, λοιπόν, ακόμη τον 'Αμπούλ Χασσάν; Δεν έμαθες την καταστροφή του στην 'Ανδράσσο; Και δεν κατάλαβες, ότι το άστρο του έδωσε;... Ένα καινούργιο άστρο λάμπει τώρα στον ουρανό: το δικό σου. Οι άνθρωποι χαίρονται τη λάμψη του κι' όμως συ διστάσεις να κόμης εκείνο που δλοι περιμένουν από σένα.

— Και τί περιμένουν από μένα; — Να στήσης τη σημαία σου στο Χαλέπι. Είπες πρωτίτερα πως εξουσιάζεις τη μισή Συρία... Μαθε, λοιπόν, ότι δυο άσεντάδες δε χωράνε στη Συρία. Σήμερα, είσαι ακόμη ο αποστάτης κι' ο 'Αμπούλ Χασσάν μπορεί να σ' αποκαλή προδότη. Από τη στιγμή, όμως, που θα μπής στο Χαλέπι, τη θέση που έχεις έου σήμερα, θα την πάρη ο 'Αμπούλ Χασσάν και θα μοιράσει τότε να τον επικυρώσει, όπως έκανε αυτός για σένα. Νά τί περιμένουν οι άνθρωποι από σένα. 'Αν τους ξεγελάσης στις προσδοκίες τους, θα επευφημήσουν αύριο τον 'Αμπούλ Χασσάν, μόλις εμφανιστή μπροστά στο Χαλέπι και το δικό σου άστρο θα σβύση στη στιγμή.

Έκαμε πως κλαίει και πρόσθεσε ανάμεσα στους λυγμούς της:

— 'Ο, γιατί ή κακή μου μοίρα μ' έκαμε ν' αγαπήσω έναν άνθρωπο, που σκάβει με τα ίδια του τα χέρια το λάκκο του; Νομίζεις, λοιπόν, ότι ο 'Αμπούλ Χασσάν θα σέ φοβηθή ή θα σέ λυπηθή; 'Αν τον αφήσεις να μπη στο Χαλέπι, είσαι χαμένος. 'Αν κυριεύσεις, όμως, το Χαλέπι, δλοι του οι όπαδοί θα τον αφήσουν, για να τρέξουν σε σένα... 'Εκτός από το στρατό σου, όμως, ή τύχη σουδός κι' ένα άλλο όπλο, που κάνει σίγουρη την έπιτυχία σου. Το ξενάκι, λοιπόν, αγάριστε;

— Ποιό είναι αυτό το όπλο; τη ρώτησε άνυπόμονα.

— 'Η Ζωή! Κυριεύοντας το Χαλέπι, θα πάρης και τη Ζωή στην εξουσία σου. 'Ετσι, θ' αναγκάσης τον 'Αμπούλ Χασσάν να παραιτηθή από κάθε προσπάθειά του, για να ξαναπαρή το Χαλέπι. Γιατί θα τον κόμης να καταλάβη πως, στην παραμικρή του κίνηση, θα του πετάξης το κεφάλι της Ζωής από τα τέγχη... Κι' ο 'Αμπούλ-Χασσάν που τη λατρεύει, θα προτιμήση να χάση το θρόνο του παρά την πριγκήπισσα του.

— Θέλεις να πής, ότι, δινώντας, του τη Ζωή, θα γλυτώσουμε όριστικά απ' αυτόν; — 'Η Σούμπια τον κτύπησε μ' έκφραση συμπόνοιας.

— Πόσο δύσκολα καταλαβαίνετε οι άνδρες! είπε. Χωρίς έμενα, θα ήσαν ακόμη υποτακτικός του 'Αμπούλ Χασσάν. Και τώρα που, με τις συμβουλές μου, ανέθηκε τόσο ψηλά, είσαι άνίκανος να καταλάβης τη σκέψι μου... 'Αναρωτιέμαι τί θα γινδούν αν πέβαινα, ξαφνικά, ή αν έφευγα από κοντά σου... Δεν είπα ποτέ, ότι θα του δώσουμε τη Ζωή. Το μόνο που είπα ήταν, ότι θα την χρησιμοποιήσουμε σαν όπλο. Κι' ή Ζωή αξίζει σήμερα έναν ολόκληρο στρατό... Αλλά πρέπει πρώτα να την πάρουμε στην εξουσία μας.

— Τα τέγχη του Χαλεπίου είναι άπρόρητα, τραούλια ο Νάζντα, που ή πολυμηνή αυτή επιχείρησι τον τρώμαζε.

— Δεν ήταν, όμως, άλλοτε άπρόρητα για τον 'Αμπούλ Χασσάν, άπάντησε ή Σούμπια. Σ' ο ίδιος μου αφηγήθηκες με ποιό τρόπο κατάφερες να μπής στην πόλη, ξεγελώντας εκείνους, που την υπερασπιζόνταν. 'Ο,τι έκαμες σαν υποτακτικός του 'Αμπούλ Χασσάν, δε μπορείς τάχα να το ξανακόμης για δικό σου λογαριασμό;

Τα μάτια του Νάζντα έλαμψαν από άγρια χαρά σ' αυτή την άντηρησι.

Την εποχή εκείνη, το Χαλέπι βρισκόταν κάτω από την εξουσία ενός από τους 'Ικσιδίτες πριγκήπες της Αιγύπτου, που είχε συγκεντρώσει ισχυρές δυνάμεις πίσω από τα τέγχη του. 'Ο 'Αμπούλ Χασσάν, που είχε ξεκινήσει με τους πολεμιστές του από την έρημο, έκανε άλλεπάλληλες επίθεσεις, αλλά πάντα χωρίς αποτέλεσμα. Στό τέλος, είχε πάρει την απόφασι να λύση την πολιορκία, όταν, μία μέρα, ο Νάζντα, που ήταν ακόμη ολότελα άσημος, έτρεξε στη σκηνή του και του είπε:

— 'Αν μου δώσης πεντακόσιους καθολάρηδες κι' άλλους τόσους πεζούς, που θα τους διαλέξω εγώ, μπορώ να καταλάβω το Χαλέπι, μέσα σε λίγες ώρες.

— 'Ο 'Αμπούλ Χασσάν σήκωσε το μαστίγιο, που κρατούσε στα χέρια του, για να τον χτυπήση.

— Σκύλε! βρυχήθηκε. Τολμάς να λές, ότι θα καταλάβης το Χαλέπι, με χίλιους μόνο στρατιώτες, ενώ εγώ δε μπορέσα ακόμη να το κυριεύσω μ' ολόκληρο στρατό;

— 'Αν δεν πετύχω, θα μου πάρης το κεφάλι, άφέντη, άπάντησε ο Νάζντα, χωρίς να ταραχτή.

Και του εξέγησε ποιό ήταν το σχέδιό του. 'Ο έμίρης θάπαιρνε το στρατό του από τη δυτική πλευρά και θα συγκέντρωνε όλες τις δυνάμεις του, μαζί με τις πολιορκητικές μηχανές, μπροστά στην ανατολική, που ήταν κι' ή λιγώτερο ισχυρή. Σ' αυτές τις προετοιμασίες θ' αφιέρωνε δυό ολόκληρες ημέρες, για να προκαλέση την προσοχή των εχθρών του.

Το πρωί της τρίτης ημέρας, τέλος, θ' άρχιζε την επίθεσι... Την ώρα εκείνη, ο Νάζντα με τους πεντακόσιους πεζούς, θα πλησίαζαν στην πύλη της δυτικής πλευράς. Θα είχαν μαζί τους τρεις χοντρούς κορμούς δέντρων, που θα τους χρησιμοποιούσαν ταυτόχρονα για να σπάζουν τη βαρεία πόρτα... 'Ο Νάζντα θα ηηδούσε κατόπιν στο όλογο του και θαμπαινε στην πόλ' μαζί με τους πεντακόσιους καθολάρηδες. 'Ο έμίρης, με τον υπόλοιπο στρατό, θαφευγαν τότε από την ανατολική πλευρά και θα όρμούσαν μέσα στην πόλη από την άνοιχτή πύλη.

— 'Ο 'Αμπούλ Χασσάν άκούοησε τη συμβουλή του Νάζντα και, προτού ακόμη νυχτώση, το Χαλέπι έγινε δικό του.

— Δε μπορείς, λοιπόν, να ξανακόμης και τώρα το ίδιο; ρώτησε ή Σούμπια το Νάζντα.

— Και βέβαια μπορώ, της άπάντησε.

Το άλλο πρωί ξεκίνησε με το στρατό του. Προτού περάση μια έδδομάδα, το Χαλέπι ήταν δικό του.

Η αιγυμάλωτη

— 'Ο Νάζντα μπήκε στην πόλη σά φίλος κι' όχι σαν εχθρός. Συχώρεσε εκείνους, που του είχαν αντίστασή, περιπαιχθηκε τους ισχυρούς και μοίρασε αφδονα χρήματα στους φτωχούς. Δεν ήταν ο κατακτητής, αλλά ο ελεερωτής, τονισε σ' όλους. Είχε σηκώσει τη σημαία της ανταρείας, για να λυτρωση τη Συρία από την τυραννία των Χαροανιτών, που σε σκεφτονταν παρά μόνο το συμφέρον και τις άπολαύσεις τους.

— 'Ετσι, κέρρισε τη συμπάθεια των κατοίκων.

— 'Η αλήθεια είναι, ότι ο 'Αμπούλ Χασσάν τους είχε κουράσει με τους πολέμους του και τους είχε εξαντλήσει με τις σπατάλες και την πολυτέλεια του. 'Ο καινούργιος αφέντης τους τους υποσχόταν την ειρήνη και την ευημερία. Αυτά τα δυό πράγματα, δλοι τα επιθυμούσαν.

Οι κατακτητές στερεώνουν την κυριαρχία τους με τον τρόπο. 'Ο Νάζντα είχε άκολουθήσει τον αντίετο όδρο. Αυτό τον είχε συμβουλεύσει ή Σούμπια. 'Αν αύριο ο 'Αμπούλ Χασσάν εμφανιζόταν μπροστά στα τέγχη της πόλεως, οι κάτοικοι θάκαναν τη σύγκρισι ανάμεσα στον παλιό κυρίαρχο και στον καινούργιο. Κι' οι προτιμήσεις τους ιά πηγαίναν, φυσικά, με το δεύτερο...

— 'Ακόμη και στη γυναικά του 'Αμπούλ Χασσάν, ο Νάζντα φέρθηκε με καλωσύνη και συμπόνοια. Δεν την έκαμε δική του, όπως ήταν δικαίωμα του, ούτε την έδωσε από τα διαμερίσματα της. Έβαλε μόνο γύρω της δικούς του ανθρώπους κι' άπομάκρυνε τους παλιούς.

— 'Από ημέρες τώρα ή Ζωή ζούσε με την άγωνία και τη λύπη στην ψυχή. Είχε μάθει την πανωλερία, που ο έμίρης είχε παθει στην 'Ανδράσσο, αλλά πίστευε πως θα τον ξανάβλεπε από τη μία στιγμή στην άλλη. Κι' αντί γι' αυτόν, είχε ίδη τον Νάζντα.

— 'Εκείνο το βράδυ, ήταν κουβαριασμένη πάνω σ' ένα σοφά. Ένα σωρό πένιμες σκέψεις στριφογύριζαν μέσα στο μυαλό της. 'Ακουσε, ξαφνικά, βήματα στο διάδρομο κι' ύστερα από λίγο, είδε το βαρύ παραπέτασμα της πόρτας ν' άνασφαιώνεται. Μια γυναικά έμφανίστηκε στο άνοιγμα...

— 'Η γυναικά αυτή άρχισε να προχωρή με άργά βήματα.

— 'Η Ζωή άναγνώρισε τότε τη Σούμπια και το ένστικτό της την έκαμε να συμμαζευτή πιό πολύ πάνω στο σοφά. 'Η γυναικά που προχωρούσε προς το μέρος της δεν είχε επιχειρήσει άλλοτε να τη δηλητηριάση;

— 'Αλλ' ή Σούμπια της χαμογέλουσε; — Πριγκήπισσα, της είπε, ες ξεχάσουμε τα περασμένα. 'Ερχομαι σά φίλη κι' όχι σαν εχθρά. Και να ή άποδείξι. Σου φέρνω μια εύχάριστη είδησι...

— 'Η Ζωή άνοιξε διάπλατα τα μάτια της. Ποιά μπορούσε να ήταν αυτή ή εύχάριστη είδησι;

— 'Από καιρό τώρα βρίσκεσαι φυλακισμένη μέσα σ' αυτό το άνάκτορο, συνέχισε ή Σούμπια. 'Αλά τώρα ή ώρα του λυτρωμού πλησιάζει...

— 'Η Ζωή δυσκολευόταν να καταλάβη.

— Μαυ φέρνεις νέα για τον έμίρη; ρώτησε με άδύνατη φωνή.

— 'Ο έμίρης βρίσκεται μακριά, άπάντησε ή Σούμπια. Δεν έχει να κόμη τίποτα πια στο Χαλέπι.

— Ζή;

— 'Αν ο χαμσίν δεν τον έθαψε μέσα στην άμμο...

— 'Ο χαμσίν;

— 'Από μια βδομάδα δε σταμάτησε να φυσάη στην έρημο. Κι' ο έμίρης σου βρισκόταν εκεί...

Μιλούσε με προσποιητή άδιαφορία, σαν για κάτι ολότελα άσημαντο. 'Η φωνή της δεν έδειχνε ούτε συμπάθεια, ούτε μίσος.

— Κι' άλλωστε, δεν έχεις λόγο πια να περιμένης τον έμίρη σου, πρόσθεσε. Οι Βυζαντινοί βρίσκονται κίολας κοντά στο Χαλέπι.

— Οι Βυζαντινοί;

— 'Ο Λέων Φωκάς, μαζί με πολυάριθμο στρατό.

— Και τί έρχεται να κόμη εδώ ο Λέων Φωκάς; ρώτησε ή Ζωή.

— Δεν το καταλαβαίνεις;... 'Ερχεται να πάρη την πολυαγαπημένη άνεψιά του.

— 'Η Ζωή τινάχτηκε από τη θέση της.

— 'Εγώ, όμως, δε θέλω να τον άκολουθήσω! φώναξε.

— 'Η Σούμπια γέλασε.

— Κρίμα! είπε. Κι' εγώ φανταζόμουν πως λαχταρούσε την ώρα για να τρέξης κοντά στους δικούς σου.

Την κτύπησε με ύποκριτη συμπόνοια.

— Τον αγαπάς, λοιπόν, τον έμίρη σου; τη ρώτησε.

— Δεν έχω κανένα άλλον στόν κόσμο εκτός απ' αυτόν, άπάντησε ή Ζωή, άνωι γελώντας.

— Κρίμα! ξαναείπε ή Σούμπια.

— 'Η Ζωή ένωσε παρακλητικά τα χέρια της.

— 'Αφσέει να πάω κοντά του, είπε με φωνή που έτρεμε από τη συγκίνησι.

— 'Αν ήταν στο χέρι μου, θα σ' άφηνα μ' όλη μου την καρδιά, άπάντησε ή Σούμπια. Νομίζω, όμως, ότι ο Νάζντα άποφάσισε διαφορετικά...

— 'Αν παρακάλες το Νάζντα, δε θα σου άρνηθη.

— 'Η Σούμπια έκανε ένα μορφασμό.

— 'Ο Νάζντα πίστευε πως ή έπιθυμία σου ήταν να γυρίσης κοντά στους δικούς σου, είπε. Κι' εγώ, άλλωστε, το ίδιο πίστευα, κι' όταν μου ζήτησε τη γνώμη μου, τον παρακάλεσα να σου ξαναδώση την έλευθερία σου... Δε μπορούσα να φαντασθώ πως έμενες με τη θέλησή σου κοντά στον έμίρη, που έκαμε ως σήμερα τόσο μεγάλο κακό στους δικούς σου...

— 'Ο Νάζντα, λοιπόν, θέλει να ζήση ειρηνικά με τους Βυζαντινούς, που, άλλωστε, δεν έχουν κακούς σκοπούς για τη Συρία. 'Ετσι, ο Νάζντα κι' ο Φωκάς δε θα δυσκολευτούν να συνεννοηθούν. 'Αν ο θεός σου έρχεται προς τα δώ, είναι μόνο και μόνο για να σε πάρη μαζί του στο Βυζάντιο.

— 'Η Ζωή έγινε κατακίτρινη.

— Δε θα πάω με το Φωκά, άπάντησε. Προτιμώ το θάνατο.

— 'Η Σούμπια άνασκήκωσε τους ώμους.

— 'Ο Νάζντα ύποσχεθηκε στο θεό σου, ότι θα σε παραδώση στα χέρια του, είπε. Και θα τηρήση το λόγο του.

Χαιρόταν με την άγωνία της Ζωής.

— 'Ας διατάξη τότε τους ανθρώπους του να με σκοτώσουν, φώναξε ή πριγκήπισσα. 'Αντί για μένα, θα παραδώση στο Φωκά το πτώμα μου. 'Ετσι κι' ο Νάζντα θα τηρήση την ύποσχεσί του κι' ο θεός μου θα μείνη ικανοποιημένος.

— 'Ολο το μίσος που κρυβόταν μέσα στην ψυχή της Σούμπια, φάνηκε, ξαφνικά, στα μάτια της.

— Όπως θέλεις, είπε. Περίμενε τότε το θάνατο.

— Δεν τον φοβάμαι, άπάντησε ή Ζωή, όρθώνοντας το άνάστημά της. 'Όσο γρηγορώτερα, τόσο καλύτερα θα είναι.

— 'Η Σούμπια βγήκε από το δωμάτιο.

— 'Η Ζωή περίμενε, από τη μία στιγμή στην άλλη, θάδελεπε το όημο να προβάλλη στην πόρτα. Δεν ένοιωθε φόδο. 'Η λύπη, όμως, της έσφιγγε την ψυχή... Το έρωτικό της όνειρο, αλλοίμονο, θα τελείωνε τόσο γρήγορα!

Το Βυζάντιο, οι θεοί της, τα περασμένα, τραδόνταν όλοένα και πιό μακριά μέσα στο χρόνο. Της έκανε κόπο να γυρίση προς τα κεί το βλέμμα της. Δε μπορούσε να ξεχωρίση ούτε πρόσωπα ούτε πράγματα. Έδελτε μόνο κάποιους άνδρους ίσκιους, που άναδεδύναν άσχημάτιστοι κι' άκαθόριστοι, έτσι που τη δυσκόλευε να τους δώση ένα όνομα ή να τους βρή κάποια σ'ασι μαζί της.

— 'Ανάμεσα σ' αυτήν και στο παρελθόν, άνοιγόταν μια άδυσος, που δε μπορούσε να την περάση... 'Όλη της ή σκέψι συγκεντρωνόταν στο παρόν. Και το παρόν ήταν ο έμίρης. Πάυ να βρισκόταν τώρα ο άγαπημένος της; Θά τον ξανάβλεπε ποτέ; Δεν το έλπιζε. 'Αλλά, τουλάχιστο, θα πέβαινε με τ' όνομά του στα χείλη της.

— Γιατί, όμως, ο δήμιος άργοϋσε; — 'Όλη εκείνη τη νύχτα δεν έκλεισε μάτι. Κάθε τόσο νομίζε πως άκουγε τα βήματά του στους διαδρόμους και προετοίμαζε την ψυχή της, για να δεχτή μ' έγκατέρησι το θάνατο. 'Αλλά γελιόταν πάντα στη θλιβερή προσδοκία της.

Το άλλο πρωί, της φάνηκε παράξενο πως ζούσε ακόμη.

— 'Αν ή αρχική σκέψι της Σούμπια ήταν να χρησιμοποιήση τη Ζωή σαν όπλο εναντίον του έμίρη 'Αμπούλ Χασσάν, ή άπρόσπη εξέλιξι που έπαιρναν γύρω της τα γεγονότα, την άνάγκασε ν' αλλάξη το σχέδιό της. Και

— 'Αν ή αρχική σκέψι της Σούμπια ήταν να χρησιμοποιήση τη Ζωή σαν όπλο εναντίον του έμίρη 'Αμπούλ Χασσάν, ή άπρόσπη εξέλιξι που έπαιρναν γύρω της τα γεγονότα, την άνάγκασε ν' αλλάξη το σχέδιό της. Και

— 'Αν ή αρχική σκέψι της Σούμπια ήταν να χρησιμοποιήση τη Ζωή σαν όπλο εναντίον του έμίρη 'Αμπούλ Χασσάν, ή άπρόσπη εξέλιξι που έπαιρναν γύρω της τα γεγονότα, την άνάγκασε ν' αλλάξη το σχέδιό της. Και

— 'Αν ή αρχική σκέψι της Σούμπια ήταν να χρησιμοποιήση τη Ζωή σαν όπλο εναντίον του έμίρη 'Αμπούλ Χασσάν, ή άπρόσπη εξέλιξι που έπαιρναν γύρω της τα γεγονότα, την άνάγκασε ν' αλλάξη το σχέδιό της. Και

— 'Αν ή αρχική σκέψι της Σούμπια ήταν να χρησιμοποιήση τη Ζωή σαν όπλο εναντίον του έμίρη 'Αμπούλ Χασσάν, ή άπρόσπη εξέλιξι που έπαιρναν γύρω της τα γεγονότα, την άνάγκασε ν' αλλάξη το σχέδιό της. Και

— 'Αν ή αρχική σκέψι της Σούμπια ήταν να χρησιμοποιήση τη Ζωή σαν όπλο εναντίον του έμίρη 'Αμπούλ Χασσάν, ή άπρόσπη εξέλιξι που έπαιρναν γύρω της τα γεγονότα, την άνάγκασε ν' αλλάξη το σχέδιό της. Και

— 'Αν ή αρχική σκέψι της Σούμπια ήταν να χρησιμοποιήση τη Ζωή σαν όπλο εναντίον του έμίρη 'Αμπούλ Χασσάν, ή άπρόσπη εξέλιξι που έπαιρναν γύρω της τα γεγονότα, την άνάγκασε ν' αλλάξη το σχέδιό της. Και

— 'Αν ή αρχική σκέψι της Σούμπια ήταν να χρησιμοποιήση τη Ζωή σαν όπλο εναντίον του έμίρη 'Αμπούλ Χασσάν, ή άπρόσπη εξέλιξι που έπαιρναν γύρω της τα γεγονότα, την άνάγκασε ν' αλλάξη το σχέδιό της. Και

— 'Αν ή αρχική σκέψι της Σούμπια ήταν να χρησιμοποιήση τη Ζωή σαν όπλο εναντίον του έμίρη 'Αμπούλ Χασσάν, ή άπρόσπη εξέλιξι που έπαιρναν γύρω της τα γεγονότα, την άνάγκασε ν' αλλάξη το σχέδιό της. Και

— 'Αν ή αρχική σκέψι της Σούμπια ήταν να χρησιμοποιήση τη Ζωή σαν όπλο εναντίον του έμίρη 'Αμπούλ Χασσάν, ή άπρόσπη εξέλιξι που έπαιρναν γύρω της τα γεγονότα, την άνάγκασε ν' αλλάξη το σχέδιό της. Και

— 'Αν ή αρχική σκέψι της Σούμπια ήταν να χρησιμοποιήση τη Ζωή σαν όπλο εναντίον του έμίρη 'Αμπούλ Χασσάν, ή άπρόσπη εξέλιξι που έπαιρναν γύρω της τα γεγονότα, την άνάγκασε ν' αλλάξη το σχέδιό της. Και

— 'Αν ή αρχική σκέψι της Σούμπια ήταν να χρησιμοποιήση τη Ζωή σαν όπλο εναντίον του έμίρη 'Αμπούλ Χασσάν, ή άπρόσπη εξέλιξι που έπαιρναν γύρω της τα γεγονότα, την άνάγκασε ν' αλλάξη το σχέδιό της. Και

— 'Αν ή αρχική σκέψι της Σούμπια ήταν να χρησιμοποιήση τη Ζωή σαν όπλο εναντίον του έμίρη 'Αμπούλ Χασσάν, ή άπρόσπη εξέλιξι που έπαιρναν γύρω της τα γεγονότα, την άνάγκασε ν' αλλάξη το σχέδιό της. Και

— 'Η Σούμπια.

— 'Ο Νάζντα με παραδωσε στη Σούμπια, για να ικανοποιήση την παλιά έκδικήσι της», ξανασκέφτηκε ή Ζωή.

Και δεν ξαναρώτησε τίποτ' άλλο.

— 'Εφυγαν σε λίγο.

— 'Η Ζωή δεν είδε τη Σούμπια. Μερικοί έμπιστοι του Νάζντα την άνέδωσαν σε μια γκαμήλα. Καμμία πενηνταριά καθολάρηδες την περικύκλωσαν άμέσως. Πολλοί άλλοι προπορεύονταν και πίσω άκολουθούσαν κι' άλλοι ακόμη, πάνω σε άλογα ή σε γκαμήλες.

— 'Η πριγκήπισσα είχε σκεπασμένο το πρόσωπό της μ' ένα πυκνό πέπλο, που την έκανε άγνωρίστη.

— 'Η συνοδεία πέρασε γρήγορα την πόλη, κάτω από τα έκπληκτα βλέμματα των κατοίκων. 'Εξω από την πόλη, βρήκαν κι' άλλους καθολάρηδες, κι' άλλες γκαμήλες.

— 'Αρχισαν σε λίγο ν' άνεδύνουν στο βουνό και δε σταμάτησαν δλη την ημέρα. Κατά το σούρουπο, ξεκουράστηκαν δυό ή τρείς ώρες σε μια μικρή κοιλάδα. Συνέχισαν κατόπιν την πορεία τους.

— Σκαρφάλωναν όλοένα και πιό ψηλά, άκολουθώντας μονοπάτι, που περνούσαν ανάμεσα από άγρια φαράγγια ή σέρνονταν πλάι σε βράθρα.

— 'Ηταν άνάγκη, λοιπόν, να την πάνε τόσο μακριά, για να τη σκοτώσουν; — 'Η Ζωή αισθάνθηκε πολλές φορές την έπιθυμία να τινάξη το κορμί της προς τα έμπρός, για να ριχτή σ' ένα από αυτά τα βράθρα και να γλυτώση έτσι από το μαρτυριό της. 'Αλλά την τελευταία στιγμή μετάνιωνε. Δεν ήθελε να δώση στη Σούμπια την έντύπωση πως φοβόταν. 'Όποια κι' αν ήταν ή τύχη της, θα την ύπόμενε κορτερικά.

Το άλλο πρωί, τέλος, άντίκρυσε μπροστά της τα ψηλά τέγχη του Γκάρλαθ, που ήταν σκαρφαλωμένο σε μια άπόκρημη πλαγιά κι' έμοιαζε σαν άποφωλιά.

Το Γκάρλαθ ήταν ένα από τα φρούρια του 'Αμπούλ Χασσάν, που είχε περάσει τώρα στην εξουσία του Νάζντα. Ένα μονοπάτι, που προχωρούσε άνάμεσα στα βράχια, οδηγούσε σ' αυτό.

— 'Αλλά γιατί την είχαν πάει εκεί; — 'Η Ζωή δε μπορούσε να το μάθη. Την έκλεισαν σ' ένα μικρό δωμάτιο, που το παρέθύρω του προσατευόταν με σιδερένια κάγκελλα. Μιά από τις γυναικές που την υπηρετούσαν, άάμενε μαζί της.

— 'Αν ή αρχική σκέψι της Σούμπια ήταν να χρησιμοποιήση τη Ζωή σαν όπλο εναντίον του έμίρη 'Αμπούλ Χασσάν, ή άπρόσπη εξέλιξι που έπαιρναν γύρω της τα γεγονότα, την άνάγκασε ν' αλλάξη το σχέδιό της. Και

— 'Αν ή αρχική σκέψι της Σούμπια ήταν να χρησιμοποιήση τη Ζωή σαν όπλο εναντίον του έμίρη 'Αμπούλ Χασσάν, ή άπρόσπη εξέλιξι που έπαιρναν γύρω της τα γεγονότα, την άνάγκασε ν' αλλάξη το σχέδιό της. Και

— 'Αν ή αρχική σκέψι της Σούμπια ήταν να χρησιμοποιήση τη Ζωή σαν όπλο εναντίον του έμίρη 'Αμπούλ Χασσάν, ή άπρόσπη εξέλιξι που έπαιρναν γύρω της τα γεγονότα, την άνάγκασε ν' αλλάξη το σχέδιό της. Και

— 'Αν ή αρχική σκέψι της Σούμπια ήταν να χρησιμοποιήση τη Ζωή σαν όπλο εναντίον του έμίρη 'Αμπούλ Χασσάν, ή άπρόσπη εξέλιξι που έπαιρναν γύρω της τα γεγονότα, την άνάγκασε ν' αλλάξη το σχέδιό της. Και

— 'Αν ή αρχική σκέψι της Σούμπια ήταν να χρησιμοποιήση τη Ζωή σαν όπλο εναντίον του έμίρη 'Αμπούλ Χασσάν, ή άπρόσπη εξέλιξι που έπαιρναν γύρω της τα γεγονότα, την άνάγκασε ν' αλλάξη το σχέδιό της. Και

— 'Αν ή αρχική σκέψι της Σούμπια ήταν να χρησιμοποιήση τη Ζωή σαν όπλο εναντίον του έμίρη 'Αμπούλ Χασσάν, ή άπρόσπη εξέλιξι που έπαιρναν γύρω της τα γεγονότα, την άνάγκασε ν' αλλάξη το σχέδιό της. Και

— 'Αν ή αρχική σκέψι της Σούμπια ήταν να χρησιμοποιήση τη Ζωή σαν όπλο εναντίον του έμίρη 'Αμπούλ Χασσάν, ή άπρόσπη εξέλιξι που έπαιρναν γύρω της τα γεγονότα, την άνάγκασε ν' αλλάξη το σχέδιό της. Και

— 'Αν ή αρχική σκέψι της Σούμπια ήταν να χρησιμοποιήση τη Ζωή σαν όπλο εναντίον του έμίρη 'Αμπούλ Χασσάν, ή άπρόσπη εξέλιξι που έπαιρναν γύρω της τα γεγονότα, την άνάγκασε ν' αλλάξη το σχέδιό της. Και

— 'Αν ή αρχική σκέψι της Σούμπια ήταν να χρησιμοποιήση τη Ζωή σαν όπλο εναντίον του έμίρη 'Αμπούλ Χασσάν, ή άπρόσπη εξέλιξι που έπαιρναν γύρω της τα γεγονότα, την άνάγκασε ν' αλλάξη το σχέδιό της. Και

— 'Αν ή αρχική σκέψι της Σούμπια ήταν να χρησιμοποιήση τη Ζωή σαν όπλο εναντίον του έμίρη 'Αμπούλ Χασσάν, ή άπρόσπη εξέλιξι που έπαιρναν γύρω της τα γεγονότα, την άνάγκασε ν' αλλάξη το σχέδιό της. Και

— 'Αν ή αρχική σκέψι της Σούμπια ήταν να χρησιμοποιήση τη Ζωή σαν όπλο εναντίον του έμίρη 'Αμπούλ Χασσάν, ή άπρόσπη εξέλιξι που έπαιρναν γύρω της τα γεγονότα, την άνάγκασε ν' αλλάξη το σχέδιό της. Και

— 'Αν ή αρχική σκέψι της Σούμπια ήταν να χρησιμοποιήση τη Ζωή σαν όπλο εναντίον του έμίρη 'Αμπούλ Χασσάν, ή άπρόσπη εξέλιξι που έπαιρναν γύρω της τα γεγονότα, την άνάγκασε ν' αλλάξη το σχέδιό της. Και

— 'Αν ή αρχική σκέψι της Σούμπια ήταν να χρησιμοποιήση τη Ζωή σαν όπλο εναντίον του έμίρη 'Αμπούλ Χασσάν, ή άπρόσπη εξέλιξι που έπαιρναν γύρω της τα γεγονότα, την άνάγκασε ν' αλλάξη το σχέδιό της. Και

— 'Αν ή αρχική σκέψι της Σούμπια ήταν να χρησιμοποιήση τη Ζωή σαν όπλο εναντίον του έμίρη 'Αμπούλ Χασσάν, ή άπρόσπη εξέλιξι που έπαιρναν γύρω της τα γεγονότα, την άνάγκασε ν' αλλάξη το σχέδιό της. Και

— 'Αν ή αρχική σκέψι της Σούμπια ήταν να χρησιμοποιήση τη Ζωή σαν όπλο εναντίον του έμίρη 'Αμπούλ Χασσάν, ή άπρόσπη εξέλιξι που έπαιρναν γύρω της τα γεγονότα, την άνάγκασε ν' αλλάξη το σχέδιό της. Και

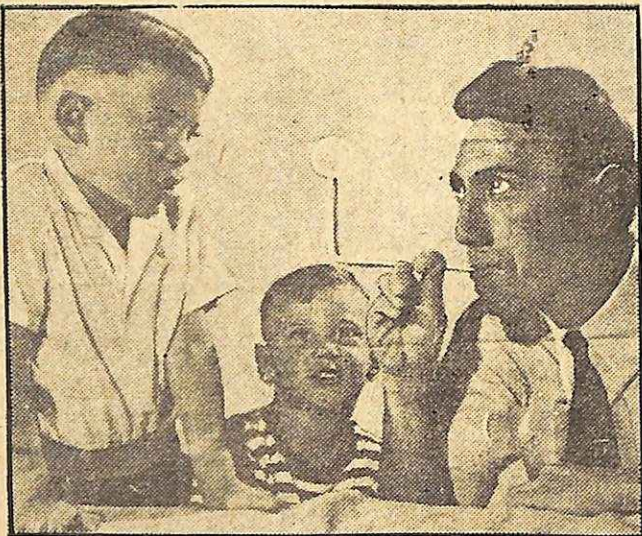
— 'Αν ή αρχική σκέψι της Σούμπια ήταν να χρησιμοποιήση τη Ζωή σαν όπλο εναντίον του έμίρη 'Αμπούλ Χασσάν, ή άπρόσπη εξέλιξι που έπαιρναν γύρω της τα γεγονότα, την άνάγκασε ν' αλλάξη το σχέδιό της. Και

— 'Αν ή αρχική σκέψι της Σούμπια ήταν να χρησιμοποιήση τη Ζωή σαν όπλο εναντίον του έμίρη 'Αμπούλ Χασσάν, ή άπρόσπη εξέλιξι που έπαιρναν γύρω της τα γεγονότα, την άνάγκασε ν' αλλάξη το σχέδιό της. Και

— 'Αν ή αρχική σκέψι της Σούμπια ήταν να χρησιμοποιήση τη Ζωή σαν όπλο εναντίον του έμίρη 'Αμπούλ Χασσάν, ή άπρόσπη εξέλιξι που έπαιρναν γύρω της τα γεγονότα, την άνάγκασε ν' αλλάξη το σχέδιό της. Και

— 'Αν ή αρχική σκέψι της Σούμπια ήταν να χρησιμοποιήση τη Ζωή σαν όπλο εναντίον του έμίρη 'Αμπούλ Χασσάν, ή άπρόσπη εξέλιξι που έπαιρναν γύρω της τα γεγονότα, την άνάγκασε ν' αλλάξη το σχέδιό της. Και

— 'Αν ή αρχική σκέψι της Σούμπια ήταν να χρησιμοποιήση τη Ζωή σαν όπλο εναντίον του έμίρη 'Αμπούλ Χασσάν, ή άπρόσπη εξέλιξι που έπαιρναν γύ

Τα μικρά παιδιά παίρνουν εύκολα τις βάσεις για την επιστημονική τους κατάρτιση όταν τα βοηθήσουν οι γονείς.

ΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΖΟΝΤΑΙ ΕΥΚΟΛΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΤΟΥΣ ΧΡΟΝΙΑ!...

Πώς μαθαίνουν να σκέπτονται επιστημονικά

Για τις Μεγάλες Δυνάμεις του κόσμου, η δόξα-κωστή ισχυρών στρατών και η δημιουργία μιας τρομερής πολεμικής μηχανής, έχει φτάσει να παίζει μικρότερο ρόλο. Μπροστά στην απόκτηση, όσο το δυνατόν περισσότερων επιστημονικών, γιατί οι επιστήμονες είναι αυτοί που όχι μόνο θα βοηθήσουν στην δημιουργία ισχυρών στρατών — με τις πολεμικές εφευρέσεις τους — αλλά και ταυτόχρονα προσφέρουν στην ανθρωπότητα καλύτερα και περισσότερα είδη διατροφής, βελτίωση των όρων εργασίας και των συνθηκών της ζωής, καταπολέμηση των επιδημιών και ασθενειών, ανέσεις και άλλα.

Γι' αυτό κιόλας, βλέπουμε τον τεράστιο συναγωνισμό, όχι μόνο των μεγάλων, αλλά και των μικρών χωρών, να αποκτούν πολλούς επιστήμονες. Τα ρωσικά πανεπιστήμια, βγάζουν δεκάδες χιλιάδες επιστήμονες το χρόνο και οι Αμερικανοί υπολογίζουν ότι μέχρι το 1957 πρέπει ο αριθμός των επιστημόνων τους να έχει φτάσει το μισό εκατομμύριο.

Στις χώρες αυτές, καταβάλλεται έντονη προσπάθεια, ώστε οι νέοι, που έχουν κάποια τάση προς τις επιστήμες, να στραφούν εκεί πολύ γρήγορα και να πάρουν από νωρίς — από τα παιδικά τους ακόμη χρόνια — τις βάσεις για την επιστημονική τους κατάρτιση.

Είναι δε γενική η πεποίθηση των επιστημόνων, ότι το παιδί μπορεί να αποκτήσει και μέσα στο σπίτι, στα παιχνίδια, στις συζητήσεις, κλπ. τις βάσεις αυτές και να αποκτήσει καμμένες ικανότητες και δυνάμεις, χωρίς στις οποίες θα γίνει αργότερα καλός επιστήμονας. «Πολλά από τα παιδιά μας γεννιούνται με την σπινθήρα της μεγαλοφυΐας, βγαίνει ο καθηγητής Χάρολντ

Γιούρεϊ, που ανακάλυψε το βαρύ υδρογόνο. Ο αριθμός των μεγαλοφυΐων είναι μικρός, αλλά ο αριθμός αυτών που έχουν την σπινθήρα μεγαλοφυΐας, είναι μεγάλος. Οι γονείς είναι αυτοί που μπορούν να θρέψουν αυτή την σπινθήρα ή αντίθετα, να την καταστρέψουν».

Και την σπινθήρα αυτή — που η φλόγα της θα προσφέρει αύριο έναν ακόμη επιστήμονα — μπορούν οι γονείς να την βοηθούν απλά, χωρίς να κουράζουν το παιδί με άκατανόητα πράγματα.

Ποι: θα ρωτήση κανείς. Παντού! απαντούν μ' ένα στόμα οι επιστήμονες. «Από τα 5-6 χρόνια τους ακόμη, λόγω χάριν, τα παιδιά μπορούν να καταλάβουν ότι μαθαίνουμε το κάθε τι για τα ζωντανά πλάσματα, μελετώντας τη ζωή και τις κινήσεις τους. «Οι πεταλούδες, που τα παιδιά τις αγαπούν και τις κυνηγούν, μας ευκολύνουν πολύ. Λέει ο Αμερικανός βιολόγος Τζέιμς Μπόνερ. Τα παιδιά βλέπουν ότι υπάρχουν πεταλούδες διαφόρων ειδών, ότι μαθαίνουμε γι' αυτές από τα βιβλία, και αν αποκτήσουν ένα-δυο μεταξοκόλληκες, βλέπουν ολοζώντανα όλα τα στάδια της ζωής τους. Το σπουδαιότερο, όμως, είναι ότι έμαθαν ότι διδασκόμεθα με την παρακολούθηση — πράγμα που είναι απαραίτητο για έναν μελλοντικό επιστήμονα.

Κι' αν το παιδί δεν έχει ενδιαφέρον για τα έντομα, μπορεί να αποκτήσουμε το ίδιο κέρος — να το διδάξουμε δηλαδή την αξία της παρακολούθησής — αφιονώντας το να καλλιεργήσει μόνο του ένα οποιοδήποτε φυτό ή να μάς βοηθήσει στα φυτά του κήπου μας, οπότε παρακολουθεί την ανάπτυξή τους.

Ο καθηγητής Σάιμον

Ζέιμ, πιστεύει ότι ένας μελλοντικός επιστήμονας πρέπει να έχει κωδώνει την «θεωρία της πληροφορίας», — που με απλά λόγια σημαίνει την ικανότητα να παίρνουμε πληροφορίες από μια συνολική, μια όλη, μια δηλαδή ή ακόμη και από μια φωτογραφία.

Και βρήκε έναν απλό, αλλά αποτελεσματικό τρόπο για να το εφαρμόσει στη θεωρία του.

— Πόσες ερωτήσεις πρέπει να κάνουμε για να μάθουμε την ηλικία ενός ατόμου, που μπορεί να είναι από 1 έως 64 χρόνων; ρώτησε τον μικρό του γιο «Αλαν».

— 64, αποκρίθηκε διαστικά ο μικρός.

— Καλά, και τότε πώς γίνεται στο ραδιόφωνο αυτό το παιδί να τις «20 ερωτήσεις» να μαθαίνουν πιά δύσκολα πράγματα, με λιγότερες ερωτήσεις; επέμεινε ο πατέρας.

— Γιατί αυτοί είναι έξυπνοι!

— Για να δούμε μήπως μπορούμε να το βρούμε με 32, αντί 64 ερωτήσεις, ξαναείπε ο πατέρας.

«Οπότε ο μικρός «Αλαν» το βρήκε: Μπορούσε να περιορίσει τις ερωτήσεις σε 32, ρωτώντας το άτομο αυτό αν είναι πάνω από 32 ετών.

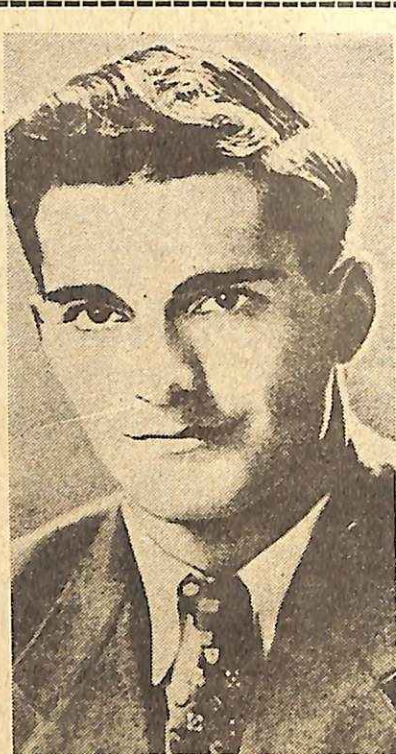
Αφού το κατάλαβε αυτό, δεν ήταν δύσκολο να διαπιστώσει ότι έκανε τη δουλειά του και με λιγότερες ακόμη ερωτήσεις, όπου στο τέλος είδε ότι με έξη μόνο ερωτήσεις, στις οποίες ο άλλος θα απαντούσε με «ναι» ή «όχι», μάθαινε αυτό που ήθελε.

Εκείνη τη στιγμή βέβαια, ο μικρός «Αλαν» και τα αδελφά του δεν το κατάλαβαν, αλλά έμαθαν να ακολουθούν τον επιστημονικό τρόπο του σκέπτεσθαι, που βασίζεται στην ίδια αρχή με τον τρόπο που περιόρισαν τις 64 ερωτήσεις σε 6 μόνο.

Η θεωρία της «φυσικής επιλογής» που κάνει όλα τα πλάσματα να προσαρμόζονται στις κλιματολογικές και άλλες απαιτήσεις του περιβάλλοντος και της ζωής, είναι κάτι που ακόμη και εμείς οι μεγάλοι το αγνοούμε συχνά. Ο καθηγητής Χέρμαν Μούλλερ όμως, το κατάλαβε απλά από τα έπτά του χρόνια, όταν ο πατέρας του τον πήγε στο αμερικανικό Μουσείο της Φυσικής Ιστορίας.

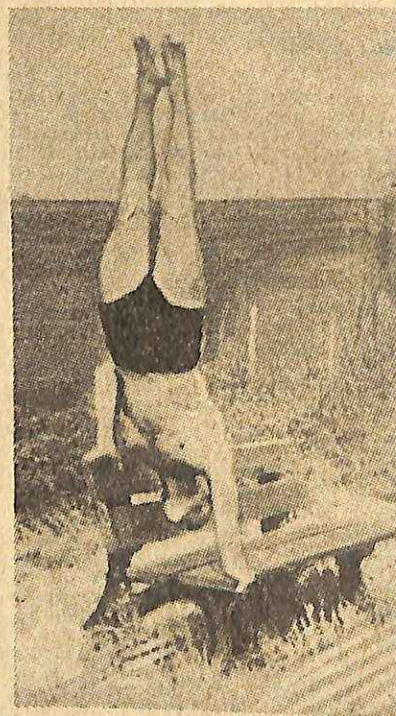
Εκεί, ανάμεσα στα διάφορα άλλα, πρόσεξε τη διαφορά στην όλη των αλόγων, που προορίζονται για τρέξιμο, από τα άλλα. Κάνοντας απλές ερωτήσεις, έμαθε ότι η αλλαγή αυτή, έρχεται σιγά-σιγά, καθώς το αλόγο της κούρας από νωρίς γίνεται πάλι διαφορετικό θέσι στην όλη του, για να τρέξει καλύτερα.

Από τότε, ο σημερινός επιστήμονας είχε την πρώτη επαφή του με την θεωρία της εξέλιξης και της προσαρμογής, χωρίς να φουσκώνει το μυαλό του με άκατανόητες επιστημονικούς όρους.

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΟΥ ΤΑΟΥΣΕΝΤ

Ένας Καναδός δικηγόρος 29 χρόνων, ο Τζών Ιάρνερ, από το Βανκούβερ, φέρεται ως ο διάδοχος του Τάουσεντ στην καρδιά της Μαργαρίτας της Αγγλίας. Κατά την παραμονή της στον Καναδά, η Αγγλίδα πριγκίπισσα χόρεψε κατ' επιθυμίαν με τον Τάρνερ και του έδειξε μεγάλη συμπάθεια. Λέγεται δε, ότι η Μαργαρίτα, τώρα που έπαψε να ενδιαφέρεται για τον Τάουσεντ, δε μιλάει παρά μονάχα για το νεαρό Καναδό δικηγόρο.

ΕΝΑΣ ΣΦΡΙΓΗΛΟΣ ΓΕΡΟΣ 71 ΕΤΩΝ

Ένας Ευρωπαίος γεροντός, ο «Άλφρεντ» Έσσερ από το Μύνστερ της Γερμανίας, παρά τα 71 χρόνια του, παραμένει σφριγηλός σαν νεός. Αυτό, όπως λέει ο ίδιος, το οφείλει στην εργασία, την πρώην γυμναστική, που κάνει απαραίτητως από ηλικίας 10 χρόνων, τη γαλακτοτροφία και τη χορτοφαγία. Ο «Άλφρεντ», που σημειώνει ότι καννίζει, ούτε πίνει, έκανε επί ευκαιρία της 71ης επέτειού των γενεθλίων του τη γυμναστική άσκηση της φωτογραφίας μας που δούκωλα θα την καταφέρνε ένας νέος 20 χρόνων!

Ήωραία της Ρώμης ΚΑΙ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ

Ένα συγκινητικό ειδύλλιο, που άρχισε από αυτεκρινιστικό δυστύχημα και κατέληξε σε ευτυχισμένο γάμο

Η εποχή μας είναι πολύ πεζή και προσπαθεί με κάθε τρόπο να βγάλει την αγάπη από την ατιμωσία του ρομαντισμού και της ποιήσεως. Ωστόσο δεν το κατορθώνει πάντα. Έτσι, και στις μέρες μας, δε λείπουν καθόλου οι έρωτικές ιστορίες, που μοιάζουν σαν μυορφα και συγκινητικά παραμύθια με υπόθεσι ωστόσο αληθινή πέρα ως πέρα.

Ένα τέτοιο έρωτικό παραμύθι, που ξετυλίχτηκε μέσα στη σημερινή πραγματικότητα, είναι κι' η ιστορία μιας νεαρής κι' δυσμορφής Ιταλίδας από τη Ρώμη, της Ελίζαμπέττας Σκορντίλλο.

Εδώ και τέσσερα χρόνια, η Ελίζαμπέττα, που δεν είχε πατήσει ακόμα τα δεκαοχτώ, ήταν ένα κορίτσι γεμάτο ύψος κι' έκθαμβωτική ομορφιά. Παρ' όλο, που οι γονείς της ήταν φτωχοί, οι προτάσεις γάμου έπεφταν βροχή εξ αιτίας της εντυπωσιακής καλλονής της. Εκείνη, όμως, δε δέχονταν καμιά απ' αυτές, γιατί ήθελε να παντρευτεί έναν άντρα που θα τ' έρωτευε πρῶτα η ίδια. Πέριμενε, όπως τόσα και τόσα κορίτσια, που βρίσκονται ακόμα στην πρώτη ανθοσύνη τους, το βασίλειό του παραμυθιού, όπως το είχε πλάσει μέσα της με τη νεανική φαντασία της.

Αλλ' αντί για μια τέτοια ονειρευτή συνάντησι, η τύχη της επιφύλαξε ένα τρομερό γεγονός. Ένα ανοιξιάτικο πρωινό του 1954, η Ελίζαμπέττα, καθώς βγήκε από το σπίτι της, που βρισκόταν στην πλατεία Μπαρμπερίνι, για να πάει για ψώνια, βρέθηκε ξαφνικά κάτω από τις ρόδες ενός φορτηγού αυτοκινήτου.

Ο σωφөр πετάχτηκε έξω αναστατωμένος, πήρε στην αγκαλιά του το αιμόφυρτο κορμί της δυσμορφής εκείνης κοπέλλας, που είχε πατήσει χωρίς να καταλάβει καλά-καλά πως, το άπθεσε πλάι στο κάθισμά του και τράβηξε γραμμή για την πλησιέστερη κλινική.

Οι γιατροί εξέτασαν άμεσως την ανάσθητη Ελίζαμπέττα και τη μετέφεραν κατόπιν στην αίθουσα των χειρουργικών έπεμβάσεων.

Την έβγαλαν από κεί ύστερα από μιάμιση ώρα.

— «Όλα πήγαν καλά, είπε ένας απ' αυτούς στη μητέρα του κοριτσιού, που είχε ειδοποιηθεί κι' έτρεξε άμεσως στην κλινική. Δε χρειάστηκαν να της κόψουμε τίποτε. Αλλά δε θα μπορέσει πια να περπατήσει μονάχα της.

Η τρομερή αυτή καταδίκη, της επιστήμης έριξε μια όριστική αλλαγή μπροστά στα ρόδια ονειρα της Ελίζαμπέττας.

Πέρασαν αρκετές μέρες και τέλος το άμορφο κορίτσι της Ρώμης βγήκε από την κλινική. Είχε μάθει πια να χειρίζεται την ορθοπεδική πολυθρόνα, όπου επρόκειτο να περάσει την υπόλοιπη ζωή της.

Όταν βρέθηκε στο δρόμο, η Ελίζαμπέττα έβγαλε τα κλάματα.

— Για πρώτη φορά, διηγήθηκε αργότερα, ένιωσα πως ήμουν πια μια καταδικασμένη.

Κύλησαν από τότε μήνες, χρόνια. Κι' ένα πρωί, εδώ και λίγος

καιρό, ο ταχυδρόμος χτύπησε την πόρτα του σπιτιού της Ελίζαμπέττας. Της έδωσε ένα γράμμα που προερχόταν από την Αυστραλία. Συγγενείς και γνωστούς η οικογένεια δεν είχε εκεί. Αλλά δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία, πως το γράμμα αυτό είχε σταλή στην Ελίζαμπέττα. Το όνοματεπώνυμό της κι' η διεύθυνσί της ήταν καθαρά και σωστά γραμμένα πάνω στο φάκελο.

Το κορίτσι άνοιξε το φάκελλο και διάβασε το γράμμα, που έλεγε τα εξής:

«Δεσποινίς, αυτός που σ' εγράφει, είναι ο άνθρωπος που σ' απήγαγε με το αυτοκίνητο και σ' έκανε τόσο κακό. Δε μπορώ να ξεχάσω το τραγικό εκείνο πρωινό στη Ρώμη. Έχω πάντα υποστά στα μάτια μου το δυσμορφο και γλωμό πρόσωπό σας, που έγειρε στο στήθος μου, όταν σ' ετράθηκα κάτω απ' τις καταραμένες εκείνες ρόδες. Βρίσκομαι μακριά, πολύ μακριά. Στην αρχή, νόμιζα πως ή απάστασι κι' ο καιρός θα μ' έκαναν σιγά-σιγά να ξεχάσω. Αλλ' αυτό δε συνέβηκε.

Θάθελα να σ' εγράψω από νωρίτερα, να σ' εζητήσω συγγνώμη για το κακό που σ' έκανα αθελά μου. Αλλά δε θα έπρεπε παρά για λόγια μόνο. Τώρα μονάχα έχω τη βεβαιότητα πως θα καταλάβετε την ειλικρίνεια των αισθημάτων μου. Δουλεύω ως σωφөр με μια εταιρεία εδώ στη Μελβούρνη και κερδίζω αρκετά. Με τις οικονομίες μου, αγοράσα κι' ένα χαριτωμένο σπιτάκι, που έχει γύρω του ένα ωραίο κήπο. Θέλετε να έρθετε και να γίνετε η οικοδέσποινά μου; Σας προτείνω να παντρευτούμε. Δεν το κάνω αυτό από οίκτο, αλλά από αγάπη. Είμαι βέβαιος πως σ' έχω ερωτευθεί μέσα στις αναμνήσεις μου. Έλατε, λοιπόν. Η ευτυχία μας περιμένει και τους δυο».

Σε κάθε λέξη, που διάβαζε, μια βαθειά γλύκα πλημμύριζε την ψυχή της Ελίζαμπέττας.

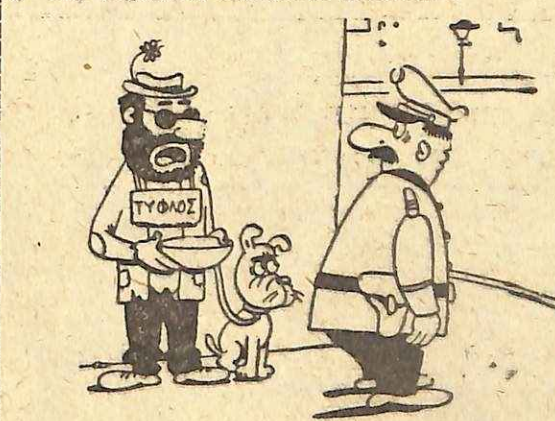
Κάθισα, ύστερα, και με τρεμάμενο χέρι έγραψε την απάντησή στο μέλλοντα σύζυγό της. Αλλά το γράμμα της εκείνο, που έφυγε την άλλη μέρα με το αεροπλάνο για τη μακρινή Αυστραλία, δεν περιείχε κάτι, που η Ελίζαμπέττα ήθελε, να το γράψει πρώτο κι' όμως δεν τόγραψε: Πώς, παρά τις προβλέψεις της επιστήμης και παρά κάθε βεβαιότητα, είχε συμβεί και σ' αυτή η να θαύμα. Τα ποδια της, που οι γιατροί τ' είχαν καταδικάσει σε οριστική αδράνεια, είχαν γίνει καλά. Περπατούσε πια μόνη της, κι' ήταν τώρα το ίδιο πεταχτή, δρασερή κι' άμορφο όπως πριν από τέσσερα χρόνια, που ζητούσαν τόσο και τόσο νέοι το χέρι της.

Η Ελίζαμπέττα, μπροστά στα αισθήματα του επιστολογράφου της, δε δίστασε καθόλου, για να τον προτιμήσει απ' όλους. Το γράμμα του ανθρώπου εκείνου, που της πρότεινε να γίνει γυναίκα του, μη ξέροντας πως είχε γίνει καλά, ήταν απόδειξη μιας αληθινής αγάπης. Κι' η Ελίζαμπέττα ανταποκρίθηκε. Για να κάνει, όμως, μεγαλύτερη την αμοιβή αυτής της αγάπης, δεν έγραψε στο μέλλοντα σύζυγό της ότι είχε γίνει καλά.

Κι' έτσι, όταν την είδε να καταβαίνει τη σκάλα του βαποριού μόνη της, όπως κι' οι άλλοι επιβάτες, ο άγαπημένος της ένιωθε μια ξαφνική κι' άπροσπετη χαρά, που διπλασίασε την ευτυχία του!..

—Ο οδηγός γράφει: «Η περιοχή είναι γεμάτη από ειδυλλιακές λιμνούλες, που σ' εγχαλίζουν σ' ένα ευχάριστο δροσιστικό μπάνιο...»

— Πώς κατάλαβες, πως είμαι αστυνομικός; — Γιατί, απλούστατα, σ' εγχαλίζουν ο ασύλος μου!

— Μ' ένα χτύπημα με τη μαγική ράβδο, ο κύριος θ' αποκοιμηθεί άμεσως!...

— Έσείς ζητήσατε ένα δυνατό πλάσι; —

Ο ΔΡΟΜΟΣ με τις Βαλανιδιές ήταν ο επίσημος και καθιερωμένος περίπατος για τα ερωτικά ζευγάρια σ' εκείνο το μικρό χωριό κοντά στα σύνορα με την Ισπανία. Και όταν λέμε «ερωτικά ζευγάρια», δεν εννοούμε εκείνα που είχαν ιδιαιτέρους λόγους να θέλουν να κρυβούνται από τα μάτια του κόσμου. Από τη στιγμή που ένας νέος θα έκανε περίπατο με μια κοπέλλα σ' εκείνη την τοποθεσία και θα τους έβλεπαν μαζί τους θεωρούσαν πια άρραβωνιασμένους, και όλοι τους ρωτούσαν:

— Πότε με το καλό οι γάμοι;
Έτσι και η Μανόν ξεκίνησε από το σπίτι της, εκείνο το απόγευμα, και τράβηξε για το Δρόμο με τις Βαλανιδιές να συναντήσει, όπως κάθε μέρα, τον άρραβωνιαστικό της τόν Τόνιο. Οι γονείς της, άνθρωποι πολύ σύστηροι και ήθικοι, ήδραν που πήγαινε. Σε δεκαπέντε μέρες, θα έπαινε με την ευχή τους τον αγαπημένο της.

Από μακριά, είδε τον Τόνιο, που άκουμπωσε σ' ένα δέντρο, να της κάνει νόημα με το χέρι και να πηγαίνει προς το μέρος της. Το ναυόγλο, όμως, που άνοιξε στα νεύρα της πάγωσε ξαφνικά, όταν πρόσεξε μια κοπέλλα που κουβεντιάζε ως τότε μαζί του, να χάνεται βιαστικά στο βάθος.

Την αναγνώρισε αμέσως κι' ένας δυσάρεστος πόνος έσφιξε την καρδιά της.

Ήταν η Λουκία, μια Παριζιάνα, που έμενε με τους γονείς της σ' ένα σπίτι στην άλλη άκρη του χωριού. Τι δουλεία είχε με τον Τόνιο; Τι είχε να του πη; Τι ζητούσε στο Δρόμο με τις Βαλανιδιές μ' ένα παλληκάρι, ενώ ήταν άρραβωνιασμένη με το Μανουέλ, που δούλευε σ' ένα εργοστάσιο σε μιαν άλλη πολιτεία; Και γιατί έφυγε, σ' έναν ένοχο, μόλις είδε από μακριά τη Μανόν;

Η πρώτη, λοιπόν, ερώτησι που έκανε μωτραμένη, η Μανόν, μόλις την πλησίασε ο Τόνιο ήταν:

— Τι σου έλεγε αυτή η Λουκία;
— Έχει καιρό να λάβει γράμμα από το Μανουέλ και ανησυχεί! αποκρίθηκε κείνος. (Η ζήλεια που έδειξε η μυστή του τον κολάκεψε μάλλον, αντί να τον ενοχλήσει). Ξέρει ότι κάθε απόγευμα συναντιόμαστε εδώ, και πέρασε μια στιγμή με με ωστή ημίση μου έγραψε έμένα ο άρραβωνιαστικός της.

Η έξηγησι αυτή ήταν πολύ λογική. Η Μανόν λησμούσε αμέσως τους φόβους της...

Πέρασε το χέρι της από το μπράτσο του Τόνιο και άρρισαν να περπατούν μαζί, λέγοντας τα δικά τους.

Σε μια στιγμή, άκουσαν δυνατά γέλια γύρω τους.

Ένα άγριο γέλιο αντήχησε κοντά της και δυο δυνατά χέρια την τύλιξαν μ' ένα σκονί...

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΜΙΑΣ ΤΡΕΛΛΗΣ

ΕΝΑΙ η Μαρία ή Βλαμμένη! έξηγησε ο Τόνιο στη Μανόν. Τού άρεσε, όπως και στους άλλους, να πειράζει την τρελή αυτή, που ταιγνυονούσε σαν σκιάτσο και σαν φάντασμα ανάμεσα στα ερωτικά ζευγάρια, που έκαναν τον περίπατό τους στο Δρόμο με τις Βαλανιδιές. Τι ζητούσε εκεί; Όλοι οι πονηροί υπαινιγμοί που γινότανε για την παρουσία της σ' εκείνο το μέρος, δεν είχαν βέβαια καμιά βάση.

Από που ήρθε η γυναίκα αυτή; Η Μανόν τη θυμότανε από μικρό κοριτσάκι. Αλήθεια ή παραμύθια; Έλεγαν γι' αυτήν πως παρουσιάστηκε μια μέρα στο χωριό με βαθουλωμένα μάγουλα, με δυσαρές λάμψεις στα μαύρα της μάτια, που δεν έσβυναν ποτέ. Έχτισε μόνη της στο δάσος μια τρώγλη από πέτρες και ξύλα και ζούσε κυνηγώντας πουλιά.

Ήταν αδύνατο να της πάρης λέξι. Όταν σέ κύτταζε με τα κατάμαυρα μάτια της που λαμποκοπούσανε πάντοτε με νεανική φλόγα σ' έκανε χωρίς να το θέλεις να ναυπλώνεις τα βλέμματά σου.

Κανείς δεν ήξερε τ' όνομά της. Την είχαν βγάλει Μαρία ή Βλαμμένη. Και συχνά την πείραζαν για ένα χοντρό σκονί που το είχε πάντοτε περασμένο από τη μέση της.

— Τι σου χρειάζεται το σκονί αυτό, Μαρία; Τό θέλεις για να κρεμαστής ή... για να πιάσης κανένα άρραβωνιαστικό;

— Την φοβάμαι! Ψιθύρισε τώρα η Μανόν.

— Μά, δεν είναι διόλου επικίνδυνη, την καθυσήχασε ο άρραβωνιαστικός της.

— Γιατί γυρνά πάντοτε εδώ κοντά... μαζί με τα ζευγάρια;

— Ίσως να θυμάται τους δικούς της έρωτες! είπε, γελώντας ο Τόνιο.

Η Μανόν δε μπορούσε να πιστέψη ότι ήταν δυνατό ένα πλάσμα σαν τη Μαρία τη Βλαμμένη να είχε πτε αγαπήσει. Κάτω από τα

κατασκοπεύουν ο ένας τον άλλον. Πώς αλλιώς θα περνούσε η ώρα; Δεν γόνευαν πρό παντός τη μικρή οικογένεια της Λουκίας. Ο πατέρας της που είχε ένα μικρό έμπορικό στο Παρίσι, το έβουλησε και εγκαταστάθηκε με τη γυναίκα του και την κόρη του σ' εκείνο το χωριό. Ύστερ' από σύστηρη νυνιαύτητα, των γιστρών, ότι το κλίμα της πρωτεύουσας ήταν ολέθριο για την υγεία του. Δεν έβγαίνε σχεδόν διόλου από το σπίτι του και δει καταδεχόταν—παρέα με γονιότες. Όσο για τη Λουκία, μια πολύ δυσόρη έαν-θαλαύσα, ντινιότανε σαν πρωτεύουσα και σπουδαζε—δπως έλεγε—κάποια έπιστήμη «δι' αλληλογραφίας». Άρμενε λανούς και κούσεφ γελάνες...

Οι χωρικοί δεν είδαν με καλό μάτι τους άρραβωνες της με το Μανουέλ, που δούλευε προσωρινά μηχανικός σ' ένα εργοστάσιο, σε μια άλλη πολιτεία. Τον θεωρούσαν τον καλύτερο ναυπηγό του χωριού και περίμεναν να εγκατασταθ' στο τόπο τους. ν' ανοίξ' δική του επιχείρησι και να τον παντρέψουν με καμιά νοικοκυροπούλα. Παπούτσι απ' τον τόπο σου...

Νά, όμως, που η σεσηπτη ή Παριζιάνα τα κατάφερε να τον τυλίξη με τα καυμάτά της! Πώς λοιπόν να την γονεύουν; Όχι, πές μου σε παρακαλώ... Ήσαν τ' άγρια, να διώξουν τα ήμερα... Όπως ήταν επόμενο, δεν άρρισαν να προσέξουν τις κουσο-κουβέντες της με τον Τόνιο, τον άρραβωνιαστικό της Μανόν. Και τους υπήκανε ύλλοι στ' αυτιά.

Η Μανόν λοιπόν καθότανε σ' ανάμμενα κάρθωνα, όταν ένα απόγευμα, μια καλή της φίλη, την πληροφορήσε—δπως είχε υπο-γνώσει—ότι το μεσημέρι είδε από μακριά τον Τόνιο και τη «λε-γάμενη» να κουβεντιάζουν στην άκροποταμιά, εκεί που πηγαιναν τα κορίτσια του χωριού για πλύσι...

«ΘΑ ΣΕ ΠΕΡΙΜΕΝΩ ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ...»

ΔΕΝ έκλεισε μάτι η Μανόν εκείνη τη νύχτα. Όταν είδε τον Τόνιο δεν του είπε τίποτα σχετικά γιατί ήξερε πως εκείνος θ' άρνιότανε ότι συναντήθηκε με τη Λουκία ή θ' άθε έλεγε πάλι καμιά ψευτιά. Την άλλη μέρα, όμως, από το πρωί πήγε στην άκροποταμιά και κούφτηκε πίσω από κάτι ιτίες.

Και περίμενε, με σφιγμένα δόντια βυθίζοντας τα νύχια της στις παλάμες της, νοιώθοντας μια φωτιά να της καίη τα στήθη. Η ζήλεια και η άνωσία της έφεραν δυνατό πόνο στην καρδιά.

Ξαφνικά άκουσε κάτι κλαδιά να τρίζουν λίγο βή-

Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ

της φίλης

κουρέλια της, τη βρώμα της και τις ρυτίδες της δεν έμενε τίποτα που να θυμίζει ότι κάποτε ήταν γυναίκα.

Μά δεν άρρισαν να την ξεχάσουν. Είχαν να συζητήσουν για τόσα άλλα, πιο σοβαρά, να κανονίσουν τόσες λεπτομέρειες για το γάμο τους...

ΜΙΑ ΑΝΤΙΠΑΘΗΤΙΚΗ ΠΑΡΙΖΙΑΝΑ

Η ΜΑΝΟΝ έπιασε και πάλι τον άρραβωνιαστικό της να κουβεντιάζει με τη Λουκία, όχι στο Δρόμο με τις Βαλανιδιές, αλλά έξω από το σπίτι του, τη φορά αυτή. Μόλις την είδαν σταμάτησαν τη συζη-τησί τους με φαερή άηχναία.

— Μήπως σ'άς ενοχλώ; ρώτησε εκείνη, μ' έπιθετικό τόνο.

— Όχι... όχι... τί λες τώρα! ψιθύρισε η Λουκία. Έε' άλλου έτοιμαζόμουν να φύγω.

Η Μανόν την κύτταζε καλύτερα. Είχε αρκετές βδομάδες να την δ' από κοντά και την βρήκε λίγο άχη, με τραβηγμένα χαρακτή-ριστικά. Μήπως έπαθε τίποτα ο Μανουέλ, ο άρραβωνιαστικός της;

— Ρώτησε σχετικά τον Τόνιο, όταν έμειναν μόνοι.

— Όχι... είναι πολύ καλά στην υγεία του, αποκρίθηκε κείνος, γαυπλώνοντας τα μάτια του.

Τό ύφος του έκανε τη Μανόν ν' ανησυχήσει περισσότερο.

— Τι την έπιασε τη Λουκία και δεν κάνει βήμα από κοντά σου; είπε απότομα.

— Τι ήθελες να την πιάση; τραύλισε ο Τόνιο. Δεν πιστεύω να φαντασθής...

— Η κοπέλλα αυτή δεν μ' άρεσει διόλου! τον διέκοψε ένθε-ρισμένη η Μανόν. Σ' άρεσει, μήπως; Τη βρίζεις πιο δυσόρη από μένα;

— Τ' είναι αυτά που λες! φώναξε κατάπληκτος ο Τόνιο. Ξέρεις πολύ καλά ότι δεν υπάρχει στον κόσμο άλλη για μένα έκτος από σένα.

— Αφού είναι έτσι, να μην της ξαναμιλήσης!

— Γιατί να της κάνω την προσβολή αυτή; Ο Μανουέλ είναι ο καλύτερος φίλος μου.

— Νομίζεις πως ο καλύτερος φίλος σου θα εύχαριστιόταν αν μάθαινε πως είσαι όλην τη μέρα μαζί με την άρραβωνιαστική του; Ο Τόνιο κύτταζε τη Μανόν με σουφρωμένα φρύδια.

— Δεν καταλαβαίνεις πως οι ύποψίες σου αυτές είναι προσβλη-τικές για μένα; την ρώτησε υπόκοφα.

Είχε θυμώσει πραγματικά. Και όταν γονιόταν, τ' όφιλι που έδωσε της Μανόν της φάνηκε πολύ κρύο. Κι' εκείνη, που τον άνα-πούσε πολύ και δεν ήθελε να τον χάσει, αποφάσισε να τον παρα-κολουθήσει καλύτερα.

Δεν ήταν ανάγκη να κοπιήσει πολύ γι' αυτή τη δουλεία. Τό χω-ριό τους ήταν πολύ μικρό και όλοι δεν έκαναν άλλη δουλεία, από το πρωί ως το βράδυ κι' από το βράδυ ως το πρωί, παρά να

ματα πιο πέρα. Τέντωσε το λαιμό της. Δεν ήταν, όμως, η Λουκία. Ήταν η Μαρία ή Βλαμμένη που καθότανε στο ποτάμι να πλύνει και κουρέλια της. Πέρασε κοντά από τη Μανόν χωρίς να νιώσει το κεφάλι της.

Κατά το μεσημέρι, παρουσιάστηκε και η Λουκία. Ένα σάλι της σκέπαζε το πρόσωπο. Η Μανόν, όμως, την γνώρισε αμέσως από το ντύσιμο και την κορουστάσια της. Η άσπρη της στα-μάτησε από στήθος της. Την είδε να γονατίζει μπροστά σ' ένα δέντρο, λίγο πιο πέρα, να σπκών ηιά πλατεία πέτρα να σημειώ-νη απάνω της κάτι με μια κιωλιά ύστερα να την βάσι ανάποδα και να σέυνη τρέχοντας...

Η Μανόν είχε τη δύναμη να περιμένει ν' απομακρυνθ' η Παρι-ζιάνα. Και όταν την είδε να γάνεται πίσω από τα δέντρα, έτρεξε, αναποδογύρισε την πέτρα και διάβασε:

«Με παρακολουθούν. Άν' είχε τίποτα νεώτερο, θα σέ πε-ριμένο σπιτι μου, τα μεσάνυχτα, στο τελευταίο παραθυρό-φυλλο δεξιά».

Οι άμοι της Μανόν άνεβοκατέβαιναν από τα δυνατά αναφυλλί-τα. Δεν της έμενε πια καμιά αμφιβολία ότι το μήνυμα εκείνο ήταν για τον Τόνιο.

Έγινε κατακόκκινη από τη ντροπή της. Τα κατάφερε, λοιπόν, η Παριζιάνα να ξεμυάλισ' τον άρραβωνιαστικό της!

Τό αίσια της κόχλαζε στις αλέςες και στ' αυτιά της. Άκόρεστη δίωα έκδικήσεως την φλόγιζε ολόκληρη! Πήρε αμέσως την απόφα-σί της χωρίς τον παραμικρό δισταγμό: Ο άνθρωπος που πρόδω-σε την αγάπη της δεν έπρεπε να ζήσει! Η Μανόν είχε μεγαλώσει σ' ένα χωριό κοντά στην Ισπανία, όπου η αγάπη και ο θάνατος παίρνουν συχνά τον ίδιο δρόμο.

ΠΟΡΕΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

ΜΟΛΙΣ γύρισε σπιτι της, έπεσε αμέσως στο κρεβάτι της, λέ-γοντας στη μητέρα της πως ήταν οδιόθετη και πως δεν έ-πρεπε να την ενοχλήσουν ούτε για φανητό, ούτε για τίποτα.

Περίμενε να νυχτώση, να κοιμηθούν όλοι στο σπίτι. Και τότε, κατέβηκε από το κρεβάτι της, ντύθηκε χωρίς ν' ανάψη τη λάμπα, στο φως του φεγγαριού που έμπαινε από το παράθυρο, άνοιξε άθόρυβα την πόρτα της έκανε δυο βήματα στο διάδρομο, έξερό-μασε από τον τοίνο το κληνετικό άπλο του πατέρα της, ύστερα

Ξαναγύρισε στο δωμάτιό της, άνοιξε το παράθυρο, πού βρισκόταν ένα μέτρο μονάχα πάνω από το δρόμο—και πήδησε έξω.
Έξω χιλιόμετρα την χώριζαν από το σπίτι της Λουκίας.

Δέ πήρε το δημόσιο δρόμο, γιατί ίσως να συναντούσε τον Τόνιο μονάχο του, ενώ εκείνη ήθελε να τους πιάσει μαζί για να τους σκοτώσει και τους δύο. Λοδοδούρησε, λοιπόν, για να περάσει από το δάσος.

Προχωρούσε στο σκοτάδι. Οι πυκνές φυλλοσιές των δέντρων σκέπαζαν το φεγγάρι. Σε κάθε βήμα της, άκουγε τα ξερά γαυόκλαδα να τρίβουν κάτω από τα πόδια της.

Σε μια στιγμή, σκόνταψε σ' ένα εμπόδιο, σε κάτι τεντωμένο πού βρέθηκε μπροστά στα πόδια της, παραπάτησε κι έπεσε κάτω.

Ένα άγριο γέλιο αντήχησε κοντά της. Τότε μονάχα φοβήθηκε για πρώτη φορά και θέλησε να ξεφύγει. Μά, ένοιωσε δύο δυνατά χέρια, τραχιά σαν ανδρικά, να την τυλίγουν μ' ένα σχοινί, να την σφίγγουν με δύναμη.

Κι' έλασε τις αισθήσεις της, ενώ κάποιος τη φορτώνανε σαν δέμα στις πλάτες του.

«ΖΗΣΕ, ΣΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ!...»

ΟΤΑΝ η Μανόν συνήρε, νόμισε στην άρχή πως έβλεπε κακό έφιαλτη. Βρέθηκε δεμένη χειροπόδαρα μ' ένα γονιό σχοινί, πεταμένη σ' ένα σωρό κουρέλια, στη γωνία μιας τρώγλης πού τη φώτιζε αιυδρά ένα λαδολύχνιστρο. Ένα πρόσωπο ήταν σκυμένο πάνω από το δικό της, με μαύρα και σκοτεινά μάτια.

Ήταν η Μαρία ή Βλαμμένη.
Ένα σπαρακτικό ούρλιασμα βγήκε από τα στήθη της Μανόν.

— Στρίγγιζε όσο θέλεις! έπτε, αδιάφορη, η γρηά. Κι' εγώ πολλές φορές τη νύχτα, όταν δε μπορώ πια να υποφέρω τη σιωπή και τη μοναξιά, αρχίζω να ούρλιάζω σαν καί σένα!

Η φωνή της ήταν βαθεία και παθητική, σχεδόν ώραια. Η Μανόν έτρεμε δλόκληρη από το φόβο της. Άκουε τα δόντια της να χτυπάνε. Η γρηά τὸ πρόσεξε και τη σκέπασε με μιά τούπια βρώμικη κουβέρτα. Ύστερα πήγε και σήκωσε από μιά γωνιά τὸ τουφέκι της Μανόν, πού τὸ είχε πάρει μαζί της, και πλησίασε την κοπέλλα.

— Μή με σκοτώσεις!... τραύλιζε εκείνη. Η γρηά κάθισε κοντά της, σ' ένα κούτσουρο πού της χρησίμευε για σκαμνί, άδειασε τὸ τουφέκι από τις σφαίρες και ρώτησε χαμογελώντας παράξενα:

— Φοβάσαι, λοιπόν, τὸ θάνατο;
Η Μανόν ντράπηκε για τὰ λόγια πού

Μικρή Ιστορία

Ίδια θεραπεία

Κάποτε, στα παλιά τα χρόνια, δυο Ρωμιοί άποφάσισαν να ταξιδέψουν στο εξωτερικό. Ο ένας, μάγκας Πειραιώτης, είχε κανονικό διαβατήριο, ενώ ο φίλος του δεν είχε και φοβότανε να περάσει τα σύνορα. Τὸ Πειραιώτακι όμως, ατοίδα σωστή, βρήκε τον τρόπο για να βοηθήσει τὸ συντροφό του.

— Άκου δὴ πὴς θὰ σε βαλεψώ... άρχισε νὰ τὸν λέει. Τὴν ὥρα πού θὰ μὰς ζητήσουν στὰ σύνορα τὰ διαβατήρια, ἐγὼ τὸ βάζω στὰ πόδια!... Ἄν με πιάσουν, δὲν ἔχω παρὰ νὰ τοὺς δείξω τὸ διαβατήριό μου, ἐνῶ εὐο, στὸ μεταξύ, θὰ ἔχῃς βρῇ τὸν καιρὸ νὰ περάσεις τὰ σύνορα χωρὶς νὰ σ' ἐνοχλήσῃ κανεὶς... Κι' ἐπὶ ἐννε, τὴν ὥρα πού ὁ αστυνομικὸς τὸν συνοῦν τὸς ζητήσει τὰ διαβατήρια, ὁ Πειραιώτης τὸ βάζει στὰ πόδια. Κι' ὁ αστυνομικὸς πού φαντάστηκε πὺς πρόκειται γιὰ κανένα ὑπόπτο, άρχισε νὰ τὸν κυνηγᾷ, ἐνῶ ὁ δεύτερος φίλος μ' ὅλη του τὴν ἀνείρι, πέρασε τὰ σύνορα.

Στὸ τέλος, ὁ αστυνομικὸς ἔφτασε τὸν πρώτο, πού τὸν εἰδεξε ἀμέσως τὸ διαβατήριό του. Ἐκείνος άπόρησε καὶ τὸν ρώτησε:

— Ἄφοῦ εἶχες διαβατήριό, ἀνθρωπέ μου, γιατί τόβαλες στὰ πόδια;
— Ζέρετε, άρχισε νὰ δικαιολογῆται ὁ πονηρὸς Πειραιώτης, ὁ γιατρός μου ἔχει συστήσει ἐξ αἰτίας μίας ἀρρώστιας πού ἔχω, νὰ τρέχω πέντε λεφτά τῆς ὥρας κάθε μέρα. Καὶ ἡ ὥρα γιὰ τὸ τρέξιμο εἶχε φτάσει...

— Κι' ἄφοῦ εἶδες, ὅτι ἔτρεχα κι' ἐγώ, γιατί δὲν σταμάτησες νὰ μοῦ τὸ πῆς, παρὰ μ' ἄφησες νὰ τρέχω;

— Γιατί νόμιζα, πὺς κάνετε κι' ἐσεῖς τὴν ἴδια κουρά! ἀπάντησε μ' ἐτοιμότητα τὸ Πειραιώτακι.

εἶπε. Τί νόμιμα εἶχε, πράγματι, γι' αὐτὴν ἡ ζωὴ, ἀφοῦ μαζί με τὸν Τόνιο, θὰ ἔχανε τὰ πάντα στὸν κόσμο; Ὁ τόνος, ὅμως, τῆς φωνῆς τῆς Μαρίας τὴν καθυσχέσε. Δὲν φαινότανε νὰ εἶχε κακὸ σκοπὸ...

— Τί θέλεις ἀπὸ μένα; ψιθύρισε, Γιατί μ' ἔπισσεσες καὶ μ' ἔδεσες; Δὲ σε πείραζε ποτέ, Ἄφησέ με νὰ φύγω!

Η γρηά ἔπεσε τότε ἀπάνω της καὶ ἀκούμπησε σχεδὸν τὸ οὐτιζόμενο πρόσωπό της στὸ δικό της. Τὰ σκοτεινά της μάτια ἔλαμψαν με νεανικὴ φλόγα.

— Εἶδες ποτέ σου ἀπὸ κοντὰ ἕνα πτωμα; τραύλισε. Τὸ ἀγγίζει με τὰ χέρια σου; Βάλε με τὸ νοῦ σου τὸν Τόνιο σου νεκρό, με

ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, πλημμυρισμένο αἷματα πού ἀνοίζουν νὰ μαυρίζουν... με παγωμένα χέρια...

Η Μανὸν ἔκανε τὸ κεφάλι της δεξιὰ κι' ἀριστερὰ γιὰ νὰ γλυτώσει ἀπὸ τὰ κοφτερά βλέμματα τῆς Μαρίας τῆς Βλαμμένης. Αὐτὰ πού τῆς ἔλεγε ζωντανέουν μέσα της φοβερὲς εἰκόνες.

— Φτάνει... φτάνει! ούρλιασε.
— Καὶ ὅμως... ἤθελες νὰ τὸν σκοτώσεις!
— Ὅχι... ὄχι! Λυπήσου με!

— Τὸ ὑποπτεύθηκα ἀπὸ σήμερα τὸ πρωί, πού σε παρακολούθησα πίσω ἀπὸ τὸ πλυσταριὸ νὰ διαβάζεις σὲ μιά πέτρα... Μόλις ἔφυγες, πῆγα κι' ἐγώ, ἀπὸ περιέργεια, νὰ δῶ τί ἦταν αὐτὸ πού σε εἶχε ἀναστατώσει. Διάβασα... καὶ κατάλαβα τί θὰ γινότανε... Σε παρακολούθησα. Καὶ ὅταν σὲ εἶδα, μόλις νύχτωσε, νὰ βγαίνεις κρυφὰ ἀπ' τὸ σπίτι σου ὀπλισμένη μ' ἕνα τουφέκι, βεβαιώθηκα ὀριστικὰ πὺς εἶχες κακὸ σκοπὸ...

Σηκώθηκε, καὶ πῆγε νὰ συνδυάσει τὴ φωτιά πού κόντευε νὰ σβῶσι στὸ τζάκι. Οἱ φλόγες πού πετάχτηκαν ἀπὸ τὰ κούτσουρα, ἔκαναν νὰ κοκκινίσῃ παράξενα τὸ μελαψὸ της πρόσωπο. Η Μανὸν ξαναθυμήθηκε τὸν Τόνιο, καὶ τὴν ἔπνιξαν δυνάτὰ ἀναθυμιάτα.

Η γρηά πῆγε καὶ πάλι κοντὰ της καὶ ἄπλωσε ἀπάνω της τὰ ξεραγκιά της χέρια. Η κοπέλλα ἔκανε ἕνα μορφοσμὸ τρώμου καὶ ἀπῆλθε. Η Μαρία, ὅμως, ἤθελε ν' ἀγγίξῃ μονάχα τὸ σχοινὶ πού εἶχε τυλίξει γύρω ἀπὸ τὸ σῶμα της.

— Ἄφησε τὰ κλάματα—τῆς εἶπε—καὶ ἀκούσε καλύτερα μιά παλιά ἱστορία: Κάποτε ἦσαν κι' ἐγὼ νέα, ἀγάπησα κι' ἐγώ, ὑπόφερα κι' ἐγώ... κι' ἔκανα τὴν ἴδια σκέψη με σένα. Μιγκουέλ τὸν ἔλεγαν τὸν ἀγαπημένο μου καὶ Κλάρα τὴν ἄ λ λ η...

Μιά νύχτα, ἐξέκρινε κι' ἐγὼ ἀπὸ τὸ σπῆτι μου, ὄχι με γυμὰτο τουφέκι, ὅπως ἐσύ, ἀλλὰ μ' ἕνα μεγάλο κομματὶ σχοινί... νὰ, τὸ σχοινὶ αὐτὸ πού τὸ νιώθεις τώρα γύρω ἀπὸ τὸ σῶμα σου. Πῆγα καὶ τὸν ἔδεσα σὲ δυὸ δέντρα, δεξιὰ κι' ἀριστερὰ στὴ γωνία ἑνὸς ἔρημου δρόμου, πάνω ἀπὸ μιά χαράδρα, ἀπ' ὅπου ἤρρεα πὺς θὰ περνούσε ὁ Μιγκουέλ με τὸ ποδηλάτὸ του. Κρυφτήκα ἐκεῖ κοντὰ, καὶ περίμενα.

»Ο Μιγκουέλ δὲν ἄργησε νὰ φανῇ. Κι' ἐγὶνε τότε ἐκείνο πού ἤθελα. Σκόνταψε με τὸ ποδηλάτὸ του στὸ τεντωμένο σχοινί, πού δὲν πρόλαβε νὰ τὸ δῇ στὸ σκοτάδι, καὶ βρέθηκε κάτω, στὴ χαράδρα.

»Τότε μονάχα κατάλαβα τί ἔκανα... Βρέθηκα, κατακυκλώντας, κοντὰ τὸν ἀγαπημένο μου, γονάτισα δίπλα του, τὸν ἀγκάλιασα καὶ ἄρχισα νὰ τὸν παρακαλῶ νὰ ζῇ ἡ σ η! Ἐπίσσε με τὰ δυὸ μου χέρια τὸ σπασμένο κεφάλι του, πού ἦταν πλημμυρισμένο αἷματα, τὸν φίλησα στὸ στόμα.

— Πῆγαίτε στὴν Κλάρα, ἀφοῦ τὴν ἀγάπας πῖο πολὺ ἀπὸ μέν! τοῦ φώναξα. Πάτην! Σοῦ τὴ χαρίζω! Ἀπισμύνησε με ἑμένα, κάνα ὅ,τι θέλεις, μὰ ζῆσε, σὲ παρακαλῶ, ζῆσε!...

Η Μαρία ούρλιαζε τώρα. Η Μανὸν, ὅμως, δὲν ἔνοιωθε πῖα φόβο. Ένα ἄλλο συναίσθημα, πῖο έντονο, τὴν συγκλόνισε. Σαφινικά, ἡ γρηά σταμάτησε. Καὶ σὲ λίγο συνέχισε με φωνὴ κουρασμένη:

— Ἐκείνος, ὅμως, δὲ μπορούσε πῖα νὰ μ' ἀκούσῃ... Δὲ μπορούσε πῖα ν' ἀγαπήσῃ οὔτε τὴν Κλάρα, οὔτε κι' ἐμένα... Στὴν ἀρχή, κάνομε τὴ σκέψη: «Η ἐμένα ἡ καυμιάν ἄλλη!» Μά, ὅταν δοῦμε νεκρὸ ἐκείνον πού ἀγαπούσαμε, καταλαβαίνουμε πὺς ἡ ζωὴ δὲν εἶχε πῖα νόημα γιὰ μὰς!

ΤΟ ΣΗΜΕΡΩΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

— ΑΝΑΚΑΘΗΣΕ στὸ κούτσουρο κι' ἔπιασε τὸ κεφάλι της με τὰ δυὸ της χέρια.
— Η Μανὸν ἔκλειε σιγα-σιγα, μὰ χωρὶς νὰ πονᾷ ὅπως πρῶτα. Ἐνοιωθε ἀπέραντη λύπη γιὰ τὴν ἀμοιρὴ τὴ γυναῖκα, πού τὴν ἔβλεπε μαζεμένη δίπλα της.

— Ὅλο φαντάστηκαν πὺς ἦταν ἀτύχημα, ἐξακολούθησε σὲ λίγο ἡ Μαρία. Ἐγὼ δὲν εἶπα, βέβαια, τίποτα... Δὲν πιστεύω στὴ δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων... Τιμωρήθηκα μὲ τὴν μου. Ἄφοῦ ὁ Μιγκουέλ δὲ ζούσε πῖα, ἔβουγα ἀπ' τὸ χωριὸ μου καὶ κατάντησα... ἡ Μαρία ἡ Βλαμμένη!

Σηκώθηκε καὶ πῆγε καὶ μισάνοιξε τὴ πόρτα τῆς τρώγλης της.

— Γλυκοχαράζει, ψιθύρισε. Μπορεῖς νὰ φύγεις.

— Γονάτισε μπροστὰ στὴ Μανόν, τῆς ἔβλεπε

τὸ σχοινί, τῆς ἔτριψε τὰ πονεμένα χέρια καὶ πόδια της τὴν βοήθησε νὰ σηκωθῇ ὀρθία καὶ τῆς ἔδωσε τὸ τουφέκι της.

— Πῆγαίτε! συνέχισε, ξαναδένοντας τὸ σχοινὶ γύρω ἀπὸ τὴ μέση της. Εἶμαι εὐχαριστημένη ἐπειδὴ τὸ σχοινὶ αὐτὸ ἔκανε κι' ἕνα καλὸ... Δὲν σ' ἄφησε νὰ κολαστῇς!

Η Μανὸν βέλησε νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ. Η γρηά, ὅμως, τὴν ἐμπόδισε με μιά ἀπότομη κίνηση.

Σὲ λίγο ἡ κοπέλλα ἔπαιονε τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Προχωρούσε μηχανικά, χωρὶς νὰ σκέπτεται τίποτα με ἄδειαν κεφαλή. Ὅταν ἔφτασε σπῆτι της—κανεὶς δὲν εἶχε ἐπνῆσει ἀκόμα—πήδησε ἀπὸ δωμάτιό της ἀπὸ τὸ παράθυρο πού τὸ εἶχε ἀφήσει ἀνοιχτὸ, πέταξε τὸ τουφέκι σὲ μιά γωνιά κι' ἔπεσε στὸ κρεβάτι της.

Δὲν ἄργησε νὰ τὴν πάρῃ ὁ ὕπνος.

Ὅταν ἀνοῖξε τὰ μάτια της, στὴν ἀρχὴ νόμισε πὺς εἶχε δὴ ἕνα παράξενο, ἐφιαλτικὸ ὄνειρο. Τὰ κοκκινάδια πού τῆς εἰνεῖαν στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια ἀπὸ τὸ σφίξιμο τοῦ σχοινιοῦ, τῆς ξαναθυμίσαν τὴν πραγματικότητα. Μὰ ἡ χθεσινὴ μέρα... ἡ Λουκία... ἡ μανία πού τὴν ἔπιασε νὰ σκοτώσῃ, ὅλα αὐτὰ τῆς φαινότανε πολὺ μακρινά, σὰν ν' ἀνῆκαν σ' ἕνα παρελθὸν με σδυμένα χρώματα. Ζωντανὴ ἔμενε μονάχα ἡ ἀγάπη της γιὰ τὸν Τόνιο... ὁ φόβος ἡ τὸν νύχτα.

Σὲ μιά στιγμή εἶδε τὴν ὑπέρτα της νὰ μισανοίγῃ τὴν πόρτα καὶ νὰ τὴν ρωτᾷ:

— Πῶς πέρασες τὴ νύχτα σου, παιδί μου; Εἶσαι καλύτερα τώρα;

— Ναί, ὑπέρτα, ἀποκρίθηκε ἡ Μανόν.

— Σὲ θέλει ὁ Τόνιο... Μπορεῖ νὰ περάσῃ; Ὁ Τόνιο, λοιπόν, ζούσε!...

Τότε μονάχα ἡ Μανὸν κατάλαβε ἀπὸ ποῖαν ἀδυσσο τὴν εἶχε σώσει ἡ Μαρία ἡ Μαρία πού τὴν ἔλεγαν Βλαμμένη: Ὁ Τόνιο ζούσε... Ἰσως τὴν εἶχε ξεῖνασε, νὰ μὴν τὴν ἀγαποῦσε πῖα ὅπως ἄλλοτε, μὰ ζούσε, τὰ γέιλη πού ἦταν θερμά, κουνούσε τὰ χέρια του, τὰ μάτια του ἔλαμπαν, τὸ στήθος του ἀνεβοκατέβαινε με τὴν ἀναπνοή του!

Η Μανὸν σκεπάστηκε ὡς τὸ πηγούλι με τὴν κουβέρτα. Βλέποντας τὸν Τόνιο νὰ μπαίνει στὸ δωμάτιο.

— Εἶσαι ἀρρωστήτ χρυσή μου; τὴ ρώτησε.

— Ὅχι... ὄχι... δὲν εἶναι τίποτα! ψιθύρισε ἐκείνη. Ἐλα κοντὰ μου... Ἄφησέ με νὰ σε δῶ, ν' ἀκούσω τὴ φωνή σου...

Τὰ μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα.

— Μά, τί ἔχεις; ξαναρώτησε, ἀνίσυχος, ὁ Τόνιο.

Η Μανὸν δὲν θὰ ἤθελε νὰ μιλήσῃ. Ὁ τόνος, δὲ ὑπόρεσε νὰ κρατηθῇ.

— Η Λουκία... άρχισε.

— Ἄ! μπορὸ τώρα νὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα γιὰ τὴ Λουκία! τὴν διέκωψε, χαμογελώντας, ὁ Τόνιο. Χθὲς τὸ πρωί, ὕστερ' ἀπὸ τὸσον καιρὸ, εἶχα γράμμα ἀπὸ τὸ Μανουέλ. Τὴν ἐρχομένη ἐβδομάδα θὰ εἶναι ἐδῶ...

»Δὲν εἰδεῖαν μεγάλη φρονιμάδα, τὰ εὐλογημένα τὰ παιδιά! συνέχισε κουπιάζοντας. Πρέπει τώρα νὰ παντρευτοῦν μὰ ὥρα ἀρνήτητα... Η Λουκία δὲν τοιμοῦσε πῖα νὰ πάρῃ στὸ σπῆτι τὴν γράμματά της, ἀπὸ τότε πού τὸν πληροφόρησε ὅτι... Ὁ Μανουέλ ἔστειλε τὰ γράμματά του στὴ δική μου διευθύνσι, κι' ἐγὼ τὰ ἔδινα στὴ Λουκία. Γι' αὐτὸ τὴν συναντοῦσα τακτικά τώρα τελευταία. Ὅλα ὅμως τακτοποιήθηκαν. Ὁ Μανουέλ πῆρε ἄδεια ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία του. Καί, ἀφοῦ θὰ γίνῃ ὁ γάμος, οἱ γονεῖς τῆς Λουκίας δὲν θὰ ἔχουν πῖα νὰ πουν τίποτα. Ἐε ἄλλου, ὁ Μανουέλ σκοπεύει νὰ πάρῃ μαζί του τὴ Λουκία, γιὰ ν' ἀποφύγῃ ἐδῶ τὰ σχόλια.

»Τὴν περασμένη νύχτα, πού συναντήθηκα με τὴ Λουκία, τῆς εἶπα τὰ εὐχάριστα νέα καὶ τῆς ζήτησα ν' ἀποφασίσῃ νὰ σοῦ φανερώσῃ τὸ μυστικὸ της, ἐπειδὴ δὲ μοῦ ἄρεσε νὰ ἔχω κατὶ κρυφὸ ἀπὸ σένα. Ξέρω πὺς δὲ τὴν συμπαθεῖς, μὰ...

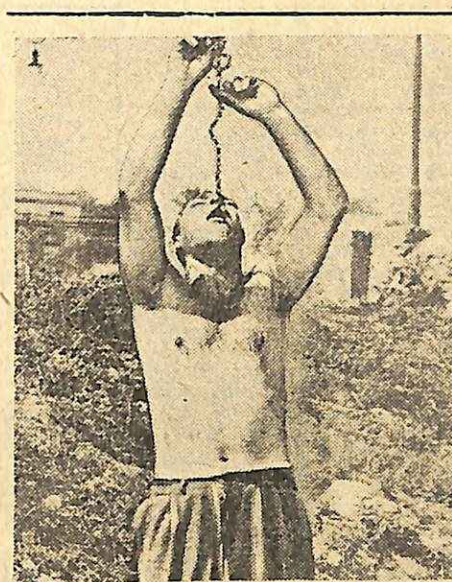
Τὰ μάτια τῆς Μανὸν πλημμύρισαν δάκρυα.

— Τόνιο... ἀγαπημένο μου Τόνιο! τραύλισε. Ὁ! ἀν ἤξερες!

— Ζήλευες μήπως; τὴ ρώτησε ἐκείνος με τόνον τρυφερὰ ἐπιτιμητικό. Τόση λίγη ἐπιτοσύνη ποῦ ἔχεις, λοιπόν;

— Ἦμουν τρελλή... Μὰ τώρα, ἔγινα καλά... Εἶμαι εὐχαριστημένη Τόνιο μου, πού σὲ νιώθω ζωντανὸ κοντὰ μου!

ΖΕΡΜΑΙΝ ΝΤΥΚΛΟ

Ο Άντρεα Φιμιάνι καταπίνει μιά αλυσίδα!

ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΣΗ ΤΗΝ ΤΙΜΗ ΤΟΥ
κατάπιε 1 κιλό καρφιά!

Η χωμικετραγική ιστορία ἑνὸς Ἰταλοῦ «φακίρη»

— Αὐτὰ ἐδῶ εἶναι ὅλα ὅσα μοῦ ἔβγαλαν ὡς τὴ στιγμή αὐτὴ οἱ γιατροί: δεκαεφτά πέτρες μεγάλες σὰν αὐγὸ περιστεριοῦ καὶ δέκα καρφιά, πού τὸ καθένα τους ἔχει μᾶκρος εἰκοσι πόντους. Ὅπως βλέπετε, εἶμαι ἕνας φακίρης με φιλότιμο. Δὲν ξεγέλασα ποτέ τὸν κόσμο. Μὰ κι' οἱ ἀκτινογραφίες, πού μοῦ ἔβγαλαν χτές. Ἄπ' αὐτὲς φαίνεται καθαρά, πὺς μέσα στὸ σῶμα μου ὑπάρχει ἀκόμα ἕνα κιλό σίδερα...

Ἐτσι μιλοῦσε πρὸ ἡμερῶν, στοὺς δημοσιογράφους, σ' ἕνα νοσοκομεῖο τῆς Νεαπόλεως, ὁ Ἰταλὸς «φακίρης» Ἄντρεα Φιμιάνι.

Η ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ μιά ἱστορία κυριολεκτικὰ γιὰ γέλια καὶ γιὰ κλάματα, άρχισε λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ πολέμου. Ὁ Φιμιάνι εἶχε τραυματιστὴ στὸ κεφάλι, ὅταν πολεμοῦσε ὡς στρατιώτης στὴν Ἀφρική. Ἐμεῖνε κατόπιν σ' ἕνα στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο γιὰ πολλοὺς μῆνες. Κατόπιν, οἱ γιατροὶ τὸν ἔκριναν ὕγιη καὶ τὸν ξαναἔστειλαν στὸν πόλεμο. Ἀλλὰ, στὴν πραγματικότητα, ὁ φτωχὸς νέος κάθε ἄλλο παρὰ ἦταν καλά! Τὸ μυαλό του εἶχε πᾶν πῖα νὰ λειτουργῇ κανονικά καὶ πού καὶ πού τὸν ἔπαιαν κρίσεις ἐπιληψίας. Ὅστόσο συνέχισε νὰ ὑπηρετῇ ὡς στρατιώτης, ὥσπου οἱ Γερμανοὶ, μετὰ τὴν ἀνακωχή τῆς Ἰταλίας, τὸν ἔπιασαν αἰχμάλωτο.

Τὸν πῆγαν με γιλιὰδες ἄλλους συναδέλφους του στὴ Γερμανία καὶ τὸν ἔβαλαν νὰ δουλεύῃ σ' ἕνα ὑπόγειο ἐργοστάσιο, πού κατασκευάζε βλήματα.

— Μὰς ἐπέβλεπε, διηγεῖται ὁ Φιμιάνι, ἕνας λοχίας τῶν Ἐς-Ἐς, πού δὲν ἦταν ἀνθρώπος ἀλλὰ σωστὸ θηρίο. Μιά μέρα τοῦ λέω: «Κύρ λοχία, πεινάω, δὲ μπορὸ νὰ συνεχίσω τὴ δουλειά. Ἐχω δέκα ὥρες νὰ βάλω κατὶ στὸ στόμα μου». Ἐκείνος τότε γέλασε σατανικά καὶ σηκώνοντας ἀπὸ κατὰ μιά αλυσίδα, μοῦ εἶπε: «Φάε αὐτὴν!» Τότε δόλωσαν τὰ λογικά μου. Σπῆλωσα τὸ κορμί μου, σήκωσα τὸ κεφάλι μου, ὥστε τὸν στόμα μου νὰ εὐθυγραμμιστῇ με τὸν οἰσοφγόν κι' ἀφῆσα ἕνα μέρος τῆς αλυσίδας νὰ γλυστρήσῃ ἀπὸ στομάχι μου.

— Ὅταν τὴν ξανατράβηξα πάνω, ἦταν ματωμένη, ἀλλὰ δὲν ἔνοιωσα πόνον στὸ στομάχι κι' οὔτε ἔπαθα τίποτ' ἄλλο.

Γυρίζοντας τέλος στὴν πατρίδα του, τὸ 1945, ὁ Φιμιάνι εἶδε πὺς τὴν Νεάπολιν δὲν ὑπῆρχε δουλειά γι' αὐτόν. Ἡ κατάσταση τοῦ μυαλοῦ του κι' ἡ ἐπιλη-

ψία, πού τὸν ἔπαινε, γινόντουσαν ἀφορμὴ νὰ τὸν διώχνουν οπουδήποτε ζήτοῦσε νὰ ἐργασθῇ. Ὡστόσο ἔπρεπε νὰ δουλέψῃ, γιατί εἶχε νὰ θρέψῃ τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ τρία παιδιά του.

Τότε, λοιπόν, θυμήθηκε τὴν αλυσίδα πού εἶχε καταπῆ στὸ Βερολίνο κι' ἀποφάσισε νὰ κινήτ τὸ... φακίρη!

Ὑστερὰ ἀπὸ ἀρκετὲς ἀσκήσεις, ὁ Φιμιάνι ἔμαθε νὰ καταπίνῃ αλυσίδες καὶ σπαθιά, πού τὰ τραβούσε κατόπιν, χωρὶς νάναι ματωμένα. Ἐπειδὴ, ὅμως, ὑπῆρχε πολὺς συναγωνισμός, γιὰτὶ στὴ νότιο Ἰταλία δὲ λείπουν καθόλου οἱ θαυμαστοποιοὶ τοῦ δρόμου, ὁ Φιμιάνι ἔμαθε κι' ἄλλα τεχνάσματα κι' ἔτσι σιγά-σιγά ἔγινε ὁ πῖο ὀνομαστός «φακίρης» στὸ λιμάνι καὶ στὶς λαϊκὲς συνουκίες τῆς Νεαπόλεως.

Με τὸν τρόπο, λοιπόν, αὐτόν τὰ κατάρνε κούτσά-στραβὰ νὰ τρέφῃ τὴν οἰκογένειά του. Ἀλλὰ με τὸν καιρὸ, τὰ κόλπα του ἔπαυαν νὰ κάνουν ἐντύπωση. Ἐτσι, ἀναγκάστηκε νὰ ἐπινοῇ κάθε τόσο καὶ καινούργια.

Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ νούμερα ἦταν καὶ τὸ ἔξης, πού τὸ σοφίστηκε τώρα τελευταία: νὰ τρώῃ πέτρες καὶ καρφιά. Ἀφοῦ, λοιπόν, ἔκανε τὴν ἐπίδειξί του σὲ δυὸ-τρεις φτωχογειτονίες, θέλησε ἐδῶ καὶ λίγες μέρες νὰ τὸ ἔπαινα λάθρ' ἀπὸ τὸ λιμάνι. Ἀνέθηκε σὲ μιά καρέκλα κι' εἶπε στοὺς περιέργους πού μαζεῦτηκαν γύρω του:

— Κυρίες καὶ κύριοι, πρὶν ἀρχίσω τ' ἄλλα νούμερά μου, θὰ σὰς κάνω ἕνα πού δὲν τόχετε δὴ ποτέ. Θά... γευματίσω με πέτρες καὶ καρφιά!...

Ἐγώσε τὸ χέρι του σ' ἕνα σακκίδιο κι' ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ μέσα ἀρκετὲς πέτρες σὰν μεγάλα κομμάτια, καθὼς καὶ πολλὰ τεραστία καρφιά.

— Μήπως θέλει κανεὶς νὰ πάρῃ μεζέ; ἀστειεύτηκε ὁ «φακίρης». Ὅποιος πεινάει, ἄς μὴ ντραπῇ!

Κι' ἄρχισε τὸ «γεῦμα» του. Μετὰ μᾶτια γουρλωμένα, τὸ κοινὸ παρακολουθοῦσε τὸ ἀπίστευτο θέαμα. Ξαφινικά ἀκούστηκε μιά φωνή:

— Ἄς τὰ αὐτὰ! Δὲν τρώς τὰ καρφιά καὶ τίς πέτρες, ἀλλὰ τ' ἀφήνεις νὰ γλυστρήσουν στὸ πουκάμισό σου. Ἀπατεμένη!...

Ὁ Φιμιάνι σταμάτησε γεμάτος ἀμηχανία. Κι' αὐτὴ ἡ φωνή του καὶ κατὰ λάθε πὺς ἡ ἀπατεμένη ἦτο ἡ γυναῖκα πού εἶχε δημιουργήσει δὴ ὁ «φακίρης»... Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἔκρινε ἕνα ἄσπερο πρὸς τὸ μένος τοῦ ἀνθρώπου τοῦ στο πουκάμισό του καὶ τράβηξε ἀπὸ κεῖ πέτρες καὶ καρφιά.

— Εἰδότε, εἶπε ὁ νεαρός, γυρίζοντας στὸ κοινὸ κι' ὑψώνοντας τὸ χέρι του με τὰ ἀντικείμενα αὐτά. Μὰς ξεγελοῦσε τόσα χρόνια!...

Ὁ Φιμιάνι τότε φοβήθηκε. Σκέφτηκε πὺς δὲ θάταν ἀπὸ πάνω νὰ πέσῃ πάνω του τὸ ἀγανακτισμένο πλήθος καὶ νὰ τὸν λυγίσῃ. Καί, μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ φοβερὸ ἐνδε

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΤΟ 19ο Διεθνές Κινηματογραφικό Φεστιβάλ της Βενετίας, άνοιξε την Κυριακή 24 Αυγούστου και λήγει σήμερα 7 Σεπτεμβρίου, με την άποψη του «Χρυσού Λέοντος» και των άλλων σημαντικών βραβείων. Κατά το χρονικό αυτό διάστημα, προσβλήθηκαν 14 μόνο φιλμ, προερχόμενα από δέκα διάφορα κράτη. Παρήλασαν δε από το Λίντο πολλά διάσημα αστερία, μεταξύ των οποίων η Μπριζίτ Μπαρντό, η Τζιν Λολεμπριντίν, η Σιλβία Κοσκινά, η Τζουλιέτα Μασσίνα και ο σύζυγός της,

Η Άντονέλλα Λουάβνι

σκηνοθέτης Φεντερίκο Φελίνι, ο Άλεξ Γκίνες κ. ά. Η πιο μεγαλειώδης υποδοχή έγινε πάντως στη Μπριζίτ Μπαρντό, για την οποία η επιτροπή του Φεστιβάλ έπεισε 437 γυναικες.

Εν τώ μεταξύ, το έπεισόδιο με τη Ρωσία, που δε θέλησε ν' αντικαταστήσει το φιλμ «Ο Άλβιος», διαδόχον πολλών άλλων. Η Ισπανία παραπονείται επειδή απερρίφη το φιλμ της «Σάπινγκες του Φόου», χωρίς καν η επιτροπή να ζητήσει να το δει έστω και μια φορά. Οι Πολωνοί πάλι διαμαρτυρούνται επειδή η χώρα τους θα αντιπροσωπευθεί με ένα φιλμ, που είναι, κατά το μεγαλύτερο μέρος, παραγωγή της Ανατολικής Γερμανίας και που, κατά τη γνώμη τους, δίνει μια λανθασμένη ιδέα για τη σημερινή πολωνική νεολαία. Τέλος, η Δυτική Γερμανία διαμαρτυρείται κι αυτή, επειδή η παραγωγή της θα αντιπροσωπευθεί από το φιλμ «Η Ροζ Μαρί» από το «Αμνέορ» και όχι από κάποιο άλλο φασόρι της.

Οι περισσότερες διαμαρτυρίες όφειλονται στο γεγονός, ότι ο αριθμός των φιλμ, που ένεκρίθησαν για το φεστιβάλ, ήταν πολύ περιορισμένος.

★ Αίσθησι προκάλεσε στο Χόλυγουντ η τριπλή μήνυσι που υπέβαλε η «Ελίζαμπετ Τάιλορ», ζητώντας πέντε εκατομμύρια δολάρια από τρεις μεγάλες επιχειρήσεις: το εργοστάσιο, που κατασκεύασε το αεροπλάνο του συζύγου της Μάικ Ιόντ, το συνεργείο που είχε αναλάβει τη συντήρησή του, και την υπηρεσία, που έκανε τον έλεγχο λίγο πριν από την απογείωσή του αεροσκάφους. Πολλοί είναι εκείνοι που πιστεύουν πως η ενέργεια αυτή της στάρ προδίδει την άβυσσο κατάστασι στην οποία βρίσκονται τα οικονομικά της.

Η «Ελίζαμπετ Τάιλορ» σχεδιάζει, τις ημέρες αυτές, να αναχωρήσει για την Εύρωπη, προκειμένου να αναπαυθεί για τρεις εβδομάδες στην Κοσμή Ακτιή.

★ Το ζεύγος Άντονέλλα Λουάβνι-Φράνκο-Ιντερλέγκι, που παραθερίζει στη Ν. Γαλλία, είχε εκεί την πρώτη του σκηνη ζήλεια. Αίτια η Μπριζίτ Μπαρντό, η οποία χορεύει

Σύντομες ειδησούλες

ψη μια δολοκλήρη νύχτα με το Φράνκο, που είναι, ως γνωστό, εξαιρετικός χορευτής.

★ Στο «Καλό Πανδοχείο» της Άντιμπ (στη Ν. Γαλλία), ο Τσάρλι Τσάπλιν, που παραθερίζει εκεί, παρέθεσε, την περασμένη εβδομάδα, ένα γεύμα, στο οποίο παρακάθησαν τρεις ώριμες γυναίκες: η σύζυγος του Ο' Νονα, η Ντόουν Άνταμς, συμπρωτανίστρια του στο φιλμ «Ένας βασιλιάς στη Νέα Υόρκη», και η Γαλλίδα στάρ Μαγκάλι Νοέλ, η οποία, παρά τις διαφυγές, θα γυρίσει, για να παντρευτεί τον Σίδνεϊ Τσάπλιν, το μεγαλύτερο γιο του Τσάρλι.

★ Σε μια σκηνη ζήλεια του φιλμ «Η γυμνή Μάγισσα», ο Άντονι Φραντσίόζα, που υποδύεται τον Γκόγια, έριξε κατάγης την Άθα Γκάρντινερ, που παίζει το ρόλο της δουκίσσης της Άλθας με τσάι όρη, ώστε την τραυμάτισε στο πόδι. Η κραυγή πόνου, που έδωσε η Άθα, ανάγκασε το σκηνοθέτη να ξαναγυρίσει τη σκηνη. Τη φορά αυτή όμως, η Άθα πάτησε το μακρύ φορέμα της και σωριάστηκε πάλι κατάγης, χτυπώντας το δεξί χέρι της.

★ Η Λίντα Κρίστιαν, που μένει Ινκόνοτο στο ξενοδοχείο «Μετροπόλ» του Μόντε-Κάρλο, κοιμάται όλη την ημέρα και δε βγαίνει παρά μετά τις 9 κάθε βράδυ. Η πρώην σύζυγος του Τάυρον Πάουερ δεν αποφάσισε ακόμα ποιος θα είναι ο διάδοχος του πολυκατοικησιού του Πινατάρι.

★ Υστερα από έναν άρραδωνα, που κράτησε 15 δολοκλήρα χρόνια και όριμη σκέψη, η Γαλλίδα στάρ Όντρε Ζουανγί, παντρεύτηκε στο μικρό χωριουδάκι Γκριμώ του Βάρ, το σκηνοθέτη Φίλιπ Άγκουτινι. Ο γάμος αυτός είναι ο δεύτερος για την Όντρε, η οποία υπήρξε σύζυγος του Πιέρ Μπρασέρ και απέκτησε μαζί του ένα γιο, τον Κλωντ, που είναι κι αυτός ήδη ποίος.

★ Ο Κούρτ Γιούργκενς, που εργάζεται στο Παρίσι και περνά τα Σάββατα και Κυριακά του στη Νίκαια, μαζί με τη Σιμόν Μπασερν, είναι πολύ στενοχωρημένος. Μια καθυστέρηση του αεροπλάνου, τον έκοψε να χάσει μια μοναδική ευκαιρία: «Επρόκειτο ν' αγοράσει, την περασμένη εβδομάδα, ένα θαυμάσιο νύχι, πάνω στο οποίο υπήρχε και

ένα αυτόματο πικ-άπ για 150 δίσκους. Δυστυχώς όμως, δεν πρόλαβε και το ν' πήρε ένας Γάλλος βιομήχανος.

★ Η Νοέλ Άντάν θα υποχρεωθεί να διακόψει τις ευχάριστες διακοπές, που περνά στην Κοσμή Ακτιή, κοντά στο Σίδνεϊ Τσάπλιν, για να γυρίσει στο Παρίσι, υπό τη διεύθυνση του Κριστιάν Ζάκ, το φιλμ «Η μικρή Αικατερίνη». Η Νοέλ εξέλεξε για ν' αντικαταστήσει τη Μαρτίν Καρόλ στο ρόλο της Μεγάλης Αικατερίνης της Ρωσίας.

★ Ο σκηνοθέτης Γζορτζ Στήβενς, που γυρίζει τώρα στο Ημερολόγιο της Άννας Φράνκ, χρησιμοποιεί ένα ραδιόφωνο, που βρίσκεται μέσα στο δωμάτιο της Άννας, για να κάνει ν' ακουστούν φωνές, που ανήκουν πια στην Ιστορία. Οι φωνές του Ρούζβελτ, του Ιωσήφ, του Ντέ Γκωλ, του Αϊζενχάουερ, «Εκείνη όμως που θα χρησιμοποιηθεί αφεδίως, δηλαδή ο σκηνοθέτης, είναι η φωνή του Χίτλερ. Είναι ο μόνος, για τον οποίο δε φοβάται μήπως μισώ ζητήσουν δικαιοσύνη».

★ Η Βίβιαν Λή θα γίνει γιαγιά τον προσεχή Δεκέμβριο. Έστειλε ένα τηλεγράφημα στην κόρη της, που μένει στη Βέρνη, απαγορεύοντας της να... γεννήσει στην Έλβετία. Η Βίβιαν είναι επηρεασμένη από το μυστιστήριο του νη φοβερά από το μυστιστήριο στα χεμινούαυα. Αποκαρτερισμός στα δπλά, στο οποίο η ηρωίδα πεθαίνει στην «Ελβετία, φέρνοντας στον κόσμο το παιδί, που περίμενε με τσάι αγωνία.

★ Η λογοκρισία, που έλεγχει, στο Χόλλυγουντ, το μήκος των φιλμ, χρησιμοποιεί τώρα ένα καινούριο μέτρο. Για τα φιλμ, που ανταλλάσσονται έρωτευμένοι ή σύζυγοι, που περνούν το μήνα του μέλιτος, ανώτατο όριο, μήκος ταινίας 88 εκατοστά του μέτρου. Τα φιλμ που ανταλλάσσονται κατά την αναχώρηση ενός πλοίου ή ενός τρένου, δε θα ξεπερνούν όμως το μήκος των 22 εκατοστών, επειδή οι σκηές αυτές εκτυλίσσονται δημόσια.

★ Το εργοστάσιο «Γενικόλντ-Γαλλίας», στο οποίο γινόνταν η επεξεργασία όλων των φιλμ, που γυρίζονταν στην Εύρωπη με το σύστημα αυτό, έκλεισε. Διέθετε τις τελευταίες εγκαταστάσεις, και ή άβυσσ τους ξεπερνούσε τα 10 δισεκατομμύρια φράγκα. Τώρα όλα αυτά τα μηχανήματα καταδικάζονται να αδρά.

Κούρτ Μείζελ, ο Γιουλ Μπρύννερ της Γερμανίας

της οι κάτοικοι είναι Ισπανοί. — Καί η Αγγλία; — Οι Άγγλοι δεν είναι τόσο φιλοχρήστοι. Άρκεί να βρεθεί κοντά τους μια αληθινή γυναίκα (1), για να τους ξυπνήσει τα αίσιατα!

— Τι θέλετε να είναι το παιδί που περιμένετε; — Αδιαφορώ αν θα είναι αγοράκι ή κορίτσι. Θέλω μόνο να μοιάζει του Μίκυ (Χάρνκιντ).

Ο Μίκυ και η Τζέην αγάρασαν μία νέα έπαισι, που έχει 8 κρεβάτια, κάμαρες και 13 αθήουσες με υπάνιο διαφορετικού χρώματος ή καθεμία. Αγάρασαν επίσης ένα τεράστιο διπλό κρεβάτι όπου Τέζας και επειδή δε μπορούσαν να το περάσουν από την πόρτα καμιάς κρεβατοκάμαρας, κοιμούνται στο διάδρομο!

★ Σε λίγες μέρες, αρχίζει το γύρισμα μιας νέας γαλλο-ιταλικής υπερπαραγωγής. Πρόκειται για το φιλμ «Ηρώδης ο Μέγας», που θα γυρίσει, ο Ιταλός σκηνοθέτης Άρνολντο Τζενόνο, έγχρωμο, με το σύστημα «Σούπερ-Σινεμασκόπ», και με πρωταγωνιστές τη Σιλβία Λοπέζ, τη Σιλβία Κοσκινά, τον Έντμουντ Πάρντομ και τον Έττορε Μάννι. Τα εξωτερικά θα γυριστούν στην Τρίπολι και στη Λιβύη.

★ Αφού βρήκαν μια Μπριζίτ Μπαρντό στο πρόσωπο της Μάριον Μίκαελ και μια Άντρε Χέμπορν στο πρόσωπο της Γιγκριντ Άντρε, οι Γερμανοί ανακάλεσαν τώρα και ένα Γιουλ Μπρύννερ στο πρόσωπο του Κούρτ Μείζελ.

★ Ένα ειδύλλιο, που άρχισε πέρσει στην Ιταλία, κινδυνεύει να τελειώσει άδοξα, μ' ένα διαζύγιο στην ίδια αυτή χώρα. Πρόκειται για τον Άντονι Στήλ, που εξακολουθεί να ζηλεύει φοβερά την ώρα του γυναικα «Αννίτα» Εκμπεργκ. Για λόγους που κανείς δεν έμαθε, ο Άντονι έδωσε, προ ημερών, δημοσία, στην Άννιτα, ένα ήχηρό χατούκι, που έκανε να δακρύνουν τα όρατα μάτια της στάρ. Όλοι πιστεύουν πως οι αλληπαλές σκηές, που κάνει ο Άντονι στην Άννιτα, θα οδηγήσουν γρήγορα στο διαζύγιο.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Λουσιάννα Παζαίτι

ΔΕΝ ήταν αυτή για καμαριέρα... Κι' αυτό για πολλούς λόγους. Πρώτα-πρώτα, γιατί το εξωτερικό της ήταν τρομερό. Ήταν άσκημη από τη φύτρα της, από τα πιο κακοφτιασμένα κορίτσια, που μπορεί κανένας ν' απαντήσει. Είκοσιτιών χρονών και φαινότανε τριαντάρα κι' άπάνω, με μιά σαγονάρα δυσανάλογη και μιά μύτη τόσο παράξενη, που ένα βράδυ, στο λουτράκι, που τ' αφεντικά της την είχανε πάρει στον Καραγκιόζη και, στο φωτεινό τελλάρο, βγήκε ο σόρ Διονύσης, με τη βελλάδα και την κιθάρα και τραγούδησε, αυτή την άστεια καντάδα' για το κορίτσι του πασα:

«Ύπνα, βρέ μπροκολόζουμο,
Ύπνα, βρέ καρναμπίκι...
Ύπνα, που είν' ο μύθος σου
σαν χαλασμένο μπρίκι».

μιά μεγάλη παρέα γύρισε και την κύτταξε και χάλασε ο κόσμος από τα γέλια. Κι' ήταν ευτύχημα, ότι στο σπίτι που δούλευε, δεν είχανε μικρά παιδιά: Θα τὰ τρώμαζε κάθε στιγμή. Γιατί, σαν να μη της έφτανε η φυσική της άσκημια είχε πάθει στο σπίτι της φοβερό άτύχημα. Πριν πάη στα ξένα χέρια, να δουλέψη, η Κατερίνα έκανε όλες τις δουλειές του σπιτιού, για να ξεκουράζη τη μάνα της και να περιποιηθεί την αδελφή της, τη μεγαλύτερη, που δούλευε, ταμίας, στη «Μεγάλη Αθηναϊκή Αγορά» και συντηρούσε όλη τη φαμίλια... Μιά μέρα, πούσκασε η γκαζιέρα τους (ήταν έλαττωματική) κι' οι βενζίνες πετάχτηκαν άπάνω της και πήρανε φωτιά, παρά λίγο να πάη καρβουνιασμένη, καμένη, σά λαμπάδα. Τη γλύτωσαν οι γειτόνοι, τυλίγοντάς την με κουβέρτες. Άλλά τὰ καψίματα, της άφησαν βαθειά σημάδια στο πρόσωπο. Τό μισό της στόμα και τὸ ένα μάγουλό της ως τ' αὐτί, φαγωμένα, την παραμόρφωσαν.

Ένας άλλος λόγος, που η Κατερίνα δεν έκανε για καμαριέρα: Κορίτσι από νοικοκυρόσπιτο, που είχε κάποτε τὸν τρόπο του και τη θέση του, σὲ μιά μεγάλη πολιτεία του Μοριά, είχε μάθει νὰ τὸ υπηρετοῦν, ὄχι νὰ υπηρετῇ. Κι' είχε κάποιαν ἀργητά στο σερβίρισμά του και σ' ὅλη του τὴ δουλειά. Γιατί ἡ Κατερίνα εἶχε κάποια προσόντα, δυσεῦρετα σ' ἄλλες: Δεν ἀγγίζε ποτέ τὰ πράματα τοῦ σπιτιοῦ, δὲ ἔτρωγε τίποτα κρυφά, οὔτε φαγιά, οὔτε γλυκά, δὲ αὐθαδιάζε, δὲ γκρίνιαζε ὁλόενα γι' αὐξήσι, δὲ γύρευε νάχη ἔξοδο οὔτε μιά φορά τὴ βδομάδα και τὸ σπίτι δὲν εἶχε φόβο νὰ μπάσῃ ποτέ κανέναν. Ήτανε σεμνὸ και τίμιο κορίτσι.

Γι' αὐτὸ δοκίμασαν ἐκπληξί, ὅταν ἀνακάλυψαν ὅτι θὰ δοῦμε πὼς ἀνακάλυψαν στὸ σεντοῦκι της. Πὼς και γιατί ἀναγκάστηκαν νὰ ψάξουν στὸ σεντοῦκι της, θὰ τὸ ἱστορήσω ἀμέσως: Τὴ φαμίλια, που δούλευε ἡ Κατερίνα, τὴν ἀποτελοῦσαν τέσσερα άτομα: Ἡ χήρα Δόμνα Κουστερή, ἡ κόρη της ἡ Δέσπη, νεαρή ζωντοχήρα, λουσοῦ και καμωμάτου και τὰ

δύο της ἀγόρια, ὁ Βάσος, ὑπάλληλος στὴν Κτηματική Τράπεζα — ὁ μεγαλύτερος — και ὁ Νίκος, φοιτητὴς τῆς Νομικῆς. Μιά μέρα ἡ Δέσπη γυρίζοντας στὸ σπίτι, ἀργούτσικα, τὸ βράδυ, δὲν εἶχε προσέξει καθόλου πὼς δὲ φοροῦσε τὸ χρυσὸ βραχιολάκι της, δῶρο τοῦ ἀντρός της, ἀπὸ τὶς εὐτυχισμένες μέρες που εἶχε μαζί της — ἓνα βραχιολάκι κάποιας ἀξίας, γιατί εἶχε δύο μικρὰ ζουμπρούτια, ἀληθινά, και στὴ μέση ἓνα μαργαριτάρι λίγο πιὸ μεγάλο ἀπ' αὐτά.

Δὲν κατάλαθε, πὼς τῆς ἔλειπε, παρὰ μονάχα τὸ πρωῒ, ὅταν θέλησε νὰ τὸ φορέσῃ. Ἐψαξε μάτια παντοῦ, ἔφαγε τὸν κόσμο, τὰκαμε ὅλα ἀνω-κάτω. Τίποτα. Δὲν εἶχε πάει πουθενά, δὲν τὸ εἶχε βγάλει τὴν περασμένη μέρα γιὰ νὰ πῇ πὼς τὸ ἔχασε. Θυμότανε πολὺ καλά, ὅτι τὸ εἶχε βάλει και τὸ φοροῦσε, ὅταν βγήκε.

Εἶχε ἓνα ραντεβουδάκι, στὸ πάρκο, μ' ἓναν ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ ἀντρός της, που τὴ φλερτάριζε πρὶν χωρίσῃ κι' ἔδινε κάποιες ἐλπίδες πὼς μπορούσε νὰ τὸν διαδεχτῇ σὰν δεῦτερος σύζυγος.

Τὸ βραχιολάκι δὲν ἔπαιξε κανένα ρόλο σ' αὐτὴ τὴ συνάντησι. Εἶχαν περιοριστῇ σὲ χάρδια, σὲ φιλιὰ κι' ἀγκαλιάσματα. Ἀλλὰ ἡ Δέσπη δὲν εἶχε νοιώσει, ὅτι σ' ἓνα ἀπ' αὐτὰ τ' ἀγκαλιάσματα τὸ βραχιολάκι εἶχε τριφτῇ στὸ σακκάκι τοῦ φίλου κι' ὅπως ἡ σουσιτίσα τοῦ φερμουάρ εἶχε χαλαρωθῇ, ἀνοίξε

Ἄπο τὸ σιγανὸ ποτάμι νὰ φοβᾶστε...

— Ἀπίστευτο! ἔκανε ὁ Βάσος.

— Τὴν ὥρα, που ἔμεῖς κοιμόμαστε, αὐτὴ τοὺς μπάζει στὸ σπίτι... και ἴσως τὸν ἓνα μετὰ τὸν ἄλλον!...

— Δὲν τὸ χωράει ὁ νοῦς μου... μουρμούριζε ἡ Δέσπη.

Τὰ δύο ἀγόρια, ἐρεύνησαν προσεχτικὰ τὰ γράμματα: «Ὅλα ρίχνονταν στὸν ἴδιο ταχυδρομικὸ σταθμὸ, ποῦχε σφραγίδα που ξεχώριζε. Οἱ φίλοι τῆς Κατερίνας τὰ ταχυδρομοῦσαν ἀπὸ τὸ ἴδιο, γειτονικὸ ταχυδρομεῖο. Ἐνα ἄλλο περίεργο ἦταν, ὅτι, ἐνὼ οἱ γραφὲς δὲν ἦταν ὁμοῖες, οἱ ἐκφράσεις τοῦ ἐνὸς φίλου ἔμοιαζαν μὲ τοῦ ἄλλου.

Ἀπάνω στὴν ἔρευνα και στὶς κουβέντες ξεχαστήκανε. Ἡ Κατερίνα γύρισε και, μὴ βλέποντας οὔτε τὴ Δέσπη, οὔτε τ' ἀγόρια, πῆγε ὁλόενα στὴν κάμαρά της.

Βουθῇ ἀπόμεινε, ὅταν ἀντίκρουσε τὸ μπαῦλο της ἀνοιγμένο και τὰ γράμματα σκορπισμένα. Κοκκίνισε, κιτρίνισε, ἴδρωσε κι' ὕστερα ξέσπασε:

— Ντροπὴ σας!... Ντροπὴ σας!... Νὰ ψάχνετε τὸ μπαῦλο μου... Ντροπὴ σας!... Ἀν εἶχα ἐγὼ τίποτα νὰ κρύψω, δὲ θὰ τὸ ἄφηνα πάντα ἐκλειδωτό!

— Κι' αὐτὰ ἐδῶ τὰ γράμματα; τῆς φώναξε ὁ Νίκος, κουνώντας μπροστὰ στὰ μάτια της τοὺς φακέλλους και τὶς γραμμένες κόλλες.

— Αὐτὰ εἶναι γράμματα!... — εἶπε ἡ Κατερίνα, βάζοντας

ΟΙ ΦΙΛΟΙ τῆς Κατερίνας

τὰ κλάματα. Ντροπὴ σας, που τὰ διαβάσατε!... Ντροπὴ σας που κλέψατε τὰ μυστικὰ ἐνὸς φτωχοῦ κοριτσοῦ!...

— Κορίτσι!... Κορίτσι!... σάρκα σὸ Νίκος. Αὐτοὶ ἐδῶ ξεσκεπάζουν τί κορίτσι εἶσαι!... Φαίνεται καθαρά πὼς τοὺς ἔμπασε ἐδῶ... ἔναν-ἔναν...

— Ψέματα, ξεφώνισε ἡ Κατερίνα. Αὐτὸ εἶναι ψέματα... Ἐδῶ δὲ μῆθε ποτέ κανέναν...

— Τότε πὼς τοὺς ἀντάμανε; Ἐσὺ ἔξοδο δὲ ζητᾶς ποτέ... Κι' ὅταν σὲ στέλνουν κάπου, ποτέ δὲν ἀργεῖς!... Ἐξήγησέ μας, λοιπόν, που τοὺς ἀνταμώνεις, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ γράφουν τέτοια πράματα!...

Δὲν ἀποκρίθηκε. Σωριάστηκε σὲ μιά καρέκλα, ἐξουθενωμένη, κι' ἔλεγε, ἀνάμεσα σὲ λυγμούς:

— Γιατί... γιατί μὲ κουρελιάζετε ἔτσι; Γιατί μὲ ξεσκίζετε;... Γιατί μὲ ντροπιάζετε; Τί σὰς ἔκανα;...

Ὁ Βάσος τὴ λυπήθηκε:

— Φύγετε ὅλοι! — πρόσταξε τὸ Νίκο και τὴ Δέσπη — ἀφήστε με μονάχο, νὰ μιλήσω μαζί της...

Κι' ὅταν ἄδειασε ἡ κάμαρη, γύρισε στὴν Κατερίνα και τῆς εἶπε σὲ τόνο τρυφερό:

— Σὲ βασάνισαν... μὴν τοὺς ξεσυνερίζεσαι... Πές μου ἐμένα, που δὲ θέλω τὸ κακό σου, ποῖοι εἰν' αὐτοὶ που σοῦ γράφουν;...

Κατέβασε τὰ μάτια:

— Κανέναν, εἶπε ξέψυχχα.

— Πὼς κανέναν; Ἐδῶ εἶναι ἓνα σωρὸ... Ποῖός τ'άγραψε;

— Μὰ γιατί μὲ βασανίζεις και σὺ; εἶπε, ξεσπάζοντας σὲ καινούργια κλάματα. Ἐγὼ τ'άγραφα, ἐγὼ... Τώρα πιά ξερεῖς...

— Μὰ ἐδῶ εἶναι γραψίματα διαφορετικὰ...

— Ἐγὼ... ἐγὼ ἀλλάξα τὸ γράψιμό μου κάθε φορά, που μοῦ ἔγραφε ἄλλος... Τ'άγραφα μονάχη... «Λατρευτὴ μου, δεσποινὶς Αἰκατερίνη»... Καὶ μόνη μου τάρριχνα στὸ ταχυδρομεῖο, ἐδῶ κοντά... μόνη μου ἔγραφα τὴ διεύθυνσί μου... και μόνη μου κόλλαγα και τὸ γραμματόσημο...

Καὶ τώρα δυνάμωσε τὸ κλάμα:

— Ἀφοῦ κανεῖς δὲ μὲ κυττάζει... κανεῖς δὲ μ' ἀγαπάει — σπάραζε, μὲ τὸ πρόσωπο μέσα στὰ χέρια — κανεῖς δὲ μὲ θέλει γιὰτ' εἶμαι ἄσκημη... Αὐτὰ τὰ γράμματα μονάχη μου τὰ στέλνα στὸν ἑαυτό μου... Τί ἄλλο θέλετε νὰ σὰς πῶ;... Ντροπὴ σας!... Ντροπὴ σας, που θέλατε νὰ τὸ μάθετε... Ντροπὴ σας, που μῆγκατε στὸ μυστικὸ μου!...

Κι' ἔκλαιγε και σπάραζε στὴν καρέκλα, που ἦταν λύπησι νὰ τὴν βλέπῃ και νὰ τὴν ἀκοῦ κανέναν.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Αὐτοὶ ἐδῶ, που σοῦ γράφουν, ξεσκεπάζουν τί κορίτσι εἶσαι! τῆς φώναξε ὁ Νίκος.

και γλύστρησε κάτω στὸ χῶμα, χωρίς νὰ χτυπήσῃ στὸ παγκάκι που κάθονταν. Καὶ τώρα ἔκανε μὲ τὴ μητέρα της και μὲ τ' ἀδέρφια της, ὅταν γύρισαν ἀπ' τὶς δουλειές τους και κάθισαν νὰ φάνε, μεγάλη συζήτηση. Κάποια στιγμή ὁ Νίκος, που δὲ χώνευε τὴν Κατερίνα κι' ἤθελε νὰ τὴν πετάξῃ, γιὰ νὰ ῥθῃ, στὸν τόπο της, κάποια νόστιμη, που θάβγαине ἀπ' αὐτὴν κάτι, πέταξε μιά κουβέντα:

— Κι' ἐγὼ σὰς λέω νὰ ψάξετε στὸ σεντοῦκι της...

— Ἀδύνατον — εἶπε ὁ Βάσος — εἶναι τίμιο κορίτσι... Ἀνίκανη ν' ἀπλώσῃ χέρι σὲ ξένο πρᾶγμα...

— Ἀπὸ τὰ σιγανὰ ποτάμια νὰ φοβᾶσαι! — ἐπέμεινε ὁ Νίκος.

— Δὲ χάνουμε τίποτα νὰ ψάξουμε! — εἶπε ἡ Δέσπη — κορίτσι εἶναι, μπορεί νὰ τῆς ἄρесе τὸ βραχιόλι και νὰ τὸβαλε στὴ μπάντα...

Ἔτσι ἔκαναν τὸ συνηθισμένο κόλπο: Τὴν ἔστειλαν σ' ἓνα μεγάλο θέλημα, που θ' ἀργοῦσε πολὺ νὰ γυρίσῃ. Καὶ κατέθηκαν στὴν κάμαρά της, γιὰ νὰ ψάξουν μ' ὅλη τους τὴν ἀνεοσι.

Ἡ πρώτη τους ἐκπληξί στάθηκε ὅτι τὸ «σεντοῦκι» της (ἓνα ξύλινο παλιὸ μπαῦλο) ἦτανε ἐκλειδωτό, ἀνοιχτό. Ψάξε μ' ὅλη τους τὴν ἡσυχία. Ἀνακάλυψαν, σὲ μιά γωνιά, ἓνα κουτί ὄχι πολὺ μεγάλο.

— Αὐτοῦ θὰ τῷχη! — φώναξε ἡ Δέσπη.

— Ἐδῶ θάχη τὰ πολυτίμια της!... — εἶπε ὁ Νίκος.

— Γι' αὐτὸ ἔχει τὸ μπαῦλο; της ὀρθάνοιχτο — πρόσθεσε εἰρωνικά ὁ Βάσος.

Στὸ μεταξύ ἡ Δέσπη ἀνοίξε τὸ κουτί. Τὸ περιεχόμενο ἦταν ἡ δεῦτερη, μεγάλη ἐκπληξί: Τέσσερες-πέντε μπλίκι με γράμματα, που ἀμέσως, μὲ λίγες ματιές, βεβαιώθηκαν ὅτι ἦταν ἐρωτικά, γραμμένα ἀπὸ διάφορους ἄντρες, που οἱ ἐκφράσεις τους ἔδειχναν πὼς τὴν είχανε γνωρίσει κατὰ βάθος, ὅπως οἱ ἄντρες που κάνουν ἐρωμένη τους μιά γυναῖκα.

Ἡ Κατερίνα τὰ εἶχε βάλει χωριστά, κατὰ τὸ πρόσωπο που τὰ εἶχε στείλει και εἶχε δέσει τὸν κάθε μπλίκι μὲ ἄλλο χρῶμα κορδελλάκι.

Τοὺς ἔλυσαν ὅλους και διάβασαν σχεδὸν ὅλα τὰ γράμματα.

Ἦτανε τὸ ἓνα πιὸ φλογερὸ ἀπὸ τὸ ἄλλο, μὲ λεπτομέρειες πολὺ τολμηρές, γι' ἀγκαλιάσματα και φιλιὰ πύρινα, μ' ἐκστάσεις και παραφορές... Ἀπὸ τόσους ἄντρες:

— Μεσοαλίνα, φίλε μου!.. φώναξε ὁ Νίκος — τί σὰς ἔλεγα;

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΟΥ ΟΔΗΓΕΙ

Κυνήγιοι ιδεών

Η επιτυχία είναι ένα αδιάκοπο κυνήγι ιδεών. Όλοι όσοι πέτυχαν στη ζωή ήταν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο κυνήγιοι ιδεών. Καθένας τους είχε το σύστημά του.

Ο «βασιλιάς» της δημοσιογραφίας λόρδος Νόρκλντ «σκεφτόταν» από τις 6 ως τις 8 το πρωί, προτού το προσωπικό πάει στο γραφείο.

Ο λόρδος Λέδερχολμ, ο μεγαλύτερος βιομήχανος σαπουνιού του κόσμου, άρχιζε την εργασία του από τις 4 το πρωί.

Ο Χόφμαν σηκωνόταν από το κρεβάτι του αργά το απόγευμα και δούλευε μόνο τη νύχτα.

Ο Σίλλερ έπιανε την πένα στα χέρια του μόνον τις ηλιόλουστες ημέρες. Όταν ήταν συννεφιά δεν κατάφερε να βγάλει την παραμικρή ιδέα από το μυαλό του.

Ο Ντίκενς, αντίθετα, ήταν παραγωγικός μόνον όταν έβρεχε κι' ο Βίκτωρ Ουγκό είχε τις καλύτερες εμπνεύσεις όταν η θάλασσα ήταν τρικυμισμένη.

Ο Δουμάς κι' ο Στήβενσον δούλευαν στο κρεβάτι τους, ενώ ο Μάρκ Τουαϊν έγραφε ξαπλωμένος σ' ένα σόφα. Ο Ιταλός ιστορικός Γκουίτσαντίνι καθόταν στο γραφείο του ντυμένος σαν μεγάλος άρχοντας.

Το ίδιο έκανε κι' ο Χαύν. Για να γράψει τις περίφημες συμφωνίες και τα ορατόρια του φορούσε αυλικό ένδυμα, περρούκα, καπέλλο με φτερό και ξίφος. Διαφορετικά, όπως έλεγε ο ίδιος, εδὲ μπορούσε να γράψει ούτε μία νότα.

Ο Αμερικανός ποιητής Ούιτμαν άναζητούσε τις εμπνεύσεις του στους πολυθρόνους δρόμους. Ο Ροσσίνι, ο Μπαλζακ κι' ο Μάρκ Τουαϊν δὲ μπορούσαν να μείνουν ούτε μία ώρα μόνοι τους κι' αίσθάνονταν την ανάγκη να έχουν κάποια συντροφιά γύρω τους, ενώ ο Κάντις, ο Σοπενάουερ, ο Σπινόζα, ο Νεύτων κι' ο Μπετόβεν επιζητούσαν τη μοναξιά και δὲν είχαν ποτέ φίλους.

Ο Έντισον δούλευε δεκάξη ώρες την ημέρα, ενώ ο Όσκαρ Ουάιλντ μόνο μισή ώρα και πάντα τη νύχτα.

Ο Φόρντ είχε ανάγκη από ολόκληρο επίτελο γύρω του, που το κουβαλούσε παντού όπου πήγαινε, ενώ ο Ροκφέλλερ «έκανε συσκέψεις» με τον έαυτό του και καλούσε κατόπιν τους συνεργάτες του, για να τους ανακοινώσει τις αποφάσεις του.

Όπως βλέπετε, καθένας από τους «μεγάλους», είτε στο πεδίο της επιστήμης και των τεχνών, είτε στην περιοχή των

ΕΝΩΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

επιχειρήσεων, είχε το σύστημά του. Κάμετε και σεις το ίδιο. Προσπαθήστε να βρήτε ένα σύστημα, που να ταιριάζει στα μέτρα σας.

Αλλά πώς θα κάμετε το κυνήγι των ιδεών; Σας υποδεικνύουμε κατωτέρω τρεις μεθόδους, που, άλλωστε, έχουν μόνο ένδεικτικό χαρακτήρα και κάθε άλλο παρά αποτελούν «συνταγές».

Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΓΙΟΥΝΓΚ

Ο Τζάιμς Γιούνγκ, στο βιβλίο του «Τεχνική για να παράγετε ιδέες», δίνει τις ακόλουθες συμβουλές.

1) Προσπαθήστε να γεμίσετε το μυαλό σας με σημειώσεις, χρονολογίες, αριθμούς, πληροφορίες και «παλιές» ιδέες σχετικές με τον κύκλο των επιδιώξεών σας. Θα το γεμίσετε ώσπου να «βουρνομαχιάσετε». Αντί να καθώσαστε στο γραφείο σας κυττάζοντας το ταβάνι και περιμένοντας την εμπνεύσι, που δὲν έρχεται, χρησιμοποιήστε τον καιρό σας διαβάζοντας βιβλία, εφημερίδες, εγκυκλοπαίδειες. Είναι πιθανόν να βρήτε εκεί την εμπνεύσι που ζητάτε.

2) Συνθίστε να σκεφτώσαστε «με πείσμα» το θέμα που σας ενδιαφέρει, όχι μισή ή μία ώρα, αλλά ημέρες κι' εβδομάδες. Στο διάστημα αυτό, θα βγάλετε από το μυαλό σας κάθε άλλη ιδέα και θα αποφύγετε κάθε τι που μπορεί να σας περισπάσει: διασκέδασεις, μελέτες πάνω σ' άλλο θέμα κτλ.

3) Όταν «χορτάσετε» από τις σκέψεις σας, πετάξετε τις έξω και ξαναγυρίστε στον κανονικό ρυθμό της ζωής σας. Είναι πολύ πιθανόν ότι η ιδέα που ζητάτε θα σας έρθει ξαφνικά, την ώρα που παίρνετε το μπάνιο σας ή που κάνετε τον περίπατό σας. Αν δὲν το κατορθώσετε, θα ξαναγυρίσετε στην προηγούμενη τακτική, αφού προηγουμένως πειστήτε ότι έχετε ξεκουραστεί τελείως. Οι άνθρωποι που κυνηγάνε επίμονα μία ιδέα σπάνια πέφτουν έξω στις προσδοκίες τους. Άρκει, βέβαια, η ιδέα τους να είναι καλή και λογική. Οι άνθρωποι που ψάχνουν στα σύννεφα χάνουν άδικα τον καιρό τους.

Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΜΑΞΟΥΕΛ

Ο Αμερικανός συγγραφέας Μάξουελ περιγράφει ως εξής το σύστημα της εργασίας του:

«Κλείνω την πόρτα του γραφείου μου, ανάβω την πίπα μου και κάθομαι μπροστά στη γραφομηχανή μου, αφού πρώτα τυλίξω τα πόδια μου με μία κουβέρτα, για να μη μπορώ να μετακινήθω. Αρχίζω κατόπιν να γράφω κάθε τι που μου περνάει από το μυαλό: φράσεις όμορφες ή τρελλές ή ηλίθιες ή ασυνάρτητες. Τις γράφω όπως μου έρχονται.

Έχω προσέξει ότι, αν δὲν χρησιμοποιήσω αυτό το σύστημα, πολλές σκουριές μένουν στο κεφάλι μου, κλείνοντας το δρόμο στις καλές ιδέες. Συμβαίνει καμιά φορά να μου περνάει από το μυαλό κάποια στροφή από ένα γνωστό τραγούδι. Τη γράφω κι' αυτήν.

Δὲ θα μου χρησιμεύσει σε τίποτα, αλλά γλυτώνω απ' αυτήν και έτσι είμαι βέβαιος πως δὲ θα μου υπερβέσει πια τις ιδέες μου.

Γράφω στη μηχανή με τη μεγαλύτερη ταχύτητα επί δεκά ή δεκαπέντε λεπτά όλες αυτές τις κουτομάρες. Καί, ξαφνικά, καταλαβαίνω πως η μηχανή του μυαλού μου, που ήταν ως τότε ακίνητη, άρχίζει να δουλεύει. Οι καλές φράσεις μου έρχονται ή μία έπειτα από την άλλη, έτσι που δὲν έχω παρά να διαλέξω».

Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΜΠΡΑΟΥΝ

Ο διάσημος Γερμανός ψυχολόγος δόκτωρ Όττο Μπράουν συμβουλεύει τὰ εξής:

1) «Μάθετε» πρώτα τι ζητάτε. Οι περισσότεροι άνθρωποι δὲν κατορθώνουν να το μάθουν και γι' αυτό δὲν πετυχαίνουν.

2) Αφού το «μάθετε», μελετήστε το από όλες τις πλευρές και προσπαθήστε να το βάλετε στα πραγματικά του πλαίσια. Αυτό ισχύει όχι μόνο για το εμπόριο, τη βιομηχανία και τις επιχειρήσεις, αλλά και για τὰ έργα της φαντασίας. Ο ποιητής που βρήκε μία μεγαλόπνοη εμπνεύσι πρέπει να ξέρη τί θα την κάμη: ποίημα, σονέττο, δράμα, έλεγεία κτλ. Το ίδιο κι' ο μουσικός ή ο ζωγράφος.

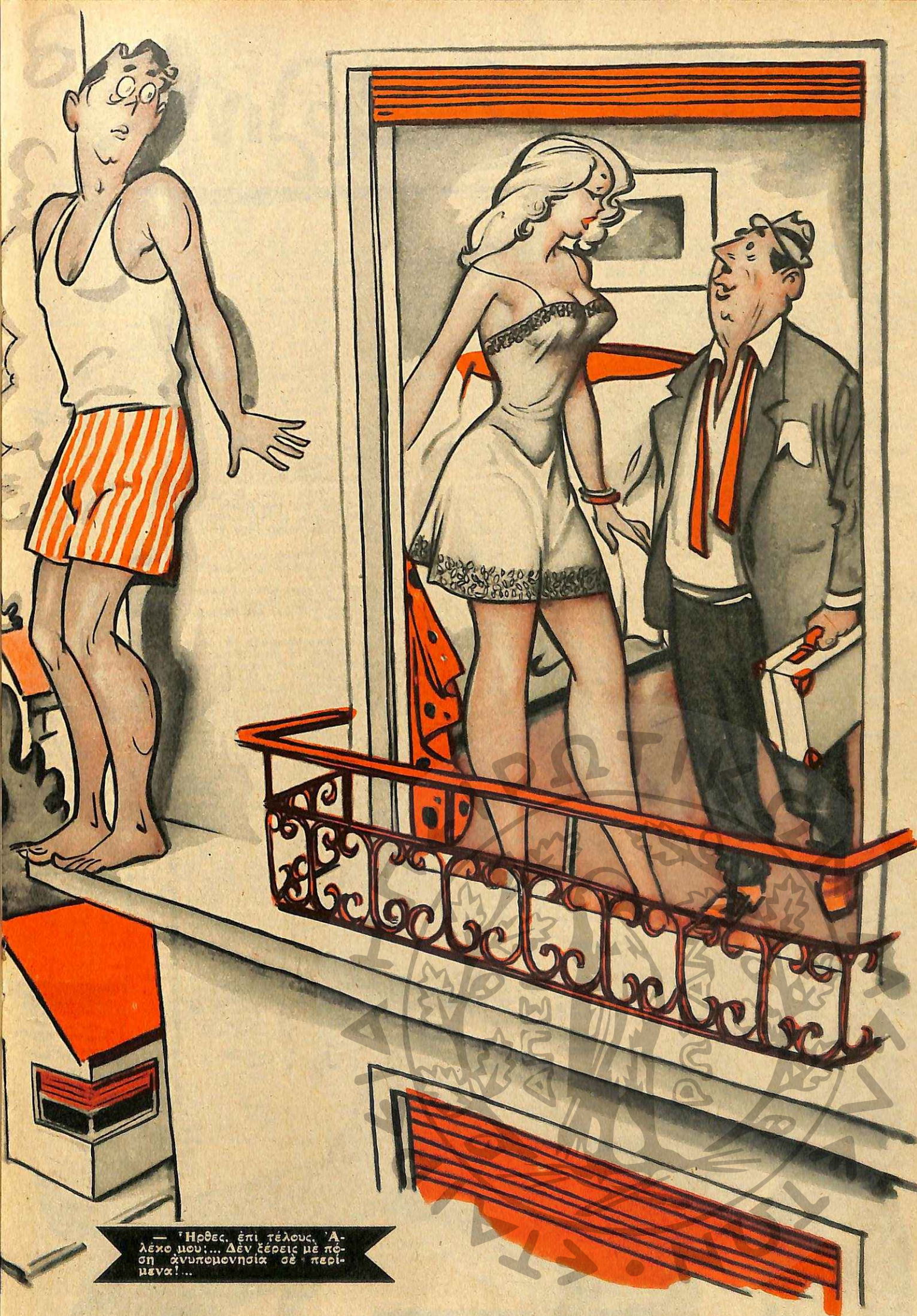
3) Μὴ βιάζεσθε. Ξαναϊδίστε άλλη μία φορά την ιδέα, ζυγίστε την αμερόληπτα, έμβαθύνετε όσο περισσότερο μπορείτε σ' αυτήν.

4) Προπαρασκευασθήτε και εξοπλισθήτε, για να την φέρετε σε πέρας.

5) Αρχίστε τη δουλειά σας, αφού προηγουμένως βγάλετε κάθε άλλη ιδέα από το μυαλό σας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΙΧΕΣ: Οι ιδέες που γίνονται χρήμα.

Αντί να περιμένετε την εμπνεύσι, που δὲν έρχεται, χρησιμοποιήστε τον καιρό σας διαβάζοντας βιβλία, εφημερίδες, εγκυκλοπαίδειες...

— 'Ηρθες, επί τέλους, Άλέκο μου;... Δὲν ξέρεις με πόση άνυπομονησία σε περιμένα!...

‘Η Γιάν Στέρλινγκ σέ μιὰ χαρακτηριστική
φωτογραφία της.

ΓΥΡΙΣΕ ΠΙΣΩ,

ηγάθη μου

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΓΕΙΑ ΣΟΥ, Κλαίρη! Σε ξη μήνες θα ξέρουμε... φώναξε ο Πήτερ, καθώς το τρένο ξεκινούσε.
Η νέα γυναίκα έμεινε στην απόβρα του σταθμού, κουνώντας μηχανικά το χέρι της. Ένοιωσε πως κάτι είχε σπάσει μέσα της...

Κι' όμως δεν είχε κάνει καμιά προσπάθεια για να εμποδίσει τον Πήτερ να φύγει. Ήταν τόσο ψυχρό το φιλή του αποχαιρετισμού που της είχε δώσει πριν από λίγα λεπτά!...

Η καρδιά της έκλαιγε, αλλά τα μάτια της ήταν στεγνά.

«Όλα τελειώσαν! σκέφθηκε. Ποιος το περίμενε πως θα καταλήγαμε έτσι;... Ποιος φανταζόταν ότι ο γάμος μας, που ήταν κάποτε τόσο ευτυχισμένος, θα είχε αυτό το τέλος;...»

Είχαν παντρευτεί από έρωτα, πριν δυο χρόνια. Στην αρχή όλα πήγαιναν καλά. Μά ξαφνικά, χωρίς κανένα σοβαρό λόγο, είχαν αρχίσει οι καυγάδες.

Τσακώνονταν με το παραμικρό, θέλοντας να δώσουν διέξοδο στον ανεξήγητο εκνευρισμό τους. Η ζωή τους είχε καταλήξει ανυπόφορη. Το καταλάβαιναν κι' οι δυο και στο τέλος αποφάσισαν να χωρίσουν.

Δε θάπαιρναν διαζύγιο. 'Απλώς, ο Πήτερ θα ζητούσε απ' την εταιρεία που εργαζότανε, να τον στείλουν στη Νότιο 'Αμερική.

— Θα περιμένουμε ξη μήνες, της είχε πη. Μέσα σ' αυτό το διάστημα θα μπορούσαμε να καταλάβουμε αν πρέπει να ξαναγυρίσουμε ο ένας κοντά στον άλλο, ή όχι. Ο χρόνος είναι ο καλύτερος σύμβουλος. Όταν περάσουν οι ξη μήνες, θα σου στείλω ένα γράμμα και θα μου γράψεις και συ τί σκέφτεσαι... Μά θέλω να μου πής την αλήθεια, Κλαίρη! 'Ακριβώς αυτό που θα νοιώθης.

— Κι' όλον αυτό τον καιρό δε θ' αλληλογραφούμε; τον ρώτησε, τρομαγμένη.

— Για ποιά λόγο; της απάντησε αδιάφορα.

Που ήταν λοιπόν η αγάπη τους; Εκείνος ο παλός, τρελλός έρωτας, που τους έκανε να μη μπορούν να ζήσουν χωριστά ούτε λεπτό; Είχε πεθάνει;...

Η νέα γυναίκα πήρε ένα ταξί και γύρισε στο σπίτι.

Απ' τη στιγμή κι' όλες που άνοιξε την εξώπορτα όλα της φάνηκαν κρύα και ξένα. Παρ' όλο που ο ήλιος έμπαινε απ' τ' ανοιχτά παράθυρα, νόμιζε πως την τύλιγε το πιο μαύρο σκοτάδι...

Έπεσε στο κρεβάτι, έχωσε το πρόσωπό της στο μαξιλάρι του Πήτερ κι' άρχισε να κλαίει πικρά...

Τάβαζε με τον εαυτό της, γιατί δεν είχε μπορέσει να σώσει την αγάπη τους, γιατί είχε άφισει τα νεύρα της να την παρασύρουν, γιατί είχε ξεχάσει τόσες φορές πως αυτός που της μιλούσε ήταν ο άντρας της κι' όχι ένας αντίπαλος!

Τώρα που τα σκεφτόταν όλ' αυτά, δε μπορούσε να καταλάβει πως είχαν κάνει οι δυο τους τόσες ανοησίες... Έβλεπε πως αγαπούσε τον Πήτερ όσο και την πρώτη μέρα, κι' ακόμα περισσότερο!

Οι μέρες άρχισαν να κυλάνε, ή μια έπειτα απ' την άλλη, βαρείες, μονότονες, γεμάτες μοναξιά...

Ο Πήτερ δεν έγραφε. Κι' η Κλαίρα έσκιζε κάθε βράδυ τα γράμματα που του γράφε—γράμματα γεμάτα έρωτα και πόνο...

Σ' αυτά του μιλούσε για τις ατέλειωτες ώρες της, για τις βασανιστικές νύχτες της, για το πόσο τον είχε ανάγκη.

Το μόνο που δεν του λέγε, ήταν πως περίμενε παιδί!

Αν κι' ήξερε ότι ο άντρας της δε θα λάβαινε ποτέ τα γράμματα της, δεν ήθελε ούτε με τη σκέψη της κάν να του μιλήσει για το μαρό. Γιατί, αν στο τέλος των ξη μηνών ο Πήτερ αποφάσιζε να μην ξαναγυρίσει κοντά της, δε θάθελε ποτέ να τον κάνει ν' αλλάξει γνώμη από οίκτο ή απ' τη συνειδησι της ευθύνης για το παιδί τους.

Πίστευε πως ένα παιδί χωρίς πατέρα είναι πιο ευτυχισμένο από ένα παιδί που οι γονείς του ζουνε μαζί μόνο από υποχρέωσι.

Επιτέλους, οι ξη μήνες πέρασαν. Η Κλαίρη ετοίμασε ένα μεγάλο γράμμα, για να το στείλει στον άντρα της, όπως είχαν συμφωνήσει.

Όταν όμως το ξαναδιάβασε, είδε πως όλες αυτές οι σελίδες ήταν άχρηστες... Τόκανε λοιπόν κομματάκια και το πέταξε στη φωτιά.

Πήρε ύστερα έν' άλλο κομμάτι χαρτί κι' έγραψε μερικές λέξεις, που έκλειναν μέσα τους όλα της την καρδιά:

«Πήτερ, σ' αγαπώ! Έλα στο σπίτι μας».

Καθώς έβαζε από κάτω τ' όνομά της, ένοιωσε το μαρό να ακιρτάει μέσα της. Την πλημύρισε ένας ξαφνικός πανικός.

Αν ο Πήτερ δε γύριζε;... Αν, αυτή τη στιγμή, της έγραφε εξηγώντας της πως είχε αποφασίσει να μείνει μακριά της... πως είχε συναντήσει κάποια άλλη και πως ήταν προτιμώτερο να πάρουν διαζύγιο;

Τσαλάκωσε νευρικά το γράμμα της και τόρριξε μέσα σ' ένα συρτάρι.

Θα τον άφηνε να κάνει ό,τι ήθελε, έντελώς ανεπηρέαστος απ' τα δικά της αισθήματα!

Κι' άρχισε η αναμονή... Κάθε πρωί ξυπνούσε άρρωστη, με τη σιγουριά πως δε θάρχότανε γράμμα απ' τον άντρα της, ή πως θάρχτανε ένα γράμμα που θα την έρριχνε για πάντα στην απελπισία!

Το δικό της γράμμα περίμενε στο συρτάρι. Πως μπορούσε να το ταχυδρομήσει χωρίς να ξέρη προηγουμένως πως αισθανόταν ο Πήτερ;...

Το τέταρτο πρωί, η καρδιά της σταμάτησε ξαφνικά, καθώς

Πήρε ύστερα ένα άλλο κομμάτι χαρτί κι' έγραψε μερικές λέξεις, που έκλειναν μέσα τους όλα της την καρδιά της...

ακούσε τον ταχυδρόμο να χτυπάει στη γειτονική πόρτα κι' ύστερα να πλησιάζει στη δική της.

Έτρεξε στη σκάλα κι' είδε το φάκελλο να γλιστράει κάτω απ' τη χαραμάδα της εξώπορτας.

Τα γονατά της λύγισαν. Μά γιατί έκανε έτσι;... Μπορεί να ήταν κάποιος λογαριασμός ή καμιά διαφήμιση.

Μά όχι, όχι, θα ήταν απ' τον Πήτερ! Έπρεπε να είναι απ' τον Πήτερ!

Με δάχτυλα που τρέμανε, το σήκωσε και τ' άνοιξε.

Είχε μέσα μόνο δυο γραμμές:

«Κλαίρη, σ' αγαπώ. Έρχομαι σπίτι».

Τα δάκρυα της ευτυχίας τρέχανε ακόμα σαν ποτάμι πάνω στα χλωμά απ' τη συγκίνηση μάγουλά της, καθώς ετοίμαζε βιαστικά το τηλεγράφημά της:

«Θα σε περιμένουμε, αγαπημένε μου, το μαρό μας κι' εγώ».

ΤΖΟ·Υ·Σ ΚΙΖΛΑΝΤ

Θεραπεύουν την αρθρίτιδα, την ψωρίασι, το δαθμα

ΜΙΑ από τις εκπληκτικότερες ανακαλύψεις της τελευταίας δεκαετίας ήταν οι συνθετικές ορμόνες του τύπου της κορτιζόνης. Οι χημικές αυτές ουσίες έχουν μια μυστηριώδη ικανότητα να διορθώνουν τις λειτουργικές ανωμαλίες του οργανισμού μας. Συγχρόνως όμως παρουσιάζουν σοβαρές και κάποτε επικίνδυνες παρενέργειες.

Γι' αυτό οι γιατροί είχαν παρομοιάσει τις πρώτες τέτοιες ορμόνες με αντίδοτα, αλλογα, που μπορούν να βλάψουν με μια κλωτσιά τους εκείνους που βοηθούν.

Τώρα όμως οι έρευνες τιθασέψανε τις ουσίες αυτές και τους φορέσανε χαλινάρια... Μ' άλλα λόγια, παρασκεύασαν νέες ορμόνες, που δίνουν ευεργετικά αποτελέσματα κατά της αρθρίτιδας, διαφόρων δερματικών παθήσεων και αλλεργικών καταστάσεων (δαθμα), χωρίς να έχουν συγχρόνως και δυσάρεστες επιδράσεις.

Οι ορμόνες γενικά δεν ενεργούν καθόλου στις μολυσματικές ασθένειες, γιατί δεν επηρεάζουν τα μικρόβια. Επιδρούν όμως ισχυρά στο μεταβολισμό, δηλαδή στις χημικές μεταβολές των ζωντανών κυττάρων, απ' τις οποίες εξαρτάται όλη η λειτουργία του οργανισμού. Ρυθμίζουν λοιπόν κάθε τι που συμβαίνει μέσα μας, απ' τη γέννηση ως το θάνατό μας.

Η φυσική ορμόνη «υδροκορτιζόνη» παράγεται κανονικά μέσα στο σώμα μας από τα επινεφρίδια, δυο μικρούς αδένες που βρίσκονται πάνω απ' τα νεφρά. Αυτή συντελεί στην παραγωγή της πρόσθετης ενέργειας που χρειάζεται ο οργανισμός μας σε κάθε έκτακτη ανάγκη. Καταπραίνει τους πόνους και τον έρεθισμό των κυττάρων. Ρυθμίζει την ισορροπία αλατιού και νερού μέσα στον οργανισμό μας. Όταν λοιπόν λειτουργούν καλά τα επινεφρίδια, νοιώθουμε ζωτικότητα και ευεξία.

Οι γιατροί που ανακάλυψαν το ρόλο αυτών των ορμονών, ήταν φυσικό να τις παρασκευάζουν συνθετικά και να τις χορηγούν σε περιπτώσεις ανωμαλιών του μεταβολισμού. Παρατήρησαν όμως δυστυχώς ότι, ενώ διορθώναν τις ανωμαλίες αυτές, επιδρούσαν άσχημα σε άλλα μέρη του οργανισμού.

Προκαλούσαν π.χ. τη συγκράτηση πολλού αλατιού και νερού στους ιστούς, κι' επομένως οίδημα και επικίνδυνη επιβάρυνση της καρδιάς. Συντελούσαν στη δημιουργία έλκους, αυξάνοντας υπερβολικά τις εκκρίσεις του στομάχου. Ανέβαζαν την πίεση, μαλάκωναν τα οστά, έκαναν να εμφανισθεί ζάχαρο στο αίμα. Επιτάχυναν τις πνευματικές λειτουργίες —έτσι που νόμιζε κανείς πως βρισκόταν στα σύννεφα— οδηγώντας όμως τελικά σε ψυχολογικές.

Για όλους αυτούς τους λόγους, έμεινε μάλλον περιωρισμένη η χρήση της υδροκορτιζόνης, παρ' όλα τα ευεργετικά της αποτελέσματα.

Οι ενδοκρινείς αδένες είναι υπόλειμμα όργων άκρηστευμένων πιά, που υπήρχαν στα ζωικά όντα απ' τα οποία προήλθε ο άνθρωπος. Έτσι, ένα (μάτι) των πρωτόγονων αμφιβίων έχει γίνει σήμερα η υπόφυση (α). Τα βράχια των πρώτων σπονδυλίων έγιναν ο θυρεοειδής (β). Τα βράχια των πρωτόγονων ψαριών έχουν μεταβληθεί στους παραθυρεοειδείς και τον θυμό (γ). Ένας από των ψαριών έχει γίνει το πάγκρεας (δ). Το διανεφρικό σώμα των πρώτων ψαριών μεταβλήθηκε στα επινεφρίδια (ε). Και ο μεσέντερος έγινε ένα μέρος των ανδρικών γεννητικών οργάνων (στ).

Υστερα όμως οι έρευνες σκέφθηκαν να τροποποιήσουν κάπως τη χημική της σύνθεσης, έτσι ώστε να χάσει τις δυσάρεστες επιδράσεις της. Πραγματικά, παρασκεύασαν το 1955 ένα παράγωγο της, την «πρεννιζολόνη», που πήρε την εμπορική ονομασία «Μετικορτελόν». Αυτή ήταν 3—5 φορές ισχυρότερη απ' την υδροκορτιζόνη, ενώ συγχρόνως δεν παρουσίαζε τους κινδύνους που αναφέραμε. Οι γιατροί τη μεταχειρίστηκαν πιο ελεύθερα για την αρθρίτιδα, το δαθμα και τις δερματικές παθήσεις. Είχε όμως κι' αυτή το μειονέκτημα να προκαλή κάποτε έλκη.

Το 1956, σημειώθηκε μια ιστορική επιτυχία: Παρασκευάστηκε η συνθετική ορμόνη «τριαμκινολόνη» ή «Αριστοκόρτ» και θαυματουργήσε σε πολλούς αρθρικούς, που δεν είχαν μπορέσει για διαφόρους λόγους να θεραπευθούν με τις παλαιότερες ορμόνες. Αυτή δε συγκατατούσε αλάτι και νερό στους ιστούς και δεν προκαλούσε οίδημα, ούτε έλκη, ούτε διέγερση του έγκεφάλου. Ήταν η πιο ακίνδυνη απ' όλες είχαν δοκιμασθή ως τότε.

Όστόσο είχε κι' αυτή όρισμένα μειονεκτήματα: Στα 20ο ο των περιπτώσεων, η συνεχής χρήση της έφερνε απώλεια βάρους, υπνηλία, αδυναμία και άπνοια των μυών. Πάντως, οι επιτυχίες της ήταν τόσο σημαντικές, ώστε οι γιατροί τη χρησιμοποίησαν συστηματικά.

Συγχρόνως ανακάλυψαν έντελως τυχαίως ότι, μαζί με την αρθρίτιδα, θεραπεύει και μια άλλη επίμονη και μυστηριώδη ασθένεια: την ψωρίασι. Τα αποτελέσματά της διατηρούντο μόνιμα, εφόσον συνεχιζόταν η χορήγηση της σε μικρές και απολύτως ανεκτές δόσεις.

Τέλος, το «Αριστοκόρτ» χορηγήθηκε σε πολλές ελαφρότερες αλλεργικές και δερματικές παθήσεις, για τις οποίες οι γιατροί δεν είχαν μεταχειρισθή ως τότε ορμόνες, γιατί θεω-

ΟΡΜΟΝΕΣ

ρούσαν τις παρενέργειές τους σοβαρότερες απ' αυτές τις παθήσεις.

Η ίδια ορμόνη παρασκευάστηκε από άλλο εργοστάσιο με την εμπορική ονομασία «Κενακόρτ». Έχει δε χορηγηθή ως τώρα με' επιτυχία σε περισσότερους από 1 εκατομμύριο πάσχοντες.

Στο μεταξύ, βρέθηκε ακόμα μια ορμόνη, συγγενής με τις προηγούμενες, και ονομάστηκε «Μεντόλ». Αυτή φαίνεται ότι έχει μεγαλύτερη δραστηριότητα και λιγότερες παρενέργειες απ' όλες τις προηγούμενες. Βρίσκεται όμως ακόμα στο πειραματικό στάδιο.

Πάντως, οι γιατροί διαθέτουν σήμερα ένα αρκετά πλούσιο όπλοστάσιο από ορμόνες, μπορούν δε να διαλέξουν μεταξύ τους την καταλληλότερη για κάθε περίπτωση, ή και να συνδυάσουν όρισμένες απ' αυτές σε μικρές δόσεις ώστε ν' αποφύγουν τα μειονεκτήματά της καθεμιάς.

Η μελέτη των ορμονών αποκτά ολοένα μεγαλύτερη σημασία για την ιατρική επιστήμη. Οι γιατροί ξέρουν σήμερα ότι οι φυσικές και πνευματικές ιδιότητες του κάθε ανθρώπου, ή ιδιοσυγκρασία του, ή ψυχρόσυνθεσί του, ο χαρακτήρας του κι' η συμπεριφορά του εν γένει εξαρτώνται από τις χημικές αυτές ουσίες, που υπάρχουν σε μικρές ποσότητες στον οργανισμό μας.

Γιατί άλλος άνθρωπος έχει θάρρος κι' άλλος πανικοβάλλεται εύκολα, ένας είναι ψηλός κι' άλλος κοντός, ένας αγαπάει τη μουσική κι' άλλος όχι, ένα παιδί είναι άτακτο κι' άλλο

ήσυχο, ένας αδελφός γίνεται έγκληματίας κι' άλλος έπιτυγχάνει στη ζωή του.

Σ' αυτές, και σε χιλιάδες παρόμοιες ερωτήσεις, η απάντηση είναι μία: «Όλα εξαρτώνται από την ποσότητα των ορμονών του οργανισμού. Ακόμη κι' οι ψυχικές ανωμαλίες και οι διάφορες μορφές τρέλλας φαίνεται πως έχουν αυτή την προέλευση. Οι ορμόνες εξασφαλίζουν την ισορροπία του οργανισμού μας και την αρμονική συνεργασία των διαφόρων οργάνων.

Να γιατί πήρε τελευταίως τόση ανάπτυξη η ενδοκρινολογία, δηλαδή ο Ιατρικός κλάδος που ασχολείται με τους ενδοκρινείς αδένες, που παράγουν τις διάφορες ορμόνες και τις διοχετεύουν στο αίμα.

Πριν από λίγα χρόνια, οι κάτοικοι της Φιλαδέλφειας είχαν αναστατώσει από την περίπτωση ενός ανθρώπου 27 χρόνων, που είχε κακοποιήσει κτηνωδώς δυο παιδιά. Ένας ενδοκρινολόγος που ασχολήθηκε με την περίπτωση του, υπέδειξε τότε ότι τα χαρακτηριστικά του πρόδιναν τις έγκληματικές αυτές τάσεις του, όταν τα πρόσχε κανείς λίγο: Είχε χοντρή φυσιογνωμία, λαιμό ταύρου και πηγούνι τραηγμένο προς τα μέσα.

Το στραβό στόμα του άφινε να φαίνονται τα χαλασμένα, άραια και πρασινωπά δόντια του και τα μάτια του ήταν γουρλωτά και πεταγμένα προς τα έξω, κάτω απ' τα πυκνά και άτακτα φρύδια του. Τα φυσιογνωμικά αυτά γνωρίσματα χαρακτήριζαν ένα «θυμοκεντρικό» τύπο (στον οποίο δηλαδή επικρατούσε ο θυμός αδήν), με υπερλειτουργία του θυρεοειδούς αδένος και άπνοια των παραθυρεοειδών. Η ανώμαλη λειτουργία όλων αυτών των αδένων μαζί είχε δημιουργήσει τη φυσιογνωμία που περιγράψαμε, μαζί με μια έμφυτη ροπή προς το έγκλημα.

Ένας ενδοκρινολόγος θα μπορούσε ίσως να προλάβει το κακό και να θεραπεύσει αυτές τις άλγθριες τάσεις του, αν τον αναλάμβανε εγκαίρως.

★

Ενώ τέτοιοι έγκληματικοί τύποι είναι μάλλον σπάνιοι, άφθονοι άπεναντίας εκείνοι που υποφέρουν από υπερθυρεοειδισμό, από υπερβολική δηλαδή λειτουργία του θυρεοειδούς αδένος και υπερπαραγωγή της ορμόνης του, της «θυροξίνης». Μπορεί κανείς να τους παρομοιάσει με καζάνια που λειτουργούν με μεγάλη πίεση κι' είναι υποκείμενα κάθε στιγμή σε έκρηξη. Βρίσκονται σε μια συνεχή υπερένταση, απ' τη μεγάλη ποσότητα νευρικής ενέργειας που παράγεται μέσα τους και που μένει συμπιεσμένη και άχρησιμοποίητη.

Η ανωμαλία αυτή είναι γνωστή με τρεις ονομασίες: υπερ-

συμπεριφορά μας. Λέγεται αλλοίως και «δρμόνη του θυμού». Όταν πλεονάζει, σπράχνει τον άνθρωπο σε βίαιες και επιθετικές ενέργειες. Στον πόλεμο, ένας τέτοιος τύπος γίνεται ήρωας και παρασημοφορείται. Σε καιρό ειρήνης όμως, μπορεί να είναι ένας επικίνδυνος ταραχοποιός. Στην περίπτωση αδρεναλίνης οφείλεται η συμπεριφορά πολλών «άνυπόφορων» παιδιών.

Αλλά κι' η σχιζοφρένεια έχει πιθανότατα αυτή την προέλευση. Πράγματι, οι τελευταίες πρόσδοι της Ιατρικής έχουν άποδείξει ότι πολλοί σχιζοφρενείς παρουσιάζουν οργανικές διαφορές από τους άλλους, τους κανονικούς ανθρώπους. Υποφέρουν δηλαδή από μια ανωμαλία των επινεφριδίων που διεγείρονται από την υπόφυση.

Γι' αυτό εφαρμόζεται τώρα κατά της σχιζοφρενείας μια έγχείρηση που λέγεται «λοβοτομία» και που συνίσταται στην άποκοπή όρισμένων ιστών του έγκεφάλου που επηρεάζουν τη λειτουργία των ενδοκρινών αδένων. Μερικές μέρες μετά τη χειρουργική αυτή επέμβαση, ο άσθενής μπορεί πιά να σηκωθεί. Είναι δε πιά ήρεμος και σχεδόν λογικός.

Αντί γι' αυτήν όμως την έγχείρηση, θα χρησιμοποιούνται άσφαλώς στο προσεχές μέλλον κατάλληλες ορμόνες, που θα εξουδετερώνουν τις ανωμαλίες των ενδοκρινών αδένων και θα γιατρεύουν έτσι τους σχιζοφρενείς.

Η υπόφυση, ο θυρεοειδής και τα επινεφρίδια διεγείρουν τους γεννητικούς αδένες προκαλώντας την παραγωγή των ορμονών τους (1). Υστερα οι ορμόνες αυτές μεταφέρονται με το αίμα (2) ως το αντίστοιχο έγκεφαλικό κέντρον, που έρεθίζεται απ' αυτές και μεταδίδει τη διέγερση στα γεννητικά όργανα δια μέσου της σπονδυλικής στήλης (3).

Αλλά κι' ο άλκοολισμός οφείλεται, σε πολλές περιπτώσεις, σε κακή λειτουργία της υποφύσεως, του βασικού αυτού αδένος που ρυθμίζει τους γεννητικούς και τα επινεφρίδια. Όταν δεν λειτουργούν κανονικά αυτοί οι αδένες, το άτομο αισθάνεται συνεχώς κάτι σαν άγωνία και κακοδιαθεσία, και ζητάει τότε άνακούφισι στο άλκοολ.

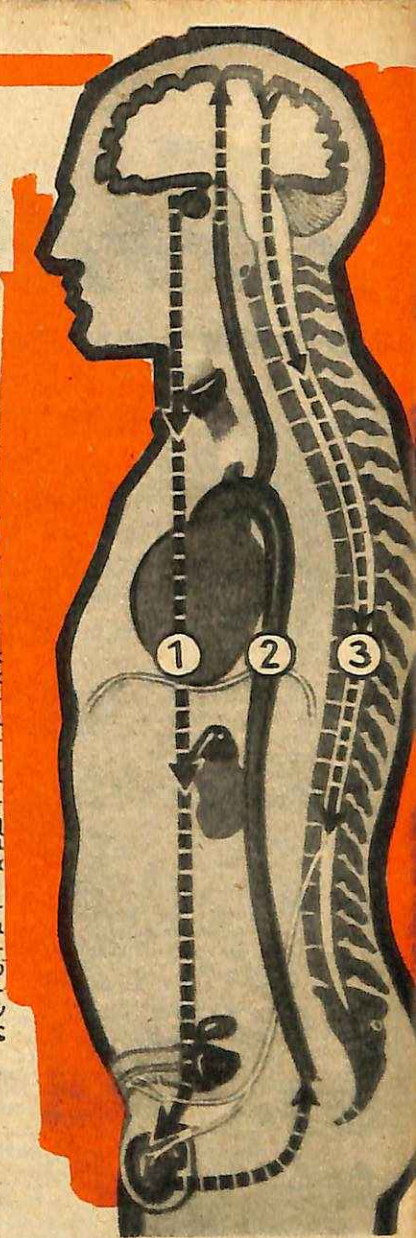
★

Απ' όλες όμως τις ορμόνες, εκείνες που επηρεάζουν βαθύτερα τη συμπεριφορά μας είναι οι γεννητικές. Στον άντρα, η τεστοστερόνη αρχίζει να παράγεται σε αξιόλογη ποσότητα άφ' ότου πλησιάζει στην έφηβεια. Επηρεάζει κάθε ίσθη του ανδρικού σώματος. Σ' αυτήν οφείλεται η βαρεία φωνή, τα γένεια κι' άλλα δευτερεύοντα χαρακτηριστικά του άντρα.

Οι ώσθρες της γυναίκας παράγουν δυο σπουδαίες ορμόνες: την έστραδιόλη και την προγεστερόνη. Γενικά, η χορήγηση ορμονών, με ένσεις κυρίως, άποδείχθηκε πολύ ωφέλιμη όταν είναι άνεπαρκείς οι ουσίες αυτές στον οργανισμό. Όταν αντίθετως υπάρχει υπερπαραγωγή όρισμένων ορμονών, διορθώνεται με την άφαίρεσι ολοκληρωρου ή ενός μέρους του αδένος που τις παράγει.

Μια νεώτερη μέθοδος, για την άντικατάσταση των ένεσεων ορμονών, είναι η μεταφύτευσι αδένων από ανθρώπινο έμβρυον (ιδίως των γεννητικών, του θυρεοειδούς και των επινεφριδίων). Στην καινούργια τους θέση, οι αδένες αυτοί εξακολουθούν να λειτουργούν κανονικά και να παράγουν τις πολύτιμες ορμόνες τους. Άποδείχθηκε δε ότι συνεχίζεται η λειτουργία τους ακόμα κι' ύστερα από ένα έτος.

Η τομή αυτή της υποφύσεως δείχνει την πολύπλοκη έσωτερική κατασκευή αυτού του σπουδαιότατου αδένος.

συνδυάζουν τη ζωή μας

ΤΥΝΑΪΚΕΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΡΟΥΘ Η ΜΩΑΒΙΤΙΣΣΑ

ΠΕΘΑΝΕ ο Έλιμέλεχ στη Μωάβ κι' οι δυο γιοι του παντρεύτηκαν γυναίκες Μωαβίτισσες, τη Ρούθ και την Όρφα. Πέθαναν κι' αυτοί σε δέκα χρόνια κι' απόμεινε η μητέρα τους η Νοεμί, μονάχη με τις νύφες της. 'Η φτώχεια άρχισε να τις παιδεύει σκληρά. Γιατί δεν είχαν δική τους περιουσία, μήτε χωράφια να τὰ καλλιεργήσουν και να παίρνουν το σπόρο τους. Οι μέρες τους ήταν άσχημες. Λαχταρούσαν κι' αυτό ακόμη το ψωμί. 'Εκλαιγε τις νύχτες η Νοεμί και παρακαλούσε το Θεό να την αναπαύση. 'Ηταν γερόντισσα, μά όπως φαίνεται είχε χρόνια ακόμη μπροστά της. 'Ως τότε θα κρατούσε αυτό το κακό; 'Ως τότε θα τους βάριναν η πείνα κι' η ανέχεια; 'Η Νοεμί ήξερε πώς τίποτε δε μπορούσε ν' αλλάξει. 'Ηταν καταδικασμένες να πεθάνουν κι' οι τρεις. 'Όσες πόρτες κι' αν χτύπησαν, σ' όσους κι' αν άπλωσαν το χέρι, κανείς δε γύρισε να τις δει. Γιατί ο χορτάτος σπάνια κυττάζει τον πεινασμένο.

Δεν ήταν η Μωάβ πατρίδα της Νοεμί. 'Ηταν η Βηθλεέμ. Μά είχε φύγει από εκεί πριν από πολλά χρόνια, μαζί με τον άντρα της και τους δυο γιους της. Στόν πλούσιο εκείνο τόπο, είχε πέσει ξαφνικά λιμός και έρησσία. Πέθαιναν οι άνθρωποι στους δρόμους και τα κοπάδια αποδεκατιζόνταν. Σάν να είχε άπλωθι παντού η κατάρρα του 'Ιεζωά, δεν άφηνε τα πλάσματά του να δούν μια καλή μέρα. Πήραν τότε τα μάτια τους οι κάτοικοι της και πήγαν να κάνουν την τύχη τους άλλου. 'Ο Έλιμέλεχ, η Νοεμί και τα παιδιά τους, έφτασαν στη Μωάβ έπειτα από πολλές περιπλανήσεις. Βασανίστηκαν λίγο ώσπου να σηκώσουν κεφάλι. Με τον καιρό όμως ξαναφάνισαν τη ζωή τους.

— Τα βάσανά μας πέρασαν, έλεγε ο Έλιμέλεχ στη γυναίκα του. 'Ο Θεός δε μας άφησε να χαθούμε. Ξερριζώθηκαν βέβαια από τον τόπο μας, μά κι' η Μωάβ δεν είναι άσχημη. 'Εδώ θα ζήσουμε πιά κι' εδώ θα πεθάνουμε. 'Ας είναι εύλογημένη η' όνομα του Κυρίου, που μάς έδωσε μια γωνιά στην άπέραντη γη του. Μια γωνιά ν' ακουμπήσουμε...

'Η Νοεμί χαϊρόταν κάθε φορά που άκουγε τον άντρα της να εξυμνεί τ' όνομα του μεγάλου Δημιουργού. Γιατί μέσα της την κατέτρωνε ένας φόβος, 'Ενας φόβος παράξενος, σάν να προαισθανόταν κάποιο αναπόφευκτο κακό. Και δεν έκανε λάθος. Ξαφνικά πέθανε ο Έλιμέλεχ. Κι' έπειτα από μερικά χρόνια, πάνω που είχαν παντρευτή, πέθαναν κι' οι δυο γιοι της. Γιατί τη δοκιμάζε έτσι σκληρά ο Θεός; 'Η Νοεμί έτρεμε και λαχταρούσε. 'Ετρεμε όχι για τον εαυτό της, μά για τις νύφες της που ήταν νέες ακόμη, όμορφες και δυνατός. Χρήσφον πάνω στόν άνδρό της ηλικίας τους και τώρα μαράζωναν κοντά της. 'Ο χάρος, που έχει δικές του προτιμήσεις, πήρε τους άντρες κι' άφησε τις τρεις γυναίκες έρημες και μοναχές, να παροδέρνουν μέσα στο χάος της πιο άπληστης φτώχειας.

— Γιατί δεν πήρε έμένα; Εκλαιγε και μαλλιοτραβίδαν η Νοεμί. 'Αν ζούσε ο Έλιμέλεχ και τα παιδιά μου, θα μπορούσατε να ζήσετε κι' εσείς. 'Ενώ τώρα, τίποτα πιά δεν έχουμε να ελπίσουμε από κανένα.

'Η Όρφα δε μιλούσε. Μά η Ρούθ μάλλωνε την πεθερά της: — Σε ξέρω συνετή, της έλεγε. Πώς λες τώρα τ' άπερίσκεπτα αυτά λόγια; 'Αν ο Θεός πήρε τους άντρες μας, αυτό σημαίνει πως αυτούς έπρεπε να πάρη. 'Εμείς δεν είμαστε ικανές να κρίνουμε τις βουλές του. 'Αστόσο ήσυχασε, μητέρα. Κανείς δεν ξέρει τί τον περιμένει πιο κάτω. Καλό ή κακό, θα το υπομένουμε χωρίς να καταριόμαστε κανένα...

'Η Νοεμί εκλαιγε σιωπηλά με μαύρα δάκρυα. 'Όσπου μια μέρα έφτασε ένας ξένος από τη Βηθλεέμ. Οι γυναίκες του ζήτησαν πληροφορίες για την πατρίδα του.

— 'Η ετυχία ξαναγύρισε στόν τόπο μας, αποκρίθηκε εκείνη. Γιατί δεν πάτε να ζήσετε εκεί; 'Όπου κι' αν δουλεύετε, θα βγάλετε ένα κομμάτι ψωμί.

— Έφυγε ο ξένος κι' η Νοεμί γύρισε στις νύφες της και τις κύτταζε με δακρυμαμένα μάτια.

— Κόρες μου, είπε με τη γεροντική της φωνή. 'Αρκετά έμεινα μαζί σας, όρεκτά σας βασάνισα. 'Εσείς είσαατε νέες, όμορφες, καλές. Θα μπορούσατε να ξαναφτιάξετε τη ζωή σας.

— Τι θές να πής, μητέρα; Τι ρώτησε ανήσυχη η Ρούθ. Γιατί μάς τα λες δλ' αυτό;

— Γιατί αποφάσισα να φύγω. Να φύγω και να σάς αφήσω ήσυχες. Οι δυο νέες γονάτισαν μπροστά της και της έπιασαν τα χέρια με τρυφερότητα.

— Θες λοιπόν να φύγης; της είπαν. Και πού θα πάς;

— Στη Βηθλεέμ, την πατίδα μου. Μια που θα πεθάνω, ας πεθάνω καλύτερα στόν τόπο μου.

'Η Ρούθ την αγκάλιασε έντρομη σχεδόν.

— Και γιατί θές να φύγης μόνη σου; τη ρώτησε. Γιατί δε θές να φύγουμε μαζί σου;

— Μαζί μου; Έκανε εκείνη. 'Όχι, κόρες μου. 'Αρκετά υποφέρατε για χάρι μου. Καιρός πιά να κυττάξετε κι' εσείς τον εαυτό σας. Θα μείνετε εδώ. Πολλά παλληκάρια, θα το είχαν καμάρι να σας κάνουν ταίρι τους. Δε συμφωνείς; Όρφα;

'Η νέα άναστήκωσε τους ώμους της και κύτταξε τη Ρούθ.

— Νομίζω πως η μητέρα έχει δικιο, απάντησε. Χτές με ζήτησε σέ γάμο ο 'Ελιάς, ο γιος του Φουζιλ. Μά εγώ δεν το είπα. Ούτε και ούτε όχι, γιατί δεν ήξερα τη δική σας απόφαση. Τώρα όμως πού άκουσα τα λόγια της μητέρας, σκέφτηκα πως αυτό είναι το σωστό. 'Ας την αφήσουμε να πάη στη Βηθλεέμ κι' έμεις ας μείνουμε εδώ, στην πατρίδα μας. 'Ο 'Ελιάς έχει έναν αδελφό, το Νεμιά. Λέει πως είσαι πολύ όμορφη κι' ότι αν θαληήσης να τον παντρευτής, θα τον κάνης τον πιο εύτυχιόμένο άνθρωπο του κόσμου.

'Η Ρούθ άνασκήκωθηκε από τα πόδια της πεθεράς της κι' είπε στην Όρφα: — Δε σέ άδικω διόλου, γιατί καθένας έχει δική του γνώμη. 'Αφού συμφωνεί η μητέρα να παντρευτής τον 'Ελιά, συμφωνώ κι' εγώ. Πήγαινε να το πς της και μείνε από τώρα κοντά του.

— Κι' εσύ;

— Μη σέ νοιάζει για μένα. 'Εχω πάρει την απόφασι μου και ξέρω τι θα κάνω.

— Δεν έχεις να μου πής τίποτε για το Νεμιά;

— Μην άρνησις. Πήγαινε στην Όρφα και σού εύχουμει να ζήσετε εδωχισμένοι. Πρόσεξε να μη τόν πικράνεις ποτέ...

'Επείσε στην άγκαλιά τους η Όρφα και τις φίλησε συγκινημένη. 'Η πεθερά της της έδωσε την ευχή της κι' η Ρούθ τη συνόδεψε ως την άκρη του δρόμου. Δεν της είπε τίποτε για τα δικά της σχέδια. Την

άφησε να φύγη μ' ένα χαμόγελο και ξαναγύρισε σιμά στη Νοεμί, που την περίμενε καθισμένη κάτω από ένα δέντρο. Μόλις την είδε να επιστρέφει, ξέσπασε σε βουδά αναφυλλητά, ίσως γιατί δεν έλιπε πιά να την ξαναδει.

'Η νέα της χάιδεψε τρυφερά τα χέρια.

— Αόριο κι' όλας, θα ξεκινήσουμε οι δυο μας για τη Βηθλεέμ, της είπε. Μαζί σου θάρθω, μαζί σου θα ζήσω, μαζί σου θα πεθάνω. Τι να τον κάνω το Νεμιά, αφού εσύ θα πεινάς και θα πεθάνεις; Και πώς μπορώ να χορτάσω με το ψωμί του, αφού εσύ θα πεινάς και θα πεθάνεις; 'Όχι, μητέρα! 'Ο τι κι' αν μου πής, δεν πρόκειται ν' αλλάξω γνώμη.

Μπρος στην τόση έπιμονή της Ρούθ, η γρηά γυναίκα δε μπορούσε πιά να έχη αντίρρησης. Κίνησαν λοιπόν, την ίδια εκείνη μέρα, άκουμπώντας η μία πάνω στην άλλη, με τα πόδια. Περπατούσαν χωρίς να βιάζονται, για να μην κουρασούνε πριν της ώρας τους. Τα χωράφια, αν και ήταν η εποχή της σποράς δσο μακριά κι' αν πήγαινε το μάτι, ήταν άδεια όπως η έρημος. Για ναχουν να τρώνε, απ' όπου περνούσαν, η Ρούθ πήγαινε κι' έπιανε βουλεύα για μερικές μέρες, σέ κανένα πλουσιόδοτο. 'Εκανε λίγα μεροκάματα, έθωζε στην άκρη της λίγα χορμίσια και ξαναπαίρναν πάλι το δρόμο.

Πέρασαν έτσι οι πρώτες βδομάδες. Νύχτα και πεθερά όμως βρισκόταν σάν άκοή στην ατέλειωτη πορεία τους. Μά δεν άπελιζόνταν. 'Όταν εύρισκαν την εύκαιρία, καθόντουσαν στη σκιά κανενός φοίνικα κι' εκεί, η Νοεμί, άρχιζε να της λή παλιές κι' όμορφες ιστορίες, από την εποχή της κοσμογονίας. 'Αλλοτε — της έλεγε — προτού κατακτηθή η γη από τους προγόνους των πατέρων μας, τα θηρία ήταν άγρια ζώα κι' από μερικούς φοβισμένους ανθρώπους, τα θηρία ήταν όμορφα. 'Ηταν λιοντάρια πυρόξανθα, τίγρεις ραδέντες, άρκουδες μαύρες σάν τη νύχτα. Οι άντρες ήταν κοντόσωμοι, σκεπαμένοι με παλιά ξετριχωμένα δέρματα, άπλισμένοι με όπλα πρωτόγονα. Κρουδόντουσαν μέσα στις σπηλιές των βουνών, πίσω από τεράστιους μονόλιθους, που τους κυλούσαν με δυσκολία μπρος στά στόμια.

— 'Η ζωή των ανθρώπων ατόων περνούσε με το κυνήγι, συνέχισε η Νοεμί. Οι νέοι έτρεχαν δεξιά κι' άριστερά, παλεύοντας με τα θηρία. Τους γέροντες όμως, όσους δε μπορούσαν να κινηθούν, ξέριες τί τους έκαναν; Τους σκότωναν!

— 'Επρεπε να ήταν πολύ σκληροί οι πρώτοι κάτοικοι της γης, μητέρα! άπάντησε ταραγμένη η νέα. Για να σκοτώνουν τους γέροντες και τους άρρωστους, αυτό σημαίνει πως δεν είχαν μέσα τους καλωσύνη. Πώς δεν είχαν διόλου καρδιά;

'Η Νοεμί κούνησε το κεφάλι της.

— Πώς ήταν δυνατόν να έχουν καρδιά και καλωσύνη, όταν έπρεπε

να μετακινούνται άδίακοπα από τό ένα μέρος στο άλλο; Πώς ήταν δυνατόν να σέρνουν μαζί τους τους γέροντες, αφού καλά-καλά δε μπορούσαν να προφυλάξουν τον εαυτό τους; 'Όσοι λοιπόν ήταν άρρωστοι, έπρεπε να πεθάνουν. Διαφορετικά κινδύνευε η δική τους ζωή.

— 'Ισως, αποκρίθηκε η Μωαβίτισσα. 'Ισως να ήταν έτσι τότε τα πράγματα. 'Αλλά γιατί μου διηγείσαι τέτοιες πικρές ιστορίες; — Γιατί είναι καιρός να καταλάβης! φώναξε ξεσπώντας σ' άναφυλλητά η Νοεμί. Είναι καιρός ν' αντίληφθής πως δε θα φτάσουμε ποτέ στη Βηθλεέμ. Περισσότερο από τρεις μήνες περπατάμε κι' ακόμη να μπούμε στα σύνορά της. Περισσότερο από τρεις μήνες δε βασανίζω. 'Αφσέ με εδώ, στην έρημιά! Θέλω να πεθάνω, για να μπορέσης να έλευθερωθής από μένα. Μόνη σου, θα κατορθώσης να πιάς όπου θέλεις. Τα πόδια μου δε με κρατάνε πιά. Και θα περάση άλλος τόσος καιρός, για να φτάσουμε εκεί που πρέπει.

'Η Ρούθ χαμογέλασε.

— Αφού θα φτάσουμε, τί σημασία έχει πόσον καιρό θα κάνουμε; 'Αλλωστε θέλω να γνωρίσω τη Βηθλεέμ, την πατρίδα του άγαπημένου μου άντρα. Μη μιλάς, μητέρα! 'Ο τι κι' αν μου πής χάνεις άδικα τα λόγια σου. Γιατί σού τόπα κι' άλλη φορά: Μαζί σου θα ζήσω και μαζί σου θα πεθάνω. Δεν πρόκειται ν' αλλάξω γνώμη ως το τέλος.

'Επ' τέλους έφτασαν στη Βηθλεέμ. 'Ηταν η εποχή που γινόταν ο θερισμός κι' όλος ο κόσμος βρισκόταν στο πόδι σάν να γιόρταζε, γιατί η σοδεία ήταν πλούσια εκείνο το χρόνο. Οι έρωμχοί, που δουλεύαν στους κάμπους, μόλις είδαν τις δυο γυναίκες κι' έμαθαν την ιστορία τους, θαύμασαν πραγματικά την άνοσία της Ρούθ στην πεθερά της. Τέτοια άγάπη δεν την εύρισκε κανείς, ούτε ανάμεσα σέ κόρη και μητέρα. 'Επειδή η νέα πρόσεξε πως όλοι σχεδόν τους έβλεπαν συμπάθει, ζήτησε την άδεια ν' ακολουθή τους θεριστές και να μαζεύη ό τι περισσεύε από τα δρεπάνια τους. Ποιός ήταν εκείνος που θα της άρνιόταν μια τέτοια χάρι; Χωρίς πολλά λόγια, της έδωσαν εοχαριστίες την άδεια κι' η Ρούθ άρχισε με όρεξη τη δουλειά της. Δουλειά κοπιαστική βέβαια κι' η Ρούθ άρχισε με όρεξη το κέρδος. Μά για την όμορφη Μωαβίτισσα ήταν χαρά ξεχωριστή. Γιατί τώρα ήξερε πως η πεθερά της δε θα πεθαινε από πείνα.

Κανέναν δεν την άνωχλούσε, επειδή όλοι είχαν έκτιμήσει τα εύγενηκά της αίσθημα. Τυχόνά τότε ο Βοός, ο πλούσιος έδιοκτητής των χωραφιών, έμαθε την ιστορία της Ρούθ. Και θαύμασε τόσο πολύ την άφοσίωσή της στη Νοεμί, που έδωσε διαταγή όχι μόνο να της έπιτρέπουν να γυρνά παντού, αλλά και ν' αφήνουν επίτηδες οι θεριστές πολλά άκοπα στάχυα, για ναίαι μεγαλύτερη η συγκομής της. Κάθε μέρα

σταχυολαγούσε η Ρούθ και κάθε βράδυ, πήγαινε τον καρπό στην πεθερά της. Κι' η Νοεμί εύχαριστούσε το Θεό για την καλή της τύχη, που έκανε μια τόσο άφροσύμη νύφη. Δεν έλεγε τώρα να πεθάνη. 'Απ' το πρωί ως το βράδυ μόνο προσεχόνταν και παρακαλούσε τον Κύριο, να δάση την εύτυχία στη Ρούθ. 'Ηξερε πως ο Βοός ήταν συγγενής με τον Έλιμέλεχ, τον άντρα της. Κι' ήξερε ακόμη πως ήταν τίμιος και δίκαιος άνθρωπος.

Σάν πλησίαζε να τελειώση ο θερισμός, η Νοεμί κάλεσε σιμά της τη νέα και τη συμβούλεψε: — Είναι καιρός πιά, κόρη μου, ν' άναπαυθής κι' εσύ. Τα χέρια σου άσχουν πληγιάσει κι' η μέση σου άσχη κοπή. Θωάμαι πολύ για σένα μην άρρωστήσης.

'Εκείνη άναστήκωσε τους ώμους της.

— Ούτε τα χέρια μου έχουν πληγιάσει, ούτε η μέση μου έχει κοπή, αποκρίθηκε με ελικρίνεια. Και θ' άρρωστήσω μονάχα όταν θα πάσω να δουλεύω. Σκέφτομαι τί θ' άπογίνουμε τώρα που θα τελειώση ο θερισμός...

'Η Νοεμί της άγγιξε με το δάχτυλο το γόνατο.

— Θα σού πω κάτι, που δε σού τόπα τόσο καιρό, της είπε χαμηλόφωνα. 'Ο Βοός ήταν συγγενής με τον Έλιμέλεχ, τον πεθερό σου. Συμφωνά με τους νόμους μας, αφού δεν έχουμε άλλους πιο στενούς συγγενείς, έχει δικαίωμα να σέ παντρευτή. Κι' όπως έμαθα, ο Βοός είναι νέος και δεν έχει γυναίκα.

— Αυτό είναι αλήθεια, απάντησε σοβαρά η Ρούθ. Συχνά τον βλέπω στα χωράφια, την ώρα που δουλεύουμε. 'Ερχεται κοντά μας, μιλάει με όλους και παίζει με τα παιδιά τους σάν ναίαι δικά του παιδιά. 'Εμένα όμως δε μου μίλησε, παρά μονάχα μια φορά. 'Ηρθε ένα πρωί, με ρώτησε πως είσαι κι' ύστερα μου γύρισε τις πλάτες κι' έφυγε σάν να τον κυνηγούσαν.

'Η Νοεμί χαμογέλασε άναστενάζοντας.

— Αυτό δείχνει πως σ' αγαπάει, είπε. Ξέρω καλά τί σου λέω.

'Η Ρούθ κοκκίνισε ως τ' αυτιά.

— 'Ας μ' άναπαή! απάντησε 'Εγώ δεν τον θέλω.

— Δεν τόν θέλεις; Γιατί;

— Γιατί θέλω να είμαι μαζί σου. Μην ξεχνάς που σου είπα πως έμας τους δυο, μονάχα ο θάνατος θα μάς χωρίση. Κι' αν ο Βοός άποφύιση να με κάνει γυναίκα του, πρέπει να ξέρη πως δε σέ κρατώ κοντά μου.

Άάκρυσαν τα μάτια της γρηούλας, καθώς άκουσε τ' άφοσιωμένα εκείνα λόγια της νύφης της. Μά δεν ήταν από τα πλάσματα που έκυματταλεύονται τις άδυναμίες των άλλων. Γι' αυτό της είπε: — Απόψε ο Βοός θα μείνη στο χωράφι. Τέμαθα από κάποιο έργα-τη του και χάφηκα πολύ, που θα είναι ολομόναχος εκεί πέρα. Πλύσου, ντύσου καλά και πήγαινε κι' εσύ εκεί, για να τον υπηρετήσεις δθθεν. Σάν δης ότι τελείωσε το φαγητό του κι' ότι πηγαίνει να κοιμηθή, μη φύγης. Περίμενε να τον πάρη ο ύπνος κι' έπειτα πήγαινε κοντά του.

'Η Νοεμί είδε πως η νύφη της την άκουγε προσεχτικά και συνέχισε: — Άναστήκωσε το σκέπασμα και ξάπλωσε στα πόδια του. Σάν σέ ρώτηση, να το πής πως είναι ο κοντινότερος συγγενής σου και πως θέλεις να μής στην προστασία του. Νά κάνης, ό τι σου πη.

— Κι' αν με διώξη;

— Δε διώχνουν οι άντρες μια τόσο όμορφη γυναίκα σάν κι' εσένα. Πήγαινε! Κι' εγώ θα προσεχώμει εδω, για να σου τὰ φέρη ο Θεός όλα δεξιά.

'Υπόκοι, έκανε η Ρούθ κατά τη συμβουλή της πεθεράς της. Περίμενε να νυχτώση καλά και να πάη κατόπιν στο σπιτάκι του χωραφιού, εκεί που θα περνούσε τη νύχτα του ο Βοός. Μά στο χωράφι είχαν άπομεινει πολλοί έργατες κι' αυτό δεν τόχε σκεφή η καλή Μωαβίτισσα. Δεν ήθελε να ξέρη κανείς πως πήγαινε γυρεύοντας να μπη στην προστασία του άφέντη της. 'Ακουγε τα τραγούδια τους και τ' άρμονικό χτύπημα της λύρας κι' έλεγε μέσα της πως, εκείνο το βράδυ θα έφτανε στο Βοός μπορεί να την έδιωχνε και να μη την άφηνε να πάει να σπάση χωράφια του. 'Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά, λές κι' ήθελε να σπάση. Τι έπρεπε να κάνει λοιπόν; Να φύγη όσο ήταν καιρός ακόμη; Τι θα έλεγε όμως στην πεθερά της, που την είχε συμβουλευσει τόσο πολύ; Δε θα την άπογοήτευε άράγε, αν γύριζε άπρακτη κοντά της;

'Εμεινε πολλή ώρα σιωπηλή και συλλογισμένη. Πάνω όστόσο που πήρε την απόφαση να παρατήση το καρτέρι της, τα τραγούδια ήσυχασαν απότομα κι' οι έργατες άρχισαν να σκορπίζουν δεξιά κι' άριστερά. Μπήκε τότε άπορατη στην σπηλιά του Βοός, για να το πη πως πηγαίνει τάχα να του σρώση το τραπέζι. Μά όπως φαίνεται, ο βαδύπλοτος χωρικός ήταν πολύ κουρασμένος κι' έπεσε στόν ύπνο, χωρίς να φάη.

'Η Ρούθ άκούε τη βαρεία του άνάσα και δεν ήξερε αν έπρεπε να πάη να πλυνάσχη σιμά του. Δεν ένοιωσε καμιά ντροπή. Γιατί, τη μάκρυνή εκείνη εποχή, οι περισσότεροι γάμοι γίνονταν με τον άπλο τρόπο. 'Ηταν κάτι το πολύ συνηθισμένο. Γι' αυτό κι' η νέα πήρε την απόφαση κι' άνάλαφρη, πήγε κι' έγειρε σιμά του, χωρίς να κανη τον παραμικρό θόρυβο. Πέρασε έτσι πολλή ώρα. 'Ο Βοός έξακολουθούσε να κοιμάται βαθεία. 'Η Ρούθ άφηνήπουσε.

Ξαφνικά ο άντρας πετάχτηκε πάνω. Τυχόνά το χέρι του άκούμπησε σ' άπαλά μαλλιά της κι' ένοιωσε πως δεν ήταν μόνος μέσα στην καλύβα. Μια γυναίκα βρισκόταν δίπλα του.

— Ποιά είσαι; τη ρώτησε περιεργος. Πώς βρέθηκες εδώ;

— Είμαι η Ρούθ, η δούλη σου, αποκρίθηκε εκείνη. Ζητά την προστασία σου, γιατί είσαι ο πιο κοντινός συγγενής μου. 'Ο Έλιμέλεχ ήταν πεθερός μου. Κι' η Νοεμί είναι η γυναίκα του.

'Ο Βοός έμεινε για λίγο σιωπηλός. 'Η άνάσα του άκούστηκε και η πάλι βαρεία. Καθώς είχε το χέρι του άκουμπισμένο στόν ώμο της, η Ρούθ το ένοιωσε να τρέμει παραξένα. 'Υστερα άκούστηκε η φωνή του: — Έκονες καλά που ήρθες σέ μένα, της είπε. Κοντά στην άρετή σου, νέεινεις πως έχεις και μυαλό. Γιατί δεν έρεξες ούτε το νόμο κι' ήρθες ούς, ούτε με άγωνιστους περσιστικούς. Σεβάστηκες το νόμο εγώ ο πλησιέ-να μής στην προστασία μου. Μάθε όμως πως δεν είμαι άπλο στή στερος συγγενής σου. Είναι ο Ναμιάς, που ζή, κουρασμένο στα Βηθλεέμ. Τα χωράφια χωρίς να σέ δη κανείς, φύγε από μένα. Κα-όρκιζομαι στόν 'Ιεζωά που μ' άκούει, πως θα κάνω ό τι είναι το σωστό και το δίκαιο.

'Η Ρούθ γύρισε φορτωμένη με πλούσια δώρα στη Νοεμί. 'Ο Βοός, που ήταν πλούσιος, έφερε πολλά δώρα. Βοήθη και το Ναμιάς, προτού ακόμη καταξημερώση, κατέθηκε στη Βηθλεέμ. Βοήθη και τον κάλεσε να παντρευτή τη Ρούθ. 'Εκείνος όμως άνήχησε έπιμο-να, γιατί είχε άλλη γυναίκα στο μυαλό του. 'Ετσι ο Βοός, δήλωσε μπροστά σέ μάρτυρες πως αυτός θα παντρευτή την όμορφη Μωαβίτισσα, για ν' άναστήση τη γενιά του πεθωμένου άντρα της, σύμφωνα με το νόμο. Εύτυχισμένος, γύρισε σιμά στη Ρούθ.

— Σε θέλω γυναίκα μου, της είπε. Μά θέλω στο σπιτί μας να φέ-ρης και τη Νοεμί, για να ζήση εύτυχισμένη κοντά μας. Και τους τρεις δε θα μάς χωρίση, παρά μονάχα ο θάνατος.

Αυτή είναι η ιστορία της Ρούθ, της άγάπης και άφοσίωσης. 'Η όμορφη τη άπαύτητα και καλωσύνη. Γεμάτη άγάπη και άφοσίωση. Κι' ο νέα με την πιο όμορφη ψυχή, έφερε στον κόσμο τον 'Ιεσσαί. Κι' ο 'Ιεσσαί ήταν ο πατέρας του Δαβίδ, του μεγαλύτερου βασιλέα του 'Ισραήλ.

Η προκομμένη νύφη

ΜΙΑ μέρα, κάποιος σουλτάνος αποφάσισε να κάνει έκδρομη στην 'Αρμενία, για να γνωρίσει και από κοντά τη μεγάλη αυτή επαρχία.

Στη μακρινή αυτή περιοχή πήρε μαζί του έκτος από εκατό γυναίκες, πενήντα μαγεύρους, είκοσι γελοιοποιούς, δέκα αστρολόγους, πεντακόσιους σκλάβους και σκλάβες και το γιού του και διάδοχο του Σελήμ, ένα παλληκάρι ως είκοσι χρονών.

Πέρασαν από πολλά χωριά και πολιτείες, γνωρίστηκαν με πολλών κόσμο και ο σουλτάνος, αφού έβγαλε το συμπέρασμα ότι όλοι οι άνθρωποι είναι παντού οι ίδιοι, μονάχα που μένουν σε διαφορετικά σπίτια και μιλούσαν άλλη γλώσσα, αποφάσισε να γυρίσει στην πρωτεύουσά του, χωρίς να γίνει πιο σοφός απ' ό,τι ήταν πρώτα.

Την τελευταία, όμως, στιγμή έγινε κάτι που δεν το είχε προβλέψει κανείς από τους δέκα σοφούς αστρολόγους, αν και η δουλειά τους ήταν να διαβάσουν κάθε νύχτα στον ουρανό με τ' άστρα τι θα γινότανε στην οικογένειά του σουλτάνου.

Ένα απόγεμα, ο Σελήμ, ενώ περπατούσε μόνος του σε μία έσοχική τοποθεσία, ντυμένος απλά, για να μην τραβά την προσοχή του κόσμου, είδε μια 'Αρμενοπούλα να γεμίζει τη στήνα της νερό σε μία βρύση.

Για μία στιγμή μονάχα την είδε.

Μά η ομορφιά της, — τα μάγουλά της ήταν κρίνα ζυμωμένα με τριαντάφυλλα και τα μαλλιά της πιο μαύρα κι' από φτερό κοράκου, — τον έκαναν να ξεχάσει αμέσως όλες τις καλλονές που είχε κι' αυτός στο χαρέμι του.

Ενοίωσε γι' αυτήν κάτι που δεν το είχε δοκιμάσει ποτέ στη ζωή του, κοιρασμένος πρόωρα από τον εύκολο έρωτα: βαθεία και πραγματική αγάπη.

Τον είδε κι' εκείνη. 'Ανοιγόκλεισε τα γκριζοπράσινα μάτια της, και χαμογέλασε στον άγνωστο. Φαίνεται, όμως, ότι θα μετανόιασε γι' αυτό που έκανε. Κι' έφυγε τρέχοντας, χωρίς να προφτάσει να γεμίσει τη στήνα της.

Ο Σελήμ έτρεξε από πίσω της. Μά την έχασε πίσω από τα ψηλά πλατάνια που πλημμύριζαν την περιοχή εκείνη.

Γύρισε στη σκηνή του περιλυσος και μελαγχολικός. Προσπαθούσε, μά δε μπορούσε να διώξει απ' το μυαλό του την εικόνα της 'Αρμενοπούλας.

— Τι έχεις, Σελήμ; τον ρώτησε με ανήσυχη περιέργεια ο σουλτάνος, μαθημένος να βλέπει πάντοτε το γιού του χαρούμενο κι' ευδιάθετο.

— Εκείνος του τ' έλεγε τότε όλα, προσθέτοντας:

— Την αγαπώ, πατέρα μου και πολυχρονόμω μου σουλτάνε, και θέλω να την πάρω γυναίκα μου!

— 'Αλλάχ! φώναξε ο σουλτάνος, τραβώντας τα γένεια του. Είσαι με τα καλά σου, Σελήμ; Χάθηκαν οι θυμωφες και πλούσιες κοπέλες, από μεγάλο σόι.

— Αυτήν διάλεξα κι' αυτήν θα πάρω γυναίκα! είπε με πέτσμα ο Σελήμ.

Ο σουλτάνος αγαπούσε πολύ το διάδοχό του. Ένα αγόρι μονάχα είχε, (τ' άλλα δεκαπέντε ήταν κορίτσια).

Δεν ήθελε να το βλέπει κακοκαρδίσιμο. Έβαλε, λοιπόν, ανθρώπους του να ψάξουν διεξιά κι' άριστερά να βρουν την κοπέλλα, που έρωτεύθηκε ο γιούς του.

Δυσκολεύτηκαν, — μά, εν τέλει, την ανακάλυψαν, στη φτωχική καλύβα της, σκυμμένη πάνω από μία σκάφη.

— Άφησε τη μπουγάδα, της είπαν, κι' έλα γρήγορα που σε θέλει ο Πατισάχ.

ΘΥΛΑΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η Χαϊκανούς, — έτσι την έλεγαν, — σήκωσε το κεφάλι της και τους κύταζε παρανεμένη:

— Τι δουλειά έχω εγώ με τον Πατισάχ; ρώτησε.

— Θέλει να σε κάνει νύφη του.

— Νύφη του, έμένα; τραύλισε η Χαϊκανούς, μη πιστεύοντας στ' αυτά της. Μά... που με έρεϊ;... που με γνώρισε;

— Σε είδε ο γιός του και διάδοχός του από μακριά και σ' αγάπησε...

Η Χαϊκανούς κατάλαβε τότε ότι το παλληκάρι που είχε συναντήσει πριν από λίγες μέρες κοντά στη βρύση — και που έκανε και τη δική της την καρδιά να χτυπήσει έρωτικά — ήταν ο γιός του Πατισάχ.

— Ωστόσο, — φαινόταν και πολύ ενδοιασμένη.

— Καλά, να τον πάρω το Σελήμ... είπε, χωρίς να κάνει βήμα από τη σκάφη της. Μά, θα ήθελα να μάθω τι δουλειά έρεϊ να κάνει. Αν ο Σελήμ έφερνε καμιά τέχνη, δέχομαι να τον πάρω... Διαφορετικά, δε μου κάνει!...

Ο σουλτάνος έγινε έξω φρενών όταν έμαθε την απάντησή της χωριστοπούλας. Μά ο Σελήμ αντί να θυμώσει ή ν' απελπιστεί, αγάπησε πιο πολύ τη Χαϊκανούς, γιατί βρήκε σ' αυτήν όχι μονάχα μία πεντάμορφη, αλλά και μία μαλαγμένη κοπέλλα. 'Αναγνώρισε πως εκείνη είχε δικίο και αποφάσισε να μάθει για τέχνη.

— 'Υστερ' από ένα χρόνο, ήξερε να υφαίνει στην εντέλεια χαλιά. Τότε μονάχα η Χαϊκανούς, — που τον θεωρούσε χαμένο για πάντα ύστερ' από την απάντησή που του έδωσε, — δέχθηκε να παρατήσει την καλύβα και τη σκάφη της και να μπει στο σεράι, γυναίκα του διάδοχου.

— 'Υστερ' από λίγαν καιρό, ο Σελήμ έμαθε ότι στην τάδε επαρχία ήταν μία λαϊκή ταβέρνα που μαγείρευε περίφημα.

Ντύθηκε, λοιπόν, έμπορος και ξεκίνησε. 'Όταν έφτασε στην ταβέρνα που του είπαν, διέταξε να του φέρουν απ' όλα. Έτυχε να μην είναι τότε άλλος πελάτης στο μαγαζί.

Ενώ ο Σελήμ έτρωγε, δεν είδε τον ταβερνιάρη να κουβεντιάζει κάτι με δύο άλλους σε μία γωνιά της ταβέρνας. Τον είχαν περάσει και οι τρεις για πλούσιο έμπορο και αποφάσισαν να τον σκοτώσουν και να του πάρουν τα λεφτά.

Σε μία στιγμή, λοιπόν, χύμηξαν άπάνω του και πριν εκείνος προφτάσει ν' αντισταθεί, βρέθηκε σ' ένα σκοτεινό υπόγειο. Τότε κατάλαβε τι τον περίμενε. 'Ωστόσο, δεν έχασε το θάρρος του.

— 'Αν με σκοτώσετε, τους είπε, δε θα έχετε μεγάλο κέρδος από μένα. Έχω μαζί μου μονάχα όσα μου χρειάζονται να πληρώσω το φαί μου.

— Άφήστε με να ζήσω κι' εγώ θα έχω ύψωνι μέσα σε λίγους μήνες ένα χαλί που θ' αξίζει τουλάχιστο χίλιες λίρες. Αυτή είναι η τέχνη μου.

Οι άλλοι τον άφησαν να ζήσει, με την ελπίδα ότι έτσι θα κέρδιζαν περισσότερα.

— 'Υστερ' από λίγες μέρες, μαθεύτηκε πως ο γιός του Πατισάχ χάθηκε απ' το παλάτι. Ο σουλτάνος έβαλε ανθρώπους του να ψάξουν να τον βρουν παντού. Μά του κάκου. 'Όλοι τους από το σουλτάνο και τη Χαϊκανούς ως τον τελευταίο χαμάλη ήταν απαρνηγόρητοι για την εξαφάνισή του Σελήμ.

Πέρασαν κάπου έξι μήνες. Στο διάστημα αυτό, ο Σελήμ, κλεισμένος στο υπόγειο της ταβέρνας ύφαινε νύχτα και μέρα ένα μεγάλο χαλί. Στη μέση είχε κεντήσει κάτι γράμματα, λέγοντας πως ήταν ρητό από το Κοράνι. Οι άλλοι τον πίστεψαν, γιατί δεν ήξεραν να διαβάσουν.

— 'Όταν τελείωσε το χαλί, τους το παρέδωσε και τους είπε:

— Νά το πάτε στον Πατισάχ, και να του ζητήσετε δύο χιλιάδες λίρες. Αυτός μονάχα μπορεί ν' αγοράσει ένα τόσο ακριβό χαλί...

Το πήρανε και τράβηξαν χαρούμενοι για το παλάτι. Ο σουλτάνος, που εξακολουθούσε να κλαίει το χαμένο διάδοχό του, δε θέλησε να τους δεχτεί. Ο γιός του ήταν αλλού, κι' όχι στα χαλιά. Ο γιός του ήταν αλλού, κι' όχι στα χαλιά. Ο γιός του ήταν αλλού, κι' όχι στα χαλιά.

Ο ταβερνιάρης και οι φίλοι του περιμέναν να πληρωθούν, όταν ξαφνικά είδαν να παρουσιάζεται μπροστά τους ο σουλτάνος, με πλήθος στρατιώτες.

— Με το κεφάλι σας θα το πληρώσετε αυτό που κάνετε! βρυχήθηκε ο Πατισάχ. Και πάλι, θα έπρεπε να είχατε δέκα, — κατό κεφάλια, για να τιμωρηθήτε όπως σας αξίζει!...

Τι είχε γίνει;

Η επίγραφή που είχε κεντήσει ο Σελήμ στο χαλί δεν ήταν ρητό από το Κοράνι, αλλά ειδοποίηση στον πατέρα του τι του έτυχε, ότι ήταν φυλακισμένος στο τάδε μέρος, και ότι έπρεπε να τρέξουν να τον γλυτώσουν.

— ... Είχατε δικίο που ζητούσε από τον άντρα που θα έπαιρνε να ήξερε μία τέχνη, κι' ως είναι γιός του Πατισάχ! είπε ο σουλτάνος την άλλη μέρα στη Χαϊκανούς, ενώ την έφαινε στην αγκαλιά του μαζί με το γιού του, που τον ελευθέρωσαν στο μεταξύ. 'Αν ο Σελήμ δε μείθαινε να υφαίνει χαλιά, δεν θα τον ξαναβλέπαμε ζωντανό! Πως να σ' ευχαριστήσω για το καλό που μάς έκανες;

— Με την αγάπη σου και με τη στοργή σου! ψιθύρισε η Χαϊκανούς, ενώ κύταζε με λατρεία τον άντρα της, που τον έκλαιγε για χαμένο.

ΕΛΙΖΑ ΡΑΪΣ

Συγκινητικό, κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό ΣΑΡΛ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

Η καταφρονημένη

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο νεαρός και πλούσιος κύριος Ρομπέρ ντ' Αρμέλ έχει κρυφές ερωτικές σχέσεις με τη Λωράν ντε λα Μρεντ, σύζυγο αξιωματικού του ναυτικού, πρόκειται δε ν' αποκτήσουν και παιδί. Ξαφνικά όμως νυρρίζει ο σύζυγος, τους πιάνει επ' αυτοφώρω και καλεί σε μονομαχία τον κλέφτη της τιμής του. 'Εκείνος όμως, πανώ στο φόδο και στην παραζάλη του, αντί να μονομαχήσει κανονικά μαζί του, τον δολοφονεί. 'Επειτα απ' αυτό η Λωράν ντε λα Μρεντ πώς δε θέλει πια να τον ξαναδύ, αφού τους χωρίζει ένα έγκλημα. Η δολοφονία έχει γίνει με τέτοιο τρόπο, ώστε να φαίνεται σαν αυτοκτονία. 'Ετσι, ο ντ' Αρμέλ είναι ασφαλισμένος από την αστυνομία. Τον βασανίζει όμως η συνείδησή του, μαζί με τον πόνο του γιατί έχασε για πάντα την αγαπημένη του Λωράν και το παιδί τους που πρόκειται να γεννηθεί. Μετα το θάνατο του συζύγου της, η Λωράν μένει σχεδόν φτωχή και φεύγει για άλλο μέρος, για να προσπαθήσει να ζήσει με την εργασία της. Ο ντ' Αρμέλ αγοράζει το σπίτι των λα Μρεντ, όπου έγινε η δολοφονία. Είκοσι χρόνια αργότερα, στο Παρίσι σε μία λαϊκή πολυκατοικία μένουν δυο φτωχές οικογένειες, οι Βερντιέ και οι Ρέιγ. Η πρώτη αποτελείται από μία δασκάλα που πιάσιν και την κόρη της Γενεθιέ. Η δεύτερη από ένα αντρόγνυο, που κρεωκόπησε από τις σπατάλες και την επιπολαιότητα της νυναικής, και την κόρη τους 'Ανζέλ. Οι δυο κοπέλλες είναι στενές φίλες και εργάζονται μ' έφευτελιστικό 'Η 'Ηρκαίστερ σ' ένα μεγάλο μοδιστράδικο. Η 'Ανζέλ έχει τραβήξει την προσοχή ενός μεσοκόπου, ντυνέτς, που βαρώνω ντε Μπραξέ, που την πολιορκεί στενά, αλλά δίχως αποτέλεσμα, παρ' όλη τη βοήθεια που του προσφέρει η διευθύντρια του μοδιστράδικου και πρώην φίληνάς του κ. Σάρα. Ένα βράδυ, μετά τη δουλειά, ο βαρώνος συνοδεύει για λίγο την 'Ανζέλ και της κάνει δελεαστικές προτάσεις, προσφέροντάς της την 'προστασία' του. 'Όταν χωρίζουν ύστερα, άπαχης και σωματεμπούρας, και την πναιίνει σε μία τούγλη με σκοπό να την κακοποιήσει. Στην κρίσιμη στιγμή όμως φτάνει η μόνιμη φιλενάδα του, η 'Ισπανίδα χορεύτρια Μαβίλλα, έλευθερώνει την κοπέλλα κι' ύστερα μονομαχεί με το Μπραξέ με μαχαίρι και τον πληγώνει βαρεια. Η 'Ανζέλ φεύγει σαν τρελή. 'Εξω απ' το σπίτι της συναντάει πάλι το βαρόνο και του διηγείται την τρομερή περιπέτειά της. 'Εκείνος της προτείνει και πάλι τη 'φιλία' και την προστασία του. Η 'Ανζέλ ανεδραίνει στο φτωχικό διαμέρισμά της, στη σοφίτα. Βρίσκει τον πατέρα της σχεδόν έτοιμο θάνατο. Η μητέρα της λείπει. Δεν υπάρχει ψωμί ούτε φωτιά. Ο ντ' Αρμέλ διηγείται άλλη μία φορά στην κόρη του πως έφυγαν απ' την ήσυχη επαρχία τους, ήρθαν στο Παρίσι και καταστράφηκαν εξ αιτίας της υπέροχης της. Προσθέτει πως δε θα συχωρέσει ποτέ την ένοχλη. 'Υστερα η 'Ανζέλ καταβιβάζει στο διαμέρισμά των Βερντιέ, που βρίσκονται επίσης σε κρίσιμη κατάσταση. Η Γενεθιέ είναι φτωχική κι' η μητέρα της χωρίς δουλειά. Η κ. Βερντιέ είναι η παλιά φίληνάς του κ. Μπρος ντ' Αρμέλ, που έζησε μόνη μετά τη δολοφονία του συζύγου της, υποφέροντας χιλίες στερήσεις, για να μεγαλώσει το κοριτσάκι που είχε φέρει στον κόσμο. Τώρα έχει πια απελπιστεί και σκεπνεί ν' αυτοκτονήσει, μαζί με την κόρη της. Προνομιεύς όμως ετοιμάζει ένα γράμμα προς τον ντ' Αρμέλ και τ' αψίνει μέσα σ' ένα αυράρι. Γυρίζοντας στη σοφίτα, η 'Ανζέλ ακούει απ' έξω μία φοβερή σκηνή μεταξύ του πατέρα και της μητέρας της. 'Όταν μπαίνει, ο πατέρας της ξεψυχεί. Μά η γυναίκα του δε φαίνεται να τον λυπάται καθόλου. Είναι μία εγωίστρια, σκληρή κι' αντιπαθητική.

4ον

Διάβαζε κανείς, αποτυπωμένα καθαρά, στη φυσιογνωμία της όλη την απογοήτευσή της για την αποτυχία των υπολογισμών της, για τις άδικες απονομιές της, για τις απολαύσεις της που χάθηκαν για πάντα...

Η 'Ανζέλ ένοιωσε κατάπτωσι, απογοήτευση, αηδία για τη ζωή, όσο ποτέ άλλοτε. Η σκηνή που είχε παρακολουθήσει, είχε συντριφεί το κάθε τι μέσα της.

Καταφρονημένη!... Η μητέρα που της προφήτευε ένα τέτοιο μέλλον, πάνω στη μανία της, φαινόταν στα μάτια της σαν μισητή εχθρά!

Απ' όλα ε είχε ακούσει, μία λέξη μονάχα έμενε στην καρδιά και στο νου της: Καταφρονημένη!

Ήταν γραστό της λοιπόν να καταστραφεί ανεπανόρθωτα; Αυτό ήταν το μοιραίο όλων των εγκαταλειμμένων κοριτσιών, που δεν έχουν οικογένεια, ούτε άλλη προστασία;

Επειτα απ' όσα είχε ακούσει, θεωρούσε πως ήταν κι' η ίδια ορφανή, χωρίς οικογένεια. Ο μόνος άνθρωπος που την είχε αγαπήσει, κειτόταν τώρα νεκρός.

Εκείνος τουλάχιστον την παρηγορούσε, της έδινε κουράγιο, με τα λόγια και τα χείλια του. Ήταν ευτυχισμένη, κάθε βράδυ που τον ξαναβρίσκει. Γι' αυτόν εργαζόταν, γι' αυτόν προσπαθούσε να καλλιεργήσει τη θέσι της.

Και τώρα δε θα τον ξανάβλεπε πιά! Θάμνε μόνη, με το πένθος της...

Πως να ζήσει κοντά στη μητέρα της, έπειτα απ' τη συγκλονιστική εκείνη σκηνή; Με τις κρυφές ομολογίες της και τα προσβολήτικα της λόγια, είχε σκοτώσει μοναχική της το λίγο σεβασμό που διατηρούσε ακόμη η κόρη της γι' αυτήν!

Καταφρονημένη!... Η λέξη αυτή φάνερωε όλη την άδυσσο της ντροπής όπου βάραινε.

ΜΙΣΟΓΥΝΙΚΑ ΡΕΜΠΕΤΙΚΑ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

Τελεσιγράφο

Ποδασάτε άειμήνητοι κι' άθάνατοι σοφοί! Σπληνέτε Σόλωνας, Σακράτη και Σενέκα, να καμφώσετε κι' εσείς που εί και οι παντελονιά έβαλε πλέον η γυναίκα.

Την ξεσάρφειαν, βλέπεις, κάθε σοφολογού, που πρώτα φόραγε ρομπέτα και κατσαρό. Δεν την έφραγγε κανείς και, προ πολλού, σαν βέρος μάγκας, παντελονί έχει κοσμήσει.

Κι' εδώ και μήνες — απαράδεχτο για μέ — έχει ξεγράψ' υφασματάκια χιλιά-μυρία — λαμέ, ζωρβέτες, όργκαντίες, έμπριμέ — κι' ενδιαφέρεται μονάχα για κασμίρη.

Και το μαγκούφικο το φύλο το (ισχυρό) έφτασε γνώρισε πολλές, με το ποσάκι. Βλέπω παντού 'απαντελονάτες' και θαρρώ πως έν' ατέλειωτο πενήμι Κορναβάλι.

Τέτοια κατάντια δεν περίμενα να δώ, και το κακό, μέσα τη μέρα, μεγαλώνει. Κι' έχω το φόδο, μία και φτάσαμ' ως εδώ, πως κι' η γιαγιά μου θα φορέση παντελόνι.

Και δεν τα βάζουν μοναχά (χα στις έκδρομες, στη Βουλιαγμένη, στη Γλυφάδα ή στη Βούλα. Κι' είναι κακός παντελονιάς (νατος έρεμες πατρός και πάντα κάθε μία Παρασκευόβλα.

Μά φτάνει πιά! Κάθε γυναίκα λογιόταζε πη 'άντλη' των κορών (αυτών — πόντων — πρωτό έπέμει έψηθός (δυναμικά, πριν πέση φάτα, δηλαδή (και των γονέων!

ΜΗΝΑΣ Ο ΜΙΣΟΓΥΝΗΣ Και για την αντίγραφη Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

πεφτε, αν υποχωρούσε στις συμβουλές της φτώχειας και στους πειρασμούς του Παρισίου.

Θάθελε να φύγει μακριά. Μά δε μπορούσε!

Πού να πάη; Τι να γίνει; Πως να ξεφύγει απ' τους κινδύνους που την τριγυρίζανε; Σε ποιόν να καταφύγει;

Ενώ ξαγρυπνούσε κοντά στο νεκροκρέβατο του αγαπημένου της πατέρα, η λαμπιτάσα έσβυσε ξαφνικά. Η 'Ανζέλ δεν είχε ούτε στάλα πετρέλαιο για να την ξαναάψει. Έμεινε λοιπόν βυθισμένη στο σκοτάδι.

Μά τι την ένοιαζε;... Περίμενε να σημειώσει, απόρροφημένη στο μεταξύ από τις πένθιμες σκέψεις της...

Την ατέλειωτη αυτή νύχτα, μία άστραπή φωτίσε ξαφνικά το φλογισμένο μυαλό της. Σιγά-σιγά, η ιδέα αυτή ριζώνει στο νου της...

Αφού ήταν μοιραίο να καταστραφεί, αφού κι' ο πατέρας της ακόμη είχε ευχή να βρεθεί στο δρόμο της ένας καλός άνθρωπος για να τη βοηθήσει, αφού ήταν αναπόφευκτο το πέσιμό της, γιατί να μη θυσιάσει για τη σωτηρία εκείνων που αγαπούσε;...

Καταφρονημένη!... Θάταν καταφρονημένη, αλλά βάσαζε τουλάχιστον τους άλλους. Η φίλη της, η Βαλεντίνη Βερντιέ, το γλυκό κι' αγγελικό εκείνο πλάσμα, άργονπεθαινε γιατί της έλειπε ο ήλιος και η περιποίηση, και το ψωμί ακόμη. Θα μπορούσε λοιπόν να τη βοηθήσει, να της ξαναδώσει τις δυνάμεις της και την υγεία της.

Μήπως οι γειτονισσές της, παρ' όλη τη φτώχεια τους, δεν είχαν μοιραστεί μαζί της το ψωμί που τους άφαινε; Δεν την είχαν βοηθήσει όσο μπορούσαν;

Η μητέρα δεν την είχε δεχτεί σαν κόρη της κι' η Βαλεντίνη σαν αδελφή της; 'Υστερα, ύπνοχε κι' η μητέρα της. Τι θα γινόταν αυτή;...

Είχε κάνει λόγο για αυτοκτονία, πάνω στην απελπισία της! Μπορεί να πέσει σε σφαλίματα, είχε τα ελαττώματα της, τα πάθη της. Μά ήταν μητέρα της!

Αν μπορούσε να βρη κάποια άλλη διέξοδο απ' την απελπιστική κατάσταση της! Μά δεν ύπνοχε καμιά...

Δε θαχε καν να πληρώσει το νοίκι της τρώγλης που είχε στεγασει τον πατέρα της στις τελευταίες του μέρες! Ο σπιτονοικοκύρης θάκανε πια την υπομονή του. Σε μερικές μέρες, θ' αναγκαζόταν να εγκαταλείψη αυτό το ύστατο άσυλο!

Βέβαια, η διευθυντρια της είχε ύπνοχε-θή να εξακολουθήσει να της δίνει δουλειά. Το μεροκαμάτο της όμως ήταν τόσο ασήμαντο!... Κι' ύστερα, θα χάστούσε αυτή την προσωρινή εύνοια στην επένδασή του βαρόνου που την πολιορκούσε. Κι' ήταν αρκετά έξυπνη ώστε να καταλαβαίνει πως θα της λητούσαν να πληρώσει...

Τέλος, ο πατέρας της είχε έκφορσει τόσες φορές την επιθυμία να μη ριζούν τα κόκκαλά του στο χωνευτήρι, αλλά ν' αναπαύθη στο νεκροταφείο της Τουραινής, όπου ήταν θαμμένοι οι πρόγονοί του, εδώ και δυο αιώνες.

Πόσες φορές της τόχε πη, στο διάστημα της άρρώστιας της!...

Τι χρειαζότανε, για να ικανοποίηση αυτή την τελευταία επιθυμία του; Τι χρειαζότανε για να μπορέσει η μητέρα της να ζήσει σε κάποια μακρινή γωνιά; Τι χρειαζότανε, τέλος, για να σάσει τη φίλη της;

Λεφτά, πολλά λεφτά!

Δεν της τα είχαν προσφέρει; Γιατί να μην τα πάρη;

Βέβαια, η αγάπη δεν είχε καμιά θέσι σ' αυτή τη συναλλαγή. Δεν αγαπούσε το βαρόνο, της ήταν σχεδόν άγνωστος. 'Α-

γνοούσε τη διεύθυνσή του, ακόμη και τ' δ-
νομά του!

Δε φανταζόταν άλλωστε έτσι τον αν-
θρωπο που θ' αγαπούσε! Θά τον ήθελε
όλο δικό της, απλό, σοβαρό, ειλικρινή, α-
φοσιωμένο ολοκληρωτικά και για πάντα σ'
αυτήν.

Ο Βαρώνος ήταν έντελώς αντίθετος τύ-
πος: επιπόλαιος, φανταχτερός, φτερό στον
άνεμο...

Πόσο θα διαρκούσε ο δεσμός τους; Σί-
γουρα, όσο ένα εφήμερο καπρίτσιο.

Κι ύστερα;... Ύστερα θ' ακολουθούσε
το πεπρωμένο της. Μα θάχε τουλάχιστον
ανάβαλε την καταστροφή των άλλων, θά-
χε παραμερίσει τους άμεσους, τους σημε-
ρινούς κινδύνους.

Η αύγη την βρήκε ακίνητη ακόμη στην
ίδια θέση, σκυφτή, σε μια καρέκλα δίχως
ράχη, με το μέτωπό της ακουμπισμένο
στα σεντόνια του κρεβατιού του πατέρα
της.

Είχε παγώσει απ' το νυχτερινό κρύο, ή-
ταν μισοπεθαμένη απ' την κούραση και την
εξάντληση.

Γονάτισε, μOURΟΥΡΙσε μια προσευχή
και κύτταξε για μια στιγμή τα χαρακτη-
ριστικά του νεκρού. Ήταν τώρα ή-εμα, α-
ναπαυμένα, γαλήνια—όπως δεν τ' είχε δει
ποτέ άλλοτε η 'Ανζέλ.

«Ο θάνατος είναι γλυκός για κείνους
που υποφέρουν — σκέφθηκε η κοπέλλα.
Ποιος ξέρει αν δε θάναι μια μέρα και για
μένα ή μόνη μου παρηγοριά;»

Οι άλλοι ένοικοι του σπιτιού ξυπνούσαν
έναν-έναν. Ακούγονταν βήματα στη σκάλα.

Η 'Ανζέλ έκλεισε με προσοχή την πόρ-
τα της και κατέβηκε στις γειτονισές της.
Η δασκάλα του πιάνου έβγαине, την ώ-
ρα εκείνη, για να πάν να ψωνίσουν. Της έ-
καμε εντύπωση η αλλοίωση της φυσιογνω-
μίας της νέας.

—Τι σάς συμβαίνει; φώναξε ανήσυχα.
—Πέθανε ο πατέρας μου, απάντησε η
'Ανζέλ.

—'Α, τί δυστυχία!...

—Είναι αληθινά δυστυχία να πεθαίνει
κανείς, όταν υποφέρει δίχως έλπίδα;...

Η κ. Βερντιέ έσκυψε το κεφάλι της. Το
ίδιο σκεπτότανε κι' αυτή, γράφοντας στον
κόμητα ντ' Αρμέλ: «Οτι ο θάνατος είναι
κάποτε μια χάρη του Θεού!

—Τον αγαπούσατε ωστόσο...μOURΟΥ-
ΡΙσε.

—Μ' όλη μου την ψυχή! Για μένα εί-
ναι λοιπόν δυστυχία ο θάνατός του, κι' ο-
χι γι' αυτόν!

Η 'Ανζέλ έβαλε τα κλάματα. Τα δά-
κρυα την άνακαούσαν.

—Τι θα κάνετε τώρα; τη ρώτησε η κ.
Βερντιέ.

—Δεν ξέρω... θα δώ... Είναι μέσα η
Βαλεντίνη;

—Ναί. Δε σηκώθηκε ακόμη απ' το
κρεβάτι.

Η δασκάλα του πιάνου τράβηξε απότο-
μα την 'Ανζέλ και την έσφιξε στο στήθος
της, λέγοντάς της μ' αληθινή τρυφερότητα:
—Να θυμάσε πάντα πως είμαι μια
δεύτερη μητέρα για σάς!

—Υστερα πρόσθεσε:
—Φεύγω τώρα. Θά ξαναγυρίσω γρήγο-
ρα, σε μια ώρα περίπου, και τότε θα εί-
μαι στη διάθεσή σας για ό,τι χρειασθήτε.

ΣΤ'.

Η Βαλεντίνη ήταν ακόμη στο κρεβάτι,
χωμένη κάτω από τα σκεπάσματά της.
Δεν είχαν φωτιά. Κι' έζω η θερμοκρασία
είχε κατεβεί δυο βαθμούς κάτω απ' το μη-
δέν. Μέσα στο διαμέρισμα των Βερντιέ η
παγωνιά ήταν ανυπόφορη.

Η 'Ανζέλ αγκάλιασε τη φίλη της.

—Πώς είσαι; τη ρώτησε.

Η φωνή της ήταν αλλοιωμένη, η φυσιο-
γνωμία της κουρασμένη απ' την άπνεια
κι' απ' τους πόνους που είχε δοκιμάσει.

—Υπόφερε όλο της το είναι...

Η Βαλεντίνη τὸ πρόσθεσε και της είπε
μ' ανησυχία:

—Τι χλωμή και κο...ίνη πού είσαι!

—Τι σου συμβαίνει;

—'Α, με βρίσκει αλλαγήμένη;

—Τόσο πού με τρομάζεις!

—Είμαι λοιπόν άσχημη, φριχτή; είπε
η 'Ανζέλ προσπαθώντας ν' άστεεινέθ, άλ-
λά γεμάτη πικρία.

—Οχι. Κουρασμένη μονάχα... Γιατί;

—Δεν είναι τίποτα... Ξαγρύπνησα ά-
πόψε τη νύχτα;

—Ναί. Δεν έκλεισα διόλου μάτι.

—Μήπως είναι άσχημα ο καυμένος ο
πατέρας σου;

—Οχι, απάντησε σοβαρά η 'Ανζέλ άλ-
λάζοντας τον. Είναι καλλίτερα. Τελειώ-
σανε τα βάσανά του... Πέθανε!

—Πώς τὸ λες έτσι απλά;...

—Όπως τὸ σκέπτομαι... Θάβηλα νάχα
φύγει κι' εγὼ μαζί του... Έχω χάσει τώ-
ρα τὸ μόνο άνθρωπο πού μ' αγαπούσε, πού
μούδινε θάρρος!

Η Βαλεντίνη την αγκάλιασε απ' τὸ
λαϊμό.

—Εμὰς λοιπόν δε μὰς λογαριάζεις;
παραπονέθηκε.

Η 'Ανζέλ άναστένανε κι' απάντησε:

—Ασφαλώς! Μὰ μήπως είσαστε και
σείς λιγώτερο αξιολύπητες από μένα;

—Σαυ μένει η μητέρα σου!

Η 'Ανζέλ δέν απάντησε άμέσως. "Επει-
τα από μερικές στιγμές, είπε:

—Εσὺ έχεις ύπ' όψη σου τη δική σου,
πού σ' αγαπάει, σε λατρεύει...

—Μήπως δε σ' αγαπάει και σένα, σαν
παιδί της;

—Δέν είναι τὸ ίδιο πράγμα... "Οστό-
σο, δε μπορώ να σου περιγράψω την εὐ-
γνωμσίην μου γι' αυτήν!

Η 'Ανζέλ έκαμε ένα γύρο μέσα στην
κάμαρα, κυττάζοντας σαν ν' αναζητούσε
κάτι πού δέν τῶρισκε. Ξαναγύρισε έπειτα
κοντά στη φίλη της.

—'Ας μιλήσουμε για σένα, της είπε.
Πὼς πέρασες τη νύχτα σου;

—Οχι πολύ άσχημα.

—Έχεις βήχα;

—Λίγω.

—Νοιώθεις άδυναμία;

—Τὴν ίδια όπως πάντα.

—Ξέρεις γιατί έρχομαι να σ' ένοχλήσω
τόσο πρωί;

—Χρειάζεται νάχες ώρισμένο λόγο: Δέν
είναι στίτι σου εδῶ;

—Θάβηλα ένα έπιστολόχαρτο.

—Πὼς θα γράψης;

—Στὸ μαγαζί... Δέν ξέρεις λοιπόν τα
νέα; Έκλεισε σήμερα τὸ πρωί.

Η Βαλεντίνη χλωμάισε.

—Αὐτὸ είναι μεγάλο χτύπημα για μὰς!
μOURΟΥΡΙσε.

—Δε βαρύνεσαι! Μὲ τόσο λίγα πού
κερδίζαμε, δέν υπάρχει λόγος να τὸ πά-
ρης κατάκαρδα.

—Μὰ εσύ... Τί θα γίνης;

Η 'Ανζέλ σκυθρωπώθηκε. Άποστρεφόμε-
νη τὸ ψέμμα. "Οστόσο είπε:

—Εγὼ έχω ένα ραντεβού σήμερα τὸ
πρωί... Πρόκειται να μού προτείνουν κάτι
πολύ ενδιαφέρον: μια καλή θέσι υπαλλή-
λου κάπου στὸ εξωτερικό.

—"Οστε θα φύγης;...

—Μπορώ να κάνω αλλοίως;...

—Και θα χωρίσουμε;

—Οχι για πάντα!... Θ' αλληλογραφού-
με άλλωστε... Μὰ δέν έχω πάρει ακόμη ά-
πόφασι. Δέν έχω καταλάβει καλά- καλά
τί μού προσφέρουν...

Η 'Ανζέλ γύριζε πάλι μέσα στὸ δωμά-
τιο.

Η Βαλεντίνη της έδειξε απ' τὸ κρεβάτι
της τὸ τραπέζι όπου έγραφε η μητέρα
της τὸ προηγούμενο βράδυ.

—Θά βρῆς εκεί ό,τι χρειαζόσαι, της
είπε.

—Μπορώ ν' άνοίξω τὸ συρτάρι;

—Τὸ ρωτάς;... Ξέρεις πὼς δέν έχομε
μυστικά για σένα!

Πραγματικά, η 'Ανζέλ ένοιωθε σὰ δικό
της τὸ στίτι εκείνο, όπου τη δέχονταν τό-
σο εγκάρδια.

Γύρισε με κάποια δυσκολία τὸ κλειδί
στη σκουριασμένη κλειδαριά κι' άνοίξε τὸ
συρτάρι. Η Βαλεντίνη, ξεπλωμένη πάλι
στὸ κρεβάτι της, κύτταξε τὸ ταβάνι με τὰ
ονειροπόλα μάτια της κι' έλεγε με τὸ νου
της για τὴ φίλη της:

«Έχασε τὸν πατέρα της!... Δέν έχει
πιά κανένα πού να την κρατά εδῶ... και
θα μὰς αφήσει!»

Τῆς φαινόταν πὼς θάσβυνε η τελευταία
άχτιδα τοῦ ήλιου...

Ὡς τότε, η 'Ανζέλ τις συγκρατούσε με
τὸ θάρρος της και τις βοηθούσε να υπομέ-
νουν τὴν κακοτυχία τους.

Όσο για τὴ μητέρα της... Οι Βερντιέ
τὴν ήξεραν καλά, της είχαν μιλήσει κάπο-
τε, τὴν είχαν συναντήσει στη σκάλα. Μὰ
τὸς είχε κάμει τὴν εντύπωσι πού έκανε
σ' όλο τὸν κόσμο. Τὴν είχαν αντιπαθήσει,
για τὸ άγέρωχο ύφος της, για τὴν εὐέξα-
στη φυσιογνωμία της πού πρόσδινε μίσος
και φθόνο.

Αναρωτιόταν συχνά—όπως και τώρα η
Βαλεντίνη—πὼς μια τέτοια μητέρα είχε
φέρει στὸν κόσμο μια κόρη τόσο διαφορε-
τική απ' αὐτήν...

Η 'Ανζέλ συνέχιζε στὸ μεταξύ τὸ ψά-
ξιμο.

Ανάμεσα σε μερικά άνακατωμένα
χαρτιά, βρήκε τὸ γκριζό φακέλλο, πάνω
στὸν όποιο είχε άρχισει να γράφει τὴ διεύ-
θυνσι ή δασκάλα τοῦ πιάνου:

«Κύριον κόμητα...»

Δέν της έκαμε στὴν αρχή εντύπωσι αὐ-
τὴ ή επιγραφή. Παραμέρισε τὸ φακέλλο,
δίχως να τὸ δῶση καμμία προσοχή.

Κάτω απ' αὐτὸν όμως βρισκόταν, άνοι-
χτὸ τὸ γράμμα για κείνο τὸν άγνωστο. Η
'Ανζέλ τὸ έρριξε μηχανικά μια ματιά.

Υπήρχε κάποιο μυστήριο στη ζωή τὸν
Βερντιέ. Κανείς δέν είχε γνωρίσει τὸν πα-
τέρα της Βαλεντίν. Δέν τὸν ήξερε ούτε ή
ίδια.

Τὸ είχε έκμυστηρευθῆ επανειλημμένως
στὴ φίλη της, ζητώντας να της υποσχεθῆ
άπόλυτη έχεμύθεια. Η μητέρα της άπό-
φειγε αὐτὸ τὸ θέμα. Έλεγε μόνο πὼς είχε
χρησεί λίγο πρὶν γεννηθῆ ή κόρη της.

Δέν έδινε περισσότερες εξηγήσεις.

Σπάνια μιλούσε εἰς άλλου στη Βαλεντί-
νη για τὰ πρώτα παιδικά της χρόνια, παρ'
όλη τὴν άγάπη πού της είχε. Για τὴ νέα,
ή ζωή της μητέρας της άρχισε από τότε
πού είχαν φτάσει στη μικρή επαρχιακή πό-
λι, όπου είχαν εγκατασταθῆ. Είχαν περά-
σει εκεί σχεδόν 15 χρόνια, αν όχι εὐτυχί-
σμένες, τουλάχιστον όμως ήσυχες.

Δέν ήξερε λοιπόν η Βαλεντίνη τίποτ'
άλλο για τὰ περασμένα...

Βέβαια, η 'Ανζέλ δέν είχε καμμία επι-
θυμία να διαλύσει αὐτὸ τὸ μυστήριο πού
περιέβαλλε τὴν κ. Βερντιέ. Ότε και τὸ
σκεπτόταν τώρα, καθώς άνοιγε τὸ συρτάρι.

Τὴν παραξένεψε όμως ή άσυμπλήρωτη επι-
γραφή τοῦ φακέλλου. Εἶδε ύστερα τὸ γράμ-
μα, άνοιχτὸ μπροστά της και εὐάναγνω-
στο. Δίχως να τὸ θέλῃ, ή ματιά της έπε-
σε σε μια φράσι του:

«Δέν ξαναείδωθήκαμε ποτέ!».

Και σε μια άλλη:

«Θυμάστε τὴν ήμερα πού έφυγα απ' τὸ
στίτι εκείνο, στὰ βουνά τοῦ Μάρ;...»

Και μια ακόμη:

«Τὸ παιδί αὐτὸ είναι και δικό σας!».

Έκλεισε γρήγορα τὸ συρτάρι, σαν νάχε
κάνει μια άσυγχώρητη άδιακρισία. Κι' εί-
πε με τὸ νου της πὼς είχε βρῆ, δίχως να
τὸ θέλῃ, τὸ κλειδί κάποιου μεγάλου μυστι-
κού...

Θάβηλε να ξεχάσει άμέσως ό,τι είχε δια-
βάσει, αλλά δε μπορούσε... Οι λίγες εκεί-
νες φράσεις της επιτρέπανε να διαδῶση
στὸ παρελθόν της φτωχῆς δασκάλας τοῦ
πιάνου, σαν σ' ένα άνοιχτὸ βιβλίο.

Σίγουρα, τὸ γράμμα εκείνο προοριζό-
τανε για τὸ φίλο της κ. Βερντιέ, τὸν πα-
τέρα της Βαλεντίν.

Μὰ τί σήμαινε εκείνο «τὸ στίτι στὰ βου-
νά τοῦ Μάρ»; Πού ακριβῶς βρισκότανε;
Δε μπορούσε να τὸ μάθῃ ή 'Ανζέλ; Ποτέ
δέν είχε άκούσει αὐτὸ τ' όνομα...

Οι σκέψεις της αὐτές κράτησαν μονάχα
μερικά δευτερόλεπτα. Ύστερα διπλασίασε
τις προσπάθειές της για να διώξῃ τὴν ά-
νάμνησι εκείνη πού τη βάριανε.

Στὸ κάτω-κάτω, με ποίὸ δικαίωμα θα
προσπαθούσε ν' ανακαλύψῃ ένα μυστικό,
πού ή κ. Βερντιέ άνοιόταν να τὸ φανερώσῃ
άκόμη και στὴν κόρη της;...

«Αλλωστε, δέν είχε καιρό να χάνῃ τώρα.
Η θέσι της ήταν κοντά στὸν πατέρα της.

Ποῖν ξαναβρῆθῶστόσο στὴν τρώγλη της,
ήθελε να πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιο πού
είχε καταστρώσει τὸ άρρωστο μυαλό της,
στὸν πυρετὸ τῆς νύχτας. Έγραφε λοιπόν
βίσιτικά, νευρικά, σαν άγανακτισμένη με
τὸν εαυτὸ της:

«Κύριε,

»Παρ' όλη τὴν ταραχή μου, όταν μού μι-
λήσατε, κατάλαβα πὼς μού λέγατε ό,τι ή-
σαστε φίλος μου και πρόθυμος να μού ά-
ποδείξετε αὐτὴ τὴ φιλία σας.

»Θά ξέρατε ίσως ό,τι ήμουν πολύ δυστυ-
χισμένη χτές. Σήμερα είμαι ακόμη περισ-
σότερο. Σας γράφω, με τὴν άπελπίσιά
στην ψυχή.

»Έχασα τὸν πατέρα μου. Μ' αγαπούσε
πολύ... κι' ο θάνατός του μ' άφισε μόνη,
μολονότι έχω ακόμη τὴ μητέρα μου. Μὴν
προσπαθῆτε να καταλάβετε τί έννοά! Τί
ώφελεί άλλωστε; Όλες οι οικογένειες, απ'
τις πιδ έακουστές ως τις πιδ άσημες, απ'
τις πλουσιώτερες ως τις πιδ φτωχές, έχουν
τὰ μυστικά τους.

»Δέν έχω πιά φίλους, δεσμούς, υποστή-
ριξι συμβουλές. Δέν έχω κανένα... Στὴ μο-
ναξιά μου, σκέφθηκα εἰσάς. Δώστε μου ένα
ραντεβού, για να μπορέσω να σας έμπι-
στευθῶ τις επιθυμίες μου, τὸς πόνους μου
και τὴν άπόφασί μου.

»Μὰ μὴν άργήσετε! Δέν άντέχω πιά...
»Ανζέλ ντὲ Ρέιγ».

Η κοπέλλα έκλεισε αὐτὸ τὸ γράμμα μέ-
σα σ' ένα άλλο, προωρισμένο για τὴ διευ-
θυντρία της:

«Κύρια,

»Χτὲς τὴ νύχτα πέθανε ο πατέρας μου.
Είμαι αληθινά άπελπισμένη.

»Όχάτε τὴν καλωσύνη να διαδιδάσετε
τὸ συνηθισμένο γράμμα στὸ φίλο σας, τὸν
κ. Βαρώνο: Έχω να τὸ ζητήσω μια μεγα-
λή υπηρεσία. Μπορεῖ να με σώσῃ, αν θέ-
λῃ. Μὰ θα τὸ θελήσῃ;...

»Η άφοσιωμένη μας 'Ανζέλ».

Έκλεισε τα δυὸ γράμματα σ' ένα φα-
κέλλο και πήγε να τὰ ταχυδρομήσῃ.

Καθὼς ξαναέβαινε ύστερα γρήγορα τὴ
σκάλα, συνάντησε τὴν κ. Βερντιέ, πού εί-
χε γυρίσει στὸ μετᾶξύ.

Η δυστυχισμένη γυναίκα ήταν σκυθρω-
πή, έπειτα απ' τὴν άπόφασί πού είχε πα-
ρει, άφού πάλεψε πολύ με τὸν εαυτὸ της.

Βλέποντας όμως τὴν 'Ανζέλ, προσπάθησε
να της χαμογελάσῃ κι' έπέμεινε να τὴν
πάρῃ λίγο μέσα στὸ διαμέρισμά της.

—Έσεῖς θα λιποθυμήσετε απ' τὴν πεί-
να! τὴ μάλωσε. Σας λυτάμαι. Εἶναι βέ-
βαιη πὼς έχετε μέρες νηστική!

Πραγματικά, η 'Ανζέλ δύσκολα στεκό-
ταν στα πόδια της. Η κ. Βερντιέ τὴν έδα-
λε να καθῆσθ, άναψε γρήγορα λίγη φωτιά,
έβαλε πάνω μια κατσαρόλα με γάλα, έ-
φτιασε μια σούπα και τὴ μοίρασε στις δυὸ
«κόρες» της.

Ύστερα είπε στὴν 'Ανζέλ:

—Μιλήστε μου τώρα ειλικρινῶς... Πὼς
βρίσκεισθε από οικονομική άποψι;

Βλέποντας πὼς ή κοπέλλα δίσταζε ν' ά-
παντήσῃ, πρόσθεσε:

—Δε σὰς μένει πιά τίποτα... Έτσι;

Η 'Ανζέλ κούνησε καταφατικά τὸ κεφά-
λι της. Η κ. Βερντιέ ξαναείδε τότε τὸ συρ-
τάρι όπου βρισκόταν τὸ γράμμα της, κι'
έγινε κατακόκκινη βλέποντας πὼς τὸ είχε
ξεχάσει εκεί μέσα...

Τὸ πήρε γρήγορα, τὸ δίπλωσε, τῶκλει-
σε στὸ φακέλλο και τῶκρυψε στὸν κόρφο
της.

Η 'Ανζέλ παρακολουθούσε μ' ανησυχία
τις κινήσεις της. Ένοιωθε τύψεις για τὴν

άδιακρισία της—κι' ἄς μὴν έφταιγε προσ-
ματικά...

Η κ. Βερντιέ πήρε κάτω απ' τὰ χαρτιά
της ένα πορτοφόλι πού περιείχε όλη της
τὴν περιουσία.

—Έχω εδῶ 50 φράγκα, είπε. Εἵμουςτε
πλουσίαι! "Ας τὰ μοιραστούμε σαν άδελ-
φές.

Η 'Ανζέλ θέλησε ν' άρνηθῇ. 'Αλλ' οι
Βερντιέ, μητέρα και κόρη, έπέμειναν, με
τόση συγκινητική καλωσύνη, ώστε άναγκά-
σθηκε να υποχωρήσῃ.

Πῆρε τὰ λεφτά κι' έτρεξε να ψωνίσῃ με-
ρικά τρόφιμα. Ξαναέβηκε ύστερα στὸ δια-
μέρισμά της και μπόρεσε ν' άναψῇ λίγη
φωτιά για τὴ μητέρα της και να της έτοι-
μάσῃ ένα πρόγευμα τωνωτικό. Η ίδια μό-
λις πού τὸ άγγίζει...

Ήταν δυὸ γυναίκες μονάχες, κοντά σ'
ένα νεκρό. Μητέρα και κόρη! Και δέν εί-
χαν καν τὴν παρηγοριά να πέσουν ή μια
στην άγκαλιά της άλλης. Τις χώριζε ένα
τείχος από πάγο...

Η 'Ανζέλ έκλαιγε σιωπηλά, γιατί είχε
χάσει τὸν πατέρα της, και μαζί μ' αὐτὸν
τὴ λίγη πίστι πού διατηρούσε ακόμη για
τὴ μητέρα της...

Η μητέρα αναπολούσε τὰ χρόνια πού
είχαν περάσει, τις τρέλλες της, τὴν κατάσ-
ρευσι τους εἰς αἰτίας της... Η σοφίτα εκεί-
νη ήταν ο τελευταίος σταθμός της ζωῆς
της.

Μπροστά στὸ νεκρό, σκεπασμένο μ' έ-
να τρυπιο σεντόνι, μπροστά στὸ μάρτυρα
πού είχε υποφέρει πάντα άδικα τις προσ-
βολές της, δέν ένοιωθε καθόλου οίκτο ή
μεταμέλεια. Αναρωτιότανε μονάχα, με τὸν
άγριο έγωισμό της:

«Τί θ' άπογίνω αύριο;...»

Πραγματικά, πού θα πήγαινε;... Ποῖος
θάβηλε ν' αναλάβῃ τὸ βάρος μιας άχρη-
στης γυναίκας;

Κύτταξε ποτε τὸ νεκρὸ και ποτε τὴν κό-
ρη της.

Στάθμιζε τὴν όμορφιά της 'Ανζέλ, τὴ
χάρι της, τὴ λεπτότητά της. Κι' έλεγε με
τὸ νου της:

«'Αν ήθελε!...»

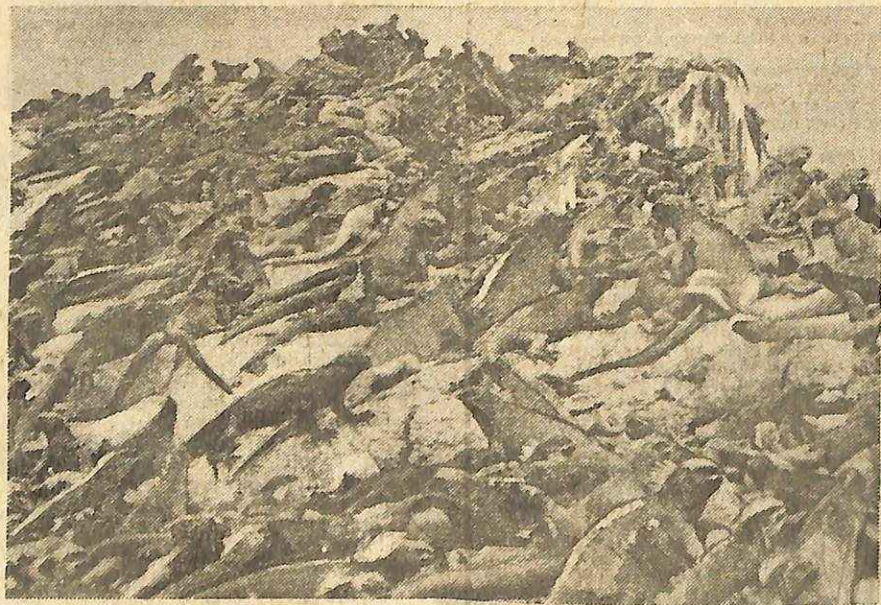
Η 'Ανζέλ δέν τὴν κύτταζε, από φόβο
μήπως καταλάβῃ τις σκέψεις της...

Εἶχε τεντωμένο τ' αὐτί της, σαν να πε-
ρίμενε κάτι πού δε θ' άργούσε...

Πραγματικά, κατὰ τις 4, χτύπησε κά-
ποιος τὴν πόρτα. Η 'Ανζέλ άνοίξε άμέσως.

Ήταν ή θρωρός.

—Σας ζητᾶνε, δεσποινίς 'Ανζέλ, τις
είπε σιγά.

ΟΙ ΣΑΥΡΕΣ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΓΚΑΛΑΠΑΓΚΟΣ

Δέν πρόκειται για καμμία εἰκόνα προϊστορικής εποχῆς, αλλά για μια πρόσφατη φωτο-
γραφία, πού πάρθηκε σ' ένα από τὰ νησιά Γκαλαπαγκος τοῦ Ειρηνικοῦ. Τὰ τέρατα αὐτά,
πού σκεπάζουν όλη τὴν επιφάνεια τοῦ εδάφους, είναι οι τεράστιες σαύρες, πού ζουν πάνω
στὰ βράχια τῶν εἰλωτικῶν αὐτῶν νησιῶν και πού ξεπερνᾶν συνήθως σὰ μήκος τὸ ένα
μέτρο. Έξ αἰτίας τῶν έρπετῶν αὐτῶν, ένα μεγάλο μέρος τῶν νησιῶν μένει άκατοίκητο,
γιατί οι άνθρωποι δέν τολμοῦν να εγκατασταθοῦν σε έκτάσεις, πού από αἰῶνῶν κατακλύ-
ζονται από τὰ άποκρουστικά σουροειδή.

— Η κοπέλλα έγινε κατακόκκινη.
— Καλά, κυρία, τραύλισε.
Και πρόσθεσε γρήγορα, χωρίς να ρωτήσει τίς όνομα του επισκέπτη:
— Πέστε ότι κατεβαίνω άμέσως... σε πέντε λεπτά!

Ξαναγύρισε κοντά στο νεκροκρέβατο. Τοποθέτησε πάλι πάνω στο στήθος του πατέρα της ένα μικρό φιλντισένιο Έσταυρωμένο που είχε πέσει στο πλάι. Άλλαξε τα κερία, που είχαν λυώσει πιά και κόντευαν να σβύσουν.

Επειτα γονάτισε, έκρυψε το πρόσωπό της ανάμεσα στα χέρια της κι έμεινε λίγα λεπτά ακίνητη, ενώ το στήθος της άναδοκατέβαινε από πνιγμένους λυγμούς.

Όταν δασκαλώθηκε, τα μάτια της είχαν μια παράξενη λάμψη.

Θέλησε να πέση στην άγκαλιά της μητέρας της. Μια παγωμένη όμως ματιά της τη σταμάτησε.

Στάθηκε τότε προς την πόρτα, για να μη βλέπει πια η άκαρδη εκείνη γυναίκα το θέαμα της συγκινήσεώς της, και είπε:

— Δε θα λείψω πολύ. Θα κατεβώ και θά ξανανέοθ άμέσως.

Έριξε μια σάρπα στους ώμους της και βγήκε.

Ζ'.

Τη νύχτα που η Άνζελ έχασε τον πατέρα της, ο βαρώνος ντε Μπραζέ γύρισε σπίτι του κατά τα ημερομηνία. Άνέθηκε άθόρυβα στην κάμαρά του, έπεσε στο κρεβάτι του κι άποκοιμήθηκε άμέσως.

Ήταν γερός και καλοφτιαγμένος άντρας, με ένεργητικό χαρακτήρα.

Είδε στον ύπνο του κανένα εύχριστο όνειρο; Τό όραίο αλλά θλιμμένο πρόσωπο της Άνζελ, που τον είχε μαγέψει; Ίσως, γιατί χαμογέλασε συνεχώς...

Ξύπνησε άπότομα κατά τις 7½. Ένας καμαριέρης είχε άκουμπήσει το χέρι του στον ώμο του και τον κουνούσε έλαφρά.

— Τι συμβαίνει, Μπατίστα; γκρίνιασε. Δε μπορείς λοιπόν να μ' άφισης ήσυχο λιγάκι;

Ο ύπνρής χαμογέλασε διακριτικά.

— Έδειξε το ρολόι κι' άπάντησε:

— Ο κύριος βαρώνος ξέχασε τη διαταγή που μου είχε δώσει;

— Ποιά διαταγή;

— Να τον ξυπνήσω αυτή την ώρα;

— Ο βαρώνος άνακλαδίστηκε. Έτριψε το μέτωπό του, για να ζωηρέψη, τις άναμνήσεις του.

— Ά, ναι, θυμήθηκα! είπε. Πρόκειται νάρθη αυτό το ζών, ο Περονώ. Δε μπορούσε ν' άναβάλει γι' άργότερα την επίσκεψή του, ο ήλιθιος; Έβλεπα ένα τόσο εύχριστο όνειρο!...

— Λυπάμαι πολύ που άνησύχησα τον κύριο βαρώνο.

Ο Μπατίστας ήταν ως 30 χρονών κι' είχε μύτη γαμψή και μάτια πονηρά.

Ο άφεντικός του πετάχτηκε άπ' το κρεβάτι, με νευανική εύκνησία. Τέντωσε τα χέρια του και ρώτησε:

— Έβαλε τις φωνές χτες ή γυναίκα μου, γιατί δεν ήρθα τό βράδυ για φαί;

— Αστειεύεται ο κύριος βαρώνος, άπάντησε ο ύπνρής. Άφού ξέρει καλά ότι ή κυρία βαρώνη δε φωνάζει ποτέ... Είναι έ-

σωτερικός άνθρωπος, κλεισμένη στον έαυτό της...

— Και διπλοκλειωμένη μάλιστα! Κάτι ξέρω εγώ που τό λέω... Όστε λοιπόν δεν είπα τίποτα;

— Όύτε λέει, κύριε βαρώνε.

— Οάπρεπε ωστόσο να την είδοποιήσω, να της ζητήσω συγγνώμη, όπως κάνω πάντα... Παρασύρθηκα όμως άπ' τη συντροφία μου και τό ξέχασα... Φταίει αυτός ο μασκαράς, ο Μπουρνεδίλ!...

Ο Μπατίστας έκλεισε τό μάτι, με ειρωνεία και με κάποια οικειότητα—χωρίς όμως να βγαίνει άπ' τα όρια. Ήξερε να κρατάη τις άποστάσεις.

— Έβγαίνα άπ' τη λέσχη, συνέχισε ο βαρώνος, όταν βρήκα μπροστά μου τό Μπουρνεδίλ. Γαντζώθηκε πάνω μου, όπως ο ναυαγός στη σανίδα σωτηρίας, και με ζάλισε με τις φλυαρίες του. Όταν θυμήθηκα να κυττάξω τό ρολόι μου, κόντευαν 8. Ήταν πιά πολύ άργά για να είδοποιήσω...

— Πάντως, ή κυρία βαρώνη δεν έκαμε την παραμικρή παρατήρηση. Άμέσως μετά τό φαγητό, διέταξε να ετοιμάσουν τ' άμαξι και πήγε μαζί με τη δεσποινίδα Σουζάν σε κάποια φίλη της.

— Ά, ωραία... πολύ ωραία!

— Ένώ κουνέντιαζε έτσι με τον έμπιστο ύπνρής του, ο βαρώνος Κλώντ έκανε μ' επιμέλεια την πρωινή τουαλέτα του. Συγχρόνως σιγοτραγουδούσε ένα εύθυμο σκοπό.

— Πέρασε ωραία τη νύχτα του ο κύριος βαρώνος; παρατήρησε ο ύπνρής.

— Ο βαρώνος τον στραβοκούτταξε.

— Γιατί τό λες αυτό; ρώτησε.

— Γιατί βλέπω πως ο κύριος βαρώνος είναι χαρούμενος κι' έλαφρός σαν πουλάκι!

— Έτσι είμαι πάντα!

— Είχε τύχη στά χαρτιά ο κύριος βαρώνος;

— Μά ναι, άρετή!

— Καταλαβαίνω πάντα άπ' τη φυσιογνωμία του κυρίου βαρώνου άν κέρδισε ή έχασε, και πόσα άπάνω κάτω...

— Ένα άμάξι σταμάτησε έξω άπ' τό μέγαρο.

— Ο Περονώ θα είναι, είπε ο βαρώνος. Αυτός ο άνθρωπος βρίσκεται στο πόδι άπ' τα ημερομηνία!

— Άνοίξε την πόρτα του και φώναξε:

— Να περάσει ο κύριος στο γραφείο μου. Κατεβαίνω άμέσως.

— Όστερα είπε στο Μπατίστα:

— Κουνήσου λοιπόν, τεμπέλη! Τό σακάκι μου, τη γραβάτα μου...

Σε λίγο ήταν έτοιμος, φρέσκος και κομψός. Κατέβηκε στο ισόγειο και μπήκε στο γραφείο, όπου τον περίμενε ο επισκέπτης.

Τό δωμάτιο αυτό ήταν άνετο, ζεστό, ντυμένο όλο με ταπεταρίες. Πάνω στο τζάκι ύπνρχε μία γυναικεία προτομή, με λεπτά, κανονικά και άγέρωχα χαρακτηριστικά. Παρίστανε τη βαρώνη Κλοτίλδη ντε Μπραζέ-Λαγκράνζ, τό γένος ντε Σαμπρύ.

Μία έλαφρα μινωδική πούρου πλανιότανε στον αέρα. Στο τζάκι έκαιγε μία δυνατή φωτιά.

— Άνάμεσα στα όραία πράγματα που ήταν συγκεντρωμένα εκεί μέσα, ο πρωινός επισκέπτης έκανε την έντύπωσι μαύρου κό-

ρακα μέσα σ' ένα πανέρι με λουλούδια...

— Είμαι πολύ εύχαριστημένος που σας βλέπω, κύριε Περονώ, του είπε ο βαρώνος. Με συγχώρητε που σας έκανα να περιμένετε. Ξέρω πόσο πολύτιμη είναι ή ώρα σας!

Ο μαύρος άνθρωπος μισοσηκώθηκε, άγχιζε με τα δυό του δαχτυλά τό χέρι που του έδινε ο βαρώνος, και ξανακάθησε ύστερα.

Ήταν 35 ως 36 χρονών, ντυμένος άψογα και καλοζυγισμένος. Είχε διαδεχθή τό θείο του στο συμβολαιογραφείο του—τό μεγαλείτε ο του Παρισίου.

Είχε ένα ύφος αινιγματικό, που τό άνέξανε άκόρη περισσότερο τό μπλέ γυαλιά που φορούσε διαρκώς, ίσως χωρίς λόγο, για να κρύβουνε τη ματιά του. Έτσι, δε μπορούσε να διαβάση κανείς μέσα στην ψυχή του.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν άληθινός τάφος τών μυθικών.

— Άγαπητέ μου κύριε Περονώ, του ξαναείπε ο βαρώνος τρίτοντας τα χέρια του, είμαι κατενθουσιασμένος που σας βλέπω.

Ο συμβολαιογράφος έμεινε ψυχρός, άτάραχος, ενώ ο άλλος συνέχιζε:

— Είναι πάντα μία μεγάλη εύχαρίστησι για μένα να κουβεντιάω μαζί σας... Οί πολύτιμες συμβουλές σας...

— Ο Περονώ άρπαξε άμέσως την εύκαιρία:

— Δυστυχώς, κύριε βαρώνε, δεν άκούσατε τις συμβουλές μου. Κι' αυτό είναι ή αίτια που βρίσκομαι τώρα εδώ.

— Ά, έτσι;

— Οφείλω να έπιστήσω την προσοχή σας στην κατάστασι που έχει δημιουργηθή...

— Παραουσιάζει κάποιους κινδύνους, σοβαρώτερους άπ' ό,τι φαντάζεσθε.

Ο βαρώνος χαμογέλασε κι' άνασήκωσε τούς ώμους του μ' άδιαφορία.

Ο συνομιλητής του έβγαλε άπ' την τσέπη του ένα χαρτί.

— Έχω συντάξει εδώ μία πρόχειρη έκτίμησι της περιουσίας σας, καταστάσεως. Πιστεύω πως δεν έχω κάνει κανένα λάθος.

— Άς τή δούμε... είπε ο βαρώνος παίρνοντας τό χαρτί.

Και διάβασε με δυνατή φωνή:

«Άκίνητα άνήκοντα εις την κ. βαρώνην ντε Μπραζέ, τό γένος ντε Σαμπρύ.

»1.—Κτήμα καί πύργος του Σαμπρύ, 1 έκατομμύριον...».

— Πώς! Τόσο μονάχα τα έκτιμάτε; παραξευένθηκε ο βαρώνος.

— Και πάλι πολλά τα βάζω! Οί άγορασταί είναι σπάνιοι, στην εποχή μας, και προσφέρουν εξευτελιστικά ποσά.

— Μά δεν είναι για πούλημα ο πύργος του Σαμπρύ!

— Άς έλπίσουμε πως δε θα χρειαστή ποτέ να τον πουλήσετε, είπε εύγενικά ο συμβολαιογράφος.

Ο βαρώνος συνέχισε τό διάβασμα:

«2.—Δάσος του Πρελέ, 500 χιλιάδες.

»3.—Κτήμα του Κουρμπεπίν, 500 χιλιάδες.

»4.—Κτήμα του Βαλαίγ, 500 χιλιάδες...».

— Έχετε κόψει λοιπόν μία ένιαία τιμή για όλα; είπε, γελώντας ο βαρώνος.

— Έτυχε νάχουν σχεδόν την ίδια αξία. Να είσαστε βέβαιοι όμως ότι δεν πέφτω έξω στην έκτίμησι... Άς συνεχίσουμε!

»5.—Λατέλ, 600 χιλιάδες...».

— Μά αυτό αξίζει τουλάχιστον τα διπλά! παρατήρησε πάλι ο βαρώνος.

— Σας επαναλαμβάνω, κύριε βαρώνε, ότι τα άκίνητα είναι πολύ ξεπεσμένα, για την ώρα τουλάχιστον.

— Ναι, άλλ' άργότερα θα ξανάρθουν καλλίτερες μέρες...

— Πιθανόν. Θα μπορέσω όμως να τίς περιμένω;

Ο βαρώνος κύτταξε τό συμβολαιογράφο στα μάτια. Άλλα τα μπλέ γυαλιά του τον έμποδίζαν να διαβάση τη σκέψι του.

Συνέχισε λοιπόν τό διάβασμα:

«6.—Κτήμα του Κουλόνζ, 1 έκατομμύριο 200 χιλιάδες.

»7.—Μέγαρον τών Παρισίων και οικίαι όδου Ρισελί, 2 έκατομμύρια...».

— Αυτά είναι, είπε ο συμβολαιογράφος. Τό όλον 6 έκατομμύρια 300 χιλιάδες.

— Δεν είναι και λίγα, άγαπητέ μου κύριε Περονώ! Δε βλέπω λοιπόν γιατί ν' άνησυχείτε...

Ο συμβολαιογράφος άναστέναξε κι' άπάντησε:

— Άς έρθουμε τώρα στο παθητικό σας. Όφείλετε 2 έκατομμύρια 700 χιλιάδες φράγκα.

— Τόσο πολλά, κύριε Περονώ;

— Οί αριθμοί είναι άμελικοί.

— Διόδολε!... μουρμούρισε ο βαρώνος ξύνοντας τό αυτί του.

Συνήλθε όμως άμέσως άπ' τη δυσάρεστη εκείνη έκπληξι και πρόσθεσε:

— Πάντως, δεν είναι άπελπιστική ή κατάσταση!

— Όχι άκόμη...

— Μας άπομένουνε 3 έκατομμύρια 600 χιλιάδες φράγκα.

— Άσφαλώς, κύριε βαρώνε. Δε μπορούμε όμως να είμαστε δέσμιοι πόσα θα συγκεντρώσετε, προπάντων άν άναγκασθήτε να ρευστοποιήσετε την περιουσία σας υπό συνθήκες άνώμαλες... πάνω σ' ένα πόλεμο, άς πούμε, ή μία έπανάστασι, ή μία καινούργια πτώσι της αξίας τών άκινήτων!

Ο Μπραζέ δάγκασε τα χείλια του.

— Είσαστε ή φρόνησι προσωποποιημένη, κύριε Περονώ, παρατήρησε.

— Προσπαθώ, κύριε βαρώνε, άπάντησε ο συμβολαιογράφος άπλά και μ' άσιωπρία. Περισσότερο για τούς πελάτες μου, παρά για τον έαυτό μου.

— Άπλώθηκε για λίγο σιωπή. Ο βαρώνος έβρισε πάλι τό άριστορό αυτί του, όπως έκανε πάντα όταν βρισκότανε σ' άμνηχανία.

— Ποιά λύσι μου συνιστάτε, κύριε Περονώ; ρώτησε.

— Είσαστε άρκετά έξυπνος ώστε να την καταλαβαίνετε μόνος σας...

— Να πουλήσω μερικά κτήματα και να κάνω πτό μετρημένη ζωή;

— Αυτό θα ήταν τό πιο φρόνιμο, κύριε βαρώνε.

— Καλά. Θα σκεφθώ, θα κουβεντιάσω με τη γυναίκα μου, θ' άποφασίσω.

Ο συμβολαιογράφος σηκώθηκε. Η άποστολή του είχε τελειώσει.

Πρίν φύγει, ο βαρώνος του είπε:

— Κύριε Περονώ, δεν πιστεύω να σημαίνει ή σημερινή έπίσκεψί σας ότι μάς κόδετε ξαφνικά την πίστωσι!...

— Ό, κύριε βαρώνε, τό γραφείο μας έχει τόσες σχέσεις με την οικογένειά σας, προπάντων δε με της κυρίας βαρώνης, ώστε ν' άποκλείεται μία τέτοια ύπόθεσι...

Τό ταμείο μας θα έξακολουθήσει να βρίσκεται στη διάθεσι σας. Άλλά, προς τό συμφέρον σας...

— Ναι, ναι, κατάλαβα! διέκοψε ο βαρώνος, καθισχυασμένος.

Κι' έδωσε τό χέρι του στον έπισκέπτη.

— Εκείνος τό άγγιξε πάλι με τα δυό του δαχτυλά, χαμογελώντας φιλοφρονητικά, υποκλήθηκε κι' έφυγε.

Άφού τών συνώδεψε ως την έξώπορτα, ο βαρώνος ξαναγύρισε στο γραφείο του.

Είχε άνοίξει τώρα μία άλλη πόρτα, άντίκρου σ' εκείνην άπ' όπου είχε βγή ο επισκέπτης, και στεκότανε στο κατώφλι μία νέα γυναίκα.

Ήταν όμορφη, ψηλόλιγνη, εύκνητη, άληθινά άριστοκρατικός τύπος, με δέρμα κατάλευκο, μαλλιά σκούρα καστανά και πικνά, μάτια σκουρογάλανα. Η φυσιογνωμία της δε διατηρούσε κανένα ίχνος της κορασιατικής κοσμικής ζωής που έκανε.

Ήταν 32 ως 33 χρονών, άλλά φαινόταν άκόμη πτό νέα. Φορούσε μία κομψότατη ρόμπα.

— Ο κ. Περονώ ήταν; ρώτησε τό βαρώνο.

— Άκριβώς, άγαπητή μου... Πώς σηκώθηκε τόσο νωρίς σήμερα;

— Περιμένω κι' εγώ μία έπίσκεψι...

— Ά! Ποιόν δηλαδή;

— Κάποιον κύριο, που δεν έχει ξανάρθη ποτέ εδώ.

— Μπρί!

— Τούστείλα χτες ένα γραμματάκι που άρχιζε έτσι: «Άγαπητέ μου θέλε...».

— Ά, πρόκειται για τον κόμητα ντ' Άρμελ;

— Τό βρήκε.

— Μά αυτό είναι πολύ ένδιαφέρον!... Τί άκριβώς τού έγραψες;

— Άκουσε: «Λυπούμαι ειλικρινά για τις διαφωνίες που μάς χωρίζαν τόσο καιρό. Θα μού έπιτρέψετε να σας έκφράσω και προφορικά τη θλίπι μου και να σας έξηγήσω τις αίτιες που μ' έμποδίζουν τό-

σον καιρό να κάνω αυτό τό διάδημα της συμφιλίωσής μας;

»Η άνηψιά σας Κλοτίλδη».

— Περιφύμα, άγαπητή μου! φώναξε ο βαρώνος. Και τόν πεινώνει τώρα;

— Άν βέλη να συμφιλιωθώμε, θάρρη. Άν δε θέλη, θα μού τό πη με δυό λέξεις...

— Άλλ' άς άφίσουμε αυτό τό ζήτημα! Άφορά έμένα μονάχα...

Ο καμαριέρης έφερε ένα τσαί στο βαρώνο.

— Θέλεις και σύ; πρότεινε εκείνος στη γυναίκα του.

— Όχι, εύχαριστώ.

Ο βαρώνος έριξε έλαχαρα στο φυτζάκι του. Όστερα είπε:

— Ξέρεις πως είναι άληθινά έπανάστατικό αυτό τό διάδημά σου, για την προσέγγισι με τό θείο σου;... Άμφιβάλλω δε άν θα δελχί εκείνος!

— Τό λέω γιατί δεν τόν ξέρεις.

— Ένώ έσύ;...

— Έγώ έχω πάρει τις πληροφορίες μου. Ποτέ δεν ένεργώ επιπόλεια.

— Τί σου είπαν λοιπόν;...

— Ότι ο κ. ντ' Άρμελ είναι ένας έντιμος άνθρωπος, με μεγάλη καρδιά...

— Κι' έπομένως ότι ξεγελιεται εύκολα!

— Πρέπει να κόψης, άγαπητέ μου, μία άσχημη συνήθεια που έχεις!

— Να είμαι ειλικρινής; Ποτέ! Άλλωστε είμαστε μόνοι αυτή τη στιγμή. Δε μάς άκούει κανείς...

Η βαρώνη έκαμε μία κίνησι άνυπομονησίας.

— Άς άνακεφαλαιώσουμε την κατάστασι, είπε. Η μητέρα μου είχε μαλώσει με τον πατέρα του θείου μου. Δεν τόν συγχωρούσε έπειδή είχε ξαναπαντρευτή.

»Ήταν άμελικοτή στη μνησικακία της και τη μετέδωσε και σε μένα. Ός σήμερα, δε θέλησα να έχω καμιά έπαφή με τόν κόμητα ντ' Άρμελ, τό θείο μου. Δική μου δουλειά είναι τώρα, άν μ' άρέση ν' αλλάξω ιδέα. Έγώ είμαι άνηψιά του, κι' όχι έσύ.

— Πολύ σωστά.

— Μην άνακατεύεσαι λοιπόν, σε παρακαλώ.

— Σύμφωνοι, άγαπητή μου.

— Δε μού πρόσφερε όμως άκόμη κάθισμα...

— Θεέ μου! Πού έχω τό μυαλό μου;... Με ζάλισε αυτή ή σπουδαία είδησι που μού άνάγγειλες έτσι ξαφνικά!

Ο βαρώνος σηκώθηκε, έπιασε άπ' τα δυό χέρια τη γυναίκα του και την τράβηξε κοντά στο τζάκι. Την έβαλε να καθήση σε μία μεγάλη και άνετη πολυθρόνα, αντίκρου του.

— Δεν είσαι κουρασμένος και κακόκεφος; που σηκώθηκες τόσο πρώι; του είπε εκείνη ειρωνικά.

— Κάθε άλλο! Είμαι φρέσκος και καλοδιάθετος, σαν είκοσάχρονο παλληκάρι. Μπορώ να κάνω τόσα τρελά όρες συνέχεια ίππασία, για να πάρω άέρα!

— Κι' όμως γύρισε πολύ άργά χτες τό βράδυ.

— Άλήθεια; Μόλις που τό θυμάμαι...

— Είναι έκπληκτικό πως έχεις τόσο λίγη μνήμη, όταν θέλεις... Λοιπόν, γύρισε στις 5 τό πρωί.

— Πιθανόν! Παρασύρθηκα σαν άνόητος... Φταίει αυτός ο χοντρο-Μπουρνεδίλ. Δεν ήξελε να μ' άφιση...

— Βέβαια, είναι ο άχώριστος φίλος σου.

— Με συγχώρης πάντως, άγαπητή μου. Έπρεπε να σε είδοποιήσω... Μά δε θα ξαναγίνη αυτό, σου δίνω τό λόγο μου.

— Δε σου τόν ζήτησα.

— Άπλώθηκε σιωπή για λίγο. Ο βαρώνος πήρε ένα πούρο κι' έκοψε την άκρη του.

Όστερα άναψε ένα σπύρτο, ρωτώντας συγχρόνως εύγενικά:

— Έπιτρέψετε;...

— Έλευθέρα! άπάντησε ή γυναίκα του.

Ζόρωσε ύστερα τα φρύδια της και ρώτησε:

— Είναι σοβαρό αυτό που ήρθε να σου πη ο κ. Περονώ;

— Ναι και όχι.

— Για να κόμη τόν κόπο νάρθη ως εδώ... και μάλιστα τόσο πρώι, πρέπει να πρόκειται για κάτι σπουδαίο.

— Έρριξε μία τραχεία ματιά στον άντρα της και πρόσθεσε επιθετικά:

— Καταλαβαίνω! Κοντεύει να με καταστρέψης.

— Ό, τα πασάλες, καυμένη!...

— Δε μάς μένει τίποτα;

— Μας μένει πρώτα όλη ή άκίνητη περιουσία σου, εφόσον δεν πουλήσαμε ποτέ τίποτε...

— Ναι, άλλα είναι ύποθηκευμένα... Έτσι;

— Λιγάκι...

— Τόσο που κινδυνεύει να χαθή;

— Όχι δά!

— Θέλω να μάθω την άλήθεια, είπε έπιτακτικά ή βαρώνη.

Μά ο άντρας της ξέφυγε πάλι μ' επιδειξιότητα, λέγοντάς της με την πιο χαϊδευτική φωνή του, ενώ συγχρόνως πλησίαζε την πολυθρόνα του στη δική της:

— Μά, άγαπητή μου, δεν κοιμάσαι πιά; Πώς ξέρεις με τόση άκριβεια την ώρα που γυρίζω στο σπίτι;

— Όχι, δε μπορώ να κοιμηθώ!

— Γιατί;

— Έδώ και λίγο καιρό, δε ζω πιά! Με βασανίζει θανάσιμη άγωνία, γιατί φοβάμαι τό άγνωστο, τό μέλλον... και γιατί ξέρω θετικά πως βαδίζωμε προς την καταστροφή! Είπ' άλήθεια;

Ο βαρώνος πέταξε τό πούρο του, έπιασε τα όραία χέρια της γυναίκας του, με τα περιποιημένα νύχια, και της είπε:

Εύτυχος, το κακό δεν ήταν τόσο μεγάλο, όσο νομίζε!...
Ωστόσο, ήταν δύσκολο να επανρθωθώ. Μόνο ένα βάμμα θα μπορούσε να βάλει τα πράγματα στη θέση τους...
Η βαρώνη σηκώθηκε, άκουμπησε με τόνα χέρι της στο γραφείο του άντρός της και είπε, κουνώντας με τ' άλλο στον αέρα το σημείωμα του κ. Περονώ:
—Να τί έκανες λοιπόν την περιουσία μου! Μέσα σε 16 χρόνια, δαπάνησες εκατομμύρια δολάρια παραπάνω απ' τα εισοδήματά μου! Αφού καταδρόχθισες τη δική σου περιουσία, ρίχτηκες με όρεξη και στη δική μου.

Ο βαρώνος δεν έχανε καθόλου την ήρεμία του. Μουρμούριζε μονάχα, με κάποιο παράπονο:
—Ω, Κλοτίλδη, αγαπητή μου!...

Στο τέλος, απάντησε με τον ίδιο φιλοφρονητικό και ειρωνικό τόνο:
—Χαρήκαμε τη ζωή μας αυτά τα 16 χρόνια. Γλεντήσαμε, κάναμε τρέλλες... Μιλάω στον πληθυντικό, γιατί συνετέλεσες και συ όχι λίγο, αγαπητή μου, σ' αυτό τον εξανεμισμό της περιουσίας σου. Έδινες δεξιότητες, γιορτές, χορούς προσπαθώντας να συναγωνιστείς σε πολυτέλεια τους τραπεζίτες, που έχουν όλα λεοτά θελήσουν... Αυτοί όμως ξέρουν να κεδίζουνε πάλι, την άλλη μέρα όσα ξοδέψανε. Ένώ έμεις...

—Για τα κοτιγιόν ενός χορού, ξοδεύαμε όσα θέλει μία οικογένεια για να ζήσει ένα χρόνο! Οι λογαριασμοί σου στις καταρμένες μοδίστρες φτάνανε σε άστρονομικά ύψη...
—Μη νομίζεις πως σε μαλώνω, ή πως σου κάνω παράπονα! Κάθε άλλο... Δεν έχω τέτοιο δικαίωμα. Σου υπενθυμίζω μόνο μερικά πράγματα...
Τον σταμάτησε με μία χειρονομία.

—Δεν τ' αμφοδότη, όλ' αυτά, είτε ψυχρά. Τι όφελει άλλωστε;... Σου λέω μόνο ότι, όταν σε παντρεύτηκες, ήμουν μία όφανα κοπελίτσα 16 χρονών. Ο θεός μου ντ' Αρμελ είχε άρνηθ' ν' αναλάβει την κηδεμονία μου, γιατί ήταν μαλωμένος με τη μητέρα μου, κι' άλλωστε έλειπε εκείνο τον καιρό στο εξωτερικό... Δεν είχα κανένα που να με διευθύνη, να με οδηγεί. Ένώ εσύ...

—Εγώ είχα περάσει τα 30, είχα μεγάλη πείρα απ' τη ζωή και θάπρεπε να γίνω ο σύγυρος και συνετός οδηγός σου. Αυτό δε θέλεις να πής;
—Ακριδώς! Με προειδοποίησαν, πριν σε παντρευτώ, να το ποιόν σου. Μα με ξεγέλασες με τις υποσχέσεις σου πως θ'

αλλάξεις και πως θα γίνης υπόδειγμα συζύγου. Ήσουν γοητευτικός, πνευματώδης, τύπος κατακτητή!...

—Με κολακεύεις, αγαπητή μου!
—Σε πίστεψα και...
—Και με παντρεύτηκες.
—Ναί. Μα δεν άργησα να καταλάβω ως ποιο σημείο με είχες εξαπατήσει... Ήσουν ένας αδιόρθωτος χαρτοπαίκτης. Δε σουφτανε η οικογενειακή ζωή. Είχες συνηθίσει στην άταξία... Ή περιουσία μου, που είχα την άνοησία να την εμπιστευθώ στα χέρια σου, λιγότευε διαρκώς... Και δεν είχα καν την παρηγοριά να ξέρω πως μ' αγαπάς...

—Ναί, μα τί λές!...
—Ναί, ναι, μη διαμαρτύρεσαι! Μ' όλο που ήμουν πολύ νέα, τα καταλάβαινα όλα. Αλλάστε ένα γράμμα που έπεσε στα χέρια μου, μ' έπεισε τελείως πως μ' απατούσες...

Η βαρώνη πρόφερε αυτά τα λόγια με περιφρόνησι. Άν κάποτε αγαπούσε τον άντρα της, τώρα ό έρωτάς της είχε πεθάνει—και δεν τον πενθούσε καθόλου...
—Θυμάσαι την εξήγησή μου; συνέχισε. Ήταν σύντομη.

—Τη θυμάμαι σαν νάταν χτές. Μουδωσες πίσω εκείνο το αναθεματισμένο γράμμα λέγοντάς μου...

Τώρα συμπλήρωσε η βαρώνη:
—Σου είπα: «Φίλε μου, αυτό είναι δικό σου... Μη φαντασθής πως θέλησα να μάθω τα μυστικά σου. Τυχαιώς τ' ανακάλυψα... Στο έξής, δε θάμια πιά εδώ μέσα παρά η οικοδέσποινα. Ή πόρτα της κίμαρας μου θάμια πάντα κλειστή για σένα».

—Και κράτησες το λόγο σου!
—Απ' την ημέρα εκείνη, δεν ήμαστε πιά παρὰ δόν συνεταιρί, όπως και πολλοί άλλοι σύζυγοι... Είχα όστόσο μία άποζημίωσι...
—Την κόρη μας!

—Ναί, τη Σουζάν, το μόνο πλδσμα που αγαπάω στον κόσμο... που τη λατρεύω και είμαι περηφανή γι' αυτήν! Απ' το δικό της μέρος είχα μόνο χαρές, ενώ εσύ με πότισες μόνο πικρές κι' απογοητεύσεις.

Η βαρώνη σταμάτησε λίγο κι' ύστερα συνέχισε με πικρία:

—Προσπάθησα για πολύν καιρό να ζαλιτώ με την κοσμική ζωή, να ξεχάσω... γιατί ύποφερα, όσο κι' αν δεν τόδειχνε η άπαθεια του προσώπου μου. Σαν να μην έφτανε δε αυτό, ό συνεταιρισμός μας δεν πρόκυψε καθόλου. Διαχειρίστηκες άσχημα τα οικονομικά μας...

—Μα από σήμερα θ' αναλάβω εγώ τη

διαχείρισι της περιουσίας μου, γιατί όφελω να προστατέψω τα συμφέροντα και το μέλλον της κόρης μου!

Κύτταξε στα μάτια τον άντρα της και ρώτησε ξερά:

—Τί συμβουλές σουδωσε ό κ. Περονώ, για να διορθώθ' το κακό;
—Μου σύστησε να πληρώσουμε τα χρέη μας, να πουλήσουμε μερικά κτήματα, να περιορίσουμε τα έξοδά μας...

—Αυτά μονάχα;
—Ναί, αυτά.

—Δεν υπάρχει κανένα άλλο μέσον;
—Δε βλέπω κανένα.

—Θα ήταν όμως ξεπεσμός για μās, στα μάτια του κόσμου...

—Ε, βέβαια, ως ένα σημείο...
—Θα πρέπει ν' άφίσουμε αυτό το μέγαρο όπου γεννήθηκα... Τόχτισε ένας ντ' Αρμελ, ό προπάππος μου, κι' ανήκει στην οικογένειά μας εδώ κι' ένα αιώνα...

—Τα ξέρω, όλ' αυτά. Μα τί άλλο μπορεί να γίνη;
—Τί θα πη ό κόσμος, αν το πουλήσουμε;

—Ας πη ό,τι θέλει. Λίγο με νοιάζει ή γνώμη του.

—Εμένα όμως με νοιάζει πολύ!
Σ' όλη αυτή τη συνομιλία, ή βαρώνη δεν είχε δυναώσει ούτε μία φορά τ' φωνή της. Έμενε ψυχραιμη και φλεγματική σαν Έγγλέζα.

Οι φιλενάδες της την όνομάζανε «ή ψυχρή Κλοτίλδη». Και πραγματικά, το ωραίο της πρόσωπο φαινόταν παγωμένο σαν τα χιόνια των Άλπεων.

Αφού σκέφθηκε μία στιγμή, ρώτησε:
—Ξέρει κανείς άλλος την κατάστασί μας;

—Δεν πιστεύω. Ο κ. Περονώ είναι άπολύτως έχέμυθος, σαν εξομολογητής.

—Πόσον καιρό μπορούμε να κρατήσουμε ακόμη, χωρίς να χειροτερέψουνε τα πράγματα;

—Ενα-δυό χρόνια, ύποθέτω. Ύστερα, αν χρειασθ', πουλάμε τα κτήματα.

Η βαρώνη πήρε μία έκφρασι αίνιγματική και πρόφερε:

—Μπορεί να γίνουν πολλά πράγματα σε δυό χρόνια...ή και γρηγορότερα ακόμη!

Ο τόνος της κι' ή ματιά της συμφωνούσαν με την έκφρασι της. Ο άντρας της την κύτταξε, άπορώντας και προσπαθώντας να καταλάβη...

—Έχεις καμιά καλή ιδέα; τή ρώτησε.
—Ετσι φαίνεται!

—Μπορώ να τη μάθω;
—Την καλλιερλώ, εδώ και λίγο καιρό, αλλά δεν έχει ακόμη ώριμάσει. Θα σου πώ όστόσο από πού ξεκινάω στίς σκέψεις μου.

Τό πρόσωπο της βαρώνης ζωήρεψε σιγά-σιγά, καθώς συνέχισε:

—Από πολλά χρόνια, από τότε που το μοιραίο εκείνο γράμμα μου άπóδειξε ότι δε φτάνανε τα νεύατά μου κι' ή όμορφιά μου για ν' αγαπηθώ πιστά, έζησα μονάχα για τόν εγωισμό και τη ματαιοδοξία του πλούτου, για τις άπολαύσεις που μās προσφέρει. Δε μου μένει παρὰ αυτή ή χαρά. Δε θέλω να τη χάσω... Δε θέλω να ξεπέσω, να κατακυληθώ, σαν τόσες άλλες, που δε βρήκαν την παραμικρή συμπόνια όταν άτυχήσανε.

Κι' άνέφερε διάφορες κυρίες της άριστοκρατίας, που είχαν φτωχύνει.

—Απλως ύστερα το χέρι της πρds τους τοίχους του γραφείου και πρόσθεσε:

—Όσο ζω, δεν πρόκειται να βγώ στο σφυρί τίποτα απ' τα υπάρχοντά μου, ούτ' ένα κτήμα, ούτ' ένα σπίτι, ούτ' ένα επιπλο... Κατάλαδες;

Ο βαρώνος άναψε άλλο πούρο, με την αιώνια άφροντισία του.

—Άλλο που δε θέλω κι' εγώ! απάντησε. Πώς θα γίνη όμως;...

—Δεν ξέρω ακόμη. Δε βρήκα το μέσον.
—Ελπίζεις να το βρής;
—Ναί. Βρίσκομαι κι' όλας σε καλό δρόμο...

—Θάμια κάτι εύκολο να έφαρμοσθ';
—Ναί, όταν είναι κανείς δραστήριος κι' άποφασιστικός.

—Πόσο άνυπομονών να το μάθω!...
Τό γραφείο έβλεπε στο δρόμο. Ο βαρώνος είδε απ' το παράθυρο ένα καθάλαλην να πλησιάζη, μαζί με τόν ίπποκόμο του.

Τα δυό όλογα σταμάτησαν μπροστά στην καγκελλόπορτα του μεγάρου.

—Ο θεός σου, αγαπητή μου, είπε ζωγρά ό βαρώνος.

—Δε σου είχα πη πως τόν περίμενα; Να που ήρθε...

Κι' ή βαρώνη πρόσθεσε:

—Φύγε, σε παρακαλώ... αλλά μην άπομακρυνθής πολύ. Θάχω να σου πώ ύστερα λίγα λόγια ακόμη.

Είχε χτυπήσει στο μεταξύ το κουδούνι της έξωπορτας. Ένας υπρέτης μπήκε στο γραφείο.

—Ο κύριος κόμης ντ' Αρμελ ρωτάει αν μπορεί να τόν δεχθ' ή κ. βαρώνη, είπε.

Η έκφρασί του έδειχνε πως ήταν άναστατωμένος απ' την άπίστευτη εκείνη έπίσκεψη.

—Και βέβαια, απάντησε ή Κλοτίλδη. Κι' έτρεβε να ύποδεχθ' το θεο της. Τού άπλωσε τα χέρια της, λέγοντάς του διαχυτικά:

—Τί έκπληξι, Θεέ μου! Τάχω χάσει... Δεν έλπίζα πως θάρχόσαστε...

—Μά γιατί, αγαπητό μου παιδί;
Η βαρώνη έστρεψε να περιποιηθ' όσο μπορούσε τόν έπισκέπτη της. Τόν έδαλε να καθήση κοντά στη φωτιά, τού χαμογέλωσε δειλά κι' εύχισμένα. Τό πρόσωπό της φωτιζόταν από χαρά.

Τη συγκλόνισε μία έντονη συγκίνησι. Κι' έλεγε και ξανάλεγε, μ' αληθινή δάκρυα στα μάτια:

—Θεέ μου! Καλέ μου θεέ!

Τό γράμμα σας με συγκίνησε βαθεί, τής είπε ό κόμης. Καίτοι δεν είχαμε συναντηθ' παρὰ πολύ σπάνια, πιστέψτε με ότι δεν ξεχάσα ποτέ το συγγενικό δεσμό που μās ένώνει.

Η φωνή του ήταν σοδαρή και μελαγχολική.

Εκείνοι που είχαν γνωρίσει άλλοτε τόν κόμητα Ρομπέρ ντ' Αρμελ, στο έρημη-ριό του, στο Φρεζύ, θα δυσκολεύονταν πολύ να τόν άναγνωρίσουν τώρα. Τα νεύατά του και το χαμόγέλό του είχαν πετάξει.

Τα μαλλιά του είχαν χάσει το ωραίο σκουροκάστανο χρώμα τους. Μία βαθεία ρυτίδα αυλάκωνε το μέτωπό του. Η πικρή πτυχή που ύπηρεζε στα χείλιτα του, φανέρωνε πως τόν βασάνιζε όλοένα κάποιος κρυφός πόνος, ένα πένθος αδέχαστο, που τίποτα δε θα μπορούσε να τόν σβύση!

Τα χρόνια που είχαν περάσει απ' τó παλτό εκείνο δράμα, λογαριάζονταν διπλά γι' αυτόν. Η ματιά του δεν είχε πιά την ίδια λάμψη. Άν μάλιστα τόν κύτταζε κανείς με προσοχή, θάβλεπε πως συνήδιζε να χαμηλώνη τα μάτια του, για ν' άποφύγη τα μάτια των άλλων.

Την έποχη αυτή, ό κόμης ντ' Αρμελ ήταν 46 χρονών, συνομήλικος περίπου με τόν βαρώνο ντε Μπραζέ. Μα ό πρώτος φαινόταν δέκα χρόνια μεγαλύτερος κι' ό δεύτερος δέκα χρόνια πιο νέος...

Ωστόσο, τ' όνομα και ή τεραστία περιουσία του κόμητος ντ' Αρμελ μένανε άνέπαφα.

—Σας σκέφθηκα συχνά, αγαπητή μου Κλοτίλδη, σχεδόν χωρίς να σας ξέρω, πρόσθεσε. Ξέρете την αίτια που μās χώρισε; Η άδελφή μου, ή μαρκησία ντε Σαμπρύ, μεγαλύτερή μου κατά 20 χρόνια, θυμωσε γιατί είχε ξαναπαντρευθ' ό πατέρας της. Μα εγώ πιστεύω πως είχε άπόλυτο δικαίωμα να κάνει δεύτερο γάμο, άφού είχε μείνει χήρος σε μία ήλικία που είναι βαρεία ή μοναξιά—κάτι ξέρω εγώ που σας το λέω... Πρέπει να τόν ευγνωμονώ μάλιστα γι' αυτό, γιατί διαφορετικά δε θα έρχόμουν στον κόσμο!

Αφού σταμάτησε λίγο, συνέχισε με φωνή αλλοιμνήν:

—Ωστόσο, πολλές φορές, ή ζωή των ανθρώπων που τούς νομίζω εύτυχισμένους, δεν είναι παρὰ ένας πόνος! Τό ξέρω από δική μου πείρα...

Εκαμε μία χειρονομία, σαν νάθελε να διώξη κάποιες σκέψεις ένοχλητικές. Έπειτα είπε:

—Ο πατέρας μου πειράχτηκε πολύ, πληγώθηκε απ' αυτή τη σάσι της κόρης που βλέπομε στους ζωολογικούς κήπους. Ξεχώριζαν άνάμεσα τους ό «Χαγαν-μάν», οι μεγάλοι ίνδιόκι πιθήκοι, που ό θρύλος τους θεωρεί βασιλιάδες των πιθήκων. Είχαν ύψος 1.20 περίπου. Και ύπηρεχαν αρκετές νουήνες απ' αυτούς...

Μέσα σε 3 λεπτά, είχε σχηματισθ' γύρω μου εκείνο τó ζωντανό τείχος, από πολλές σειρές πιθήκων, που έμεναν άκίνητοι κυττάζοντας με.

Αυτό που με είχαν περικυκλώσει τώρα, ήσαν ό πιο πολλοί μεγαλύτεροι από κείνους που βλέπομε στους ζωολογικούς κήπους. Ξεχώριζαν άνάμεσα τους ό «Χαγαν-μάν», οι μεγάλοι ίνδιόκι πιθήκοι, που ό θρύλος τους θεωρεί βασιλιάδες των πιθήκων. Είχαν ύψος 1.20 περίπου. Και ύπηρεχαν αρκετές νουήνες απ' αυτούς...

Μέσα σε 3 λεπτά, είχε σχηματισθ' γύρω μου εκείνο τó ζωντανό τείχος, από πολλές σειρές πιθήκων, που έμεναν άκίνητοι κυττάζοντας με.

Αυτό που με είχαν περικυκλώσει τώρα, ήσαν ό πιο πολλοί μεγαλύτεροι από κείνους που βλέπομε στους ζωολογικούς κήπους. Ξεχώριζαν άνάμεσα τους ό «Χαγαν-μάν», οι μεγάλοι ίνδιόκι πιθήκοι, που ό θρύλος τους θεωρεί βασιλιάδες των πιθήκων. Είχαν ύψος 1.20 περίπου. Και ύπηρεχαν αρκετές νουήνες απ' αυτούς...

Μέσα σε 3 λεπτά, είχε σχηματισθ' γύρω μου εκείνο τó ζωντανό τείχος, από πολλές σειρές πιθήκων, που έμεναν άκίνητοι κυττάζοντας με.

Αυτό που με είχαν περικυκλώσει τώρα, ήσαν ό πιο πολλοί μεγαλύτεροι από κείνους που βλέπομε στους ζωολογικούς κήπους. Ξεχώριζαν άνάμεσα τους ό «Χαγαν-μάν», οι μεγάλοι ίνδιόκι πιθήκοι, που ό θρύλος τους θεωρεί βασιλιάδες των πιθήκων. Είχαν ύψος 1.20 περίπου. Και ύπηρεχαν αρκετές νουήνες απ' αυτούς...

Προσπαθούσα να μαντέψω από πού και πως θ' άρχιζαν την επίθεσί... Με τα δόντια ή με τα νύχια τους;...

ΠΟΛΙΟΡΚΗΜΕΝΟΣ από τους πιθήκους

Μία δραματική περιπέτεια στη ζούγκλα των Ίνδιων

Η καρδιά μου χτύπησε άποτομα, όταν ό πρώτος πιθήκος πήδησε ξαφνικά μπροστά μου. Με κύτταξε μ' ένα ύφος έπίσημο, άκουμπώντας στα χέρια του και στα γόνατά του. Ύστερα ένας δεύτερος πιθήκος έπεσε απ' τα δέντρα, κοντά στον πρώτο. Άκολούθησαν τρίτος και τέταρτος. Σε λίγο, είχαν γίνει όλόκληρες εκατοντάδες, μικροί, μεγάλοι, άρσενικοί, θηλυκοί. Μερικοί είχαν μαζί και τα μωρά τους.

Στεκόμουν με την πλάτη άκουμπισμένη στον κορμό ενός μεγάλου δέντρου, κι' οι πιθήκοι σχημάτιζαν γύρω μου ένα ήμικύκλιο, σ' απόσταση 10 μέτρων περίπου. Αυτό συνέβαινε στο Ζβάλα-Μούκη των Ίνδιων. Είχα πάει γι' ένα φωτογραφία να άρχισα να τής ζούγκλας, που άποτελούσε προσκύνημα των Ιθαγενών. Περνούσα, όλομόναχος, από ένα έρημο δρομάκι, κάτω απ' τις φυλλωσιές των πελώριων δέντρων που ήταν τόσο πυκνές, ώστε δεν άφιναν να γλυστρήσουν άνάμεσα τους οι ήλιακες ακτίνες. Ξαφνικά, άκουσα ένα θόρυβο στα κλαριά. Κύτταξα ψηλά, αλλά δεν είδα τίποτα τό άσυνήθιστο. Την ίδια στιγμή όμως, άρχισε να βρέχη πιθήκους!

Στίς Ίνδιες, θεωρούν Ιερους τούς πιθήκους και τούς προστατεύουνε. Ειδικά στο Ζβάλα-Μούκη οι πιθήκοι είχαν τόσο πολυλαπασασθ' άνεμπόδιστα, ώστε είχαν κατακτήσει πληγή...

Αυτό που με είχαν περικυκλώσει τώρα, ήσαν ό πιο πολλοί μεγαλύτεροι από κείνους που βλέπομε στους ζωολογικούς κήπους. Ξεχώριζαν άνάμεσα τους ό «Χαγαν-μάν», οι μεγάλοι ίνδιόκι πιθήκοι, που ό θρύλος τους θεωρεί βασιλιάδες των πιθήκων. Είχαν ύψος 1.20 περίπου. Και ύπηρεχαν αρκετές νουήνες απ' αυτούς...

Μέσα σε 3 λεπτά, είχε σχηματισθ' γύρω μου εκείνο τó ζωντανό τείχος, από πολλές σειρές πιθήκων, που έμεναν άκίνητοι κυττάζοντας με.

Αυτό που με είχαν περικυκλώσει τώρα, ήσαν ό πιο πολλοί μεγαλύτεροι από κείνους που βλέπομε στους ζωολογικούς κήπους. Ξεχώριζαν άνάμεσα τους ό «Χαγαν-μάν», οι μεγάλοι ίνδιόκι πιθήκοι, που ό θρύλος τους θεωρεί βασιλιάδες των πιθήκων. Είχαν ύψος 1.20 περίπου. Και ύπηρεχαν αρκετές νουήνες απ' αυτούς...

Μέσα σε 3 λεπτά, είχε σχηματισθ' γύρω μου εκείνο τó ζωντανό τείχος, από πολλές σειρές πιθήκων, που έμεναν άκίνητοι κυττάζοντας με.

Αυτό που με είχαν περικυκλώσει τώρα, ήσαν ό πιο πολλοί μεγαλύτεροι από κείνους που βλέπομε στους ζωολογικούς κήπους. Ξεχώριζαν άνάμεσα τους ό «Χαγαν-μάν», οι μεγάλοι ίνδιόκι πιθήκοι, που ό θρύλος τους θεωρεί βασιλιάδες των πιθήκων. Είχαν ύψος 1.20 περίπου. Και ύπηρεχαν αρκετές νουήνες απ' αυτούς...

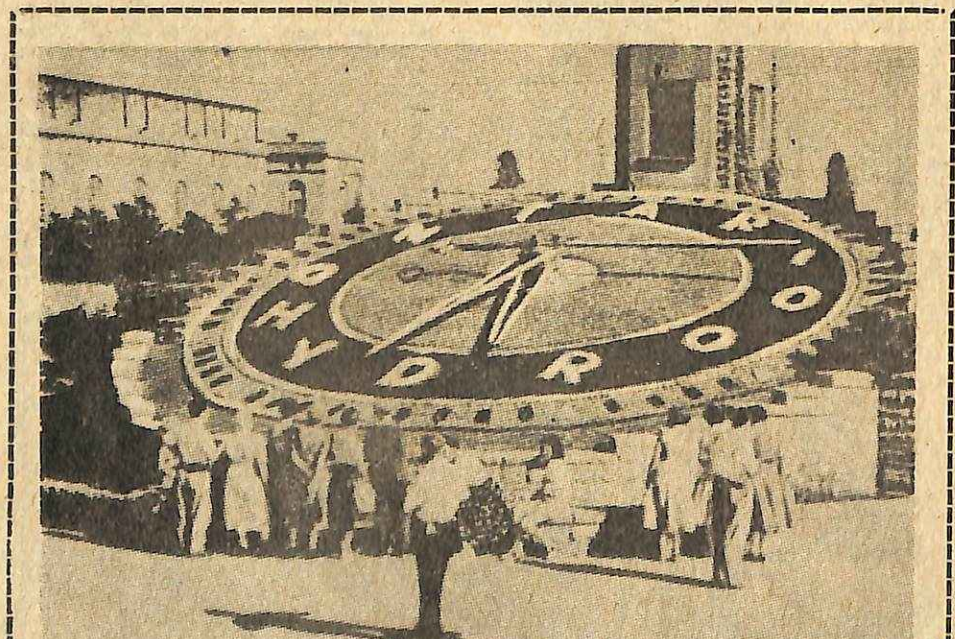
Μέσα σε 3 λεπτά, είχε σχηματισθ' γύρω μου εκείνο τó ζωντανό τείχος, από πολλές σειρές πιθήκων, που έμεναν άκίνητοι κυττάζοντας με.

Αυτό που με είχαν περικυκλώσει τώρα, ήσαν ό πιο πολλοί μεγαλύτεροι από κείνους που βλέπομε στους ζωολογικούς κήπους. Ξεχώριζαν άνάμεσα τους ό «Χαγαν-μάν», οι μεγάλοι ίνδιόκι πιθήκοι, που ό θρύλος τους θεωρεί βασιλιάδες των πιθήκων. Είχαν ύψος 1.20 περίπου. Και ύπηρεχαν αρκετές νουήνες απ' αυτούς...

Μέσα σε 3 λεπτά, είχε σχηματισθ' γύρω μου εκείνο τó ζωντανό τείχος, από πολλές σειρές πιθήκων, που έμεναν άκίνητοι κυττάζοντας με.

Αυτό που με είχαν περικυκλώσει τώρα, ήσαν ό πιο πολλοί μεγαλύτεροι από κείνους που βλέπομε στους ζωολογικούς κήπους. Ξεχώριζαν άνάμεσα τους ό «Χαγαν-μάν», οι μεγάλοι ίνδιόκι πιθήκοι, που ό θρύλος τους θεωρεί βασιλιάδες των πιθήκων. Είχαν ύψος 1.20 περίπου. Και ύπηρεχαν αρκετές νουήνες απ' αυτούς...

Μέσα σε 3 λεπτά, είχε σχηματισθ' γύρω μου εκείνο τó ζωντανό τείχος, από πολλές σειρές πιθήκων, που έμεναν άκίνητοι κυττάζοντας με.

ΤΟ ΠΙΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΡΟΛΟΙ
Η πόλις Νιαγκάρα φώλις, τής επαρχίας Όντάριο του Καναδά, υπερχαυνεύεται πως έχει το μεγαλύτερο και πιο πρωτότυπο ρολόι του κόσμου. Ή πλάκα του ρολογιού αυτού είναι ένα μεγάλο και ωραίοτατο διακοσμημένο πορτέρι διαμέτρου 15 μέτρων. Ο δείκτης των ώρών έχει μήκος 4 μέτρων, των λεπτών 2½ και των δευτερολέπτων 6¼. Το πρωτότυπο ρολόι λειτουργεί κανονικά και δείχνει τη σωστή ώρα, χωρίς σ' ένα μηχανισμό, που βρίσκεται κάτω από το πορτέρι, μέσα σ' ένα θάλαμο από μπτόν.

ΠΩΣ ΚΑΤΑΚΤΩΝΤΑΙ

Δέκα αλάνθαστα τεχνάσματα

ΥΠΑΡΧΟΥΝ άναμφισβήτητα άναρίθμητα τεχνάσματα, για να μπορέσει ένας άντρας να κατακτήσει μία γυναίκα. Άνμεσα σ' αυτά, ο Γάλλος συγγραφέας Ντομινίκ Ντυμπουρ, διαλέγει δέκα, που τα παρουσιάζει σαν αλάνθαστα και τα υποδεικνύει στους ύποπλους Δόν Ζουάν. Τα δέκα αυτά τεχνάσματα, που εξασφαλίζουν επιτυχία 100 %, είναι τα ακόλουθα:

1) 'Η Ιστορία του ανθρώπου, που ήταν δυστυχισμένος στα παιδικά του χρόνια, ξυπνάει πάντα στη γυναίκα το μητρικό ένστικτο, που βρίσκεται κρυμμένο μέσα στην ψυχή της. 'Η καρδιά της σπαράζεται από τον πόνο, όταν σ'ας ακούει να της εξιστορείτε την περασμένη δυστυχία σας. Φλέγεται τότε από τον πόνο να σας αποζημιώσει για το θλιβερό παρελθόν, φτιάχνοντάς σας ένα χαρούμενο κι εύτυχισμένο μέλλον.

2) 'Η τακτική του δυνατού άντρα, που αντίστέκεται, βρίσκει πάντα εύκολα θύματα. 'Η γυναίκα ταπεινώνεται μπροστά του, εκλιπαρεί την αγάπη του με τα λόγια και τα βλέμματα της κι' είναι εύτυχισμένη, όταν μπορεί να τον συγκινήσει.

3) 'Η τακτική της ταπεινώσεως. Πέστε στη γυναίκα, ότι δεν είσατε άξιος γι' αυτήν, ότι έχετε ένα σωρό ελαττώματα κι' ότι δεν πρέπει να σ'ας σκέφτεται, για να τη δέτε να ρίχνεται στην αγκαλιά σας και να σ'ας διαβεβαιώνει με τις πιο φλογερές εκφράσεις, ότι μονάχα ο θάνατος θα μπορέσει να τη χωρίσει από σας.

4) 'Η τακτική της σιωπής. Δείξτε σε μία γυναίκα, ότι την προσέξατε, αλλά αποφεύγετε να της μιλήσετε. 'Αν είσατε υποχρεωμένος να της πείτε «καλημέρα», αφήστε την να βγει μόλις από τα χείλη σας. Στην πρώτη ευκαιρία, θα τρέξει μόνη της, για να πείσει στα πόδια σας. Γιατί θα φαντασθεί πως, πίσω από τη σιωπή σας, κρύβεται ποιος ξέρει ποιά μυστήρια. Οι γυναίκες έλκονται πάντα από κάθε πράγμα, που δε μπορούν να κατα-

'Η γυναίκα θα έκπλαγθι στην αρχή, θα φωνάξει πως την κακομαθαίνετε και στο τέλος θα πέσει στην αγκαλιά σας...

λάβουν.

5) 'Η φωνή της καρδιάς. Πιάστε τα δύο χέρια της στο ένα μόνο από τα δικά σας και φέρτε τα πάνω στην καρδιά σας. Θα σφιχτή πάνω σας και θ' αναστενάζει από εύθυμία... Είναι για τακτική, που πετυχαίνει πάντα!

6) 'Η πολιορκία με άνθη και γλυκά. Το σύστημα είναι παλιό, αλλά πάντα αποτελεσματικό. 'Η γυναίκα θα έκπλαγθι στην αρχή, θα σ'ας φωνάξει κατόπιν, ότι την κακομαθαίνετε και, στο τέλος, θα πέσει στην αγκαλιά σας, λέγοντάς σας πως είσατε ακατανίκητος. (Με τον τρόπο αυτό δικαιολογείται άπέναντί της το έργο της πως έκαμε, ότι μπορούσε για ν' αντίσταθι).

7) 'Η εκκεντρικότης που γοητεύει. Φορέστε άντί για κοστούμι, την πυτζάμα σας, αφήστε τα γένεια σας, χώστε τα πόδια σας με-

ΟΙ ΤΥΝΑΙΚΕΣ

σα σε άρβυλες, δέστε τη γραβάτα σας άναπόδα, μουντζουρώστε κάμποςα χαρτιά με ασυναρτησίες, που θα τις παρουσιάσετε για στίχους, ίχνογραφηστε μία σαρόδέλλα και τιλοφορήστε την «ορεινό τοπίο», άν το σπιτί σας είναι χαμηλό, συνθήστε να πηδάτε από τα παράθυρα, άντί να βγαίνετε από την πόρτα, προσπαθήστε να διαδώσετε, ότι παίρνετε το πρόγευμά σας... στις δέκα το βράδυ, ή ότι κοιμόσαστε κάτω από το κρεβάτι σας και θα δέτε όλες τις γυναίκες να ξεμαλλιάζονται, γιατί καθεμία θα σ'ας θελή για δικό της. Όσο πιο εκκεντρικός είσατε, τόσες πιο πολλές κατακτήσεις θα έχετε.

8) 'Ο άδερπάευτος μπεκής. Οι υπερβολές γοητεύουν πάντα τις γυναίκες. 'Υποκριθείτε άν αλκοολικό, τον άνθρωπο που δε μπορεί να κόμη χωρίς το ποτό και που πίνει μ' όλο που ξέρει πως κάθε ποτήρι τον σπρώχνει πιο πολύ στον τάφο και θα δέτε άναρίθμητες γυναίκες να συγκινηθούν από τα λόγια σας και να διαδεθούν τις «σθενείς τους δυνάμεις» για να σ'ας σώσουν. (Προσοχή! Για να παίξετε αυτό το ρόλο, πρέπει να βαστάτε λίγο στο ποτό).

9) 'Η άπρόσπητή έπιθείσι. Πρόκειται για την πιο σίγουρη μέθοδο. 'Η μέθοδος αυτή, όμως, χρειάζεται κάποιο ταλέντο. 'Η... έκρηξι σας πρέπει να είναι όπως του Βεζουβίου. 'Ολότελα άπρόσδοκτη. Την ώρα π. χ. που μιλάτε για την θανάσιμη της ψυχής, ή που αφήνετε ένα άσημαντο περιστατικό, ή που ξεφυλλίζετε ένα περιοδικό, κλπ. Κι' ή έκρηξι αυτή πρέπει να έχη όλα τα χαρακτηριστικά της... έκρηξης. 'Αν σ'ας λείπει το ανάλογο ταλέντο, είναι προτιμότερο να καθήσετε σ' αύγά σας.

10) 'Η τακτική του... έκβητου. Πάστε σε μία γυναίκα: «Πολλές φορές, μου φαίνεται πως είμαι ένα έκβητο, που το πέταξε ή μητέρα του και που κανείς δε το αγάπησε ποτέ». Θα ξεσηκώσετε τη συμπόνοια στην ψυχή της κι' άν έπιμεινεται σ' αυτό το ρόλο, ή επιτυχία σας είναι σίγουρη.

Ο ΤΡΙΓΥΚΟΥΝΗΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ μοτεράκι της βάρκας έκανε τόσο θόρυβο, ώστε, στην ώρα κατεβαίναμε το ποτάμι με το σερίφι Ντάν Πιζ, ήμαστε άναγκασμένοι να ορλιάζουμε για ν' άκούμε ό ένας τον άλλο. Γι' αυτό δεν τον ρωτούσα τίποτα, άν και μ' έρωγε ή περιέργεια.

Γυρνούσαμε άπ' την παράγκα του Χάρρυ Μπίξλερ, του ψαρά καθουριών, που έμενε σ' ένα μικροσκοπικό νησάκι στη μέση του ποταμού. Ζούσε ολόμοναχος και δεν τον άρσαν οι παρέες. 'Ηταν τόσο τσιγκούνης, που μάζεμε πάντα ό,τι εύρισκε: καρφιά, παλιοσιδέρα, άδεια κουτιά, σκουριασμένα σύρματα...

Μά, φυσικά, δεν ήταν αυτός ό λόγος που τον είχαμε έπισηκεφθι. Θέλαμε να τον ρωτήσουμε μερικά πράγματα για κάποιον Τρίγουικ, που είχε χαθι έδώ και 5 μέρες. 'Ο άνθρωπος αυτός πούλαγε πετρέλαιο για τις ψαρόβαρκες που είχαν μηχανές.

Ο Μπίξλερ είχε τσακώσει μαζί του, έδώ και μία βδομάδα, γιατί νόμιζε πως τον έκλεβε στο λογαριασμό. Είχαμε, λοιπόν, κάθε λόγο να τον ύποπτευόμαστε...

Ο Χάρρυ δε βρισκόταν στην καλύβα του την ώρα που πήγαμε, αλλά, ή πόρτα του ήταν άνοιχτή. Βρήκαμε πάνω στο ξύλινο τραπέζι ένα παλιό όπλο. 'Ημουν σίγουρος πως το είχα δι κάποτε στα χέρια του Τρίγουικ...

Δε μπορέσαμε ώστόσο να συνεχίσουμε την έρευνα,

γιατί έκείνη την ώρα έφτασε ό Μπίξλερ κι' άρχισε να γκρινιάζει πως τον ένοχλούσαμε. Στις έρωτήσεις που του έκανε, ό σερίφις για τον Τρίγουικ, άπάντησε πως δεν τον είχε ξαναδθι άπ' την ήμερα του τσακαμού τους.

Μόλις φτάσαμε τώρα στην άποβάθρα και μπήκαμε σ' αυτόκινητο, για να πάμε στο γραφείο του σερίφι, δε μόρεσα πια να κρατηθώ.

— Για το Θεό, Ντάν! φώναξα. Πες μου, γιατί δεν ήραμε μαζί μας το Μπίξλερ; Είμαι βέβαιος πως, άν τον άνακρίναμε πιο έπιμονα, θα τα όμολογούσε όλα!

— Δεν είναι τρόπος αυτός, για να βρούμε κανείς τον ένοχο. Πήγ, άπάντησε ήρεμα ό σερίφις. Είσασι τόσοον καιρό βοήθος μου κι' ακόμα δεν έμαδες πως εργάζομαι; Θέλουν ύπομνη αυτά τα πράγματα...

— 'Υπομνη; τον διέκοψα νευριασμένος. Ξεχνάς, φαίνεται, πως μεθούριο έχομε έκλογες για την άνάδειξι νέου σερίφι! 'Ο αντίπαλός σου, ό Λάλος, στο λόγο που έβγαλε χτές, δήλωσε πως είσαι άνίκανος κι' έφερε σαν παράδειγμα την έξαφάνισι του Τρίγουικ, που δεν έχει ακόμα διαλευκανθι.

— Πρέπει να βιαστής, Ντάν, άν δε θέλεις να σου πάρη τη θέσι!... 'Εγώ άλλωστε δεν άμφιβάλλω καθόλου για την ένοχη του Μπίξλερ.

Μία λάμψη θυμού πέρασε άπ' τα γκριζα μάτια του Ντάν.

— Και τί θέλεις να κάνω, λοιπόν; φώναξε. Να τον πάω στο δικαστήριο και να πω πως τον κατηγορώ για φόνο, έπειδθι τον ύποπτευόμαι;... Πρέπει ναχουμε στοιχεία. Πήγ, στοιχεία άδιάψευστα!

— Και το όπλο, που είναι σίγουρα του Τρίγουικ; — Ο Μπίξλερ ίσχυρίσθηκε ότι του τόχε δώσει. Πώς μόρεis ν' αποδείξεις ότι λέει ψέματα;

— Έσκυψα το κεφάλι μου. Είχε δικιο ό Ντάν! Κι' όμως κάτι έπρεπε να κάνουμε! 'Επρεπε να βιαστούμε...

— 'Ας πούμε πως ό Μπίξλερ είναι δολοφόνος, συνεχίσε ό σερίφις. Τι τόκανε το πτώμα; Το νησάκι είναι μικρό. Είδες ότι δεν ύπήρχε πουθενά κανένα σημάδι φρεσκοσκομένης γης;

— Κι' άν το πέταξε στο ποτάμι; παρατήρησα. — 'Ο Ντάν πάτησε φρένο τόσο άπότομα, που τα λάστιχα έτρεσαν. Με κύτταξε για λίγη ώρα, χωρίς να μιλήσει.

— Δεν ήσουν πιλότος στον πόλεμο; με ρώτησε έαφονικά. — 'Εγνευα ναι, χωρίς να καταλαβαίνω το σκοπό του.

— 'Εκείνο το ιδιωτικό άεροπλανάκι που είχες κάποτε, τι τόκανες; ρώτησε. — Το έχω ακόμα, σ' ένα πρόγειο άεροδρόμιο.

— Πάμε άμέσως να το πάρουμε! Θέλω να με κάνουν μία βόλτα. Δε μου έξήγησε τίποτα περισσότερε.

Φτάσαμε στο άεροδρόμιο. Είχα μοντάρει μονος μου τη μηχανή του άεροπλάνου, μπορούσα όμως να βάλω το χέρι μου στη φωτιά για την άντοχή του.

Μπήκαμε μέσα κι' άπογειωθήκαμε. — Θα πετάς πάνω άπ' το ποτάμι, σε καμμία πενήνταριά πόδια ύψος, μου είπε ό σερίφις.

Είχαμε περάσει την καλύβα του Μπίξλερ και ταξιδεύαμε συνέχεια πάνω άπ' το ποτάμι, όταν κάποια στιγμή ό Ντάν, που κύτταζε κάτω, έβγαλε μία φωνή.

— Έσκυψα κι' έγώ, αλλά δεν είδα τίποτ' άλλο άπ' τη γαλάζια κορδέλλα του νερού, που έστριβε σ' εκείνο το σημείο.

— 'Ας γυρίσουμε! είπε ό Ντάν τρίβοντας τα χέρια του. Τ' άλλο πρωί, όταν πήγα στο γραφείο, ό σερίφις ήταν κι' άλλος εκεί, μαζί με το διευθυντή της τοπικής έφημερίδας και δυο γεροδεμένους άντρες.

— Εσένα περιμέναμε, μου είπε ό Ντάν. Θα πάμε άλλη μία βόλτα στο ποτάμι, αλλά με τη βάρκα αυτή τη φορά.

Ξεκινήσαμε. Δεν καταλαβαίνα τίποτα... Κι' έβλεπα πως κι' οι άλλοι, δεν ήξεραν τί σκοπό είχε ό σερίφις.

Σταματήσαμε στην παράγκα του Μπίξλερ και τον ήραμε μαζί μας, παρ' όλες τις διαμαρτυρίες του. 'Υστερα εξακολούθησαμε ν' άνεβαίνομε το ποτάμι. Όσο προχωρούσαμε, το πρόσωπο του ψαρά των καθουριών σκοτεινιάζε...

Σβύσαμε τη μηχανή, στο μέρος που είχε φωνάξει ό Ντάν την περασμένη μέρα.

Ο Μπίξλερ άρχισε να γκρινιάζει πως τον ένοχλούσαμε...

— Αυτές δεν είναι οι παγίδες σου; ρώτησε ό σερίφις το Μπίξλερ, δείχνοντάς του καμμία δεκαριά παγίδες για καθούρια τοποθετημένες κυκλικά. Κατι μου λέει πως κάπου έδώ κοντά θα βρούμε το φουκαρά τον Τρίγουικ!

— Ο Μπίξλερ προσπάθησε να πηδήσει στο ποτάμι, αλλά τον άρπάξαμε και του φορέσαμε χειροπέδες.

Δε δυσκολευτήκαμε ύστερα να βρούμε το πτώμα. Βρισκόταν στη μέση του κύκλου με τις παγίδες. Μερικά βαρύα παλιοσιδέρα το κρατούσαν στο βυθό.

Το περίμενα πως ό Μπίξλερ θαχε πετάξει το θύμα του στο ποτάμι, μου έξήγησε ό σερίφις. Δεν ήξερα όμως ποί... Αυτό που τον πρόδωσε, ήταν ή τσιγκουνιά του! Σκέφτηκε πως δεν έπρεπε ν' άφισι να πάη χαμένο τέτοιο καλό «δολωμα» για τα καθούρια... Το κατάλαβα γιές, όταν είδα πόσες παγίδες είχε στήσει σ' αυτό το σημείο...

Ο διευθυντής της έφημερίδας έγραφε. Το άρθρο του θα ήταν ό καλύτερος προεκλογικός λόγος, που θα μπορούσε να βγάλει ποτέ ό σερίφις!...

ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΧΑΡΝΤΟΥ'Ι'Κ

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

για τις γυναίκες

Λοσιόν για το δέρμα

Μία καλή κρέμα, με άγνα συστατικά, είναι άφελιμώτατη για το δέρμα σας, όταν μάλιστα την έχη συνήθεισι. 'Αν σ'ας έχη ώφελήσει κάποιο καλλυντικό, καλά θα κάνετε να μη το αλλάξετε με άλλο, «για δοκιμή», αλλά να εξακολουθήσετε να μεταχειρίζεστε το ίδιο. Γιατί το δέρμα συνήθειζε σε μία ώρισιμένη «τροφή» και δύσκολα μπορεί ύστερα ν' άπορροφήσει μία άλλη.

Δεν πρέπει πάντως να παραφορτώνετε το δέρμα σας με κρέμα. Το άλείφετε με πολύ μικρή ποσότητα, κι' όχι συνεχώς. 'Επι δυο-τρεις νύχτες τη βδομάδα, τ' αφήνετε ν' άναπνέει ελεύθερα, κι' άφοι πρώτα το καθαρίζετε βουτηγμένο σ' αιδέρα.

Τώρα το καλοκαίρι μάλιστα, με τις μεγάλες ζέστες, καλά θα κάνετε να ξεκουράζετε το δέρμα σας από κάθε λιπαρή κρέμα, άλείφοντας ή μέρα παρ' ήμερα το πρόσωπό σας με την έξης λοσιόν που μόρετε να την έτοιμάσετε μόνη σας:

Χυμός φράουλας	100 γραμ.
Πολύ φρέσκο γάλα, άδρασσο ...	50 >
*Ανθόνερο	10 >
Βάμμα βενζόης	5 >

Μαύρο χνεύδι

«Ενα άπ' τα πιο άνταισθητικά πράγματα είναι το μαύρο και πυκνό χνεύδι στα χέρια και στο πρόσωπο.

Να λοιπόν μία πολύ καλή σκόνη για άποτρίχωση:

Διθειώδες άσβεστιον	2 γραμ.
Γκλυσερόλ ντ' άμνιόν	1 >
*Άμυλον	1 >

Βρέγετε το μίγμα αυτό κι' άλείφετε τα μέρη που θέλετε ν' άποτρίχώσετε. Τ' άφήνετε να έπιράσει μερικά λεπτά. 'Υστερα ξεβάζετε με προσοχή κι' άλείφετε το μέρος εκείνο με λίγη βορικοχλο βεζελίνη.

Για το πρόσωπο όμως, είναι πιο κατάλληλη

μια μέθοδος που μεταχειρίζονταν άλλοτε οι χανούμισσες:

Δένετε σε σιγανή φωτιά ζάχαρη και λεμόνι. Όταν σχηματισθι ένα πυκτό μίγμα, το παίρνετε και το κολλάτε πάνω στο δέρμα σας, γρήγορα κι' έπαισιλιμμένως, πολλές φορές. Καθώς θα κολλάτε και θα ξεκολλάτε το μίγμα, θα ίσχυι μαζί του κάθε χνεύδι ή μαυράδι του δέρματός σας, γιατί το μίγμα αυτό δεν άποτρίχώνει μόνο, αλλά και καθαρίζει τελεία το δέρμα.

Μπορείτε να το μεταχειρισθιτε και για τα χέρια σας και το στήθος σας. Μόνο που, προκειμένου για πυκνό τρίχωμα, είναι κάπως δύσνηρη, αυτή ή μέθοδος.

Οι καλοί τρόποι

Ποτέ ένας κύριος δε δίνει πρώτος το χέρι του σε μία κυρία. 'Η πρωτοβουλία άνήκει σ' εκείνη πάντα.

Ένας κύριος ευγενής δε σφίγγει ποτέ πολύ δυνατά το χέρι μίας κυρίας, όπως θάκανε προκειμένου για ένα φίλο του. Ούτε επιτρέπεται να κρατάει πολλή ώρα το χέρι της κυρίας στο δικό του.

Έξ άλλου όμως δεν είναι καθόλου ευγενικό το ν' άγγίξει κανείς μόλις με το χέρι του το χέρι ενός άλλου. Αυτό προδίνει χαρακτηρισρά δύπιστο και ύπουλο, έγωισμό και περιφρόνησι.

Ο ύφιστιμένος δε δίνει ποτέ πρώτος το χέρι του στον προϊστάμενό του, ούτε ένας νεότερος σ' ένα ήλικιωμένο.

Πέρασε ό καιρός που οι κύριοι χαιρετούσαν με βραδεία ύποκλισι. Σήμερα γέρνουν λίγο το κεφάλι τους, για να χαιρετήσουν. Συγχρόνως όμως πρέπει να βγάλουν το καπέλο τους. Είναι άστοχο αυτό που κάνουν πολλοί, να χαιρετάνε άγγίζοντας μόνο το καπέλο τους.

Βέβαια, δε θα χαιρετήσουμε ένα μόλις γνωστό μας πρόσωπο το ίδιο έγγάρια όπως ένα φίλο μας. 'Αλλά και δεν πρέπει ποτέ να χαιρετάμε με ύψος πολύ ψυχρό κι' άδύφορο.

Για τις κυρίες, ένα άδρό χαμόγελο είναι ό εδυνεότερος και πιο πολιτισμένος χαιρετισμός.

Να προκρίνατε δε τα έπιπλα που δεν έχουν πολλά σκαλιστάτα, όπου γάνεται κι' άστερα σβύνει δύσκολα.

Μπισκότα με σοκολάτα

Βουτυρώνετε μία φόρα, τη ζεσταίνετε λίγο και δουλεύετε μέσα δυο κροκούς αυγών και 25 δράμια ζάχαρη κρυσταλλική. Όταν λυώσουν, προσθέτετε άλλον ένα κροκό. Τα ξαναδουλεύετε δια μαζί και προσθέτετε ύστερα ακόμα έναν κροκό.

Όταν το μίγμα γίνι λείο, ρίχνετε μέσα 7-8 δράμια κακό σκόνη. Χτυπάτε καλά τρία άσπράδια αυγών και ρίχνετε το ένα τέταρτο στο μίγμα. Προσθέτετε 8 δράμια ρυζάλευρο, 15 δράμια άμύδαλα έυσιμένα και βανίλια. Χτυπάτε ακόμα τα όπολοιπα άσπράδια και τα ρίχνετε στο μίγμα. Ψήνετε στο φούρνο 35-40 λεπτά και κόβετε ύστερα σε κομμάτια διαφόρων σχημάτων.

Το άλυμυρό φανητο

Αν το φαγητό σας έχη γίνι πολύ άλυμυρό, σε σημείο που να μην τρώγεται, μην άπελπίσετε. Το πράγμα διορθώνεται.

Ρίχντε μέσα στην κατασράδα δυο-τρεις γοντρές φέτες ψωμι κι' άφιστε το φαγητό να πάρη μία βράσι. 'Υστερα αφαιρέτε το ψωμι, που θάχη άπορροφήσει το παραπάνω αλάτι.

Μην πετάξετε όμως τις φέτες αυτές του ψωμιού. Είναι νοστιμώτατες.

Πώς ξεσκονίζονται τα έπιπλα

Το καλοκαίρι, μόλις ξεσκονίζετε τα έπιπλα, ξανασκονίζονται άμέσως. Μην ξεσκονίζετε λοιπόν ποτέ με το φτερό, γιατί έτσι δεν κάνετε τίποτ' άλλο παρ' να σκορπίζετε γύρω σας τη σκόνη και να τη μεταθέτετε άλλως άπ' το ένα μέρος στο άλλο. 'Επειτα, ή σκόνη πηγαίνει έτσι στη μύτη σας, στους πνεύμονές σας, στα μάτια σας...

Μακριά λοιπόν άπ' το φτερό! Να ξεσκονίζετε μ' ένα καθαρό πανί, βρεγμένο με λίγο πετρέλαιο ή μ' ελαχιστό λάδι. 'Υστερα να σκουπίζετε τα έπιπλα μ' ένα στεγνό άσπρο πανί.

Να προκρίνατε δε τα έπιπλα που δεν έχουν πολλά σκαλιστάτα, όπου γάνεται κι' άστερα σβύνει δύσκολα.

Ο κλέφτης των διαμαντιών Τόνου Ράντλεϋ

«Πώς έκλεψα ΤΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ ΟΠΠΕΝΧΑΪ ΜΕΡ»

Ο Τόνου Ράντλεϋ άνηνείται πώς πήρε από το χρηματοκιβώτιο του «βασιλέως των διαμαντιών» την πολύτιμότερη συλλογή κοσμημάτων του κόσμου

Η κλοπή των διαμαντιών Όππενχάιμερ — της πολυτιμότερης συλλογής κοσμημάτων του κόσμου, που η αξία τους ξεπερνά τα 20 εκατομμύρια δολάρια — αναστάτωσε πρό καιρού τις αστυνομίες πολλών ευρωπαϊκών και αφρικανικών χωρών, καθώς και τη διεθνή αστυνομία (ντερπόλ). Ο πρωταγωνιστής της, ο Τόνου Ράντλεϋ, αποφάσισε τώρα να αποκαλύψει για πρώτη φορά με λεπτομέρειες πώς έφερε σε πέρας τη ληστεία του, σχεδιασμένη με το σύστημα που καθιερώθηκε να χαρακτηρίζεται ως «ριφιφι» (την παρακολούθηση δηλαδή και της παραμικρής λεπτομέρειας γύρω από το αντικείμενο της ληστείας και τα πρόσωπα που συνδέονται με αυτό).

«Η ιδέα να κλέψω τα περίφημα διαμάντια Όππενχάιμερ, μου ήρθε για πρώτη φορά, όταν άκουσα ένα γνωστό μου μικροπατεώνα να μιλά για τη βίλλα του «βασιλέως των διαμαντιών» στο Γιοχάνεσμπουργκ, αποκαλύπτει ο Ράντλεϋ. Ο μικροπατεώνας έκανε έπισκευές στο σπίτι και καθώς έπεσε πάνω σ' ένα ξύλινο χρώσιμα στην κρεβατοκάμαρα του οικοδεσπότη, το είδε να υποχωρεί. Ήταν μία κρυφή πόρτα, πίσω από την οποία άνοιξε ένα χρη-

ματοκιβώτιο του τοίχου. «Επίσης, σ' ένα όμορφο κουτί — δίπλα στο κρεβάτι — βρήκε ένα κλειδάκι. Άνοιξε μ' αυτό το χρηματοκιβώτιο, αλλά είδε ότι ήταν άδειο».

Στο ζεύγος Όππενχάιμερ έλειπε τότε στην εξοχή και ο γνωστός μου ξεκίνησε από τη σωστή σκέψη, ότι, όταν ξαναγύριζαν, θα έκλειναν τα περιήρημα κοσμήματά τους στο χρηματοκιβώτιο.

Παραμείνοντας τα 6 χρόνια, που είχα ζήσει ως τίμιος υπάλληλος, αποφάσισα να κλέψω τα κοσμήματα. Στους επόμενους εννέα μήνες, έτοιμασα το σχέδιο, που δεν έφευγε στιγμή από το μυαλό μου. Παρακολουθούσα συστηματικά τη βίλλα, τους κατοίκους της, το προσωπικό, τις κινήσεις και τις συνήθειές τους.

Ο Λάκυ Λουτσιάνο, ο μεγάλος αρχιτεχνίτης, είχε πληροφορηθεί, ότι έτοιμαζόταν η κλοπή και κάποιος Ούιλλιαμ Πήρσον με βεβαίωσε, ότι ανέλαμβανε να διαθέσει τα διαμάντια.

Για την επίσκεψή μου στη βίλλα με τα κοσμήματα, διάλεξα μία νύχτα, που ο Χάρρυ Όππενχάιμερ έλειπε σε κυνήγι και η γυναίκα του θα δεινούσε έξω. Οι υπηρέτες θα περνούσαν τη νύχτα τους στις μικρές καλύδες τους, γύρω από τη βίλλα.

Προετοίμασα το άλλοθι, πηγαίνοντας σ' ένα κινηματογράφο με μία φίλη μου και στο διάλειμμα φρόντισα να με δουν μερικοί γνωστοί μου. Όταν έβγουν τα φώτα, βγήκα, παίρνοντας μία «έξοδο» και με το τρόλεϋ, έφτασα κοντά στη βίλλα. Μπροστά στον τοίχο της, φόρεσα γάντια και μπήκα από την κυρία είσοδο, που για έναν έμπειρο διαρρήκτη σαν και μένα, η κλειδαριά της ήταν παιχνιδάκι.

Από τα πολλά σχεδιαγράμματα του σπιτιού, που είχα μελετήσει, δέ μου ήταν δύσκολο να φτάσω στην κρεβατοκάμαρα.

Το κλειδί ήταν πράγματι στο κουτί δίπλα στο κρεβάτι και η πόρτα του χρηματοκιβωτίου άνοιξε, όταν γύρισα το κλειδί στην κλειδαριά. Μπροστά στα έκθαμβά μάτια μου παρουσιάστηκε τότε η πιο θαυμάσια συλλογή πολυτίμων λίθων. Παρ' όλο που κάθε στιγμή ήταν πολύτιμη, έμεινα για λίγα λεπτά κυττάζοντας τα, πριν τοποθετήσω τις κασετίνες τους μέσα σε μία μαξιλαροθήκη.

Βγήκα από τη βίλλα, χωρίς καμμία απόρρητη συνάντηση και είχα το άπιστευτο θάρρος να μπω πάλι στο τρόλεϋ, για να ξαναγύρσω στον κινηματογράφο, κρατώντας τη μαξιλαροθήκη...

Την άλλη μέρα, οι έφημεριδες ήταν γεμάτες ειδήσεις για τη ληστεία, αλλά δεν ανέφεραν καμμία ύποψια για τον κλέφτη. Έγώ περνούσα τα μερόνυχτά μου με αγωνιώδη υπερένταση, παρ' όλο που η αστυνομία δε φαινόταν να έχη μάθει κάτι, μ' όλες τις έντατικές έρευνες που έκανε.

Ο Πήρσον, που μου έλεγε, ότι περιέμενε τον άπεσταλμένο του Λάκυ Λουτσιάνο, με τις 50 χιλιάδες λίρες, στο συμφωνησάμε να πουλήσω τα κλεμμένα κοσμήματα των 250.000 λιρών, δε φαινόταν. Τελικά, με είδοποίησε, ότι ο άπεσταλμένος έφτασε και ότι η παράδοση των κοσμημάτων θα γινόταν στο διαμέρισμα 641 του ξενοδοχείου «Κάρλτον».

Την άριστή ώρα, μπήκα στο διαμέρισμα 641, κρατώντας μία βαλίτσα με τα κοσμήματα, χωρίς να έχω παρατηρήσει τίποτα το ύποπτο. Ο Πήρσον με περίμενε, καπνίζοντας νευρικά. Του έδειξα ένα από τα διαμαντενία δαχτυλίδια κι' εκείνος άνοιξε μία βαλίτσα από την οποία ξεχύθηκαν δεσμες χαρτονομισμάτων. Ύστερα πήρε τη βαλίτσα με τα κοσμήματα και πήγε στο διπλανό δωμάτιο, για να τα δείξη στον άπεσταλμένο.

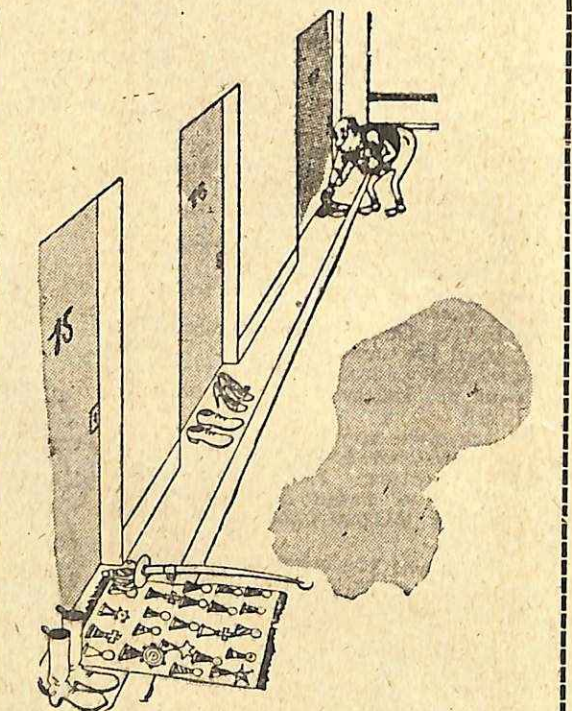
Ημούν σκυμμένος πάνω από τα χαρτονομίσματα και τα μετρούσα, όταν άνοιξε πάλι η πόρτα του διπλανού δωματίου και άκουσα τη γνωστή διαταγή:

«Ακίνητος! Ψηλά τα χέρια!...

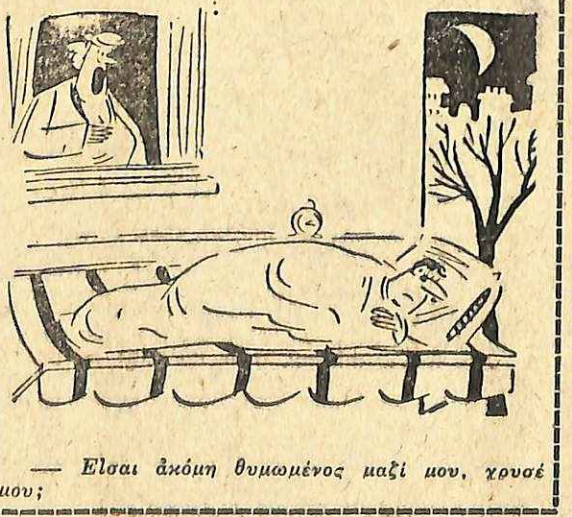
Το δωμάτιο γέμισε αστυνομικούς, που έστρεψαν τις κάγκες των δόλων τους εναντίον μου. Κατάλαβα, ότι ο Πήρσον με είχε προδώσει, αλλά τώρα πια ήταν άργα. Οι αστυνομικοί μου είχαν περάσει κιόλας τις χειροπέδες.

Δε μένουν πιά, κυρία μου, παρά μονάχα τα δικά μου!...

Χωρίς λόγια.

Είσαι ακόμη θυμωμένος μαζί μου, χρυσέ μου;

ΠΑΡΑΞΕΝΑ πυγμαχικά ρεκόρ

Το σπέρ, που η ιστορία του παρουσιάζει τις πιο πολλές εκπλήξεις!...

Η ΙΣΤΟΡΙΑ της πυγμαχίας είναι γεμάτη από παράξενα ρεκόρ, που σημειώθηκαν ή δη σε διάφορες συναντήσεις ή σε προσωπικές περιπτώσεις ώριμων διασημών μποξέρ.

Να μερικά, απ' αυτά, που περιέχονται σ' ένα υόλις εκδιδόμενο βιβλίο ειδικά γραμμένο για το θέμα αυτό απ' τον Αμερικανό ιστορικό του μποξ Άλαν Χάρβεϋ:

Το πιο μακροχρόνιο μάτς. Στη Νέα Όρλεάν, έγινε μία άνοιξιάντικη μέρα του 1893 ένας πυγμαχικός αγών που συγκέντρωσε χιλιάδες θεατές απ' όλα τα σημεία των Ηνωμένων Πολιτειών. Αντιμετώπιστηκαν στη συνάντησή αυτή ο περίφημος Άντυ Μπόουεν, πρωταθλητής έλαφρών βαρών, με τον διεκδικητή του τίτλου Τζακ Μπέρκ.

Ο αγώνας τους κράτησε περισσότερο από κάθε άλλον: έφτά ώρες και δεκαεννιά λεπτά. Ύστερα από εκατόν δέκα διακοπές, ο διατηρητής σταμάτησε το μάτς, γιατί στο μεταξύ είχε... βραδυάσει κι' ο δυο άνεξαντλητοί αντίπαλοι αναγκάστηκαν ισοπαλία.

Η πιο σύντομη συνάντησι. Το αντίθετο ρεκόρ, σε αγώνα για παγκόσμιο τίτλο, ανήκει στη συνάντησή των Αμερικανών Άλ Μάκ Κού και Τζωρτζ Τσίπ, της κατηγορίας μέσων βαρών. Στο Μπρούκλιν, στις 9 Απριλίου του 1914, ο Άλ Μάκ Κού κέρδισε τον τίτλο του παγκόσμιου πρωταθλητή, βγάζοντας νύκ άουτ τον Τζωρτζ Τσίπ ύστερα από μόλις σαράντα πέντε δευτερόλεπτα αλληλοχρονολογήματος. Φυσικά, υπάρχουν πολλές περιπτώσεις, λιγώτερο επίσημου χαρακτήρος, που οι συναντήσεις σταμάτησαν ακόμα νωρίτερα, μερικές δε και με την πρώτη γροβιά.

Ο πιο γιγαντιαίος πυμάχος. Το ρεκόρ του ύψους και του βάρους ανήκει στον περιόδο Ιταλικής καταγωγής πυγμαχό Πρίμο Καρνέρα, που υπήρξε πρωταθλητής του κόσμου από το 1933 ως το 1934. Ο Καρνέρα ήταν ψηλός δυο μέτρα και πέντε πόντους, το δε βάρος του έφτανε τις 267 λίβρες, δηλαδή ξεπερνούσε τα 121 κιλά. Αέσιως μετά τον Καρνέρα, απ' αυτή την άποψη, ερχόταν ο σύγχρονος του πυγμαχός Τζες Γουίλλαρντ, που ζύγισε 252 λίβρες κι' είχε ανάστημα ένα μέτρο κι' ένευνταεφτά πόντους.

Τα πιο σφοδρότερα «όσοις αούτς». Αυτές τις μέρες ο πρωταθλητής του κόσμου στην κατηγορία μέσων βαρών Άορτσι Μουρ, έχοντας πιά κλείσει τα σαράντα πέντε του γρόνια, προσπαθεί να καταρρίψει ένα από τα πιο αξιοζήλευτα ρεκόρ, που ανέφερε η ιστορία της πυγμαχίας: το μεγαλύτερο άριθμό νικών πριν από το τέλος των καθορισμένων γύρων, δηλαδή νικών με νύκ άουτ.

Ο Άορτσι Μουρ νίκησε ως τώρα σε εκατόν είκοσι έξη συναντήσεις με νύκ άουτ, κατά την περίοδο από το 1936 ως το 1958, φτάνοντας έτσι τον άριθμό νικών που είχε πετύχει ένας άλλος άσος της γροβιάς, ο Γιούγκ Στρίμπλιγκ κατά την περίοδο από το 1921 ως το 1933. Έπειδή, όμως, ο Μουρ είναι ά-

κόμα σε εξαιρετη φόρμα, θεωρείται βέβαιο, πως θα καταρρίψει σε λίγο αυτό το ρεκόρ. Η πιο μακροχρόνια πυγμαχική σταδιοδρομία. Ο Τζέι Μαίινς ένας από τους πιο άνοιαστους Άγγλους πυγμαχούς κατά την πρώτη περίοδο της ιστορίας του μποξ, άγωνιζόταν στα ρινγκ από το 1855 ως το 1890, δηλαδή για 36 γρόνια, πετυχαίνοντας έτσι μία επίδοσι που είναι πολύ δύσκολο να ξεπεραστεί.

Ο Τζέι Μαίινς, που ήταν πιο γνωστός με το παρατσούκλι «Τσιγγάνος», υπήρξε ένας από τους άπαραύιλλους εκπροσώπους του «έπιστημονικού» μποξ, γιατί σεβόταν άπόλυτα τους κανόνες αυτού του άθληματος και δεν τους είχε παραβεί ποτέ στην τόσο μακρά σταδιοδρομία του.

Η συνάντησή με τους πιο πολυάριθμους θεατές. Ένα άλλο ρεκόρ, που άπωσδότητε δεν πρόκειται να καταρριφεί ποτέ, τώρα που υπάρχει η τηλεόρασι, είναι εκείνο που σημειώθηκε σ' ένα πυγμαχικό αγώνα που έγινε στις 18 Αύγουστου στο Μιλγουόκι της αμερικανικής πολιτείας Γουίσκονσιν. Εκείνη τη μέρα, συναντήθηκαν δυο πυγμαχοί, που δε διεκδικούσαν κανένα παγκόσμιο τίτλο κι' όμως των αγώνων τους τον παρακολούθησαν οι περισσότεροι θεατές που συγκεντρώθηκαν ποτέ γύρω από ένα ρινγκ. Ο αγώνας αυτός των Τόνου Ζαίηλ και Μπίλλυ Πράιερ είχε συγκεντρώσει εκατόν τριάντα πέντε χιλιάδες άκτόν τριάντα δυο άτομα!

Το ρεκόρ άνω εις πράξεων. Ο Τζην Τάννεϋ κι' ο Τζακ Ντέμπσεϋ, δυο από τους πιο μεγάλους πυγμαχούς όλων των εποχών, πραγματοποίησαν συναντήσεις, που σημειώσαν τις πιο σημαντικές εισπραξεις άπό άφες άναφέρει η ιστορία του μποξ. Όταν συναντήθηκαν για δεύτερη φορά στο Σικάγο — στις 22 Σεπτεμβρίου του 1927 — οι δυο εξαιρετικοί αυτοί άντίπαλοι, εισέρευσαν στο ταμείο των άοργανωτών της συναντήσεως όσον εκατομμύρια έξαγκόσια έζηντα δολάρια!

Το αντίστροφο ρεκόρ — πάντα σε περιπτώσεις παγκοσμίου πρωταθλήματος — σημειώθηκε στον αγώνα του Άλ Γκρίνερ και του Τζών Χένρυ Λιούις, που οι άοργανωτές του εισέπραξαν οί εκατόν χιλιάδες άοδόνα μονάχα έφτά χιλιάδες άοδόνα πέντε δολάρια. Ο αγώνας αυτός έγινε τον Οκτώβριο του 1938 στο Νιού Χάιφεν της Αμερικής.

180 συναντήσεις χωρίς ρίσκα μιά ήττα. Ο Άγγλος πυγμαχος Χάλ Μπάγκγουελ κατέχει το ρεκόρ του μεγαλύτερου άριθμού συνεχών συναντήσεων χωρίς ήττα. Πραγματικές άπό το 1938 ως το 1948, έκανε εκατόν άοδόνα συναντήσεις, χωρίς να νικηθεί σε καμμία απ' αυτές.

Ο πιο λιγώμερος πρωταθλητής του κόσμου. Ο Νταίντ Σάλλιβαν, που ανήκε στην κατηγορία πεντάς, κράτησε τον τίτλο του παγκοσμίου πρωταθλήματος για λιγώτερο χρονικό διάστημα άπό άποιοδήποτε άλλο πυγμαχό: μόνα για σαράντα έξι μέρες.

Οι τέσσερες άήττητοι πυγμαχοί. Η ιστορία του μποξ, άνάμεσα στις υυριάδες των πυγμαχών, άναφέρει μόνα τέσσερες, που δεν ήττηθηκαν ποτέ. Οι πυγμαχοί αυτοί είναι ο Τζέιμυ Κάροαθες, ο Τζακ Μάκ Όλιφ, ο Τζέιμυ Μπάρρυ κι' ο Ρόκυ Μαρτιάνο.

Ο καλός άνθρωπος

Παρόδοξο για την εποχή μας, αλλά ο Χρήστος ο Χρηστοπούλος ήταν πραγματικώς ένας καλός άνθρωπος. Ή άρεσε να προσφέρει μία ύπηρεσι σ' ένα συνάνθρωπό του, να βοηθήσει ένα φίλο του, να φανή χρήσιμος ακόμη και στον άγνωστο που συναντούσε τυχαία στο δρόμο. Η κ. Νίτσα η γυναίκα του, γίνονταν έξω φρενών:

— Χρήστο πάψε ν' ασχολήσαι με ξένες έγνοιες. Πισσαμελές τις δουλειές σου. Ξεχνάς τα δικά σου τα συμφέροντα, για τα συμφέροντα των άλλων!

— Έ, τι να κάνω. Νίτσα μου, αυτά βλέπεις, είναι ήθικες υποχρεώσεις. Σου ζητάει κάποιος τη βοήθειά σου, όφείλεις να του τη δώσεις. Δε μπορείς ν' άρνηθής!

— Γιατί δε μπορείς; Γλωσσόδετη έχεις;

— Μά... γιατί δεν είναι σωστό! — Ποιό είναι το σωστό; Να παρατάς το μαγαζί σου και να τρέχεις δεξιά κι' άριστερά για τους ξένους; Και να πηγαίνουν να σε βρουν και να φεύγουν οι πελάτες σου; Αυτό είν' το σωστό!

— Μην τα παίρνεις έτσι τα πράγματα, γυναίκα. Άνθρωποι είμαστε, ο ένας πρέπει να βοηθήσει τον άλλο.

— Να δούμε έσένα ποιός θα σε βοηθήσει, άμα θάχης ανάγκη. Πάντως αύριο το πρωί να είσαι στο μαγαζί γιατί θάρρη ο κύριος Γιαουτσάκης, για μία μεγάλη παραγγελία.

— Άύριο δε μπορώ.

— Γιατί;

— Έχω δικαστήριο.

— Ένας φίλος μου καταδικάστηκε έρήμην και κάνει έφες και με θέλει για μάρτυρα.

— Να πάν να πεινί! Έσύ δε θα πας ποθενά.

— Δε μπορώ. Νίτσα μου, μην έπιμένεις! Τόχω άποσχεθί!

— Και γιατί το άποσχεθήκες;

— Γιατί δε μπορούσα ν' άρνηθώ!

Καυχάς τοικούδετος σκεδόν κάθε μέρα. Τι «αγεδών»; Δε λέω τοίς φορές την ήμερα: Άλλά ο Χρήστος δεν έβαζε μυαλό. Ήταν άποσολημένος περισσότερο κι' άπό τους βουλντάς. Και προθυμοποιόταν! Τοίλεγε:

— Πρέπει να κάνω έχειρήσαι κήλη.

— Να σε πάω έγώ! Ξέρω το γιατρό τον Τάδε! Δε θα σου πάρη πένταρα.

Τον είχανε κυριστη πιά και οι γνωστοί και οι νείστες και τον φορτώνοντοσαν άγρια. Μία μέρα

γνώρισε έναν κύριο. Τόν κ. Σωκράτη Μπελλίδη. Σοφάρος, καλοντυμένος, άξιοπρεπής. Τού τον πήγε ένας κοινός φίλος:

— Ξέρεις, Χρήστο, ο κ. Μπελλίδης θέλει να τοποθετηθί σύμβουλος σε κανένα άφραλιστικό όργανισμο.

— Ευχαρίστως!

— Έχουμε κανέναν στο ύπαιθυρο;

— Πώς δεν έχουμε; Άσε, από αύριο θα τρέξω. Τό σημειώνω κιόλας.

Φύγανε. Σε λίφο χτύπησε το τηλέφωνο:

— Μπελλίδης έδω, κ. Χρηστόπουλε.

— Ά, μάλιστα.

— Ξέχασα να σας πώ ότι έγώ κοντά εις την όλην κοινωνικήν μου δράσιν, τυγχάνω και συγγραφέας ειδικών μελετών δια τους άφραλισμένους, έχω μάλιστα συγγράψει και ολόκληρον βιβλίον τό όποιον θα έκδώσα τώρα και τό όποιον άνατρέπει τόν θεσμόν της κοινωνικής άσφαλισως ως ούτος έσφονόζεται ήδη από τό ΙΚΑ και τους λοιπούς όργανισμούς.

— Μάλιστα κ. Μπελλίδη...

— Θά σας διαδύσω τώρα ώρισμένες περικοπές δια να σχηματίσετε ίδιον γνώμη.

— Χρήστο, κρυώνει το φαί! Φώναξ η Νίτσα.

— Τώρα έρχομαι. Σας άκούω κ. Μπελλίδη.

Μιάμιση ώρα ο Μπελλίδης στο τηλέφωνο! Τη νύχτα πάλι κατά τις δύο, ντονί...

Με συγχωήτε, που σας ένωχλώ στή την ώρα, αλλά μόλις τώρα θυμήθηκα ότι ο πατέρας μου, ο Μενέλαος Μπελλίδης συν-δύε-ο πού με τον πατέρα του ύπαιθυρο.

Νομίζω πως αυτό παίζει μεγάλο ρόλο και σας είδοποιώ για να κάμετε γνώση αύτου.

Ο πατέρας μου έψαφτε πάντοτε τον πατέρα του ύπαιθυρο. Τόν άποκαλούσε δε Γιαννάκη. Βεβαίως! Είχαν μεγάλη οικειότητα. Λοιπόν, να ήγτε καθαρά και με θάρρος κύριε Χρηστόπουλε, έτσι θέλουν αυτά — ότι ο Μπελλίδης είναι άνθρωπος δικός σας και δεν έχετε τό δικαίωμα να τόν παρασεύετε, γιατί έκτός αύτου ένει και γίλιους ύψους αύτου διαθετεί όπω θέλει...

— Μάλιστα κ. Μπελλίδη...

— Ά έπίσης ήθελα να σας πώ...

Τόν ξεώνντρο! Στις όντα τό πού... Μπελλίδη! Να τού τό άπενθύνω, ανά μη τό έργασα! και να τού τα έπαιαση άεπηχέμενα και βελτιωμένα!

— Έπρεξέ ο Χρήστος, στο γενικό,

Σας φέρνω πίσω το καφί σας, κύριε!...

στών ιδιαίτερο, στόν ύπουργό. Τόν συμπαθούσαν, αλλά είχαν... κακές πληροφορίες. Ο Μπελλίδης ήταν άνοητος και μισότρελλος.

Δε γίνεται, Χρήστο μου! Μην έπιμένεις! Δεν μπορούμε τώρα να ρεζιλεύουμε τα συμβούλια!

Έφυγε περπατώντας. Πήγε στο σπίτι μόνος.

Τι έκανε; του είπε η κ. Νίτσα, δέν στην έδωσε την παραγγελία ο Γισουράκης;

Ούτε τόν είδα.

Από προηγούμενους πεινασμένους στο μαγαζί! Ποιά ήσανα εσύ;

Να διορίσω το Μπελλίδη σύμβουλο. Άλλα δυστυχώς δε γίνεται.

Και τί μας ενδιαφέρει εμάς; Μη σώση και διορίστη!

Τηλέφωνο:

Μπελλίδης. Τι έγινε;

Ξεροκατάπιε ο Χρήστος;

Ναι... Πήγα... Ξερετε...

Μασημένα μού τα λέει! Κι' εγώ θέλω κουδέντες καθαρές! Έγώ δέν ειμ' απ' αυτούς που κοροιδεύονται κ. Χρηστούπουλε!

Οχι... με συγχωρήτε... Τό τελείωσε το ζήτημα!

Α, εν τάξει.

Μάλιστα. Μου τό υπεσέθη ο ύπουργός;

Ε, μά δέν ήταν δυνατόν να γίνει κι' άλλοιώς! Του είπατε αυτό που σας είπα, για τόν πατέρα του και για τόν πατέρα μου;

Πώς, πώς! Βεβαίως.

Συγκινήθηκε;

Βεβαίως... πολύ συγκινήθηκε.

Εν τάξει. Πότε θα μου κοινοποιήθι;

Να σας πώ... ακριβώς δέν ξέρω.

Ασφαλώς... Να με συγχωρήτε, αλλά τα σούτανε αυτά κ. Χρηστούπουλε! Να μην κάνουμε μισές δουλειές!

Από κείνη την ήμερα έθρηκε τό διάβολό του! Πρώτ, μεσημέρι, απόγευμα, νύχτα, ο Μπελλίδης βροντοτύπωνε τό τηλέφωνο ή τό κουδούνι. Μιά μέρα πήγε ή Νίτσα και την έβρισε:

Τι κατάστασις είν' αυτή, κυρία μου! Δεν ντρέπεσαι ο άντρας σας; Με ποιόν νομίζει πως έχει να κάνει; Με κανένα παιδάκι; Έγώ αυτά δέν τα σηκώνω!

Κι' έλεγε! Σε λίγο πήρε τό τηλέφωνο ένας υπάλληλος του μαγαζιού:

Τι θα γίνει κυρία Νίτσα; Είπε. Δε μπορούμε να τόν βοούμε πουθενά τόν κ. Χρήστο! Έρχονται οι πελάτες και φεύγουνε και πάνε γ' άλλα μαγαζιά. Κι' έχουμε την Έφορία απληρώτη και χρωστάμε τό νοίκι και μεροκάματα στο πρωτοπικτό.

Τό μεσημέρι που γύρισε ο Χρήστος, ή Νίτσα ήταν έξω φρενών.

Πού ήσανα;

Έτρεχε σε διάφορες δουλειές.

Δε πήγες στο μαγαζί;

Δε πρόφτασα!

Πήγες μήπως στην Έφορία;

Ούτε κει πρόφτασα να πάω!

Τότε πού πήγες;

Σε διάφορες δουλειές!

Ένεε!

Ναι. Κυρίως τρέχαμε υ' ένα φίλο μου βουλευτή μήπως βοούμε τόν πωρωτοπικτό να πη στόν ύπουργό να διορίση εκείνο τόν Μπελλίδη, να ήσυχάσουμε.

Είσαι τελείως για τά σίδερα! Τό μαγαζί διαλύθηκε! Κι' εγώ παίωνα τά ρούγα μου και πάω τώρα στή ματαιά! Γελοίο!

Ντανννν! Τηλέφωνο.

Μπελλίδης εδώ!

Α, όρίστε κ. Μπελλίδη.

Τόν κακό σου τόν καιρό! Απατεώνα! Θα δής τί θα σου κάνω εγώ! Θα σου κάνω μνηστή ότι υ' έξηπάτησε και μου πήρε λεφτά για να με διορίσης! Ψευδομαρτυρές έχω τριάντα! Να, σε χάσω μέσα να σου δείξω εγώ!

Αισθάνθηκε να τούρχεται ήμιπληγία. Εύτυχως δέν ήταν πολύ σοβαρή κατάσταση.

Είδα τό Χρήστο πρό ήμερών. Είναι ο πιο αδιάφορος άνθρωπος τού κόσμου. Και δέν προσφέρει σε κανένα την παραμικρή υπηρεσία. Τού λές:

Χρήστο, μου δίνεις σε παρακαλώ ένα τσιγάρο γιατί τά δικά μου μού τελειώσανε;

Και σ' απαντάει:

Νά, στή γωνία έχει περίπτερο. Άντε και πάρε.

Τόν έβασε... ο Μπελλίδης από κά καλά του αίσθημα!

ΕΠΙΛΟΓΗ

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Η κρυμμένη προοίμια

Θα συμπληρώσετε τό σχέδιο αυτό με 14 λέξεις τών 8 γραμμάτων τών οποίων σας δίνουμε πιο κάτω τίς εξηγήσεις. Άν έρθετε τή σωστή λύση, τότε τά μεσαία γράμματα, που θα συμπληρώσουν τό τετραγωνίδιο της στήλης Α, θα σχηματίσουν, διαδοχόμενα στή σειρά και από πάνω προς τά κάτω μία σωστή ελληνική προοίμια.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Τά πρόσωπα αυτά δέν άγαπούν την εργασία.
2. Έσοδο για πολλούς εργαζομένους.
3. Ωρισμένος κανών ή τύπος (λατιν.).
4. Όμάς νησιδών μεταξύ 'Ι-καρίας και Σάμου.
5. Ρωμαίος Αυτοκράτωρ (308-324 μ. Χ.).
6. Θαλάσσιος θεός τών αρχαίων Έλλήνων, προστάτης τών ναυτιλιωμένων.
7. Δέν είναι σίγουρα...
8. Κόλλο στήν πάλη (άρχ.).
9. Προοίμια.
10. Έμφανίζεται τίς Άποκρίες.
11. Άποτελούν μέρος τίς κεφαλής.
12. Τοπωνύμιο πολλών φρουρίων που έβρισκονται πάνω σε νησίδες. Τό πιο γνωστό είναι τού Ναυπλίου.
13. Ένδιαφέρον για την ίδια γυναίκα (οὐδ.).
14. Δέν υπερηφανεύεται ποτέ του.

Μικρά προβλήματα

- 1) Δυό μεγάλα δοχεία μπορούν και τά δυό μαζί να περιλάβουν 19 όκάδες λάδι. Με τό περιεχόμενο τού μεγάλου μπορεί κανείς να γεμίσει τρεις φορές τό μικρό και πάλι θα τού περισέψη μία όκα.
- Μπορείτε με τά δεδομένα αυτά να έρθετε ποιά είναι ή χωρητικότης τού καθενός από τά δυό δοχεία;
- 2) Δυό άριθμοί είναι ο ένας ακριβώς τό τοις πλάσιο τού άλλου, ή δε διαφορά τους είναι 55. Ποιοί είναι οι άριθμοί αυτοί;
- 3) Δυό πλοία ξεκινούν συγχρόνως από τόν Πειραιά και κατευθύνονται στο ίδιο λιμάνι. Τό πρώτο κάνει τό ήμισυ της διαδρομής με ταχύτητα 23 μίλια την ώρα, ύστερα όμως ή μηχανή του παθαίνει κάποια ελάτση και τό δεύτερο ήμισυ τού ταξιδιού τό κάνει με ώριαία ταχύτητα 16 μιλίων. Φτάνει έτσι στο τέμας τού ταξιδιού 10 ώρες μετά τό άλλο πλοίο που έκανε όλη τη διαδρομή με 20 μίλια την ώρα. Ποιά είναι ή απόστασις που χωρίζει τόν Πειραιά

Εικονογραφημένη ιστοριοϋλα

Οι 15 αυτές μικρές εικόνες σχηματίζουν μία ιστορία με νόημα και συνοχή. Όπως θα καταλάβετε όμως εύθως άμέσως, δέν έβρισκονται στην κανονική τους σειρά. Άφου εξετέλεσε τίς διάφορες φάσεις της ιστορίας, ο ζωγράφος μας υπέδωσε τίς σκηνές και τίς συναρμολόγησε με τό λανθασμένο τρόπο που δείχνει τό σχέδιό μας. Προσποθήστε τώρα έσεις, με θάσι τη λογική, ν' άποκαταστήσετε τή σωστή σειρά τών 15 εικόνων σχηματίζοντας μία εικονογραφημένη ιστοριοϋλα με άπόλυτα όμαλή εξέλιξη.

Οι λύσεις στή σελίδα 100

από τό λιμάνι στο όποιο έφτασαν και τά δυό πλοία;

4) Φτάνοντας στο σπίτι τού άνημοϋ του, τού Λάκη, ο θεός Γιάννης τόν φωνάζει και τού λέει: — Πάρε αυτό τό σακκούλι. Έχει 300 θώλους τούς οποίους θέλω να μοιραστής δίκαια με τά αδελφάκια σου και τά παιδάκια που παίζετε μαζί.

Υστερα από λίγο ο Λάκης έναγκαυρίζει με τό σακκούλι μέσα στο όποιο έχουν μείνει 11 θώλοι και λέει στο θεό του: — Έν τάξει. Τους μοίρασα, όπως μου είπατε και μου περισέψαν αυτοί.

Σ' ευχαριστώ τού είπε ο θεός του ο οποίος άρχισε άμέσως να λογαριάζει για νά ή πόσοι ήταν οι φίλοι, τού Λάκη και πόσους θώλους πήρε ο καθένας τους.

Μήπως θα μπορούσατε να τόν βοηθήσετε να έρη τή σωστή λύσι;

Προβλήματα σκέψως

Ο κύριος Άνδρέας καθισμένος κοντά στο τηλέφωνο περιμένει από στιγμή σε στιγμή, ένα πολύ ενδιαφέρον τηλεφώνημα. Ξαφνικά άκούγεται τό κουδούνι της εξώπορτας τού κήπου. Κυττάζει από τό παράθυρο και βλέπει τόν ταχυδρομικό διανομέα, ο οποίος τού φέρνει ένα συστημένο γράμμα, εξαιρετικό επίσης ενδιαφέροντος. Η πόρτα τού κήπου είναι κλεισμένη και πηγαίνουν να τού άνοίξη κινδυνεύει να χάσει τό τηλεφώνημα. Άν καθυστερήσει όμως, τότε ο διανομέας θα φύγη και θα πρέπει να πάη μετά στο ταχυδρομείο για να παραλάβη την επιστολή, της οποίας άνυπομονή να διαβάση τό περιεχόμενό. Τελικώς ο κ. Άνδρέας έρθεκ μία λύσι που τού επέτρεπε να πάρη τό γράμμα, χωρίς να χάσει και τό τηλεφώνημα. Μπορείτε να έρθετε τί ακριβώς έκανε, δεδομένου ότι ήταν δλομόναχος στο σπίτι;

Γεωγραφικά παιχνίδια

ΡΑ ΠΕ ΑΣ ΓΟΣ
ΚΥ ΛΕ Σ Α ΣΚ
ΒΟΣ ΜΟΡ ΠΑ ΛΑΙ
Α ΤΥ ΛΟΣ ΘΗ

Συναρμολογήστε τίς συλλαβές αυτές εις τρώπον ώστε να σχηματίσετε τά όνόματα πέντε ελληνικών νησιών και μάλιστα τού Αιγαίου.

ΧΕΙ — ΚΡΑ — ΝΕΙ — ΣΩ
ΝΟΥΣ — ΟΣ — ΣΕ — Α
ΠΟΣ — ΧΘΟΣ — ΣΠΕΡ — ΧΟΣ
ΟΣ — Α — Ι — ΛΙ
ΡΑ — ΠΗ — ΘΙ — ΝΑ

Νά συναρμολογηθούν οι συλλαβές αυτές κατά τρόπον ώστε ν' άποτελέσουν τά όνόματα επτά ποταμών της Έλλάδος.

ΤΑ ΑΣΤΡΑ και το μέλλον σας

Ο πασίγνωστος στους παλιούς άναγνώστες μας Δρ Κάμα ανέλαβε και πάλι να σας παρουσιάσει σε κάθε τεύχος μας ένα εβδομαδιαίο άρσασκόπιο, που θα σας βοηθήν να διοργανώσετε καλύτερα τή ζωή σας, έκμεταλλευόμενοι τίς ευκαιρίες και άποφεύγοντας τούς κινδύνους που σας απειλούν. Οι δημοσιευόμενες προβλέψεις ισχύουν για τή χρονική περίοδο 4-10 Σεπτεμβρίου 1958.

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου — 20 Άπριλίου * Από επαγγελματικής πλευράς οι σχέσεις σας διέρονται μία ταραχώδη περίοδο * Άπροσδόκητες αλλαγές, οι περισσότερες από τίς όποιες δε θα είναι ευχάριστες.	ΤΑΥΡΟΣ: 21 Άπριλίου — 21 Μαΐου * Στην εργασία σας ή εφαρμογή νέου συστήματος θα σας εξασφαλίση σίγουρη έπιτυχία και σημαντικά κέρδη. * Άντιμετωπίστε ψυχραιμία τίς μικροαναποδιές.	ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 Ιουνίου — 23 Ιουλίου * Κάνετε οικονομίες και μη δοβέψετε ούτε μία δεκάρα άσκοπα. * Καταπολεμήστε τήν δειλία για να μπόρεσετε να έπιτύχετε αυτό που επιδιώκετε.
ΛΕΩΝ: 24 Ιουλίου — 23 Αυγούστου * Η Κυριακή 7 θα είναι γενικά μία πολύ τυχερή μέρα. * Σε ταξίδι που κάνετε, θα δεχτήτε μία πολύ ενδιαφέρουσα πρόταση. * Άποφύγετε τή βιασύνη.	ΠΑΡΘΕΝΟΣ: 24 Αυγούστου — 23 Σεπτεμβρίου * Χρειάζεται διπλωματία για να έπιτύχετε τό σκοπό που επιδιώκετε. * Ο Σεπτέμβριος πάντως δε θα είναι πολύ τυχερός από επαγγελματικής πλευράς.	ΖΥΓΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου — 23 Οκτωβρίου * Άναμεινате πρότασι που θα βελτιώσει τή θέση σας επαγγελματικώς. * Νέο πρόσωπο θα παίξη σημαντικό ρόλο. * Η Δευτέρα κατάλληλη για ανάπτυξη πρωτοβουλίας.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 Οκτωβρίου — 22 Νοεμβρίου * Άποφύγετε κάθε ένέργεια που θα σας έφερε σε ρήξη με προϊστάμενο ή άνωτέρό σας. * Την Τρίτη 9 ευνούκη έπιρροή τών άστρον. Έπιωφελήθητε.	ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου — 22 Δεκεμβρίου * Τό Σάββατο 7 κάποια έμπνευσι θα σας βγάλη από δύσκολη θέση. * Άκολουθήστε τίς συμβουλές προσωπώ με μεγαλύτερη πείρα από σας. * Άποφύγετε άπερίσκεπτες ένέργειες.	ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ: 23 Δεκεμβρίου — 20 Ιανουαρίου * Πλησιάζετε τήν έπιτυχία, φροντίστε όμως να τήν στρίψετε σε γερές βάσεις. * Μη περιφρονήσετε τίς συμβουλές που σας δίνει πρόσωπο με μεγάλη πείρα.
ΙΧΘΥΕΣ: 20 Φεβρουαρίου — 21 Μαρτίου * Χρησιμοποιήστε καταλλήλως τίς Ικανότητές σας τήν Παρασκευή 5. * Κινδύνος να κάνετε μία άτυχη τοποθέτησι χρημάτων. * Άποφύγετε τά δάνεια.	ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 Ιουνίου — 23 Ιουλίου * Είλικρινείς φίλοι θα σας προσφέρουν πολύτιμη βοήθεια. * Άποφύγετε ή ένέργειά σας τίς Τετάρτης 10 θα σας εξασφαλίση μεγάλη χαρά. * Ο Σεπτέμβριος πολύ ευχάριστος.	ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ: 23 Δεκεμβρίου — 20 Ιανουαρίου * Πολλές έπιθυμίες σας θα πραγματοποιηθούν κατά τή διάρκεια τού Σεπτεμβρίου. * Δίνετε τήν έντύπωσι έγλωσσού και αυτό άποκαλύπτει από κοντά σας καλούς φίλους.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Στό Σιβιρχισάρ!

ΚΑΙ ΟΙ ΟΙ Ο Ναστραβίν βρισκόταν στο 'Ικό-νιο, επίσημα προσκαλεσμένος απ' τόν πα-
σα, που τόν έκτιμούσε πολύ για τη σοφία
και την έξυπνάδα του.

— Ναστραβίν έφάνη, σ' έθελα να μείνης
λίγο κοντά μου για να μου διώξης τις στε-
νοχωρίες και την πληξη που νοιώθω... τούπε
ο πασάς, μόλις έφτασε ο Χότζας στο παλάτι.
Κι' ο Ναστραβίν, αφού είδε πόσο πολύ
τον είχε ανάγκη ο πασάς, αποφάσισε να μεί-
νη κοντά του.

— Θα χάσω λίγο το χουζούρι μου, που εί-
χα στο χαρί, μα δεν
πειράζει, Πολυχρονεμέ-
νε μου... 'Αφού θάναι
για το καλό σου, χα-
λάλι!... είπε ο Να-
στραβίν.

Κι' ανάλαβε τα 'αι-
νούργια του καθήκον-
τα: 'Ιδιαίτερος γραμ-
ματεας του πασα, μ'
ένα μεγάλο γραφείο
κι' ένα τεράστιο έντα
δίπλα στο δωμάτιο του
αφέντη του.

Σπουδαία μεγαλείο,
τις δόξες, μα που τόν
εμπόδιζαν καθόλου το
Χότζα.

— Στόν καφενέ του
Σιβιρχισάρ, όταν κα-
θόμουν, δεν είχα τί-
ποτα να ζηλέψω του
Σουλτάνου, ενώ έδω
έχω, βέβαια, πολυτέ-
λεια, μα έβαλα κεραγιά στο κεφάλι μου...
την αφεντιά σου!... Έλεγε στον πασα, κι' έ-
κείνος ξεκαρδιότανε στα γέλια.

Μια μέρα πάλι, ενώ κουβέντιαζαν οι δυο
τους, ο πασάς στενοχωρήθηκε για μια στιγ-
μή κι' απότομα ρώτησε το Χότζα:
— Δέ μου λές, τζάνουμ, ποτέ θα γίνη ο
χάλασος του κόσμου;

Ο Ναστραβίν, αφού τόν κούταξε για λίγο
παρανεμεμένος, τού αποκρίθηκε:

— Ποιος χάλασος, Πολυχρονεμένε μου;
Γιατί υπάρχουν δυο: 'Ο μεγαλύτερος είναι
όταν πεθάνω έχω κι' ο μικρότερος όταν πε-
θάνη η γυναίκα μου!...

Ο πασάς έκαψε πάλι στα γέλια κι' η
σκοτούρα του πήγε περίπατο.

Μα, σε λίγο, όταν τού σκέφτηκε καλύτερα,
γύρισε κι' είπε στο Χότζα:

— 'Αν είναι έτσι, μπρέ Ναστραβίν, δεν τ'α
λές καλά, γιατί έμένα δέ με σκέφτηκες κα-
θόλου. 'Αν πεθάνω του λόγου μου, τί σοί
χάλασος θα γίνη;

— Μεγάλος, πασα μου, θάναι κι' αυτός,
αλλά για τούς αδικούς σου, που θα χάσουν
το λουφέ!... 'Όσο για την αφεντιά σου, μη
σε κλετίζεσαι, γιατί, αφού έδω είσαι πασάς,
και καλοτέρας, στον κάτω κόσμο βθαί
τοδύαχιστο Σουλτάνος! ήταν η απάντησι του
Χότζα.

Κι' ο πασάς ευχαριστήθηκε με το παρα-
πάνω!

Μα ο καιρός περνούσε κι' ο Ναστραβίν
άρχισε να βαριέται.

«Καλά είναι έδω, δέ λέω, αλλά παρατρά-
θηξε τ'όσκινη και πώς θα πεθάνω!... Έλεγε
από μέσα του και προσπαθούσε να βρη τρό-
πο για να τ'ο στρίψει απ' το παλάτι.

Ο πασάς όμως, ούτε ν' άκουση τέτοιο
πράγμα.

— Πάει, χάθηκα, τζάνουμ, αν μ' άφισης
μόνο!... τού έλεγε. Σ' έθελα κοντά μου,
ώπου να κλείσω τα μάτια...

— Τι λές, πασα μου; Έβαλε τις φωνές ο
Χότζας. Ξέχασες, ότι είμαι δέκα χρόνια με-
γαλύτερος σου και πως εγώ θα πάω πρώτος;

— Τόσο το καλύτερο, Ναστραβίν αφέντη!
Θι σου κάνω μια κηδεία, που θα μιλάη για
καιρό δλο το 'Ικόνιο... Ούτε πασάς να η-
σουν!... ήταν η απάντησι του αφέντη.

Κι' ο Χότζας, που είδε τα πράγματα να
ζορίζουν, σκέφτηκε να φύγη κρυφά.

«Καλός, χρυσός και σεβνταλής ο πασάς,
δέ λέω, αλλά δεν τ'άχω σκοπό να πεθάνω
μακριά από το Σιβιρχισάρ!...», είπε από μέ-
σα του.

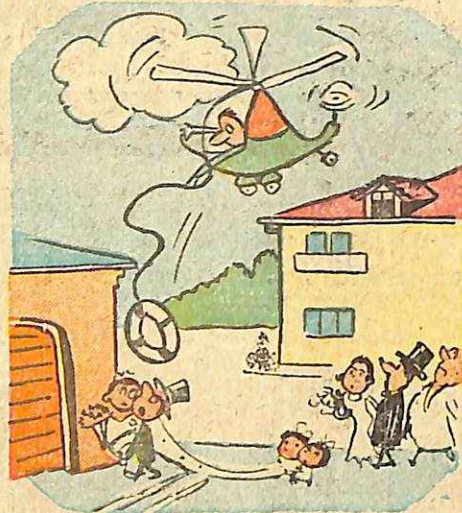
Και τ'όδιο βράδυ τσάκασε απ' τ'ο σε-
ράγι.

Έτσι, αφού ταλαιπωρήθηκε μερνούχτα, έ-
φτασε, επί τέλους, καραδοκασιασμένος στο
Σιβιρχισάρ.

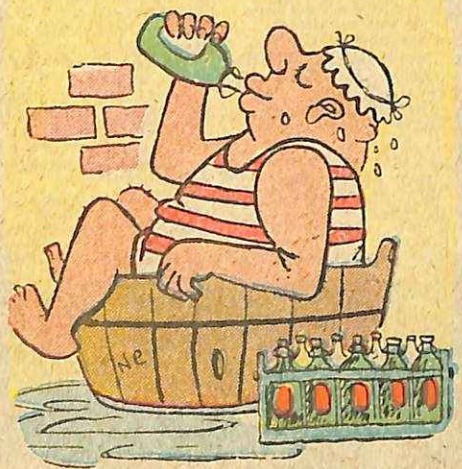
— Τι γέλια είν' αυτά, Ναστραβίν; τόν
ρώτησαν οι συγχωριανοί του. Έφυγες σαν ά-
φεντης και γυρίζεις σ'α ζητιάνος!...

Ο Χότζας τότε, αφού κούνησε το κεφάλι
του, αποκρίθηκε:

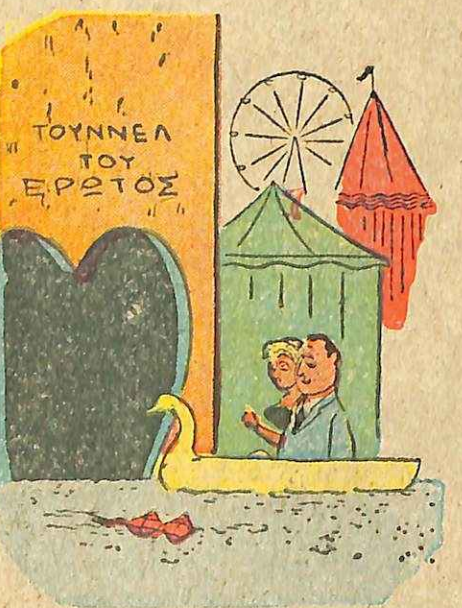
— Αφίστε τα, βρέ παιδιά, γιατί, έξ αί-
τίας του κεφαλιού μου, έχασα μια μεγάλη
τέχνη!... Φαντασθήτε πως μου πρότειναν να
με θάμουν σαν πασα στο 'Ικόνιο, μα εγώ
έκανα την κουταμάρα να προτιμήσω να θώ
να ζήσω στο Σιβιρχισάρ!...

— Πολύ άργά, φίλε Κώστα, πολύ
άργά!...

Χωρίς λόγια.

Στό Λούνα - Πάσα.

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Η κυρία

ΤΙ να σου πω καυμένο. Είχα ακούσει
και πληροφορηθώ, ότι είχες κακοπέ-
σει συζυγικώς και ότι η έριτμος κυ-
ρία σου σου είχε επίβληθι. αλλά τέτοιο
ρεζιλίκι πάλι δέ μπορούσα να τ'ο φαντα-
σθώ. Γιατί έδω, αγαπητέ μου, δεν πρό-
κειται περί απλής επίβληθι. Πρόκειται
περί αυστηρού πειθαρχείου ή μάλλον πε-
ρι έκτακτου στρατοδικείου και κάτι βα-
ρύτερου ακόμα. Μια ώρα έτυχε να μείνω

κοντά σας και να
παρακολουθώ και
αντελήθω την τσα-
γωδιά. Έδω δηλα-
δή, είδα να εφαρμό-
ζεται πιστώς το «ή
κω απάνω-κάτω κά-
τω» και τ'ο «στάσου
σουζα!» Έδω είδα
και άκουσα τ'ο «ήν
κάθεσαι έτσι», «φέρε
μου μια καρέκλα»,
«ήν τ'όδε έτούτο»,
«ήν τ'όδε έκείνο»
ήν καπνίζεις άλ-
λο», «φέρε μου τήν
τσάντα», «τσάδα τ'ο
χέρι σου από κεί»,
«φέρε την καρέκλα
σου πιο δώ», «σήκα
να καθίση η κυρία»

«φέρε μου ένα πο-
τήρι νερό», «μή λές άνοησίες» και τ'α
παρόμοια. Και όχι να λέγονται απλώς,
σε τόνο υαλακό και παρακλητικό. 'Αλλά
να εκστομίζονται σε τόνο ύψηλο για ν'
άκούσουν και οι άλλοι, με ύφος εισαν-
γελές κακουργιοδικείου απαγγέλλοντος
καταδικαστική απόφασι και να συνοδεύ-
ονται με άγριο κεραυνόβδολον βλεύμα.

Και τού λόγου σου να υποτάσσεται και
να έκτελhis πειθηνίας τας διαταγάς, και
ν' άκούσης κατόπιν κι' αυτό που άκού-
σαμε δλοι: «Όταν θα πάμε σπίτι, θα
λογαριαστούμε!»

Και σαντάζονται τ'ο πανήγυρις πανη-
γύρεων θα είναι στο σπίτι και τί ζωή
χαρισάμενη θα περνάς. Διότι, όπως έγω
πληροφόρηθι, η κυρία σου κανονίζει και
τί ρούχα θα φορέσης και τί γαδούρα
θα βάλης και ποτέ και τί θα φας και πο-
τέ θα καπνίσης και ποτέ θα πιής καφέ.

Και δεν άμφισβάλω τί εκεί θ' άσχο-
λησαι και με τ'ο οικιακά και ότι θα
βάλης και τήν άσπρη ποδιά!

Πώς τ'ο ανέχεσαι. Βρέ άνθρωπε τού
Θεού! Τί είπες: 'Η γυναίκα σου είναι
λίγο αυταρχική! Και συ τί είσαι! Έσύ
τί κάνεις! Και π'ας παρενόησες τας δι-
καιώματά σου τα ανδρικά δικαιώματα
τα άνεγνωρισμένα από αίωνων και π'ας
προδίδεις τας παραδόσεις τού ανδρικού
φύλου και π'ας ανέχεσαι αυτή η επίβληθι
να άσκήται και δημοσία και να γίνεται
παιγνιο τών σκυλιών!

Πώς είπατε μαντάμ! Μου άπαγορεύ-
ετε να έπειθαίνω στη συζυγική σας
ζωή! Μαρε τί μου λέτε! Και πρώτα-
πρώτα κατεβάστε, παρακαλώ, τόν τόνο
της φωνής σας γιατί εγώ δεν σπκών τέ-
τοια. Και δεύτερον, έφ' όσον συμπεριφέ-
ρασε δημοσία κατ' αυτόν τόν τρόπο
στον έπιλεγόμενο σύζυγό σας, έχω τ'ο
δικαίωμα να σας σχολιάσω και να εί-
κτειρώ αυτή τη σκιά άνδρος που έχετε
δίπλα σας. Ορίστε; Από που λαμβάνω
αυτό τ'ο δικαίωμα; Από τόν έαυτό μου
και με τ'ο έτσι θέλω. 'Αλλά τί να σου
κάνω κυρία μου. Έτυχε να πέσης σε
χέρια από προζύμι. Έπρεπε να σε εί-
να έγω, να δhs τ'α ναμπάρια σου. Θά
σ' έκανα μέσα σε 24 ώρες άννάκι και
θα σου κρέμαγα και κουδούνια. 'Η θα
σε πέτανα από τ'ο παράθυρο. 'Όχι να
μου π'ες έμένα «κάποτε παρατέρας» ή να
μου φερθής με έλλειψιν σεβασμού και ύ-
ποταγής ένώπιον τρίτων ή και ένώπιον
έμου και μόνον. 'Αλλά βούσκετε προσύ-
μια και τ'α ζυμάνετε. Τί είπατε μαντάμ!

Άπαγορεύετε στον κύριο σύζυγό σας
να μου έναγκαλίσω τ'ο έξης; 'Αμ μή-
πως πρόκειται να τ'ο έναγκαλίσω έγω;
Έγώ σε προζύμια δεν μιλάω. Και τ'ώρα
κάντε πέρα να περάσω. Ούστ!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Τ'ο μακάβριο

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΖΙΝΕΤΤΑ τού είπε:
— Τ'ο σκέφτηκες καλά, Μαξίμ; Φύγε, αφού τ'ο θέλεις!...
'Αλλά πρέπει να ξέρης, ότι δεν είμαι από τις γυναίκες που
τίς άφινουν τόσο εύκολα... Φυλάξου! 'Η έκδική μου θα είναι
τρομερή.

Ο Μαξίμ δίστασε για μια στιγμή. Άνασήκωσε κατόπιν τούς ώ-
μους και βγήκε.

Ο Μαξίμ, ο «εραίος Μαξίμ», όπως τόν έλεγαν, ήταν από τούς πιο
γνωστούς δραματικούς ηθοποιούς. 'Αλλ' οι έπιτυχίες του δεν περιο-
ρίζονταν μόνο στο θέατρο. Όλες οι γυναίκες ήταν ξετρελλαμένες
μαζί του κι' οι κατακτήσεις του δέ λογαριάζονταν πιά.

Τ'ο μεγαλύτερο κατόρθωμά του, όμως, ήταν ότι είχε γοητεύσει τη
γυναίκα του, τη Φραντζέσκα, σε τέτοιο βαθμό, που όχι μόνο δεν τού
ζητούσε λόγο για τίς άπιστίες του, αλλά, τούναντίον, ήταν πολύ
περήφανη γι' αυτές.

Τη Ζινέττα ο Μαξίμ τήν είχε γνωρίσει σ' ένα κινηματογραφικό
στούντιο. 'Ηταν μια όμορφη στάρ, που, όπως τόσες άλλες γυναίκες,
είχε υποκύψει στη γοητεία του.

Λίγο καιρό άργότερα, όμως, στις δοκιμές ενός καινούργιου έργου,
ο Μαξίμ ανακάλυψε πως η γυναίκα τού σκηνοθέτη ήταν πολύ όμορφη.
Κι' ο δόν Ζουάν, που βρισκόταν μέσα του, άνιχνεύθηκε άμέσως ένα
καινούργιο είδωλλιο.

Η Λουσίλ — αυτό ήταν τ'ο όνομα της γυναίκας τού σκηνοθέτη —
δεν μπόρεσε, φυσικά, να τού άντισταθι. Ο Μαξίμ, έγκατέλειψε τότε
τη Ζινέττα, έπειτα από μια βίαιη σκηνή, που είχε μαζί της, χωρίς να
δωσή σημασία στις άπειλές της.

Πέρασε κάμποσος καιρός. 'Η Ζινέττα, στο διάστημα αυτό, δεν είχε
δώσει σημεία ζωής κι' ο Μαξίμ τήν είχε ξεχάσει δολότελα.

Ένα πρωί, τήν ώρα που μελετούσε κάποιο καινούργιο ρόλο, η γυ-
ναίκα τού μπήκε από τ'ο γραφείο του. Κρατούσε ένα μικρό δέμα στα χέ-
ρια της.

— Τ'ο έφερε ο ταχυδρόμος, τού είπε. Δεν ξέρω τί πράγμα είναι.
'Ο ηθοποιός χαμογέλασε.

— Δέ είναι σίγουρα δώρο από κάποιο θαυμαστή μου, είπε με τη
ματαιοδοξία που τόν χαρακτήριζε.

Πήρε άμέσως τ'ο δέμα, τ'ο άκούμπησε στο τραπέζι κι' άρχισε να
τ'ο ξετυλίχνι. Κάτω από τ'α χαρτιά, βρισκόταν ένα μακρόστενο κουτί,
που η έσωτερική επιφάνειά του ήταν στολισμένη με φίλντισι.

— Στοιχηματίζω, ότι θα περιέχει πούρα, είπε ο Μαξίμ.

Και σήκωσε τ'ο σκέπασμα.

Τήν ίδια στιγμή, άκούστηκε ένας τραμερός κρότος κι' ο Μαξίμ σω-
ριάστηκε από τ'α πάτωμα. Τ'ο πρόσωπό του πλημμύρισε στα αίματα.

Τ'ο κουτί είχε μέσα μια μικροσκοπική βόμβα, που ξεερράγη μόλις
ο Μαξίμ σήκωσε τ'ο σκέπασμα.

Η έκρηξη, εύτυχώς, δεν είχε σκοτώσει τ'ο Μαξίμ. 'Αλλ' η κατά-
στάσι του ήταν άπελπιστική. Για πολλές μέρες, πάλεψε με τ'ο θάνατο...

Στό τέλος, όμως, κατάφερε να γλυτώσθ. Τ'ο πρόσωπό του, ωστόσο,
είχε παραμορφωθι από τ'α ίχνη, που είχαν άφισει τ'α έγκαύματα κι'
οι πληγές.

Στούς άστυνομικούς, που τόν έπισκέφθηκαν, ο Μαξίμ είπε πως δεν
είχε έχθρους και πως δεν υποπτευόταν κανένα. 'Αλλ' έλεγε ψέμματα.

Γιατί ήταν βέβαιος πως τ'ο μακάβριο αυτό δώρο τού είχε στείλει
η Ζινέττα.

«Τ'ο λάθος μου που δέ λογάρισα τις άπειλές της», σκεφτόταν.

Η άνάρρωσι κράτησε κάμποσες έβδομάδες. Οι γιατροί τού έκαναν
κατόπιν μια αίσθητική εγχείρησι, που διώρνασε κάπως τ'ο παραμορ-
φωμένο πρόσωπό του.

Μόλις βγήκε από τήν κλινική, η πρώτη του σκέψη ήταν να τρέξι
στη Ζινέττα. Μια γυναίκα, που, στην άπελπισία της, δεν είχε διστά-
σει ούτε μπροστά στο έγκλημα, δέ μπορούσε παρά να ήταν ξετρελλα-
μένη από έρωτα μαζί του. Μια τέτοια άγάπη άνιχνεύεται πάντα ο
Μαξίμ...

Η Ζινέττα, μόλις τόν είδε, έτρεξε στην άγκαλιά του.

— Άγαπημένε μου Μαξίμ! τού φώναξε. Δεν περίμενα, ότι θα έ-
ναυγυρίζες κοντά μου...

— 'Ας μη μιλάμε για τ'ο παρελθόν, άπάντησε μεγαλό-
ψυχα ο Μαξίμ. Πρέπει να ξέρης πως ξαναγύρισα κοντά σου,
πιο έρωτευμένος από κάθε άλλη φορά.

Σφίχτηκε πάνω του εύχυσμένη.

Κόντευε να τρελλαθι, όταν έφυγε από κοντά του,
τού είπε. Πρέπει να ξεχάσης, άγαπημένε μου, τ'α λόγια
που σου είπα πάνω στο θυμό μου... Δεν τ'α πίστεια πραγ-
ματικά.

— Σ' έχω συχωρέσει από καιρό, άπάντησε ο Μαξίμ, έν-
θουσιασμένος με τη μεγαλοψυχία του. Καταλαβαίνω βέ-
βαια, ότι η άπελπισία σου σ' έωρρωσε σ' αυτή τήν πράξι...

— Για ποιά πράξι μιλάς; ρώτησε έκπληκτη η Ζινέττα.

— Ένωθ' τ'ο κουτί με τ'α φίλντισένια στολισμάτα...

— Και πιστεύεις πως στο έστειλα έγω;...

Με φαντάζεσαι, λοιπόν, ίκανή για να κάνω αυτή
τήν πράξι;... Διάβασα στις έφημερίδες αυτή τη
θλιβερή ιστορία, αλλά δέ σκέφτηκα ποτέ πως θα
μπορούσε να με υποπτευθής...

Τής έδειξε τ'ο στόμα μ' ένα φιλί.

— 'Ας μη μιλάμε γι' αυτό τ'ο ζήτημα, της
είπε. Πιστέψ' με, τ'ο έχω ξεχάσει...

— Σου όρκίζομαι, Μαξίμ, πως δέ σου τ'ο έ-
στειλα έγω.

— Μα δέ σου ζήτησα να μου όρκιστής τίπο-
τα... Σου είπα, τ'ο έχω ξεχάσει!...

— Είσαι τρελλός, Μαξίμ!

— Όχι περισσότερο από σένα, μικρή μου Ζι-

ΔΩΡΟ

νέττα.
Και βέβαια έπρεπε να τού άρνη-
θι. Αυτό ήταν σωστό. 'Αν δέν τού
άρνιόταν, η κουβέντα τους θα ήταν
πολύ πεζή.

Πέρασαν μερικές εύτυχισμένες ώ-
ρες μαζί. Τ'ο τρυφερό είδωλλί τους
συνεχίστηκε από κείνη τήν ήμερα
με μεγαλύτερη θερμή από πρίν.

'Αλλ' έπειτα από κάμποσο και-
ρό, ο άστυνόμος Ρουαγιάρ κάλεσε
τ'ο Μαξίμ στο γραφείο του, για να
τού κάμη μια σημαντική ανακοίνω-
ση.

— Είχε βρη, τού είπε, τόν πυροτεχνουργό, που έφτιαξε τ'ο έκρηκτικό
μηχάνημα κι' απ' αυτόν έμαθε τ'ο όνομα τού άνθρώπου που είχε άπο-
πειραθι να τόν σκοτώσθ.

Ο Μαξίμ έκαμε μια κουρασμένη κίνησι.

— Τ'α ξέρω δλα, άπάντησε. 'Αλλά σ'ας παρακαλώ να μη γίνεται
λόγος γι' αυτή τήν υπόθεσι... Δεν έπιθυμώ να καταδιωχθι αυτή η
γυναίκα... Καταλαβαίνω ότι στην πράξι της τήν έωρρωσε μονάχα η
μεγάλη της άγάπη...

— 'Αλλά δέν πρόκειται για γυναίκα, είπε ο άστυνόμος. Τ'ο κουτί
αυτό σ'ας τ'ο έστειλε ο σκηνοθέτης Μπορέλ...

— 'Αδύνατον! φώναξε ο Μαξίμ.

— 'Αδύνατον;... 'Αλλ' αφού όμολόγησε τήν πράξι του;... Είχε λό-
γους να φαντάζεται, ότι η γυναίκα του τόν πρόδιδε μαζί σας κι' ή-
θελε να σας έκδικηθι.

Ο Μαξίμ χλώμιασε.

— Είπατε ότι όμολόγησε; ρώτησε.

— Φυσικά...

— 'Ας είναι... Δεν έπιθυμώ να καταδιωχθι...

Έφυγε σαστισμένος από τ'ο άστυνομικό τμήμα... Τ'ο κουτί τού τ'ο
είχε στείλει, λοιπόν, ο άντρας της Λουσίλ, για να τόν έκδικηθι κι'
όχι η Ζινέττα...

Τ'ο δνείρα, που είχε φτιάξει μέσα στην ψυχή του, σωριαζόταν τώρα
σ' έρείπια.

Η Ζινέττα δέν ήταν η άγαπημένη φόνισσα, που είχε φαντασθι,
αλλά μια γυναίκα σαν όλες τις άλλες. Ούτε αυτή τόν είχε άγα-
πήσει όπως θα έπιθυμούσε.

Καμμία γυναίκα, από τις τόσες που είχε σφίξει στην άγκαλιά του,
δέν τόν είχε άγαπήσει πραγματικά.

Ήταν καταραμένος, λοιπόν, να μη γνωρίση ποτέ τού τήν άληθινή
άγάπη...

Από κείνη τήν ήμερα, ο Μαξίμ δέν ξαναπήγε στη Ζινέττα. Ούτε
συνδέθηκε πιά μ' άλλη γυναίκα. Η άπογοήτευσι είχε φαλαίσει μέσα
στην ψυχή τού δόν Ζουάν, που άρχισε να γερνάη πρόωρα... Μερικούς
μήνες άργότερα, οι φίλοι του, που τόν συναντούσαν στο δρόμο, δυσκο-
λεύονταν να τόν άναγνωρίσουν.

ANTRE NTE PIOM

— Τ'ο έφερε ο ταχυδρό-
μος, τού είπε. Δεν ξέρω
τί είναι!...

Η ζωή της γυναίκας

«ΚΟΥΑΦ - ΜΠΑΝΤΟ» 1959

Η ΜΟΔΑ έφέτος λανσάρει όσο ποτέ άλλοτε, τις «κουαφ - μπαντό», οι οποίες είναι εξαιρετικά χαριτωμένες και γίνονται με το τίποτα. Με τον καινούργιο αυτό τρόπο, εντύνεται κομμάτι το κεφάλι και μπαίνει η σφραγίδα της μόδας 1958—59 στο γυναικείο ντύσιμο.

«Κουαφ-μπαντό» ονομάζεται το δέσιμο του κεφαλιού, που γίνεται τόσο από το βαμβάκερο άμπριμέ, του φορέματος ή της μπλουζίστας, όσο και από βελούδο, παγέτες ή άλλα ακριβά υλικά, που χρησιμοποιούνται για τη δουλειά αυτή.

Οι «κουαφ-μπαντό» απλοποιούν το ζήτημα του καπέλλου και το αντικαθιστούν κατά τρόπον εξαιρετικά επιτυχή. Με μια λουλούδι κορδέλλα επίσης, την οποία δένετε γύρω από το κεφάλι σας, ράβετε ένα βέλο, με λίγη σουρίτσα και με τον απλό και κοκκέτικο αυτόν τρόπο δημιουργείτε μια πρώτης τάξεως «άμπιγιέ κουαφ», που εντύνει μοντέρνα το γυναικείο κεφάλι και προφυλάσσει τα μαλλιά από το ξεχτένισμα.

Επίσης, ένας φιόγκος από βελούδο, ανάμεσα στα μαλλιά, γαρνίρει το κεφάλι και βάζει μια νότα δροσιάς και νεανικότητας στο γυναικείο πρόσωπο, ενώ εντύνει μοντέρνα και επίσημοποιεί το χτένισμα. Τα «μπαντό» της νέας μόδας ράβονται, καμιά φορά, απάνω σε λεπτό «σπαρτρί» και γίνονται μονόχρωμα ή δίχρωμα, ανάλογα με τα χρώματα που πηγαίνουν με το ντύσιμό σας και αντικαθιστούν θαυμάσια το απλό καπελλάκι, ενώ παράλληλα κολλοκούν κάθε πρόσωπο. Αρκεί να τοποθετήσετε το «μπαντό» εκεί που σας πηγαίνει.

Η μόδα, που ακολουθεί ενιαία γραμμή, σε όλους τους τομείς του γυναικείου ντυσίματος, ευνόει το χαμηλά τοποθετημένο «μπαντό». Η σωστή μοντέρνα θέση δηλαδή θεωρείται το σημείο της ρίζας των μαλλιών. Άλλα αυτό δεν είναι απόλυτο και μπορεί το «μπαντό» να ανέβει πολύ ή λίγο ψηλότερα, ανάλογα με το σχήμα του προσώπου. Για να κάνετε 2—3 διαφορετικά «μπαντό» δηλαδή ένα πρωινό, ένα για απόγευμα και ένα για βράδυ ή και περισσότερα δε σας χρειάζονται παρά ελάχιστα πράγματα, που τα κυριότερα από αυτά είναι τα εξής:

Μια κορδέλλα γκρό ή από βελούδο, μάκρος ως 1½ πήχυ περίπου, ένα λουλούδι ψεύτικο, μια λουρίδα από το ύφασμα της μπλουζίστας σας, μεταξωτή ή βαμβάκερή, ½ πήχυ λουλουδιστή γκιρλάντα, κάμποσες παγέτες, λίγες χάντρες από ψεύτικα μαργαριτάρια κλπ. Με τα υλικά αυτά και με λίγη φαντασία, μπορείτε να κάνετε άριστουργηματικές κοκκεταρίες για το κεφάλι και όλα αυτά με το τίποτα σχεδόν. Στο φιγουρίνι μας σας δίνουμε κομμάτι «μπαντό» της τελευταίας μόδας, τα οποία μπορείτε να αντιγράψετε ή να εμπνευσθήτε από αυτά άλλα ωραιότερα ίσως, τα οποία να πηγαίνουν καλύτερα στον τύπο σας.

ΤΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΜΟΔΑΣ

Εκείνο που χαρακτηρίζει έφέτος τα μοντέρνα επανωφόρια και τα ταγιέρ είναι η χαλαρή γραμμή και ο σημαντικός ρόλος του

Μερικοί μοντέρνοι τύποι «κουαφ-μπαντό» από αυτά που συνηθίζονται στο Παρίσι.

Μοντέρνο ταγιέρ του Ντιόρ από μαλακό ύφασμα «μπουκλέ» σε έντελως νέα τεχντροπία 1959.

γιακά. Στο σημείο του γιακά, η νέα μόδα έχει αποδώσει ιδιαίτερη σημασία και εκείνο που κυρίως τονίζεται, στην καινούργια

γραμμή, είναι το ύψος και το μέγεθος γενικά του γιακά. Οι έφετεινοι γιακάδες είναι ψηλοί και αρκετά ξεχειλωμένοι, ώστε να σχηματίζουν ένα φαρδύ, πλατύστομο άνωδοχείο, μέσα από το οποίο ξεπροβάλλει το γυναικείο κεφάλι.

Οι μοντέρνοι ψηλοί γιακάδες, όταν μένουν ξεκούμπωτοι, σχηματίζουν υπέρτα, που καλύπτει πλούσια τους ώμους. Όπως βλέπετε στο φιγουρίνι μας, το κομμάτι αυτό μάλλον ταγιεράκι του Ντιόρ είναι αντιπροσωπευτικό της καινούργιας τεχντροπίας της μόδας 1958—59. Η γραμμή του είναι «φλού» και όλο μαζί εφαρμόζει χαλαρά στο σώμα, χωρίς να «σφίγγει» πουθενά. Ακόμη και η φαρδιά ζώνη του ταγιέρ συγκρατεί τη ζακέτα στην πλάια, χωρίς να σφίγγει τη μέση, όπως γινόταν άλλοτε. Το ίδιο συμβαίνει και με τα χειμωνιάτικα επανωφόρια της νέας μόδας—για τα οποία θα γράψουμε λεπτομερώς και έκτενέστατα λίγο αργότερα.

Την εποχή αυτή προσπαθούμε να μπούμε στο πνεύμα της νέας μόδας, όχι όμως και να βάλουμε σε τέλεια εφαρμογή τις καινούργιες τάσεις. Και αυτό συμβαίνει για δύο λόγους: Πρώτα γιατί είναι πρόωρο το ενδιαφέρον για τα χειμωνιάτικα μοντέρνα, που θα φορέσουμε και δεύτερον, γιατί θα γίνουν αλλαγές και τροποποιήσεις, όπου να φτάσει ο χειμώνας.

Φυσικά, η βασική γραμμή δεν πρόκειται να αλλάξει. Οι λεπτομέρειες θα τροποποιηθούν και θα μπούνε στον σωστό καλαίσθητο δρόμο όλες οι υπερβολές και οι εκκεντρικότητες που βλέπουμε

αυτή την εποχή σε όλες τις νέες δημιουργίες της καινούργιας μόδας.

Οι γούνες θα συνηθιστούν επίσης πολύ έφέτος καθώς και το δέμα.

Εξαιρετικά κομψός και μοντέρνος θεωρείται ο συνδυασμός του δέματος με τη γούνα. Προβλέπεται δε ότι έφετος θα δούμε πολλά δερμάτινα επανωφόρια, αληθινά ή ιμιτασιόν, όπως και ζακέτες από δέμα, να γαρνίζονται με γούνινους γιακάδες σμόκιν ή στρογγυλούς από κάθε είδους γούνα.

Επίσης, πρέπει να σημειωθεί πως οι γούνες με μακρύ τρίχωμα, όπως π. χ. οι ρε-νάρ κλπ. εναγύρισαν στη μόδα και θα φορεθούν πολύ το χειμώνα, σαν γαρνιτούρα ή σαν κάπα, «έτολ» κλπ.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΝΥΦΙΚΑ

Οι Παρισίνοι δημιουργοί της γυναικείας κομψότητας, έχουν καταφέρει να κάνουν τα μοντέρνα νυφικά, να φοριούνται κάμποσες ακόμη φορές και όχι μόνο την ημέρα του γάμου.

Έτσι ο Μπαλμαίν, ο Γκρέ και η Μπαλεντισιάγκα, λανσάρουν τελευταία τα καινούργια μοντέρνα νυφικών φορεμάτων σε έντελως νέο τύπο.

Όπως βλέπετε στα σχέδια που σας δίνουμε, το νυφικό φόρεμα δεν αποτελεί πια το φό-

Μοντέλο νυφικού φορέματος στυλ 1959, που μεταβάλλεται σε «άμπιγιέ» απογευματινής και βραδυής τουαλέτας.

ρεμα της μιάς ημέρας. Καθώς φοριέται κοντά το μοντέρνο νυφικό, γίνεται μετά το γάμο ένα πρώτης τάξεως «άμπιγιέ» φόρεμα, που μπορεί να εξυπηρετήσει κομψά τη γυναίκα, τόσο για την ώρα του κοκτέιλ, όσο και για βραδυή τουαλέτα.

Τα μοντέρνα νυφικά γίνονται, συνήθως, στο στυλ, που βλέπετε στα σκίτσα του φιγουρίνιού μας.

Μοντέλο «τέλος εποχής» του οίκου Λαρός, σε μακρεια γραμμή με κλασσικά πεττα και γιακά.

Έχουν δηλαδή ένα μακρόταλο ντεκολτέ φόρεμα, από μέσα και φαρδιά φούστα τριγύρω στην τάλια, με πιέτες ή σουρίτσα και ένα κοντό εφαρμοστό υπο-λερό, που φοριέται κατά την ημέρα του γάμου, αλλά άφαιρείται ή όχι αργότερα, ανάλογα με την περίπτωση που θα το φορέσετε. Με τον τρόπο αυτό τα νυφικά της νέας μόδας 1958—59 γίνονται χρήσιμες «άμπιγιέ» τουαλέτες και όχι φορέματα για να φορεθούν μία μοναδική φορά, ενώ στοιχίζουν πανάκριβα, όπως έφετος.

Η ΜΟΔΑ «ΤΕΛΟΣ ΕΠΟΧΗΣ»

Όπως τα νέα χειμωνιάτικα μοντέρνα έχουν τον ιδιαίτερο χαρακτήρα τους, έτσι και η μόδα «τέλος εποχής» έχει το δικό της.

Πολλά είναι τα μοντέρνα που γίνονται από βαμβάκερα ή μεταξωτά υφάσματα, όπως σαντούν, λινά κλπ. και τα οποία κυκλοφορούν στις νέες επιδείξεις μόδας «τέλος εποχής», που γίνονται την εποχή αυτή, παράλληλα με τις κολλεσιόν των χειμερινών μοντέρνων.

Οι καινούργιες δημιουργίες, «τέλος εποχής» έχουν την μοντέρνα γραμμή και γενικά τη νέα τεχντροπία, που τόσο άρεσε στις κομψές γυναίκες.

Το μοντέλο που βλέπετε στο φιγουρίνι μας είναι του οίκου Λαρός και γίνεται από βαρύ σαντούν ή λινό, σε γραμμή μακρεια, όπως συνηθίζεται έφετος και έχει ένα σουρωτό φύλλο εμπρός, χαμηλά, που υπογραμμί-

Αριστερά: Κομψό ταγιεράκι του Γκρίφ, σε καινούργιο στυλ, που κουμπώνει ως ψηλά στο λαιμό και φοριέται χωρίς μπλούζα. Δεξιά: Μοντέρνο φορεματάκι, σε ίσια γραμμή, του οποίου η ζώνη είναι περαστή και γίνεται από κορδέλλα (μουαρέ).

Ζει το σταυρωτό κουμπώμα του μοντέλου. Πίσω δε έχει κουφό-πιεττα, όπως οι κλασσικές ίσιες φούστες και δίνει ευχέρεια στην κίνηση, κατά το βάδισμα.

Το ταγιεράκι του φιγουρίνου μας είναι δημιουργία «τέλους εποχής» επίσης, του Γκρίφ και γίνεται από χοντρό λινό σε ίσια, χαλαρή γραμμή. Η ζακέττα είναι πίσω ίσια και το παραπανι-στό φάρδος περιορίζεται κάπως με ένα στενό ζωνάκι, από το ίδιο ύφασμα του ταγιέρ. Ο γιακάς είναι χαμηλός και φαρδύς, όπως βλέπετε, γιατί έτσι είναι όλοι σχεδόν οι μοντέρνοι γιακάδες των νέων ταγιέρ.

Γενικά, τα ταγιεράκια «τέλους εποχής» ως και τα χειμερινά τα-γιέρ, διακρίνονται εφέτος για την απλότητα της γραμμής τους και κυρίως δεν «ακόρονται» πολύ στο σώμα. Γι' αυτό όλα τα πα-λιά ταγιέρ, που εφαρμόζουν οι ζακέττες τους στη μέση, θέ-λουν εφέτος άνοιγμα. Δεν πρέπει όμως να αγγιάζετε τις πλαϊνές ραφές της ζακέττας, γιατί υπάρχει κίν-δυνος να χάσει τη γραμμή της. Εκείνο που θα κάνετε είναι να ευλώσετε τις πένες της μέσης, να τις σιδερώσετε από την ανάποδη και στον αήλο, για να σβύσουν τα σημεία των γαλιών και να τις ελαφρώσετε λίγο πιο άβαστες ή και να μην τις ελαφρώσετε καθόλου, αν ήθιτε πως έτσι η ζακέττα στρώνει ω-ραία.

Επίσης, τα μανίκια των ταγιέρ έ-χουν εφέτος μάκρος 3/4 και γίνονται στε-νά, σε τύπο κλασσικό. Όσο για τα φορεματάκια, «τέλους εποχής» είναι όλα ανάλαφρα και πολύ χαριτωμένα. Έ-χουν δε την μοντέρνα τεχνική, σε βα-ρεία καλοκαιρινά ύφασματα, τα οποία σε μας έδω τουλάχιστον, μπορούν ωραι-άτα να φορεθούν ως τα μέσα Νοεμ-βρίου. Όσες δε δεν γίνονται βαρεία το χειμώνα μπορούν να τα φορούν και πολύ αργότερα.

Εφέτος λανσάρουνται κάτι καινούργια βαμβάκερα ύφασματα, που έχουν τη βα-ρεία ύφανση των μάλλινων και που δύσκο-

1) Πουλόμερο από την επίδειξη πλεχτών 1959. Πλέκεται με χοντρές βελόνες, σε ίσια γραμμή. 2) Πλεχτό της τελευταίας μόδας με όγκωδη πλέξι, όπως συνηθίζεται εφέτος, που έχει για-κά και κουμπώνει εμπρός, με πλεχτή «πάτι».

λα τα ξεχωρίζει κανείς, με το μάτι, αν είναι βαμβάκερο ή μάλλινο. Από τέτοια ύφασματα γίνονται συνήθως τα μοντέρνα ταγιέρ και οι «ρόμπ-ταγιέρ» της μόδας «τέλος εποχής», όπως και πολλά σεμιζιέ φορέματα, όπως είναι π. χ. το μοντέλο της Λαρς που σας δίνουμε.

Με την καινούργια μόδα «τέλος εποχής» μπορείτε να ανανεώ-σετε χαριτωμένα την καλοκαιρινή βεστίερά σας και να εμφανι-σθήτε κομψά και μοντέρνα ντυμένη όλο το φθινόπωρο, χωρίς να είσαστε υποχρεωμένη να ντυθήτε με βαρύ μάλλινο ρούχα.

Τα κουμπιά συνηθίζονται εφέτος πολύ και θα φορεθούν το χειμώνα σκαλιστά κουμπιά της παλιάς μόδας. Αντιθέτως, στα μοντέλα «τέλος εποχής», τα κουμπιά που θα χρησιμοποιήσετε είναι τα σκέτα κοκκάλινα ή τα ντυμένα από το ίδιο ύφασμα.

ΧΡΗΣΙΜΕΣ «ΝΟΥΒΕΤΕΣ»

Το Παρίσι, πρωτοπόρο πάντοτε σε κομψές «νουβέτες» λανσάρει τη στιγμή αυτή. χαριτωμένους νεωτερισμούς με τους οποίους μπορείτε να συγχρονίσετε το ντύσιμό σας, χωρίς να ράψετε τίπο-τα καινούργιο.

Η Παριζιάνα, που έχει ιδιαίτερο ταλέντο στον τομέα αυτόν, κάνει τα εξής:

* Κεντά με 60 περίπου παγιέττες το γιακαδάκι του περσινού φορέματος ή της παλιάς μάλλινης μπλουζίστας, στο σχέδιο που βλέπετε στο φιγουρίνι μας και έτσι αυτό αλλάζει όψη και γίνεται καινούργιο.

* Βάζει τη μοντέρνα ντότα άπάνω σε ένα παλιό μάλλινο που-λόβερ, ανοίγοντας το ντεκολτέ, εμπρός μπροστά και βάζοντας μια φάσα από «πασμαντερί», την οποία ράβει τριγύρω από το ντε-κολτέ και που καταλήγει σε δύο φούντες, οι οποίες πέφτουν στο στήθος.

* Την παλιά «σεμιζιέ» μπλουζίστα την «φρεσκάρει» κατά την μόδα του 1958—59 με ένα κεντητό γαλόνι, με το οποίο γαρ-νίρει το λαιμό και την «πάτι» του κουμπώματος εμπρός.

Κατά τον ίδιο τρόπο μπορείτε να γαρνίσετε και ένα παλιό ανδρικό πουκάμισο και να το μεταβάλετε σε μοντέρνα γυναικεία μπλούζα.

* Η νεαρά Παριζιάνα ενόχλειται, συνήθως, να κρατά τσάντα στο κοσμικό κέντρο που πηγαίνει να χορέψει. Γι' αυτό η εφευρετική μόδα πρόβλεψε και έβαλε μια τσέπη στο βραδυνό μεσοφόρι με άσπρα κεντήματα, που κουμπώνει με μια αγκράφα.

Με τη νέα μόδα, η τσέπη αυτή στο μεσοφόρι χρησιμοποιείται από τις νεαρές κομψωμένες για την πουνδριέρα και το ρούζ.

* Επίσης το παλιό «σεμιζιέ» μπλουζάκι, αποβάλλει την κλα-σική «εντεμοντέ» φόρμα του με ένα σουρωτό βολάν γύρω από το λαιμό, που κολακεύει το πρόσωπο, είτε με ζακέττα, είτε χωρίς ζακέττα, αν φοριέται.

* Τα μαντηλάκια της μύτης κεντούνται εφέτος, έδω και κεί σε όλη την επιφάνεια, με μέλισσες, πεταλούδες, μύγες κλπ. που είναι πολύ της μόδας εφέτος.

* Όπως βλέπετε στα φιγουρίνια μας η καινούργια μόδα άπλο-ποιεί οικονομικά πολλά ένδυματολογικά προβλήματα και δίνει τη δυνατότητα σε κάθε κομψή γυναίκα να ντυθή μοντέρνα και κομψά με το τίποτα.

Η ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΛΕΚΤΑ

Τα μοντέρνα πλεχτά κατέχουν εφέτος μια ξεχωριστή θέση στη γυναικεία βεστίερα και φοριούνται όλες τις ώρες από το πρωί ως το βράδυ.

Τα πλεχτά της νέας μόδας, που θα φορεθούν κατά το χειμώνα του 1959, είναι σε έντελως καινούργιο στυλ, τόσο από πλευράς γραμμής όσο και πλεξίματος. Το μοντέρνο πλέξιμο κάνει υπερβο-λικά χοντρό το πλεχτό, χωρίς στο μεγάλο νούμερο βελονών που χρησιμοποιείται και στο χονδρό μαλλί.

1) Ο τρόπος που γαρνίρεται το γιακαδάκι με παγιέττες, 2) Γαλόνι «πασμαντερί» γύρω από το ντεκολτέ του παλιού μάλλι-νου πουλόβερ και δύο φούντες στην άκρη στυλ 1959. 3) Κεντητό γαλόνι γαρνίρει μοντέρνα την «πάτι» και το άνοιγμα του λαιμού της σεμιζιέ μπλουζίστας. 4) Σουρωτό βολανάκι, το οποίο μον-τερνοποιεί κοκκίτικα την βαμβάκερη μπλούζα.

Για ικανοποίηση της νέας μόδας των πλεχτών, κυκλοφορεί έ-να χονδρό μαλλί, που είναι πολύ ελαφρό. Έτσι δημιουργείται όγκος στο πλεχτό πουλόβερ ή ζακέττα, χωρίς να ζεσταίνει υπερ-βολικά και να καθιστά ευαίσθητο τον οργανισμό στα κρυολογή-ματα. Οι πλέξεις που χρησιμοποιούνται για τα καινούργια πλε-χτά, απομιμούνται την ύφανση των ύφασμάτων όπως π. χ. τα μπουκλέ, τα ριγικά ή τα χονδρά «τουίντ» που συνηθίζονται ε-φέτος πολύ.

Για την εξήγησι των διαφόρων πλεχτών της νέας μόδας, ύ-πάρχουν ειδικά φιγουρίνια, τα οποία μπορείτε να συμβουλευθήτε και που εξηγούν με κάθε λεπτομέρεια τις διάφορες μοντέρες πλέξεις «Καναδάς», «Φαντασία» κλπ. οι περισσότερες των οποίων γίνονται με βελόνες διαφορετικού πάχους. Η μία βελόνα π. χ. είναι 2 νούμερο και η άλλη 5 ή 6. Για να πάρετε ιδέα της νέας τεχνολογίας των μοντέρνων πλεχτών, σας δίνουμε δύο ωραίο-τα μοντέλα από αυτά που λανσάρουνται στο Παρίσι τον τελευ-ταίο μήνα. Το πουλόβερ που βλέπετε στο φιγουρίνι μας, γίνεται από χοντρό μαλλί και πλέκεται με βελόνες 6 νούμερο, με πλέξι «Καναδάς». Έχει άνοιχτο εμπρός το λαιμό και φοριέται με έ-σάρπια μεταξωτή σε αντίθετο χρωματισμό. Το δεύτερο πλεχτό μας, νεωπάτου τύπου επίσης, κλείνει εμπρός με δύο μεγάλα κοκ-κάλινα κουμπιά και έχει γιακά και μανίκια, που γυρίζουν και γί-νονται τρουά-κάρ.

Το πουλόβερ είναι σε χρωματισμό πράσινο σκούρο και φοριέ-ται με εσάρπια-κουκούλα μωβ και γάντια άσπρα.

Όλα τα μοντέρνα πλεχτά φοριούνται εφέτος έξω από τη φού-στα και είναι ίσια και πολύ μπόλικά στο σώμα. Πλέκονται δε στο χέρι ή στη μηχανή.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ

Η εποχή προχωρεί και το ντύσιμο των παιδιών μας αρχίζει κάπως ν' αλλάζει μορφή.

Τα φορεματά τους αποκοτούν μανίκια στην αρχή κοντά και σιγά-σιγά θα μακραίνουν. Οι λαιμοί είναι κλειστοί ως τη ρίζα με ομοιόμορφα γιακαδάκια ή με λευκά. Συχνά συμπληρώνονται και με μια γραβάτα ή ένα φιογκάκι.

Ας ρίξουμε τη ματιά μας σε μερικές μονάδες «κουπ» που θα φορεθούν στη διάμεση αυτή εποχή, που οδηγεί τις διακοπές προς το τέλος τους.

Είναι πολύ μοντέρνα η γραμ-μή που βλέπουμε σ' ένα παιδικό φόρεμα, που πέφτει μονοκόμμα-το από τους ώμους φαρδαινόντας προς τα κάτω.

Εκ παραλλήλου, μια καμπύ-λη γραμμή στο επάνω μέρος του μπροστινού μέρους του φορέμα-τος σχηματίζει μια ντεκούπ, κά-τω από την οποία το μπροστινό φύλλο σχηματίζεται πλισσεδωτό.

Αν το ύφασμα του φορέματος είναι μονόχρωμο χρωματιστό τό-τε το γαρνίρωμε με λευκό για-καδάκι, λευκά ρεβεράκια στα κοντά μανίκια κι' ένα λευκό ρε-λάκι στη γραμμή της ντεκούπ, ο-που και κουμπώνει το φόρεμα με δύο κουμπιά.

Ένα άλλο φόρεμα μεσαίο αυ-τό εμφανίζεται στο υποστούκι με ντεκούπ ελαφρώς διαγώνιας, που σχηματίζουν σαν ζιζέ, ενώ στη φούστα οι ντεκούπ συνεχίζονται φαρδαινόντας από τη μέση και

κάτω. Το υπόλοιπο της φού-στας είναι σουρωτό ολότρο-γυρα με μια στενή ζώνη στη μέση. που περνώντας κάτω ά-πό το μπροστινό φύλλο δίνει μπροστά ένα φιογκάκι.

Τα μανίκια είναι φουσκί-στες και στο λαιμό ένα λευ-κό γιακαδάκι συμπληρώνεται με ένα φιογκό σαν της ζώ-νης.

Χαριτωμένη επίσης είναι η παιδική τουαλέττα, που μπο-ρεί να γίνη από σταμπάτο με-ταξωτό.

Το μπουστακι ακολουθεί την κομπ ζαπωνέ με μεγάλα ρεβέρ στα κοντά μανίκια, που σχη-ματίζονται από την κλίσι των ώμων.

Ο λαιμός είναι κλειστός και συμπληρώνεται μ' ένα για-καδάκι από το ίδιο ύφασμα το δε κουμπώμα γίνεται στη πλάτη.

Στο κάτω μπροστινό μέρος το μπουστακι σχηματίζει δυό πάτι, που κουμπώνουν στη φούστα.

Η φούστα του φορέματος είναι πολύ φαρδιά και σχη-ματίζεται με φαρδιές κουφω-